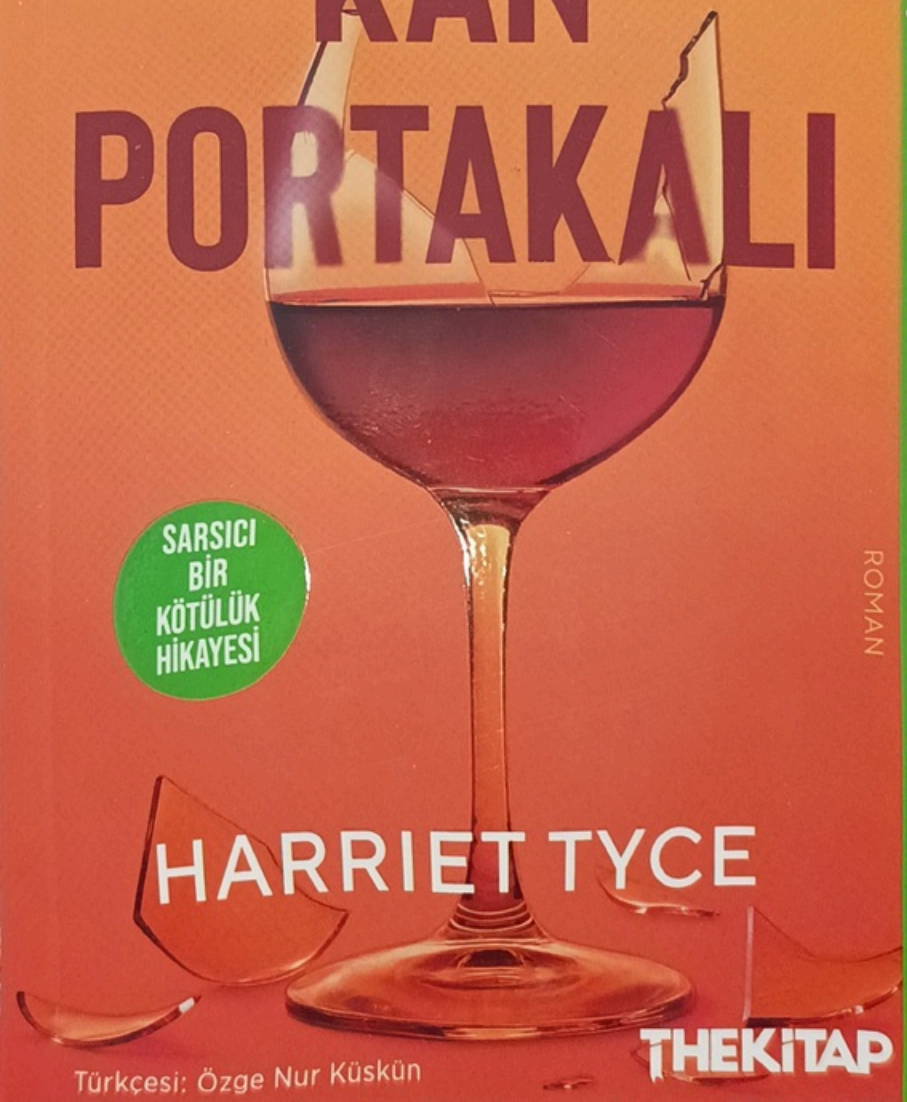
HASARLI BİR EVLİLİK
TOKSİK BİR İLİŞKİ
ESRARENGİZ BİR TAKINTI

KAN PORTAKALI

SARSICI BİR KÖTÜLÜK HİKAYESİ

ROMAN

HARRIET TYCE

DÜNYA ÇAPINDA YARIM MİLYON OKUR

THEKİTAP

Türkçesi: Özge Nur Küskün

Bir portakal gibi kesilen hayatlar...
İçindeki kan kırmızısı sırlar ortaya dökülüyor.

Alison Wood, Londra'nın parlak yıldızı olan bir avukattır. Ancak dışarıdan mükemmel görünen hayatının ardında tehlikeli bir sır saklar: alkol bağımlılığı, yasak bir ilişki ve parçalanan bir evlilik...

İlk cinayet davası, onun için yalnızca bir kariyer fırsatı değil, aynı zamanda kendi karanlığıyla yüzleşmenin başlangıcıdır. Madeleine Smith, kocasını öldürmekle suçlanmaktadır. Ancak bu davayı araştırdıkça Madeleine'in sessiz çığlığı Alison'un kendi hayatındaki yalanları yankılar.

Gerçek katil kim? Bazen cevap, mahkeme salonundan çok daha yakınınızdadır...

Kan Portakalı, Harriet Tyce'ın soluksuz okunan, psikolojik gerilimin sınırlarını zorlayan bir başyapıtı.

Her aklın bir karanlığı, her kalbin bir sırrı vardır.

Ve bazen en keskin gerçek, en yakınımızdan çıkar.

THEKITAP
thekitapyayinlari.com
thekitapyayinlari | thekitapyayin
ISBN: 978-625-5700-01-8

HARRIET TYCE

KAN PORTAKALI

THEKITAP

Kan Portakalı
Harriet Tyce

Kitabın Özgün Adı: Blood Orange
© 2019, Harriet Tyce

Yayın Koordinatörü: İrem Bir
Çeviri: Özge Nur Küskün
Editör: Veysel Oğulcan
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Şükrü Karakoç

© 2025, bu kitabın Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit aracılığı ile HEADLINE PUBLISHING GROUP LIMITED'ten alınmış olup Aabir A.Ş.'ye aittir.

1. Baskı: The Kitap, Ağustos 2025

ISBN: 978-625-5700-01-8
Sertifika no: 47690

Magna Basım
Pınar Matbaacılık Ambalaj San. Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 48624

Aabir A.Ş.
Masaldan İş Merkezi F - 4 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 521 60 12
www.thekitapyayinlari.com | iletisim@thekitapyayinlari.com
siparis@thekitapyayinlari.com

The Kitap, Aabir A.Ş. yayın markasıdır.

HARRIET TYCE

KAN PORTAKALI

Çeviri: Özge Nur Küskün

THEKİTAP

Yazar Hakkında

Harriet Tyce Edinburgh'da büyüdü ve City Üniversitesi'nde hukuk eğitimi gördü. Yaklaşık on yıl boyunca Londra'da ceza avukatı olarak çalıştı, ardından East Anglia Üniversitesi'nde Yaratıcı Yazarlık - Polisiye ve Suç Edebiyatı alanında yüksek lisans yaptı. Tyce, Kuzey Londra'da yaşıyor. *Kan Portakalı* ilk romanı.

Çevirmen Hakkında

Özge Nur Küskün, İstanbul Üniversitesi Kimya Mühendisliği bölümünden mezun oldu ancak mesleğini hiç yapmadı. Öğrencilik yıllarında çeviri yapmaya başladı ve çok geçmeden kendini yayıncılık dünyasının içinde buldu. Çeşitli yayın gruplarında editörlük ve yayın koordinatörlüğü yaptı, çocuk kitapları yazdı. Yazmaya ve seyahat etmeye, seyahat ederken yazmaya devam ediyor.

Ailem için

Giriş

Önce bir sigara yakıyorsun, duman kıvrılarak tavana doğru yükseliyor. İlk çekişte sigaranın dumanı genzine yapışıyor, sonra ciğerlerine sızıyor ve bedeninde bir karıncalanma yaratarak kan dolaşımına karışıyor. Sahneyi ayarlamak üzere dönmeden önce sigarayı kül tablasına bırakıyorsun. Kanepenin arkasına doğru diz çöküp ipi raflara bağlıyorsun ve bu esnada sigaranın dumanı yüzüne doğru yükselip gözlerini yakıyor.

Sonra, ipi yumuşatmak için etrafına ipek bir eşarp sarıyorsun ve güvenli olduğundan emin olmak için bir kez, sonra ikinci kez çekiyorsun. Bunu daha önce de yaptın. Test ettin, uyguladın. Mükemmel bir şekilde ölçüp ayarlamaları yaptın. İşte bu kadar. Tek bir iz yok. Burada istenen şey sadece küçük bir ölüm.

Sahne hazırlandı, seçtiğin video oynatılmaya hazır.

Ve sahneye son halini veriyorsun; tabağa koyduğun bir portakalla yapıyorsun bunu. O keskin bıçağı, tahta saplı, alacalı çelikten bıçağı eline alıyorsun ve meyveye saplıyorsun. Meyvenin yarısını, sonra çeyreğini kesiyorsun. Ardından onu sekize bölüyorsun. Portakalın kabuğu, beyaz iç kabuğu, kenarlarda kırmızıya dönen etli kısmı, bir gün batımı spektrumunu andırıyor.

İhtiyacın olan tüm dokunuşlar bunlar. Havada genzini acıtan sigara dumanı, gözlerinin önündeki ekranda dans eden figürler. Sert ipe sürtünen ipek kumaşın yumuşaklığı. Yaklaştıkça kulaklarında hissettiğin kanın basıncı, dilinde hissettiğin o tatlı turunçgilin lezzet patlaması, dönüşü olmayan o noktaya varmadan önce seni buraya geri getirecek.

Bu her zaman işe yarar. Güvende olduğunu, yalnız olduğunu bilirsin.

Kilitli kapının ardında, sadece sen ve ulaşmak üzere olduğun o muhteşem zirve var.

Sadece birkaç saniye ötede.

1

Ekim göğü tepemde gri tonlarıyla uzanıyordu. Tekerlekli bavulum ağırdı ama otobüsü bekliyor ve halime şükrediyordum. Dava bitmiş, yetersiz delil temeline dayanan yasal bir tartışmanın ardından mahkeme arasında salondan ayrılmıştım. Savcılığa karşı avantajlı durumda olmak her zaman memnuniyet verici bir şeydi ve müvekkilim çok mutluydu. İşin en önemli yanı da günlerden cuma olmasıydı. Hafta sonu. Eve dönüş zamanı. Ne zamandır bunu planlıyordum, bu gece işleri farklı yapacaktım. Bir, en fazla iki içki içecek, sonra evime gidecektim. Biraz sonra otobüs geldi ve Thames Nehri üzerinden geri dönüş yoluna girdim.

Ceza Genel Kurulu'na vardığımda, doğrudan kâtip odasına gittim ve çalan telefonlarla fotokopi makinesinin vızıltısı arasında beni fark etmelerini bekledim. Sonunda Mark başını kaldırdı.

"İyi akşamlar, efendim. Dava vekili aradı, şu soygun olayının icabına baktığınız için çok memnun olmuşlar."

"Teşekkürler, Mark," dedim. "Kimlik kanıtı hiçbir işe yaramazdı. Ama bittiğine sevindim."

"Sonuç iyiydi. Pazartesi için bir şey yok ama bu size geldi." Masanın üzerinde duran ve pembe bantla bağlanmış ince bir kâğıt yığınını işaret etti. Pek etkileyici görünen bir şey değildi.

"Harika. Teşekkür ederim. Nedir bu?"

"Bir cinayet vakası. Sizin bakacağınız bir vaka," dedi, bana göz kırparak evrakları uzatırken. "İyi bir dosya, efendim."

Ona cevap veremeden odadan çıktı. Elimde kâğıt yığınıyla öy-

lece durdum, kâtipler ve öğrenciler her zamanki cuma telaşında yanımdan geçip gidiyordu. Bir cinayet vakası. İlk cinayet vakamı alıyordum. Tüm meslek hayatım boyunca adım adım hazırlandığım andı bu.

"Alison. Alison!"

Kendimi zorlayarak dikkatimi ona verdim.

"Bir içki içmeye gelir misin? Yoldayız." Otuzlu yaşlarında birer avukat olan Sankar ve Robert, arkalarında bir grup öğrenciyle geliyordu. "Patrick'le Rıhtım'da buluşacağız."

Söylenenleri bir anda anladım. "Patrick mi? Hangi Patrick? Bryars mı?"

"Hayır, Saunders. Eddie onunla bir davayı yeni bitirdi ve bunu kutluyorlar. Şu dolandırıcılık vakası nihayete erdi sonunda."

"Tamam. Şunları kaldırayım. Orada görüşürüz." Evrak çantamı kavradım ve başım önümde odadan çıktım. Boynum kızarmıştı ve kimsenin bu kırmızı lekeleri fark etmesini istemiyordum.

Sağ salim odama vardım ve kapıyı kapatarak yüzüme aynada şöyle bir baktım. Rujumu sürdüm, pudrayla yüzüme hafif bir ton verdim. Ellerim göz kalemi çekemeyecek kadar titriyordu ama saçımı taradım ve parfümümü tazeledim; o hücrelerin kokusunu yanımda taşımama gerek yoktu.

Kâğıtları masanın arkasına doğru ittim ve masanın sınırının dışına taşan fotoğraf çerçevesini düzelttim. Cuma gecesi içkisi. Ama ben sadece bir tane içeceğim.

Bu gece her şey plan doğrultusunda ilerleyecek.

Grubumuz barın bodrum katının yarısını doldurmuştu, ceza avukatları ve kâtiplerin sıkça gittiği, karanlık bir yerdi burası. Merdivenlerden inerken Robert kadehini bana doğru sallayınca yanına oturdum.

"Şarap?"

"Şarap. Kesinlikle. Ama sadece bir tane. Bu gece erkenden eve gitmek istiyorum."

Kimse herhangi bir yorumda bulunmadı. Patrick bana selam vermemişti. Masanın karşı tarafında oturmuş, elinde kırmızı şarap kadehiyle öğrencilerden biriyle, şu Alexia'yla sohbete dalmıştı. Seçkin, yakışıklı görünüyordu. Kendimi, başka tarafa bakmaya zorladım.

"İyi görünüyorsun, Alison. Saçını mı kestirdin?" Sankar keyifliydi. "Sence de iyi görünmüyor mu, Robert, Patrick? Patrick?" Bu ismi daha vurgulu söylemişti. Patrick başını kaldırmadı. Robert, işe yeni başlamış olan kâtiplerden biriyle konuşurken döndü, başını salladı ve birasıyla beni selamladı.

"Cinayet vakası için tebrikler! Hem de başına geçip yöneten sen olacakmışsın... Bir de bakmışsın, Kraliyet Hukuk Danışmanı olmuşsun; geçen yıl İstinaf Mahkemesi'ndeki başarından sonra sana bunu söylememiş miydim ben?"

"O kadar kaptırmayalım şimdi kendimizi," dedim ona. "Ama teşekkür ederim. Keyfin yerinde gibi?" Sesim neşeliydi. Patrick'in içeri girdiğimi fark edip etmemesi umurumda değildi.

"Bugün cuma ve bir haftalığına Suffolk'a gidiyorum. Bir ara sen de tatile çıkmayı denemelisin."

Gülümseyip başımı salladım. Elbette tatile çıkmalıydım. Belki bir haftalığına deniz kenarına giderdim. Bir anlığına, tatil köylerinde görülebilecek türden eğlenceli portrelerdeki gibi dalgaların arasından sıçrarken hayal ettim kendimi. Denizden sonra da, mükemmel bir biçimde döşenmiş evimde odun sobasında ateşimi yakmadan önce, Kuzey Denizi'nden esen ekim soğuğuna karşı sıkıca sarınmış bir halde sahilde balık ve patates kızartması yerdim belki. Ama ardından, masamın üzerindeki dosyaları hatırladım. Şimdi olmazdı. Robert kadehime biraz daha şarap koydu. İçtim. Sohbet etrafımda akıp gidiyor, Robert Sankar'a, Patrick'e ve sonra yine bana bağırarak bir şeyler söylüyor, kötü şakalar ve kahkaha-

lar havada uçuşuyordu. Biraz daha şarap aldım. Bir kadeh daha. Masamıza, ellerinde sigara paketlerini sallayan avukatlar katıldı. Dışarıda sigara içiyoruz, yine aynı, *hayır, hayır, ben de alayım, sürekli seninkileri çalıyorum* lafları ve bozukluk arayışı, sonra barın arkasından sigara almak için sendeleyerek yukarı çıkmalar. *Marlboro Lights yok sadece Camels ama şu an bu kimin umurunda, tabii biraz daha şarap içelim.* Sonra bir kadeh daha ve bir tane daha, ardından yapışkan ve koyu renk bir şeyin shot'ları... Sonra etrafımda daha da hızlı dönmeye başlayan salon, konuşmalar ve şakalar...

"Erken ayrılacağını sanıyordum." Odaklan bakalım. Patrick tam karşımdaydı. Bazı açılardan, Clive Owen'ın beyaz saçlı halini andırıyordu. Başımı bir o yana bir bu yana çevirerek bu benzerlikleri araştırdım.

"Tanrım, kafan iyi senin."

Elini tutmak için uzandım ama o etrafına bakarak hızla benden uzaklaştı. Sandalyemde yeniden arkama yaslanarak saçımı yüzümden geriye doğru ittim. Herkes gitmişti artık. Bunu nasıl fark etmemiştim?

"Herkes nerede?"

"Kulübe gittiler. Şu Swish denen yer. Sen de gitmek ister misin?"

"Alexia'yla muhabbet ediyorsun sanmıştım."

"Demek içeri girdiğinde beni fark ettin ha? Merak ettim de..."

"Beni görmezden gelen sendin. Başını kaldırıp selam bile vermedin." Öfkemi gizlemeye çalıştım ama bunu başaramadım.

"Hey, canını sıkmana gerek yok. Alexia'ya kariyer tavsiyesi veriyordum."

"Bahse girerim öyle yapıyordun." Artık çok geçti, tüm kıskançlık dolu düşüncelerim dudaklarımdan sızıyordu. Neden her zaman bana bunu yapıyordu?

Birlikte kulübe doğru yürüdük. Birkaç kez kolunu tutmaya çalıştım ama o geri çekildi ve girişe ulaşmadan önce beni iki bloğun arasındaki karanlık bir köşeye doğru iterek, sözlerini vurgulamak için çenemi kavradı. "İçeri girdiğimizde ellerini benden uzak tut."

"Sana hiç dokunmadım ki."

"Saçmalama, Alison. En son buraya geldiğimizde beni taciz etmeye çalışıyordun. Bunu çok bariz bir şekilde yaptın. Ben sadece seni korumaya çalışıyorum."

"Sen asıl kendini koruyorsun. Benimle görülmek istemiyorsun. Fazla yaşlıyım..." Sözlerim yarıda kesildi.

"Böyle konuşacaksan eve git. Ben senin itibarını korumaya çalışıyorum. Tüm meslektaşların burada."

"Alexia'yla dostluğu ilerletmek istiyorsun, sadece beni yolundan çekiyorsun işte." Gözlerimden yaşlar akıyordu, artık onurumu bir kenara bırakmıştım.

"Olay çıkarma şimdi." Ağzını kulağıma yaklaştırmıştı ve fısıldıyordu. "Olay çıkarırsan bir daha asla seninle konuşmam. Şimdi çekil bakalım."

Beni itti ve köşeyi dönerek gitti. Topuklarımın üzerinde tökezledim ve ayakta kalabilmek için elimi duvara dayadım. Çimento ve tuğlanın sert dokusu yerine, avucumu koyduğum yerde yapışkan bir madde buldum. Sabit bir şekilde durarak elimi kokladım ve kustum. Bok. Şakacının biri sokağın duvarına bok sürmüştü. Bu koku beni, Patrick'in bana çıkışmasından daha çok ayıltmıştı.

Bunu, oradan ayrılmak için bir işaret olarak mı almalıydım? Elbette hayır. Patrick'i, özellikle de etrafında, kurulun en önemli avukatlarından birinin üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için can atan tüm o açgözlü genç kadınlar varken kendi haline bırakmama imkân yoktu. Elime bulaşan pisliği temiz bir duvara sürüp kapıcıya gülümseyerek Swish'e doğru ilerledim. Ellerimi yeterince uzun süre yıkarsam pis kokuyu giderebilirdim. Kimse bunu bilmezdi.

Tekila? Evet, tekila. Bir shot daha. Evet, bir üçüncü daha. Müzik çok yüksek sesliydi. Şimdi Robert ve Sankar'la, sonra kâtiplerle dans ediyor, öğrencilere bu işin nasıl yapıldığını gösteriyordum, gülümsüyor, onlarla el ele tutuşuyor ve dönüyordum ve kollarımı başımın üzerinde sallayarak tekrar kendi başıma dans ediyordum, yirmi yaşıma geri dönüyor ve hiçbir şeyi umursamıyordum. Bir shot daha, bir cin tonik daha; başım geriye doğru dönüyor, ritimle yeniden önüme düşerken saçlarım yüzümün önüne dökülüyordu.

Patrick oralarda bir yerlerdeydi ama umursamıyordum, ona dikkat etmiyordum; yüzünde, sadece benim için olması gereken gülümsemeyle Alexia'yla çok yakın dans ettiğinden kesinlikle haberim yoktu. O oyunu oynayabilirdim. Titrek adımlarımla bara doğru ilerledim. İyi görünüyordum. Koyu renk saçlarım ustalıkla, neredeyse kırk yaşına uygun bir şekilde yüzümden geriye doğru itilmişti, o salondaki yirmili yaşlarında herhangi bir kıza denktim. Alexia'ya bile. Özellikle Alexia'ya. Patrick görecek, çok pişman olacaktı, bu şansı kaybettiği için çok pişman olacaktı, bunu mahvettiği...

Daha ağır bir ritimle yeni bir şarkı başladı ve iki adam dans pistine çıkmak için beni ittirerek yanımdan geçti. Hafifçe sallanmaya başladım, sonra ivmeyi durduramayarak yere düştüm, telefonum de cebimden sertçe yere fırladı. Elinde kırmızı şarap kadehi tutan bir kadına çarptım ve şarap, kadının sarı elbisesinden ayakkabılarıma kadar her yana saçıldı. Kadın bana iğrenerek baktı ve yüzünü çevirdi. Dizlerim dökülen içki havuzunda ıslandı ve ayağa kalkmadan önce kendimi biraz toparlamaya çalıştım...

"Ayağa kalk."

Başımı kaldırıp baktım, ardından yeniden başımı indirdim. "Bırak beni."

"Sen bu haldeyken olmaz. Hadi."

Patrick. Ağlamak istiyordum. "Bana gülmeyi bırak."

"Sana gülmüyorum. Sadece ayağa kalkıp buradan gitmeni istiyorum. Bu gecelik bu kadar yeter."

"Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

"Biri yardım etmek zorunda. Kurulun geri kalanı bir masa buldu ve hepsi prosecco devirmekle meşgul. Gittiğimizi fark etmezler."

"Sen de mi benimle geleceksin?"

"Eğer yerinden kalkarsan." Elini uzatıp beni çekerek kaldırdı. "Dışarı çık şimdi. Yanına geleceğim."

"Telefonum..." Yere bakındım.

"Ne olmuş telefonuna?"

"Yere düşürdüm." Telefonumu, dans pistinin kenarındaki bir masanın altında buldum. Ekranı çatlamıştı ve biradan yapış yapıştı. Onu eteğimle sildim ve kulüpten çıktım.

Kurul binasına doğru yürürken bana dokunmadı. Konuşmadık, tartışmadık. Şifreyi üçüncü denemede doğru girerek kapıyı açtım. Odama kadar peşimden geldi, beni öpmeden kıyafetlerimi parçalarcasına çıkardı, sonra beni yüz üstü masaya ittirdi. Yeniden doğrulup ona baktım.

"Bunu yapmamalıyız."

"Her seferinde böyle diyorsun."

"Ciddiyim."

"Bunu da her seferinde söylüyorsun." Güldü, beni kendine doğru çekti ve öptü. Başımı çevirdim ama o eliyle yüzümü yeniden kendine doğru çevirdi. Bir süre dudaklarımı kıpırdatmadım ama sonunda onun kokusu ve tadı direncime galip geldi.

Daha sert. Daha hızlı. Arkamdan içime sertçe girerken başım masanın üzerindeki dosyalara çarptı ve bir an duraklayıp konumunu değiştirdi.

"Öyle demedim..." diyecek oldum ama o gülerek susmamı

söylercesine bir ses çıkardı. Bir eliyle saçımı çekiyor, diğeriyle beni masaya doğru itiyordu ve sözlerim soluk soluğa bir hıçkırığa dönüşüyordu. Beni tekrar tekrar masaya ittirdi, dosyalar yere düştü ve düşerken fotoğraf çerçevesine de takılınca ve o da yere devrildi, camı kırıldı; bu kadarı çok fazlaydı ama onu durduramadım, onu durdurmak istemedim ama yine de bunu yaptım; o ise devam etti ve hayır durma, durma, dur acıyor, durma... Sonunda bir inleme sesiyle işini bitirdi, doğruldu, peçeteyle sildi ve üstünü başını düzeltti.

"Buna bir son vermeliyiz, Patrick." Masadan uzaklaşarak doğruldum, iç çamaşırımı ve çorabımı çektim, eteğimi düzgünce dizlerime indirdim. O da gömleğini içine soktuğu pantolonunu ilikliyordu. Gömleğimi düğmelemeye çalıştım.

"Bir düğmeyi koparmışsın," dedim titreyen parmaklarımla.

"Eminim onu yeniden dikebilirsin."

"Şu anda dikemem."

"Kimse fark etmez ki. Burada kimse yok. Herkes uyuyor. Saat neredeyse sabahın üçü."

Yere baktım ve düğmeyi buldum. Ayakkabılarımı ayağıma geçirdim, sendeleyerek masama gittim. Oda etrafımda dönüyor, beynim yine bulanıyordu.

"Ciddiyim ben. bu iş sona ermeli artık." Ağlamamaya çalışıyordum.

"Dedim ya, her zaman bunu söylüyorsun." Yeniden ceketini giyerken bana bakmadı.

"Bu işi bitiriyorum artık. Daha fazla dayanamayacağım." Şimdi ciddi ciddi ağlıyordum.

Yanıma gelip yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Alison, sinirlisin. Yorgunsun. Bunun bitmesini istemediğini biliyorsun. Ben de istemiyorum."

"Bu sefer ciddiyim." Ondan uzaklaşarak ısrarlı görünmeye çalıştım.

"Göreccğiz." Öne doğru eğilip beni alnımdan öptü. "Şimdi gidiyorum. Haftaya konuşuruz."

Patrick bu konuda benimle daha fazla tartışamadan gitti. Köşedeki koltuğa yığıldım. Keşke bu kadar sarhoş olmasaydım. Sümüğümü ve gözyaşlarımı ceket kolumla sildim; sonunda başım omzuma düştü ve kendimi kaybettim.

2

"Anne, anne, anne!"

Gözlerim kapalıydı, sıcacık bir halde yatağımda yatıyordum. Matilda'nın yanımda olup bana merhaba demesi ne kadar da hoştu.

"Anne! Sandalyende uyumuşsun. Neden sandalyende uyudun?"

Sandalye. Yatak değil. Sandalye.

"Aç gözlerini anne. Bana da babama da merhaba de."

Bu bir rüya da değildi. Tek gözümü açtım, sonra yeniden kapadım. "Çok aydınlık. Işık fazla parlak. Lütfen ışıkları kapat."

"Işıklar açık değil ki anne. Gündüz."

Gözlerimi açtım. İş yerimde, odamdaydım; etrafım evraklarla, içtihatlarla, bir önceki geceden kalma döküntülerle dolu. Kızım tam karşımda, bir eli dizimde uzanmış halde, burada olmamalıydı. Evde yatağında yatıyor ya da mutfak masasında oturmuş kahvaltısını ediyor olmalıydı. Fakat buradaydı. Kendime çekidüzen vermeye çalışmadan önce elimi uzatıp onun elini tuttum.

Sandalyemde bir tarafa kıvrılmış haldeydim ve doğrulurken sol ayağımın uyuştuğunu hissettim. Bacaklarımı hareket ettirdim ve kan uzuvlarıma geri döndüğünde yüzümü buruşturdum. Ama canımı en çok acıtan kısım bu değildi. Önceki gecenin görüntüleri zihnimde belirip kayboluyordu. Matilda'nın başının üstünden masayı görebiliyordum, Patrick'in gölgeleri üzerime abanırken, kızım eğilip bana sarıldı. Kollarımı ona doladım ve saçlarının ko-

kusunu içime çektim. Bu, kalbimin çarpıntısını biraz olsun yatıştırdı. Endişelenecek bir şey yoktu. Sadece biraz fazla içtikten sonra odamda uyuyakalmıştım, hepsi buydu. Olan yalnızca buydu. Patrick'le de işim bitmişti. Her şey yoluna girecekti. Girebilirdi.

Sonunda kendimde, Carl'a bakacak kadar güç bulabildim. Kapıya yaslanmış halde duran Carl'ın yüz ifadesinde beliren hayal kırıklığı, burnundan ağzına kadar her bir çizgide açıkça görülebiliyordu. Üzerinde her zamanki gibi kot pantolon ve kapüşonlusu vardı ama gri saçları ve yüzündeki sert ifade ona, benden onlarca yıl daha yaşlı bir adam havası veriyordu.

Ağzım kupkuruydu ama boğazımı temizleyerek, tüm bunları yok edebilecek kelimeleri aradım.

"Kulüpten dönerken yeni dava özetini almak için uğradım ve biraz oturmak istedim ama daha sonra bir baktım..."

Carl gülümsemiyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Üzgünüm. Gerçekten eve daha erken dönmek istemiştim."

"Hadi ama, seni bilirim ben. Ama bu sefer cidden yetişkin gibi davranmanı ummuştum."

"Üzgünüm, gerçekten öyle olsun..."

"Seni burada bulmayı umuyordum, bu yüzden uğrayalım da seni alıp eve götürelim dedim."

Matilda odanın içinde dolaşmaya başladı. Ben neler olduğunu anlayamadan masanın altına girdi. Aniden bir çığlık attı ve çırpınarak bana geldi.

"Anne bak, anne elim, elim acıyor, acıyor..." Hıçkırıkları sözlerini bastırıyordu. Carl yanımdan geçip elini tuttu, bir mendille sildi ve bana doğru uzattı. Matilda'nın elinde kan vardı.

"Neden yerde kırık cam var?" Matilda'yı sakinleştirirken bile sesi gergindi.

Yavaşça ayağa kalkıp masanın altına girdim ve önceki gece düşen fotoğraf çerçevesini oradan aldım. Matilda cam parçalarının ardından bana gülümsedi.

"Resmim yerdeydi. Neden yerdeydi?" Daha yüksek sesle hıçkırmaya başladı.

"Kazara çarpıp yere düşürmüş olmalıyım. Çok üzgünüm, tatlım."

"Daha dikkatli olmalısın." Carl kızgındı.

"Buraya geleceğinizi bilmiyordum."

Carl başını iki yana salladı. "Matilda'yı ofisine getirebilmeliyim." Bir an durakladı. "Ayrıca konu bu değil. Matilda'yı ofisine getirmek zorunda kalmamalıydım. Dün gece evde olmalıydın. Gerçek bir anne gibi."

Buna söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu. Geriye kalan cam kırıklarını temizleyip çöp kutusuna atmadan önce eski bir gazeteye sardım. Matilda'nın fotoğrafı hasarsızdı ve onu kırık çerçevesinden çıkarıp bilgisayarımın köşesine yasladım. Gömleğimi eteğimin içine soktum. Duyduğu öfke derin bir üzüntü ifadesine dönüşmeden önce Carl'ın sinirli yüzünde kaşları çatıldı. Boğazımda bir sıkışma hissiyle beraber keskin bir suçluluk ve pişmanlık duydum; akşamdan kalmalığımın asit gibi tadını köreltmeye yetecek kadar güçlü bir histi bu.

"Özür dilerim. Kasıtlı yaptığım bir şey değildi."

Carl uzun süre sessiz kaldı, yorgunluğu yüzüne yansımıştı.

"Bitkin görünüyorsun. Çok üzgünüm, Carl," dedim.

"Bitkinim. Çok geç saatlere kadar seni bekledim. Eve gelme zahmetine girmeyeceğini tahmin etmeliydim."

"Beni arayabilirdin."

"Aradım. Açmadın."

Ses tonu canımı yaktı ve telefonumu çantamdan çıkardım. On iki cevapsız çağrı vardı. On beş mesaj. Bildirimleri sildim. Çok geçti artık. "Üzgünüm. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım."

Derin bir nefes aldı. "Tilly'nin önünde tartışmayalım. Artık buradasın. Birlikteyiz." Yanıma geldi ve elini omzuma koydu. Bir an için elimi onunkinin üzerine koydum, sonra Carl omzumu

daha sıkı tutup beni sarstı. "Eve gitme zamanı."

Sonra telefonumu gördü. Telefonu alıp çatlağı inceledi. "Ciddi misin sen, Alison? Sadece birkaç ay önce tamir ettirmiştin bunu." İç çekti. "Sanırım tekrar yaptırmam gerekecek."

Onunla tartışmadım ve binadan çıkarken uysalca peşinden gittim.

Archway'e hızlıca gittik; arabalar ve otobüsler boş sokaklarda kayarcasına ilerliyordu. Başımı pencereye yaslayıp önceki gecenin sokaklardaki kalıntılarına baktım. Hamburgerlerin ambalajları, şişeler ve fırçaları dönerek ilerleyen, cuma gecesinin izlerini silen küçük bir çöp arabası.

Gray's Inn Yolu. Geniş alanlara uzanan çimlerin manzarasını engelleyen dökme demir korkuluklar. Rosebery Bulvarı, Sadler's Wells Tiyatrosu... Uzun zaman önce okuduğum kitaplar aklıma geldi birden. *No Castanets at the Wells. Veronica at the Wells.* Diğeri neydi? Buldum. *Masquerade at the Wells.* Bunların hepsini, maskeleri, hileleri biliyordum. Ellerimi sıktım, parmak eklemlerim bembeyaz oldu. Patrick'in gecesinin geri kalanının nasıl geçtiğini düşünmemeye çalışıyordum. Bu işin artık bittiğini söylediğimde bana inanmış mıydı? Eve mi gitmişti yoksa benim yerime birini aramaya mı çıkmıştı? Carl direksiyondan uzanıp elini benimkinin üzerine koydu.

"Gergin görünüyorsun. Çok geçmeden evde oluruz."

"Sadece çok üzgünüm, Carl. Çok da yorgunum. Hepimiz yorgunuz, biliyorum."

Suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışarak ondan daha da uzaklaştım, hâlâ pencereden dışarı bakıyordum. Angel'ı geçtik. Upper Street restoranları Highbury Corner'daki bir Wetherspoon'da gayet iyi başlayıp kötü bitiyordu. Holloway Yolu'nu kaplayan sepet şeklindeki saksılar, köri yapan mekânların üzerindeki

öğrenci barları ve muhtemelen Patrick'in de paylaştığı zevklere hitap eden sıra sıra lateks giyim mağazaları.

Eve doğru çıkan tepede ilerlediğimiz sırada Carl sessizliği bozarak, "Duruşma iyi geçti mi?" dedi. Bir an şaşırdım, ses tonu öncekine göre daha dostçaydı. Belki de siniri geçmişti.

"Duruşma mı?"

"Bu hafta ilgilendiğin dava hani? Şu soygun davası?"

"Mahkeme arasında aldım..." Sözcükler çok uzaktan, sanki kafamın çok ağır hissettirdiği ve öylece süzüldüğü suyun metrelerce derinlerinden geliyordu.

"O zaman haftaya boş musun? Tilly'yle biraz zaman geçirsen iyi olurdu."

Artık su altında gibi hissetmiyordum. Aniden yüzeye çıkmış, su yutup öksürerek nefes almak için mücadele veriyordum. Carl hâlâ öfkeliydi.

"Söylemeye çalıştığın bir şey mi var?"

"Son zamanlarda çok meşguldün."

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Bizim için. Lütfen başlama."

"Başlamıyorum, Alison. Sadece birlikte vakit geçirirseniz güzel olur, dedim. Hepsi bu."

Trafik, Holloway'in tepesinde ve Archway'den önceki dönüşte yavaşladı. Evim. Kendimi ait hissettiğim yer. Telefonumun hâlâ orada olduğundan emin olmak için cebime uzandım ama Patrick'in mesaj atıp atmadığını kontrol etmekten kendimi alıkoydum. Arabadan indim ve yüzümde kararlı bir gülümsemeyle Matilda'ya döndüm. Kızım eve girerken elimi tuttu.

Bir duş alıp Patrick'in tüm izlerini üzerimden temizledim. Israrla üzerime abanırken başımı masaya doğru bastırdığını, tüm sert yüzeyleri benim yumuşak yüzeylerime sokan o baskı-

yı düşünmemeye çalıştım. Carl'ın mutfak tezgâhında benim için donmuş halde bıraktığı pastırmalı sandviçi yedim ve bahçede oynayan, yaprakları tekmeleyerek çimlerde scooter'ıyla ileri geri gidip gelen Matilda'nın seslerine odaklandım. Kızım, bu gerçeklikle, kendi kendime her ne kadar telefonu kontrol etmemem gerektiğini sıkı sıkıya tembihlesem de, bana hâlâ mesaj atmamış olan diğeri arasında gidip gelen bir sarkaç gibi. Cinayet dosyasını açmaya yeltendim ama sonra tekrar kapattım. Kendi hayatımın gerçekliğiyle ve bu gerçeklik içinde sürekli yarattığım karmaşayla, Carl ve Tilly'yi devamlı nasıl üzdüğümle yüzleşmektense dava dosyasının içine, dosyadaki ifade ve özetlerin ardına saklanma cazibesi neredeyse karşı konulamaz geliyordu bana. Ama şimdi çalışmaya başlamam durumunda, işleri daha da kötüleştireceğimi biliyordum. Daha sonra çalışabilirdim.

Yemeğe arkadaşlarımız gelecekti ve Carl yemek yapıyordu, üniversite yıllarından beri tanıdığı bu insanlar için en güzel şeyleri hazırlamaya çalışıyordu. Fırında pişen kuzu bacağı, havada keskin bir biberiye kokusu. Mutfak tertemiz yapılmıştı ve âdeta içine bir resim konmasını bekleyen bir çerçeve gibiydi. Carl masayı çoktan kurmuştu; peçeteler, bıçak ve çatalların içine sıkışan tabakların yanında sıkı sıkıya katlanmıştı. Köşedeki kara tahta üzerinde yazan haftanın aktiviteleri temizlenmişti. Artık tahtanın üzerinde yüzme, alışveriş ve Carl'ın erkeklerle grupça yaptığı toplantılarının zamanlarından oluşan bir kalabalık yoktu burada; siyah zemin üzerinde sadece Matilda'nın özenli yazısıyla, Hafta sonunu seviyorum! yazısı ve el ele tutuşan, biri uzun diğeri kısa, iki çöp adam çizimi vardı.

Mutfağın her yanı temizdi, dolap kapakları kapalıydı, karşımdaki bembeyaz yüzeyler bomboştu. Carl'ın bir vazoya koyduğu bir demet beyaz zambağı yeniden düzenlemeye çalıştım ama masanın üzerine kocaman, sarı polen lekeleri düştü. Lekeleri kolumla sildim ve oradan hızla uzaklaştım.

Matilda'nın yanına gitmek için bahçede çıktım, siyah frenküzümü çalısını kaplayan örümcek ağına ve bir yuva olduğu kesinlikle belli olan çobanpüskülü ağacındaki minik dallardan oluşan topluluğa hayran hayran baktım. *Anne, şunu gördün mü? Belki de orada bir kızılgerdan yaşıyordur?* Belki de.

"Biraz yiyecek getirmemiz lazım, anne. Kuşa yemek verelim ki yavrularının karnını doyursun."

"Tamam, tatlım. Gidip biraz fıstık alırız."

"Fıstık olmaz. Okulda anlattılar bize. Kuşlar, içine bir şeyler sıkıştırılmış yağ topaklarını severlermiş."

"Bu kulağa iğrenç geliyor. Ne tür şeylermiş bunlar?"

"Bilmiyorum, tohumlar, solucanlar olabilir mi?"

"Hadi babana soralım, tatlım. Belki o bilir. Ya da birlikte araştırabiliriz."

Carl bizi içeri çağırdı. Misafirler gelmişti ve kuzuyu fırından çıkarıyordu. Yemeğine hayranlığımı belirttim ve içecekleri ayarlamak için buzdolabına doğru ilerledim; ikimiz de doğal olarak, Dave ve Louisa geldiği her seferinde oynadığımız rollere büründük. Çocuklar dünyaya gelmeden önce de hafta sonlarında öğle yemekleri için bir araya gelir, masada oturup Carl'ın yemekleriyle karnımız tıka basa dolu halde, hava kararana kadar içki içerdik. Kızları Flora'ya bir bardak meyve suyu verip şarabın mantarını açtım.

"Dave araba kullanacak. Ama ben biraz alayım." Louisa, biraz evvel doldurduğum kadehi almak için elini uzattı.

"Sen içiyor musun, Alison?" Carl, fırından çıkardığı yemeği folyoyla kapladıktan sonra bir kâseye biraz cips koydu.

"Evet. Neden içmeyeyim ki? Bugün cumartesi."

"Sadece, dün geceden sonra..." Cümlesini bitirmesine gerek yoktu.

"Dün geceden sonra, ne?"

"Yeterince içmiş olabileceğini düşündüm. Her neyse, sadece bir düşünceydi bu. Merak etme."

"Etmiyorum zaten." Sauvignon Blanc'ı kadehin kenarlarından taşırarak kendime niyetlendiğimden daha fazla içki koydum. Louisa merakla başını yana eğdi.

"Dün gece ne oldu?"

Louisa'nın sesindeki keskin tonu kendi kafamdan uydurduğumu umarak ona baktım. "Hiçbir şey, cuma günüydü, bilirsin işte..."

"Annem o kadar yorgundu ki odasındaki sandalyesinde uyuyakaldı! Bu sabah onu almaya gitmemiz gerekti. Babam ona bakmamız gerektiğini söyledi," diye araya girdi Matilda. Yüzümü ellerimle örterek gözlerimi ovuşturdum.

"Annen odasında mı uyuyakalmış? Çok yorulmuş olmalı. Neden Flora'yla birlikte bu cipslerden alıp oynamaya gitmiyorsunuz? Karnı çok acıktı onun, biliyorum," dedi Louisa ve Matilda'nın eline bir cips kâsesi vererek onları kapıya doğru götürdü.

Evet, çok yorulmuş, hepsi bu. İliklerine dek yorulmuş.

"Demek sonunda sana bir cinayet dosyası verdiler, ha? Bu harika bir haber. Bunu başarmak için senin o kâtibe büyük bir iyilik yapmış olmalısın." Dave sırıttı.

"Çok sıkı çalışarak elde etti bu fırsatı, Dave. Eminim bunu hak ediyordur." Louisa ona dik dik bakarak kadehini bana kaldırdı.

"Nasıl bir dosya bu? Çok fazla kan ve vahşet var mı? Hadi, bize en şoke edici detayları ver."

"Dave, çocukların önünde olmaz..." dedi Louisa.

"Dürüst olmak gerekirse, dosyayı detaylı bir şekilde inceleme fırsatım olmadı. Yarın incelemeye başlayıp ne hakkında olduğunu kavramaya çalışacağım." Ben de kadehimi Louisa'ya doğru kaldırdım ve içindeki şarabı içtim.

"Yarın dışarı çıkarız diye düşünmüştüm," dedi Carl, asılan yüzüyle. "Tilly, yarın hep birlikte dışarı çıkarız dememiş miydim ben?"

"Evet, labirenti olan o şatoyu ziyaret etmek istiyorum. Hep birlikte gideceğimize söz vermiştin, baba." Matilda alt dudağını uzattı ve önündeki tatlı gözden kayboldu.

"Keşke önce bana ne yapacağımı sorsaydınız..." Sözlerimin geriye kalanını yuttum. Eve döndüğümüzde, Matilda yatmaya gittiğinde de çalışabilirdim. Dışarı çıkmak eğlenceli olurdu. O labirentin etrafında koştururdu, ben de peşinden koşardım, kahkahalar içinde yardım çığlıkları atıp sonunda tamamen kaybolana kadar sağa sola koşup dururduk. "Elbette şatoya gideceğiz, tatlım." Mutlu aile rolünü ne kadar çok oynarsak, o kadar gerçek olurdu belki.

Dave'in işi. Lou'nun işi. Carl'ın terapi danışanları; isim vermeden anlattığı, sadece Dave ve Louisa'nın gergin bir şekilde gülmesine neden olan, seks bağımlısı erkekler için düzenlediği yeni haftalık grup toplantıları hakkında verdiği belirsiz ayrıntılar. Onları yarım yamalak dinliyordum; işimde yeterince seks vakasıyla uğraştığım için konuyla onlar kadar ilgilenemiyordum. Cinayet davamdan daha fazla söz edilmedi. Bu davaya ve hazırlıklarının ne kadar süreceğine dair kulağıma devamlı bir şeyler mırıldanan endişeli sesleri bastırmayı umarak kadehimi sapından tutup bir içki, ardından bir içki daha aldım.

"Biraz karaoke mi yapsak?" dedim.

"Hadi biraz peynir yiyelim. Biraz şarap peyniri almıştım." En iyi şeyleri hazırlayan ev sahibi, Carl. Evi, benim hiçbir zaman yapamayacağım şekilde çekip çeviriyordu.

"Brie mi yoksa?" diye sordum, peynirden kalın bir parça keserken.

"Alison, ne yaptığına bir baksana. Tam burun kısmından kesmişsin," dedi Carl.

Bir Brie peynirine, bir de bıçağımın ucundaki parçaya baktım.

Birden iştahım kapandı ve peyniri tekrar tahtanın üzerine koyup parçaları bir araya getirdim. Carl'ın iç çektiğini işittim ama bununla uğraşamayacak kadar yorgundum.

"Ciddiyim, karaoke yapmak isteyen var mı?" Şarkı söylemek ruh halimi düzeltirdi. Adele söyleyecektim.

"Birazdan gitmemiz gerekecek. Karaoke için biraz erken değil mi?" dedi Dave.

"Tanrım, her zaman çok mantıklısın. Gidin o zaman. Ben kendi, başıma yaparım."

"Kızma şimdi, saat neredeyse yedi oldu. Saatlerdir buradayız," dedi Louisa.

Neredeyse yedi mi? Vakit geç olmuştu. Vakit yine akıp geçmişti. Ettiğimiz sohbetin yarısını anımsayamıyordum. Kendimi sandalyemden iterek kaldırdım, neredeyse kadehimdeki şarabı döküyordum. Kadehi ağzıma doğru sertçe eğdiğimde dudaklarımın köşelerinden aşağı doğru iki minik kırmızı yılan gibi sızıntılar olduğunu ve bunların bembeyaz bluzuma döküldüğünü gördüm. Kadehi sertçe masaya geri bıraktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Şimdi biraz karaoke yapacağım. İsterseniz sıkıcı bir şekilde oturmaya devam edin. Lanet hafta sonundayız."

O akşam formumdaydım. *Wuthering Heights* şarkısının tüm tiz kısımlarını söylerken çocuklar iri iri açılmış gözleriyle beni hayranlıkla izlediler. Büyülenmiş haldeydiler. Heathcliff beni kesinlikle içeri alırdı.* Adele'le derinlere daldım, kendi müzikal zirvem olan *There is a Light That Never Goes Out* şarkısına geçmeden önce Prince ve onun küçük kırmızı Corvette'ine bir selam çaktım. Birisi bir keresinde bunu söylerken sesimin hayalet sesine benzediğini söylemişti ve bu şarkı her zaman en çok alkışı hak

* Dilimize "Uğultulu Tepeler" olarak çevrilmiş, Emily Bronte'nin unutulmaz klasiği *Wuthering Heights*'taki Heathcliff karakterine bir gönderme. İngiliz şarkıcı Kate Bush bu şarkısında, kitaptaki bir sahneye gönderme yaparak, "Heathcliff, it's me, I'm Cathy / I've come home, I'm so cold / Let me in your window" sözleriyle sesleniyor ve onu içeri almasını istiyor. (ç.n.)

eden performansım olurdu. Benim için "My Way" söz konusu değildi; ben gösterimi, Morrissey'i bile alt ederek bitirirdim. Yani muhtemelen. Son notayı olabildiğince uzattım ve bitkin bir şekilde kanepeye yığıldım. Gösterimin sonunda bir alkış tufanı kopmayınca neredeyse şaşırdım; Carl, David ve Louisa'nın şarkımı hayranlıkla dinlediklerinden o kadar emindim.

"... nasıl katlanıyorsun." Şarkım bittikten sonra aniden bastıran sessizlikte Louisa'nın sesi net bir şekilde duyuldu. Sonra ona sessiz olmasını söyleyen bir fısıltı. Benim hakkımda konuşuyor olabilir miydiler? O kadar da kötü durumda değildim... Krem rengi deri kanepede arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım. Kapı çarpılarak kapatılınca yerimden sıçradım ama hemen sonra yeniden yastıklara yerleşerek gözlerimi sıkıca yumdum.

Kısa bir süre sonra irkilerek ayıldım. Evde çıt çıkmıyordu. Mutfağa gittim ve masadan lavaboya kadar görebildiğim tüm kirli tabak ve bardakların geri kalanını temizlemeye başladım. Carl güzel kadehleri, sağlam görünen ama biri diğerine değdiği anda çatlayan ağır olanları kullanmıştı. Birkaç kadehi tezgâha taşıdım ve bir sonraki için geri döndüm.

Günün sona erdiği dakikalar konusunda kafam hâlâ karışıktı; karaokede herkesin bana katılmak isteyeceğinden çok emindim. Nedense zihnimin bir köşesinde her şeyi yanlış ele almış olduğuma dair bir korku vardı; aklım içkiden bulanmıştı, yargılarım biraz çarpıktı. Önceden olduğu gibi değildi. Bardakları mutfak kapısının önünden geçirirken koridorda asılı duran Temple Church tablosunu gördüm. Carl bunu bana ilk kez memuriyet hakkımı elde ettiğimde vermişti ve onun bu kadar düşünceli davranmasına çok memnun olmuştum. Ona karşı daha duyarlı olmalıydım. Danışmanlık eğitimi çok iyi gitmesine ve psikoterapist olarak yarı zamanlı çalışmaları da gayet yolunda olmasına rağmen, işten

çıkarılmasından bu yana özgüveni hiç aynı seviyede olmamıştı. Evde oturan bir erkek olmayı hiçbir zaman planlamamıştı.

"O şekilde taşıma onları. Söyledim ya sana," dedi Carl. İrkildim, neredeyse elimdeki kadehleri düşürecektim. Kadehler birbirlerine çarparak çınladılar.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Etme. Gidip otur. Bir şeyleri kırmana tahammül edemem şimdi."

Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Kâküllerimin arasından ona baktım. Şakağında bir damar atıyordu ve yanakları kızarmıştı. Yüzündeki renk ona aniden gençlik katmıştı ve bir anlığına, koyu renk ve dağınık saçlarıyla, gülümserken kırışan o gözleriyle, gencecik haliyle karşımda belirdi. Bu hali, saç çizgisiyle birlikte geri çekilip kayboldu ve ben yine gerçeklikle, yani kırklı yaşlarında, incelip seyrelerek beyazlamış saçlarıyla, yüzünde sabırsız bir ifade olan huysuz bir adamla baş başa kaldım. Yine de yeterince anı zihnime yerleşmiş, o delikanlıyla karşımdaki bu adam iç içe geçmişti ve içimde küçük bir sevgi dalgası kabarmıştı.

"Gidip Matilda'ya kitap okuyacağım."

"Onu üzmeni istemiyorum."

"Onu üzmeyeceğim. Sadece bir hikâye okuyacağım." Sesimin ağlamaklı çıkmasına engel olmaya çalıştım. İçimde kabaran o sevgi dalgası sönmüştü.

"Sarhoş olduğunu biliyor. Bundan hoşlanmıyor."

"O kadar sarhoş değilim. İyiyim ben."

"İyi misin? Arkadaşlarımı, buradan utançla erkenden ayrılmalarına sebebiyet verecek kadar sinirlendirdin. Bu sabah seni odanın zemininden kazımak zorunda kaldım."

"Sandalyemdeydim. Ayrıca vakit o kadar da erken değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Biliyordum. Yine de ona katılmıyordum. "Bu haksızlık. Benim yüzümden gitmediler ki. Karaoke yapabilirlerdi."

"Tanrım, Alison... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Bu haksızlık."

"Bağırma bana. Bu haldeyken seninle konuşmayacağım."

"Seni sinirlendirdiğimi biliyorum, üzgünüm. Ama eskiden çok eğlenirdik. Herkesin bu kadar sıkıcı hale geldiğini fark etmemişim. Her neyse. Ben gidip Tilly'ye kitap okuyacağım." Carl bir şeyler daha söyleyemeden mutfaktan çıktım.

Tilly yatakta oturmuş, bir Clarice Bean kitabı okuyordu. Altı yaşındaydı ama yine de benim bebeğimdi. Bana sarılıp, "İyi geceler, anneciğim, seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum," dedim ve çiçekli yorganını sıkıca üzerine örttüm. Işığı kapatmak üzereyken Carl geldi ve bir an için aynı tarafta olup dünyaya getirdiğimiz çocuğa baktık. Ona dönüp elimi uzattım ve Carl duraksadı, neredeyse elimi tutacakken bir an geri çekildi; eli kısmen öne doğru uzanmış haldeydi ama parmaklarını sıkıca avucunun içinde kıvırmıştı.

"Sana çay yaptım. Oturma odasında."

"Teşekkürler." Carl, sözümü tamamlayamadan yanımdan ayrıldı ama bu minicik hareket bir başlangıçtı. Belki de bana giderek yaklaşıyordu. Gerçi bunun, hak ettiğimden daha fazlası olduğunu biliyordum. Sadece bir içki içip eve gideceğime dair kendi kendime söz vereli henüz yirmi dört saat olmuştu. Bir an için derin bir umutsuzluk hissettim. Tek bir içkide duramıyordum, yapmam gerektiğini bildiğim halde ailemin yanına gidemiyordum. Vicdan azabı içimi kemirirken uzun bir süre boşluğa baktım, sonra silkinip bu histen kurtuldum. Çayımı içtim, ardından hissettiğim onca şey ve bitkinlikten bunalmış bir halde yatmaya gittim. Benim için uzun bir hafta olmuştu. Carl bulaşıkları yıkarken çıkan hafif şangırtılar ve su sesleriyle sakinleşerek uykuya daldım. En azından ona yardım etmeyi teklif etmiştim.

3

Ben uyanmadan kalkıp birlikte şatoya gitmişlerdi; Carl bana bıraktığı kısacık notta böyle diyordu. *Seni uyandıramadım. Gitmemiz gerekti. Zaten çalışman lazım. Bulaşıkları yıkadım.* Notun sonuna öpücük falan koymamıştı. Hâlâ sinirliydi. Ben de öyleydim; onlarla gideceğime söz vermiştim. Beni de almaları gerekirdi. Gittiklerini fark ettiğimde onları aramaya çalıştım ama Carl'ın telefonu kapalıydı. Yatakta uzanarak sesli mesajını dinledim. *Telefonu açamam. Telefonu açamam.*

Daha doğrusu, açmam.

Sonunda ona ulaştım. "Neden beni uyandırmadın?"

"Uyandırmayı denedim. Kıpırdandın ve bana siktir olup gitmemi söyledin. Ben de uyumana izin vermemin daha iyi olacağını düşündüm."

Bunları hiç hatırlamıyordum. "Saat on bire kadar uyanmadım ben. Öyle davranmam ki."

"Dün gece bitik durumdaydın."

"Keşke beni uyandırmak için daha çok uğraşsaydın. Ya da bekleseydiniz."

"Denedim, Alison. Ama asla uyanmadın. Saat dokuzda çıktık. Daha geç çıksaydık, gitmemizin bir anlamı kalmazdı."

"Peki. Bak, cidden üzgünüm. Kasıtlı olarak yapmadım bunu. Matilda'yla konuşabilir miyim?"

"Şu anda oynuyor. Oyununu bölüp onu üzmek istemiyorum. Gelemediğin için cidden çok üzüldü ama şimdi daha iyi. Bırak onu bence."

"Hiç anlamıyorum; o kadar geç vakte kadar uyumam ben. Böyle olsun istemezdim. Lütfen, en azından ona üzgün olduğumu söyle."

"Olan oldu," dedi. Bir an duraladı, ardından o konuyu o kadar ani değiştirdi ki itiraz edemedim. "Bugün çalışacak mısın biraz?"

"Başlamak üzereyim. Akşama yahni yapacağım."

"Eh, kolay gelsin sana o zaman." Ona veda edemeden telefonu kapattı. Parmağımı arama simgesinin üzerinde tuttum ama sonra ana ekrana götürüp arama yapmaktan vazgeçtim. Bu konuyu daha sonra, güzel bir akşam yemeği yerken konuşabilirdik. Tilly'ye üzgün olduğumu, bu geziyi kaçırmak istemediğimi anlatabilirdim. Başımı iki yana sallayıp yataktan çıktım, pijamalarımı üzerime geçirdim ve işimin başına geçmek üzere aşağı indim.

İki fincan kahvenin ardından dava dosyasını açtım ve sağ gözümün ardına yerleşmiş baş ağrımın sisi ardından, gözlerimi kırpıştırarak dosyaya baktım. Regina ve Madeleine Smith. Merkez Ceza Mahkemesi. Suç mahalline en yakın mahkeme olan Camberwell Green'deki Sulh Ceza Mahkemesi'nden transfer edilmiş. Burası, Güney Londra'da bulunan zengin bir yerleşim bölgesiydi.

O an telefonum bipledi. Bunun, benimle barışmak isteyen Carl olmasını umarak telefona doğru atıldım.

Dava hakkında herhangi bir fikir oluştu mu?

Patrick. İçimde önce memnuniyet, sonra bir öfke dalgası kabardı. Özellikle de onunla olan işim artık bitmişken, hafta sonu bana mesaj atmaya nasıl cüret ediyordu? Ama sonra mesajın içeriğini fark ettim.

Ne davası? diye yazdım ona.

Madeleine Smith. İlk cinayet davan bu, değil mi?

Bundan ona söz ettiğimi hatırlamıyordum. Birden kafama dank edince dava özetine bakmak üzere döndüm. Arka sayfada,

ilk cinayet davamın talimatını veren avukatın ismi vardı. Saunders & Co. Patrick'in şirketiydi bu. Bir an, bu dava için tam olarak ne yaptığımı, kaç kez ve ne kadar ileri gitmiş olduğumu merak ettim. Ne kadar sıkı çalıştığımı. Ama sebebin bu olmadığını biliyordum. Patrick işini hafife almazdı. Bunu sadece ben yapardım.

Bir *bip* sesi daha.

Hmmm evet, rica ederim. Huysuzluk ediyordu.

Cuma günü seninle işim bitti benim. Kendimi yeniden on beş yaşında gibi hissediyordum.

Biliyorum, biliyorum. Ama bu iş. Haftaya toplantı. Müvekkil bir an evvel seni tanımak istiyor. Kâtiplerle birlikte bir toplantı ayarlayacağım.

Konuşmanın sonu. Ama ilişkinin sonu değil. Cuma günü hakkında hiçbir şey yoktu mesajlarda, bu yüzden endişelenecek bir şey de yoktu. Başka birini becermiş olsaydı bana söylerdi. Umursadığımdan değil. Mesajıma tekrar baktım: *Cuma günü seninle işim bitti benim.* Sil. Tüm yazışmayı sil. Belki de evliliğimin hatırı için Patrick'le çalışmayı reddetmem gerekirdi ama kariyerim boyunca bunun için çalışmıştım. Onu aklımdan çıkardım ve dosyaları açıp okumaya başladım. İşimi yapıyordum, hepsi buydu.

Bir süre sonra dava özetini bir kenara bırakıp yemek yapmaya giriştim. Yavaş yavaş soğan soyuyordum. Güneşin son ışınları bıçağın metal kısmından yansıyınca elimi kaldırıp onu ileri doğru uzattım ve bir yandan diğer yana eğerek yansımayı duvarlar ve tavan boyunca dans ettirdim. Düğün hediyesi olarak bize verilen büyük mutfak bıçaklarından biriydi bu ve karşılığında hemen bize bu hediyeyi veren okul arkadaşım Sandra'ya bir madeni para uzatmıştım. "Aşkı kesmek istemiyorum ben, birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz," demiştim, Sandra gülümseyip parayı cebine koyarken.

Madeleine Smith sadece aşkı kesmekle kalmamış, ona defalarca darbeler indirmiş, bıçaklamış ve doğramıştı. Clapham'daki yatak odasında kocasının bedeninde on beş yara izine sebep olmuştu. Kocasının ölümüne, bu yaraların birkaç tanesi sebep olmuş olabilirdi, ancak savcılık dava özetine göre patolog en olası ölüm sebebinin boynundaki, şah damarını neredeyse tamamen kesen bıçak yarası olduğu sonucuna varmıştı. Olay yeri görevlisinin göndermiş olduğu fotoğraflarda, cesedin bulunduğu beyaz çarşaflardaki kırmızı lekeler canlı bir şekilde görülüyordu.

Bir soğan daha alıp güzelce doğradım.

Carl ve Matilda eve döndüklerinde yahni mükemmel bir şekilde pişmişti fakat Matilda yemeğe şöyle bir bakıp aç olduğunu ama et yemek istemediğini söyledi.

"Dün kuzu eti yedin ama," dedim.

"Bugün babamla konuşurken ona tavukların nasıl kesildiğini sordum ve anlattıkları hiç hoşuma gitmedi."

"Sevdiğin çok fazla sebze yok ama," dedim.

"Biliyorum ama hayvanların ölmesini istemiyorum."

Bana yardımcı olması için Carl'a baktım ama o sadece omuz silkti.

"Peki tatlım. Sana bir omlet yapayım. Ama belki bu kararın üzerinde biraz daha düşünmek istersin," dedim ve Matilda başını onaylarcasına salladı. Yahniyi çevirip kaşığı Carl'a uzattım. "Biraz ister misin?"

Carl kaşığı alıp baktı, ardından kokladı. Sonra ağzı büzüldü ve kaşığı yeniden elime verdi. "Hayır, istemiyorum. Çok aç değilim."

"Keşke söyleseydin... Sen de vejetaryen olmuyorsun ya?" Sesimi öfkeli bir tonda çıkarmamaya çalıştım.

"Hayır, mesele o değil," dedi. "Kokusu biraz..."

"Biraz ne?" Kızgınlığımı bastırmaya çalıştım.

"Biraz... Bak, merak etme. Yemeği yapmak için uğraştın, önemli olan da bu. Tilly'nin vejetaryen olması konusuna gelirsek de... yaptığı her seçimde ben onu destekleyeceğim. Bu eğlenceli olacak, değil mi? Sevdiğin bir sürü yeni yiyecek keşfedeceğiz." Carl, Matilda'ya gülümsedi. Ocağa doğru gidip güveci karıştırdı. "Denemeye değerdi, Alison, ama belki yemek pişirme işine ben devam etsem daha iyi olur, ha? Matilda'nın en sevdiği yemekleri biliyorum. O omleti de ona ben yapacağım."

Ona cevap vermedim ve güveç kabını ateşten almak için yanından geçtim, sonra da yemeğin soğuması için kapağını hafifçe bir kenara koydum, böylece sonradan onu dondurabilirdim. Öğle yemeği için onu yanımda götürebilir, kalanları yiyebilirdim. Yahninin o iç bayan, etli kokusu haftalarca peşimi bırakmayacaktı. Çok dikkatli bir şekilde şeritler halinde doğradığım havuçlar, yapışkan et sosunun içinden başlarını uzatıyordu. Yemek kusmuk gibi görünüyordu. Midemin bulandığını hissettim. Onlara sunumum, yanmamış olsa bile, reddedilmişti.

Matilda yanıma geldi ve çömelip ona sarıldım.

"Bugün sizinle gelemediğim için üzgünüm, tatlım." Onunla sessizce konuşuyordum, sözlerim yalnızca ona yönelikti. Elimi uzatıp yanağını okşadıktan sonra onu kendime çekip kucakladım. Kızım da bana sıkıca sarıldı. Göz teması kurabilmek için onu omuzlarından tutarak usulca kendimden bir kol boyu uzaklaştırdım. "Söz veriyorum, çok yakında birlikte dışarı çıkacağız. Sadece ikimiz. İstediğin yere gideceğiz. Söz veriyorum. Tamam mı?"

"Matilda başını onaylarcasına salladı.

"Söz veriyorum." Sonra onu yeniden kendime doğru çekip kucakladım. Başı omzumda sıcacık duran kızım, kollarımın arasında rahatlamıştı. İçimdeki bir düğüm o anda çözülüverdi.

Matilda'yı yıkarken Carl beni izliyordu. Kızımın saçlarını taradım, kuruttum, sonra da ona bir hikâye okuyup uyuyana dek şarkı söyledim. Yatak odasının kapısını kapattıktan sonra Carl, "Çocuklara verilen sözlerin tutulması çok önemlidir," dedi.

"Sözümü tutacağım."

"Tuttuğundan emin ol."

"Beni tehdit etmene gerek yok, Carl. Elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Bana biraz daha destek olamaz mısın?"

"Beni zorlama, Alison. Şu an sitem edecek durumda değilsin."

Bir an içimde öfke alevlendi ama sonra sönüverdi. "Biliyorum. Üzgünüm. Üzgünüm..."

Carl uzanıp parmağını yüzümün yan tarafında gezdirdi. Elini elime alıp öptüm, sonra diğer elimi boynunun arkasına koyup yüzünü kendiminkine daha da yaklaştırdım. Öpüşmek üzereydik. Biraz sonra Carl geri çekildi.

"Üzgünüm. Yapamam." Carl oturma odasına gidip kapıyı kapattı. Fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için bir an bekledim, sonra çalışma odasına geri döndüm ve kapıyı arkamdan kapattım. Yahninin o ağır kokusu eşliğinde çalışmaya çalıştım, reddedilmenin acısını bastırmak için ifadelere ve yasalara sığındım.

O gece ilerleyen saatlerde, soğuk bulamacı küçük plastik kaplara doldururken Carl mutfağa girip kapıyı arkasından kapattı.

"Bütün gün, sana bunu gösterip göstermemeyi düşündüm," dedi.

"Neyi gösterip göstermemeyi?" Ses tonundaki bir şey, elimi titremesine ve içine yahni doldurduğum plastik kutunun kenarından sosun dökülmesine neden olmuştu.

"Bazen bunun nasıl bir şey olduğunu, neden bu kadar canımızın sıkıldığını anlamanı istiyorum."

"Neyi anlamamı istiyorsun?" Kepçeyi güvecin içine geri koydum ve kutunun kapağını kapattım.

Carl bana cevap vermedi. Telefonunu kurcaladı. Kutuları dondurucuya koydum, yarısı bitmiş dondurulmuş bezelye torbalarını bir kenara itip onları düzgünce yerleştirdim. Dondurucunun kenarlarındaki buza vururken, *Rolling in the Deep* şarkısının açılış notalarını işittim ve kafamın içinde devam eden şarkıya katılmak üzere gülümsedim. Ama zihnimde derin bir nefes alırken, kendimi çoktan şarkıyı söylerken duydum. Eğer buna şarkı söylemek denilebilirse tabii. Dondurucuyu sertçe kapattım ve Carl'a döndüm. Gözlerinde şefkate benzer bir ifade olan Carl, tek kelime etmeden telefonunu bana uzattı.

Önceki gece, hiçbir şeyi dert etmeden şarkı söylerken keyfim inanılmaz yerindeydi. Başka kimsenin bana katılmamasının ne önemi vardı ki? Ne kaçırdıklarını bilmiyorlardı! Ben bir yıldızdım, beni o günün bitimine hâkim olan ufak tefek çekişmelerden uzaklaştıran bir müzik dalgasıyla, bir sele kapılmış gidiyordum. Bugünse, o akşam onların gördüğü şeyi görüyordum: sutyeni elbisesinden sarkan ve makyajı yüzünün yarısına dağılmış olan, sarhoş bir kadın. Onu dehşet içinde izliyordum. Sesi içimi parçalıyordu, normalde gayet iyi çıkabildiğim notaları kilometrelerce öteden ıskalıyordu. Ritmi kaçırıyordu; dansıysa daha da kötüydü. Hepsinden beteri de, onları da kendisine katılmaya ve dans etmeye ikna etmeye çalışırken çocukların yüzlerinde beliren ifadelerdi. Hayır, en kötüsü bu değildi; en kötüsü kayıttaki boğuk seslerdi. Hatta kahkahalar bile vardı. Dave, Louisa... Tanrı aşkına, Carl'ın da mı kahkahası vardı yoksa?

"Neden beni durdurmadın, Tanrı aşkına?"

"Denedim ama beni dinlemedin."

"Bunun yerine, kendimi aptal yerine koyduğum anlarımı videoya almayı mı düşündün?"

"Kabalık etmek için yapmadım bunu. Sadece bazen seninle

yaşamak zorunda olmanın nasıl bir şey olduğunu görmeni istedim. Her zaman değil ama böyle olduğun zamanlarda gerçekten zor oluyor."

Telefona bir kez daha baktım. Ekrandaki kadın, yani ekrandaki *ben*, açıkça uzun bir gece için hazırlanmıştı. Sendeleyerek kanepeye doğru gidip *Prince* söylemek için ağır ağır oturdu. Sonra final geldi; çok iyi söylediğime emin olduğum Smiths şarkısıydı bu. İzlenmesi pek de hoş değildi. Telefonu tutarken ellerim buz gibi olmuş, titriyordu. Yüzüm kızarmaya başlamıştı ve utanç duygusu midemin derinliklerinde kıvranıyordu. Gözlerimi kapattım ama bir önceki gece çok net söylediğimi düşündüğüm o sözleri geveleyerek ve çığlık atarak söyleyen sesimi yine de işittim. Titreyen ellerimi kontrol etmeye çalışarak duraklatma tuşuna bastım ama tam sil tuşuna basacakken Carl telefonunu geri aldı.

"Sadece biraz eğlenmeye çalışıyordum," dedim.

"Diğer herkesi üzüyorsa, o şey eğlence olmaz," dedi Carl başını eğerek.

"İnsanların üzgün olduğunu fark etmemişim."

"Mesele de bu zaten, Alison. Hiçbir zaman bunu fark etmiyorsun."

Carl mutfaktan çıktı ve ben de yahniyi kutulara aktarmaya devam ettim. İşim bittiğinde kutuların kenarlarını sildim ve bulaşık makinesini açtım. Işığı kapatıp uzunca bir süre karanlıkta öylece durdum, zihnimi sakinleştirmesini ve kafamdaki kendi sesimin bastırmasını umarak tüm elektronik aletlerin sesini dinledim. Ama hâlâ kırılan bir cam gibi parçalanan sesimi duyabiliyordum.

4

Carl sabah Matilda'yı okul için hazırlayarak ona kahvaltı ettirdi. Mahkemede olmadığım için onunla ben ilgilenmeyi planlamıştım ama Carl o kadar becerikliydi ki ona engel olmak istemedim. Kahve almak için mutfağa indim.

"Telefonunu bana verirsen senin için tamir ettiririm. Terapi merkezinin yakınında bir dükkân var," dedi Carl.

Umursamaz görünmeye çalışarak olası tehlikeleri zihnimde gözden geçirdim. Her zaman dikkatli davranırdım. Çok dikkatli. Mesajlarım, e-postalarım... Hepsini okuduğum an silerdim. Patrick'i zamanında uyarmalıydım. Omuz silktim. "Zahmet olacak sana. O kadar da kötü durumda değil."

"Telefonunun durumu daha da kötüleşmeden çatlağı tamir ettirmek lazım. Yenisini almak istemezsin."

Haklı olduğunu biliyordum ama ses tonundaki nezaket canımı sıkmıştı. Öfkemi bastırdım; neticede bana iyilik yapıyordu.

"Telefonunu yedeklediğinden emin ol. Bir aksilik olması durumuna karşı," dedi. Ben telefonu kablosuz olarak yedeklerken, sonra da silip ona uzatırken Carl oturup bekledi.

"Teşekkür ederim, çok naziksin." Telefonu benden alıp dışarı çıktı ve Matilda da bana şöyle bir sarılıp hemen babasının peşinden koştu.

Carl kapıdan çıkar çıkmaz Patrick'in ofisini arayıp beni cep telefonumdan aramadan önce ona ulaşmaya çalıştım. Ortağı Chloe Sami telefonu açtı ve beni ona bağladı. Ben söze başlamadan önce Patrick, "Toplantıyı yarın için ayarladım," dedi.

"Dosya özetini okudum. Savcılıktan henüz başka belge gelmedi mi?" Sesim sakindi. Patrick'le her zaman iş hakkında konuşabilirdim.

"Hayır. Ama seninle tanışması, ekibine güven duyması gerekiyor."

"Peki."

"Bana kalırsa sen bu iş için mükemmelsin," diye devam etti sözlerine. "Jürinin durumu, onun bakış açısından görmesini sağlayacaksın, tamamen seninle ilişkilendirecekler olayı. Yasal anlamda konuşursak, bu karmaşık bir dava. Bu da senin güçlü tarafın." Patrick bir profesyonel gibi konuşuyordu. Bu bir iltifat değil, nesnel bir değerlendirmeydi ama yine de içimde küçük bir zevk ürpertisinin oluşmasına sebebiyet vermişti. "Pekâlâ, toplantı yarın saat ikide," diye devam etti sözlerine. "Marylebone İstasyonu'nun önünde on iki buçukta buluşuruz. Madeleine, Beaconsfield'da kız kardeşinin yanında kalıyor."

"Keşke bu davayı bana vereceğini, seni cuma günü gördüğümde söyleseydin."

"Bunun senin için hoş bir sürpriz olacağını düşündüm. Neyse, şimdi kapatmam gerek," dedi.

"Bekle biraz, Patrick. Sadece sana, bugün beni cep telefonumdan aramamanı ya da mesaj atmamanı söylemek için aramıştım. Telefonum yanımda değil."

"Yeni konuştuk zaten. Neden seninle iletişim kurmam gerekse ki?" Telefonu kapattı. Sözleri canımı acıtmıştı ama onu geri aramak istemedim. Bunu aklımdan tamamen çıkarıp işe koyuldum.

Pazartesi gününün geri kalanı, akşamdan kalmalığımdan kalanlarla ve korkuyla birlikte geçip gitti. Yani büyük oranda. Sağ gözümün arkasında hâlâ hassas bir nokta vardı; kendime, Carl ve Tilly'ye yaşattığım acının küçük bir hatırlatıcısı gibiydi bu. *Bir daha asla,* diye düşündüm ve bunların içi boş sözler olmaması-

mı umdum. Sözcüklerin altını çizip notlar alarak dava dosyasını okudum. Ben üzerimde pijamalarımla, dava dosyasına dalmış bir haldeyken Carl, Tilly'yi eve getirdi. Günün sonunda, yepyeni olmuş telefonumu bana geri verdi.

Salı sabahı, botlarım ve takım elbisemle, Matilda yanımda hoplayıp zıplarken evden çıktım. Onu okula götürürken, spor salonu giysileri içinde kıvrak bir grup anne etrafımda toplandı. Paranoyamı üzerimden atmaya çalışarak başımı iki yana salladım. Birine gülümsedim, diğerlerine el salladım, yanımdan geçen birkaç babaya selam verdim. Sonunda kadınlar da bana gülümsediler ama hemen sonra yine kafa kafaya vererek tekrar konuşmalarına geri döndüler. *Evet, ilk defa o geldi. Buna zahmet etmiş olması şaşırtıcı, değil mi? Her zaman o zavallı kocası geliyordu buraya.* Yine başımı salladım. Birbirlerine böyle söylemiyorlardı. Neden böyle şeyler konuşacaklardı ki? Matilda elimi çekiştirdi ve merdivenlerden inerek sınıfına doğru ilerledik.

"Bay bay, canım. İyi vakit geçir." Eğilip ona sarıldım.

"Beni sen mi alacaksın?"

"Baban alacak. Benim bir toplantım var."

"Tamam. Bay bay!"

Matilda paltosunu askıya astı ve arkadaşlarının yanına doğru gitti. Bir an durup arkasından baktım. Arkadaşları Matilda'ya gülümsedi ve çemberlerinde ona yer açmak için yanlara doğru çekildiler. Ona el sallayınca, o da bana el salladı ve hızla dışarı çıkıp başım önümde, oyun alanından geri döndüm.

"Matilda gerçekten mutlu, Alison, önemli olan da bu." Diğer ebeveynler için endişelendiğim her seferinde Carl bana böyle söylüyordu. Ardından, "Bana karşı her zaman çok iyiler," derdi. Bahse girerim öyleydiler (bunu hiç söylemezdim tabii) ve son olarak, "Sadece daha fazla çaba göstermen gerekiyor, hepsi

bu," diye bitirirdi sözlerini. O sabah Matilda'nın okul çantasını kontrol ederken ve okuma kitabını imzalarken söylediği sözler bunlardı. Onunla tartışmadım. Muhtemelen haklıydı. "Bugün onu okuldan ben alırım. Son danışanım saat ikide geliyor," diye bitirmişti o sabah sözlerini. En azından endişelenecek şeylerimin sayısı bir azalmıştı.

Otobüse tam zamanında yetiştim ve bebek arabalarıyla çevrili bir koltuğa oturdum. İçinde dava dosyasının bulunduğu siyah çantam bacağımın hemen yanındaydı; dosyadaki fotoğraflar ve sayfalarca kanıt, önümüzdeki aylarda zihnim, evliliğim veya bir anne olarak başarısızlıklarım gibi şeylerin işleyişinden daha iyi anlamam gereken bir vahşeti özetliyordu. Başlamak için sabırsızlanıyordum.

Kurula vardığımda, kâtiplere selam verdim ve çantamı boşaltıp dava özetini masama koydum. Yerime oturdum ve manzarayı görmeden pencereden dışarı baktım. İlk cinayet davama kadar geçen on beş yıllık tecrübe beni bu günlere hazırlamıştı. Davalarıma, her zamanki içkili sürücüler, dükkânlarda hırsızlık yapan uyuşturucu bağımlıları, Balham Gençlik Mahkemesi denen cehennemdeki sabıkalı soyguncular, çocukların uygunsuz resimleri üzerinde terli ellerini ovuşturan hasta pedofiller, talihsizlerden çaresizlere ve kendilerine asla yardım edilemeyecek olanlara, hatta bazen benim bile kilit altında tutulmaları ve anahtarın sonsuza dek yok edilmesinin daha iyi olabileceğini kabul ettiğim hovardaların suçlarıyla başlamıştım. Hepsinin ortak noktası, alkol ve uyuşturucu bağımlılığına yol açan tacizlerle dolu çocukluklar, yoksunluk ve bazen kendini öfkeli taleplerde dışa vuran bir çaresizlikti: O telefonu istiyorum, hayır, o lanet telefonu bana ver yoksa seni bıçaklarım/yumruklarım/şu köprüden, ilk gelen trenin yoluna atarım.

Yaklaşık on yıl önceki son soygun davalarımdan biri favorimdi. Nottingham'da çok sayıda sanığın katıldığı, tüm sanıkların birbirlerini tehditlerde bulunmakla suçladığı ve her birinin beş yıl hapis cezasına çarptırıldığı bir davaydı. Yine de iyi bir avukat ekibiydik ve her gece Travelodge'a en yakın birahanede fena halde içiyorduk.

Pekâlâ. Madeleine Smith. Davayla ilgili, duruşmanın bir *sonuca bağlanamamasının* gerektirdiği kısıtlamalara değinen gazete kupürlerini bulana kadar dosyayı karıştırdım. Esas raporda, Madeleine'i iki yanında iki polis memuruyla, elleri önünde kelepçeli halde gösteren bir fotoğraf yer alıyordu. Zayıf, sarışın bir kadındı ve yüzünde yorgun bir ifade vardı.

44 yaşındaki Madeleine Smith, kocası Edwin'in yatakta bıçaklanarak öldürülmüş cesedinin bulunmasının ardından polis tarafından tutuklandı. Edwin, Amerikan varlık yönetim şirketi Athera Holding'in kıdemli ortağıydı. Bir temizlikçinin, Londra'nın Clapham kentindeki 3,5 milyon sterlinlik mülke girdikten sonraki ihbarı üzerine polis alarma geçti. Kaynaklara göre şüpheli, kocasının cesedinin yanında yerde otururken bulundu ve tutuklanmaya sessizce boyun eğdi. Komşular yaşanan olaylar karşısında şaşkınlıklarını dile getirdiler: "Çok hoş biriydi ve her yıl düzenlediğimiz sokak partisinde bizlere yardım etmek için gönüllü olurdu. İnanamıyorum," dedi, isminin açıklanmasını istemeyen biri.

Bir an durdum ve kendime, önceki sene Noel'de Carl'a hediye olarak aldığım espresso makinesinde bir kahve yaptım. Carl bana kapsüllerin ne büyük bir israf olduğunu söyleyerek bu makineyi hiç kullanmamıştı.

Bunlar, savcılık davasının kısa özetinde sunulan gerçeklerdi. 17 Eylül Pazartesi günü, Edwin Smith temizlikçi tarafından yatağında ölü bulunmuştu; karısı Madeleine ise hemen yanında, yerde

oturuyordu. Smith, yaklaşık on iki saattir ölüydü ve ölüm nedeni boynuyla gövdesinde bulunan on beş bıçak yarasından kaynaklanan kan kaybıydı. Adamın vücudunda, kendini savunmadan kaynaklanacak yaralanmalara dair hiçbir belirti olmadığından, uyurken bıçaklandığı anlaşılıyordu, saldırgana karşılık vermeye veya saldırıyı durdurmaya çalıştığını gösteren hiçbir kanıt yoktu. Cesedinin yanındaki yatakta, daha önce belirtilen yaralanmalarla tutarlı bulunan otuz santimlik bir şef bıçağı vardı. Kan kaybı çok fazlaydı, kurbanın kanı yatağı ve döşeme tahtalarını ıslatmış, aşağıdaki oturma odasının tavanından sızmıştı. Madeleine'in kıyafetleri de kanla kaplıydı.

Polis ve ambulans hemen gelmişti ancak kurban, tıbbi tedavi yapılamayacak bir durumdaydı. Madeleine tutuklanırken gayet sakindi. O sırada veya daha sonra herhangi bir youmda bulunmamıştı. Başlangıçta Downview Hapishanesi'nde gözaltına alınmıştı fakat iki hafta önce yapılan başarılı bir kefalet başvurusunun ardından, Beaconsfield'daki kız kardeşinin evinde sıkı kısıtlamalar altında yaşıyordu.

Görünüşe bakılırsa, temizlikçiden, polis ve ambulans personelinden, bir patologdan ve Edwin Smith'in öldüğü varsayılan gece Smith'lerin evinden gelen bağrış ve çığlıkları duyduğunu söyleyen bir komşudan ifadeler alabilirdim. Savcılığın yakında bunları bana sağlayacağından şüphem yoktu. Üç hafta önce, o pazar gecesi ne yaptığımı düşündüm.

Deniz kenarında kısmen iyi geçen bir hafta sonu tatilinden dönmüştük. En azından Matilda sahilde eğlenmişti fakat Carl ve ben kavga etmiş, sonra da kırık dökük vaatler yüzünden, kirli bakışlardan ziyade yaramazlık etmek için tasarlanmış bir yatakta, birbirimize temas etmeden uyumuştuk. Bunu hiç hatırlamamak benim için daha kolaydı ve düşüncelerimi yeniden davaya yönlendirdim.

Patrick, Madeleine'in o hafta sonundaki eylemlerine dair

dosyaya bir not eklemişti. Madeleine, on dört yaşındaki oğulları James'in hafta sonu tatili için yatılı okuldan eve döndüğünü ve Edwin'le birlikte onu Londra Köprüsü'ne bıraktıklarını, sonra da oğlanın pazar akşamı kilise ayini için trenle okula geri döndüğünü söylemişti. Onun ismi de savcılık tanıkları listesinde yer alıyordu ancak henüz ifadesini sunmamışlardı.

Madeleine avukatlarına geçmişi hakkında kısa bir açıklama yapmıştı. Kırklı yaşlarının ortasında, aslen Surrey'li olan bu kadın, bir diplomat çocuğu olduğundan, çocukluğunda ailesiyle çok seyahat etmişti. Muhasebe eğitimi almıştı ama yıllardır çalışmıyordu. Otuz yaşında anne olmuştu. Edwin'le neredeyse yirmi yıldır birlikteydiler, mutluydular ve söz konusu gece hakkında hiç yorum yapmamıştı. Tek bir yorum bile.

İstasyona vardığımda, Patrick beni görmeden ben onu gördüm. Duvara yaslanmış, telefonuna bakıyordu. Onu görünce göğsümde bir şey tekledi ve çantam ayak bileğime takılınca bir an sendeledim. Patrick başını kaldırdı ve gözlerine ulaşan güzel bir gülümsemeyle baktı bana, bunun üzerine ben de güldüm; beni gördüğüne memnun olmuş gibi duran birini gördüğüm için o kadar rahatlamıştım ki bir an için onunla işim bittiğini unutmuştum. Yanına vardığımda yanağıma dokundu ve tam ona davayla ilgili düşüncelerimi anlatmaya hazırlandığım sırada telefonu çalınca, cevap vermek için benden biraz uzaklaştı. Madeleine'le buluşmak üzere trene bindiğimizde fazla konuşmadık ama arada sırada e-postaların arasında başını kaldırıp bacağımı okşuyordu. Kendimi ondan uzaklaşmak için zorlayarak, aramızda her şeyin bittiğini ve bana o an nazik davransa da cuma günü ve diğer birçok seferde nazik olmadığını kendime kesin bir dille hatırlattım. Onun bana faydası olmadığını biliyordum.

Beaconsfield, butikleri ve şarap barlarıyla dolu, güzel bir ban-

liyö kasabasıydı. İstasyondan müşterimizin kaldığı eve taksiyle gittik ve evin kapalı duran, elektrikli kapılarında bekledik. Ev, bahçesini gölgede bırakacak kadar büyüktü ve etrafında, hepsi yakın zamanda inşa edilmiş, en az onun kadar büyük, ışıl ışıl evler vardı.

Bir kadın, evin kapısından başını uzatıp bir an bize baktı. Gördüklerinden emin olmuş gibi içeri girdi ve kapılar yavaşça açıldı. İçeri girip çakıl taşı kaplı yoldan geçerek ön kapıya ulaştık. Kapı birden açıldı. Patrick ileri çıktı ve kadının elini sıktı.

"Seni tekrar görmek güzel, Francine. Alison, bu Francine, Madeleine'in kız kardeşi," dedi Patrick. Kenara çekildi ve kadınla el sıkıştım. Francine'in elimi kavrayan kemikli parmakları sımsıkıydı. Madeleine'le tanışmamız için bizi eve davet etti. Madeleine, bacaklarını altında toplamış vaziyette, oturma odasındaki kanepeye yerleşmişti. Bizi karşılamak için ayağa kalktı.

Zayıf, uzun boylu, birkaç santim dibi gelmiş röfleli, kalın telli ve ipeksi saçları olan bir kadındı. Boynundaki tendonlar belirgindi ve şakağındaki mavi damarında nabzı atıyordu. Francine de zayıftı ama Madeleine'den daha şıktı; saçları ve teni parlıyordu. Gergindi, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu, parmakları hırkasının kenarlarını çekiştiriyordu. Onlara baktığımda, kendimi her zamankinden daha ufak tefek ve tıknaz hissettim; onların safkan zarafetlerinin yanında bir beygir gibi görünüyordum. İkisi de bej tonlarında giyinmişti, grimsi kahverengi pantolonları ve kaşmir oldukları anlaşılan, pürüzsüz görünümlü grimsi sarı kazakları vardı. Madeleine'in gösterişsiz mücevherleri, kulaklarına ve parmaklarına taktığı elmasları, sol elinin dördüncü parmağına gevşekçe yerleşmiş kakmalı bir sonsuzluk yüzüğü vardı. Yüzük parmağımdaki beyaz altından halkayı çevirip, nişan yüzüğüm üzerindeki küçük tektaş elması içeriye doğru saklayınca taş elime battı.

"Hapishaneyi düşünmek istemiyorum. Tam bir kâbustu." Madeleine tırnaklarının etrafındaki deriyi çekiştiriyordu.

"Sizi elimizden geldiğince çabuk çıkardık." Patrick'in sesi nazikti. Madeleine'in halinde, yumuşak ve nazik ses tonlarını, dikkatli kullanılan bir dili gerektiren bir kırılganlık vardı. Daha önce Patrick'in bu tonda konuştuğunu duymamıştım.

"Size çay ikram edebilir miyim?" dedi Francine.

Başımı salladım. "Sütlü, şekersiz. Teşekkür ederim." Bu iş Francine'in biraz sakinleşmesine neden olabilir, gerginliğini alabilirdi ve böylece Madeleine'i konuşturmaya başlayabilirdik.

Francine odadan telaşla çıkarken Madeleine bacaklarını altından hafifçe aldı.

"Çok fazla bağırış çağırış vardı. Uyumaya çalıştım ama insanlar onca seste nasıl uyuyabiliyordu, hiç anlamadım... Cehennem gibiydi. Polis karakolunda uyuyabilmiştim ama orada uyuyamadım. Beş gece..."

Madeleine bir an duraksayıp, üzerinde süt, şeker ve üç farklı çeşit bisküviyle birlikte çay fincanları olan tepsiyle geri dönen kız kardeşine gülümsedi.

"Başka bir şey ister miydiniz?" diye sordu Francine.

"Hayır, bunlar gayet güzel görünüyor," dedim ona. Hepimiz bir ağızdan teşekkür ettik.

"Ben iyiyim, Francine. Neden bizi biraz konuşmamız için yalnız bırakmıyorsun?" Madeleine kız kardeşine gülümsedi ve Francine sonunda kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

"Hadi başlayalım." Patrick çay tepsisini bir kenara itti ve çantasından çıkardığı dosyaları sehpanın üzerine koydu. Ben de çantama uzanıp dava özetimi ve defterimi çıkardım. "Bu davada seni temsil edecek olan Alison Wood'la seni düzgünce tanıştırmama izin ver."

Madeleine'i başımla selamladım.

"Alison on beş seneden uzun süredir avukatlık yapıyor. Hem

Ceza Mahkemesi hem de İstinaf Mahkemesi'nde birçok karmaşık davaya baktı." Patrick konuşurken bana işaret ediyordu. Anlattığı kişi hiç de benmişim gibi hissetmiyordum. "Davanız açısından en iyi çözüm yolunu bulma konusunda çok iyi bir iş çıkaracaktır. Size iyi bakacağımızdan emin olabilirsiniz."

Madeleine ellerine baktı. "Ama yapılacak fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Bunu ben yaptım ve mesele bundan ibaret."

"Durun biraz. Henüz böyle şeyler konuşmamız gerekmiyor, önce ön hazırlıklarımızı yapalım." Sonunda tanıdığım Patrick gibi, sert ve kaba bir tonda konuşmaya başlamıştı. Ayrıca Patrick, Madeleine'i durdurduğu için memnundum; işlediği suç hakkında fazlasıyla erken konuşmaya başlayan bir müvekkilden daha kötü bir şey yoktu. Müvekkillerin, doğru soruları sormamızı beklemeleri gerekirdi. "Alison, neden Madeleine'e bundan sonra ne olacağını anlatmıyorsun?"

"Tamam. Pekâlâ, Madeleine, bulunduğumuz noktayı açıklıyorum sana. Dava Sulh Ceza Mahkemesi'nden Londra Merkez Ceza Mahkemesi'ne transfer edildi ve bir sonraki adım, İtiraz ve Duruşma Hazırlığı Oturumu olacak. O zaman iddianameye itirazda bulunacaksın."

"Ama bu ancak birkaç hafta sonra olacak. Öyle değil mi?"

"Hayır, kasım ortasına kadar olmaz. Beş haftamız var. Şu anda elimizde, savcılıktan gelen çok az kanıt var ama yakında bize daha fazlasını sunacaklardır. Öyle umuyorum." Konuşurken Madeleine'i izliyordum ama o, benimle göz teması kurmak yerine hâlâ ellerine bakıyordu. Diplerinden kemirilmiş tırnakları, mükemmel görünen, o bakımlı halinin tek kusuruydu. Başını tek bir kez salladı ve sözlerime devam ettim.

"O duruşmadan önce tüm delilleri incelememiz gerekiyor. Dediğim gibi, o aşamada bir savunma yapmanız gerekecek ve eğer suçsuz bulunursak, o zaman duruşma için bir tarih belirlenecek."

"Peki ya suçlu bulunursak?"

"O zaman hüküm için dava hemen ertelenir."

"O zaman benim yapmak istediğim şey de bu." Bunu söylerken başını kaldırıp gözlerime baktı. Gözlerini kırpmadan, kararlılıkla bakıyordu. Hem de fazlasıyla. Ne saklamaya çalıştığını merak ettim.

"Madeleine, bir sonraki adıma karar vermeden önce sana, biz tüm kanıtları inceleyene kadar beklemeni şiddetle tavsiye ederim. Bu aşamada kesin bir görüşe sahip olmak pek doğru olmayabilir." Yüzünde inatçı bir ifade vardı ama en azından beni dinliyordu.

"Ne yaptığımı biliyorum ben."

"Peki, ama ben bilmiyorum. Ayrıca bunun, düşünülmesi gereken yasal yönleri de var. O yüzden lütfen, bu konuyu adım adım ele alabilir miyiz?" Göz ucumla baktığımda, Patrick'in de başını sallayarak beni onayladığını gördüm.

Madeleine ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, ardından tekrar geri döndü. Bir an için, o pofuduk deri kanepenin üzerinde, yanıma oturacağını düşündü ama son anda dönüp tekrar pencereye doğru gitti. "Kefaletle serbest kalmam için zahmet etmemeliydiniz. Hapiste olmalıyım ben."

Patrick cevap vermeden önce bir an durdu. "Daha önce hiç mahkûmiyetiniz yok. Başınız hiç belaya girmedi. Mahkeme, sizin yüzünüzden risk altında bulunan kimsenin olmadığını kabul etti. Bu da savunmanızı hazırlamamız açısından çok daha iyi bir durum."

Madeleine iç geçirdi ama itiraz etmedi. Kanepeye geri dönüp oturdu.

Boğazımı temizledim. "Bizimle, yani avukatlarınla yaptığın her konuşma imtiyazlıdır. Bu da, görüşmelerin tamamen gizli olduğu ve hiç kimsenin, bizimle paylaştığın şeyleri kendilerine söylememizi sağlayamayacağı anlamına gelir. Ancak, toplantıda bize bir şey söylersen ve ardından da duruşma sırasında mahkeme önünde farklı bir şey söylemek istersen, bu durumda bazı

zorluklar yaşanabilir. Bize söylediklerin konusunda yalan söyleyemeyiz. Bu, bizi profesyonel anlamda mahcup eder ve bu da seni temsil etmeye devam edemeyebileceğimiz anlamına gelir. Sence de makul mü bu söylediklerim?"

"Evet, mantıklı," dedi Madeleine.

Kalemimle defterimi aldım. "Peki, bana o hafta sonu neler olduğunu anlatabilir misin? Cumartesi gününden başlayalım."

"James hafta sonu için evdeydi. Cuma akşamı trenle Londra'ya gelmişti. Cumartesi günü öğle yemeğinde peynirli tost yaptım ve o akşam yemek için Clapham Common'daki bir et restoranına gittik. James daha sonra Balham'da bir okul arkadaşının verdiği partiye gitti ve Edwin ve ben de taksiyle eve döndük." Bir an soluklanmak için durdu. Son kısmı not alarak devam etmesi için ona başımı salladım.

"Bir film seyrettik ve sonra yatmaya gittik."

"Hangi filmdi o?" diye sordum.

"Fark eder mi?" Madeleine omuz silkti. "*Goodfellas*. Edwin o tür filmlere bayılır."

Biraz sonra, söylediği şeyin farkına varınca başını salladı. "Bayılırdı yani." Bir an için başını ellerinin arasına aldı ve bir nefes alıp verdi. "Film bittikten sonra yatmaya gittik. Sanırım James saat on bir civarında geldi. Ama içeri girdiğini duymadım, bitkin durumdaydım."

James yaşındaki bir çocuğun Londra'da o kadar geç saatlere kadar kendi başına dolaşmasına izin verilmesi konusunda yorum yapmak üzere ağzımı açtım ama sonra kendimi durdurdum. Belki de bu tamamen normal bir durumdu. "Sık sık, bu kadar geç vakitlere dek süren partilere gider mi?"

"Ara sıra. Net bir şey söyleyemem. Bazen gider bazen gitmez. Böyle şeyleri takip etmek bana zor geliyor."

Matilda'yı düşündüm. Gelecekte onun tek başına partilere gitmesine asla izin vermeyecektim. Buna olanak yoktu.

Madeleine sözlerine devam etti. "Pazar günü geç kalktık. Fırında tavuk yaptım. Sonra James'i Londra Köprüsü'ne götürüp bıraktık. Eve geldiğimizde Edwin benimle konuşmak istediğini söyledi. Benden ayrılacağını söyledi bana."

Elim, defterimin sayfası üzerinden kaydı. Böyle bir şey duymayı beklemiyordum. Bir soru sormak için ağzımı açtım ama o konuşmaya devam etti.

"Bir şişe cin içtim ve sonra kendimden geçtim. Temizlikçimiz çığlık atmaya başladığında kendime geldim. Başımı kaldırınca Edwin'i gördüm, ölmüştü ve ayağımın dibinde bir bıçak vardı." Sesi artık o kadar kısıktı ki onu zar zor duyabiliyordum. "Böyle bir şey yapmak istememiştim. Yaptığımı hatırlamıyorum. Üzgünüm..."

Madeleine solgundu ama sona yaklaştıkça yanaklarında hafif bir kızarıklık belirmişti.

"Bana biraz James'ten biraz bahset," dedim ona. Usulca sordum bunu, Edwin'le olan ilişkisine değinmeden önce konuya bu şekilde daha kolay girebileceğimi düşünüyordum.

Madeleine'in yüzündeki kızarıklık biraz geçti ve gevşedi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Nasıl biridir? Örneğin okulunu seviyor mu? Ne zamandır yatılı okuyor?"

"İkinci yılı. On üç yaşına girmeden hemen önce oraya gönderdik onu. Okulunu çok sevdiğini söylüyor."

"Onun uzakta olması sana zor geliyor mu?"

"Başlangıçta öyleydi. Ama insan alışıyor. Her gün okula gidip gelmek zorunda kalmak onun için büyük bir zaman kaybı olurdu. Eve çok geç gelirdi o zaman. Çok spor yapıyordu... Onu etrafımda istemediğimden değildi. Edwin düşündü ki..." Madeleine'in sesi giderek kısıldı.

"Edwin ne düşündü?" Onu korkutmamaya çalışarak kısık sesle konuştum.

"Edwin, bunun onun için çok iyi olacağını, kendi ayakları üzerinde durmayı öğreneceğini düşündü. James için çok fazla şey yapmış olabileceğimi ve kendi kendine bakmayı biraz öğrenmesi gerektiğini söyledi."

"Sen de Edwin'le aynı fikirde miydin?"

Madeleine bu soru üzerine omuzlarını geri çekti ve başını kaldırdı. "Elbette onunla aynı fikirdeydim. Çok haklıydı. Erkek çocuklarını iyi biliyor neticede... Biliyordu."

"Peki. James'in okulunu sevdiğini söyledin. Özellikle nelerden hoşlanıyor?"

"Şey, kesinlikle spor yapmaktan. Çok fazla rutini var. James rutinleri sever. Her şey, hepimiz bir düzen içinde olduğumuzda, ben sakin olduğumda ve akşam yemeği zamanında hazır olduğunda, bu tür şeyler onu her zaman mutlu eder."

Notlarımı aldım. "Sakin olmadığın zamanlar da olur mu?"

"Her an sakin olamaz ki insan. Ayrıca bazen bazı şeyler üzerime gelebiliyor..." Madeleine'in elleri sıkıca birbirine kenetlendi. "Edwin'in James'in yatılı okumasının daha iyi olduğunu düşünmesinin bir diğer nedeni de buydu. Böylece her şeyi halletmek için daha fazla zaman bulacak ve birlikte olduğumuz zamanların gerçekten tadını çıkarabilecektik."

Cevabını not ettim. "Bu sana nasıl hissettirdi?"

"Muhtemelen Edwin yine haklıydı. Her zaman o kadar meşgulüm ki sakin kalmam gerçekten zor olabiliyor." Sesi titriyordu.

"Ne seni meşgul ediyor? Ne yapıyorsun?" Sesimin ifadesiz çıkmasını sağladım.

"Spor salonu, pilates ve galeri için yapılan tüm o bağış toplama etkinlikleri arasında... Kendimi bırakmak istemiyordum. Edwin hayatta..." Sesi yine kısık çıkıyordu.

Beni rahatsız eden bir şekilde, eteğimin kemerimin yan tarafıma battığını fark edince onu hafifçe çekiştirdim. Pilates yapmak için yeterli zamanım yoktu ve bunun, benim evliliğimdeki sorunlardan biri olduğu açıkça ortadaydı.

Notlarımı tekrar okudum. Daha zorlu mevzulara girme zamanı gelmişti. "Madeleine, Edwin'le olan ilişkin hakkında bana, onun ölümünden önceki hafta sonu öncesinde neler anlatabilirsin?"

"İlişkimiz hakkında neyi anlatayım?"

"Birbirinizle iyi mi geçiniyordunuz? Birlikte çok vakit geçiriyor muydunuz? Çok seyahat ediyor muydu? Bu tür şeyler."

"Elbette seyahat ediyordu. Her hafta New York'taydı."

"Her hafta mı? Çok sık geldi bu bana," dedim.

"New York'ta çok fazla insan tanımıyor olabilirsin. Onunki gibi bir iş için gayet normal bu." Tamamen ayaklanmıştı ve sesinde soğuk bir ifade vardı.

Birden ürperince, Hobbs takım elbisemin yakasını biraz daha çekiştirdim. Belki de *haute couture* bir şey değildi ama en azından parasını kendim vermiştim. Madeleine'in ilk kez silahlarını kuşandığını görmüştüm ve bir anda aklıma, kocasının cansız bedeninin üzerinde, elinde bıçakla durduğu o ânın görüntüsü geldi. Biraz sonra Madeleine iç geçirip omuzlarını düşürünce, bu manzara aklımdan çıktı.

"O yokken sen neler yapıyordun?" diye sordum.

"Aynı şeyleri. Söyledim ya. Galeri için bir akşam yemeği ayarlıyordum, çok ağır bir işti bu," diye cevap verdi bana Madeleine.

"Hangi galeri?"

"Chelsea'deki Fitzherbert Galerisi. Artık hükümetten neredeyse hiç fon almıyorlar, bu yüzden gerçekten de özel bağışçılara bel bağlamış durumdalar. Çok önemli bir iş bu." Madeleine'in yüzü yine kızarmıştı.

"Bu durumda insani yardım kuruluşlarıyla ilgilenmiyorsun?" dedim, kendime engel olamayarak.

Patrick sorgumu yarıda kesti. "Bunun durumla olan alakasını pek anlayamadım sanırım."

Ona ve Madeleine'e gülümsedim. "Sadece eksiksiz bir resim

elde etmeye çalışıyorum, hepsi bu. Madeleine, o hafta sonundan önce, Edwin'le iyi bir ilişkiniz olduğunu söyler miydin?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden boşanmak istediğini söylediğinde çok şaşırdım." Madeleine tekrar, kucağında döndürüp durduğu ellerine baktı.

"Sence neden böyle bir şey istedi?"

"Hiç bilmiyorum." Elleri tekrar yüzüne gitti, başı omuzlarının arasına çöktü. Hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ona, Edwin'in biriyle ilişkisi olup olmadığını sormak istedim ama ağlamaya devam etti. Hıçkırıklar daha yüksek sesli ve sanki içi parçalanıyormuşçasına, daha derinden gelmeye başlamıştı.

"Şimdi öldü ve ben, bu konuda ciddi miydi yoksa her şeyi düzeltebilir miydim, asla bilemeyeceğim. Hepsi benim suçum, hepsi benim suçum, hepsi..."

Artık Patrick bile rahatsız görünüyor, sandalyesinde kaykılıp duruyordu. Bir an kolunu onun omzuna atacak sandım ama bunun yerine dosyadaki kâğıtları düzeltmeye, yapışkan kâğıtlara yazılmış notlarını yeniden düzenlemeye başladı ve tüm bunları yaparken de başını bir an olsun kaldırmadı. Madeleine'in kız kardeşi kapıyı çalmadan, koşarak içeri geldi.

"Artık gitmelisiniz. Bunlar ona çok ağır geldi," dedi Francine.

"Birkaç sorumuz daha var..." Bunu soru sorar gibi değil de daha çok bir yorumda bulunur gibi söylemiştim, bizi yollayacağından oldukça emindim.

"Umurumda değil. Başka zaman sorabilirsiniz. Şimdilik bu kadar yeter."

Dizüstü bilgisayarımı çantama geri koyup ayağa kalktım. Patrick de aynısını yaptı.

Öksürdü. "Yakında yeniden gelmemiz gerekecek, önümüzdeki hafta. Madeleine'in savunması için olup bitenlere dair tam resmi görmemiz önemli. Ve öncesinde olanların."

"Tamam. Olur. Sadece bugün olmaz. Şimdilik bu kadar yeter.

Onu sakinleştirmem saatler alacak ve zamanım yok..." Francine, Madeleine'in omzuna elini koydu ve onu nazikçe sarstı. "Madeleine, şşş. Çocuklar yakında eve dönecekler."

Patrick ve ben onları kendi hallerine bıraktık. Evin önünden bir taksi çağırdık ve sessizce istasyona gidip birkaç dakika kala Londra trenine yetiştik.

5

"Ben bir içki alacağım. Sen de ister misin? Cin?"

Başımı salladım ve Patrick vagon restoranı bulmak üzere ayaklandı. Kendimi bitkin hissediyordum, Madeleine'in hıçkırıkları hâlâ kafamda çınlıyordu. Onunla sadece bir buçuk saat geçirmiştik ama bu süre bana çok daha uzunmuş gibi geliyordu. Tilly okuldan çıkmak üzereydi, diğer velilerle sohbet eden Carl'ın yanına gitmek için koşarak dışarı çıkacaktı. Belki sıcak çikolata içmek için bir kafeye giderlerdi. Ya da belki arkadaşlarından biri onu, oyun oynamak için evine çağırırdı, Carl da onu oraya götürür ve kızlar evcilik oynarken annesiyle oturup çay içerdi. Bir an için neredeyse, sıcacık başı benimkine dayanmış Matilda'nın, yüzüme değen ipek gibi saçlarının kokusu geldi burnuma. Kızımın anısı zihnimden kaybolurken kalbim bir an korkuyla sarsıldı ama hemen sonra Patrick, elinde cinlerle geri döndü. İçkimden kocaman bir yudum alarak korkumu alkolle giderdim. Zor bir öğleden sonra geçirmiştik, hepsi buydu. Patrick öne doğru eğildi ve elini bacaklarımın arasına sertçe sokarak kulağıma, "Şurada bir tuvalet var. Bu vagonda da başka kimse yok," diye fısıldadı.

Ona karşı gelmem, ilişkiyi bitirdiğimi hatırlatmam gerektiğini biliyordum. Ama bunu yapmadım. Bir an, elinden yayılan ısrarcı sıcaklığı hissettiğim Patrick'e baktım. İçeceğimin kalanını ağzıma boşalttım, hızlıca yutkundum ve son anda çantamı alarak onun peşinden gittim.

Patrick tuvalet kapısını kilitleyip bana döndü. Nefesimi tutup beni öpmesini, yüzümü kendisine doğru çekmesini, belki o gün

yaptığı gibi yanağıma biraz şefkatle dokunmasını bekledim. Madeleine'in hissettikleri yüzünden sinirlerim gergindi ama bu yolla sakinleşebilecektim. Bir an, gözlerimiz kilitlenmiş halde birbirimize baktık ve evet... Patrick'in beni öptüğü, elini sıkı kemerimin içinden pantolonuma doğru ittirdiği ve günün sona erdiği an işte *buydu*...

İç çektim. Patrick beni nazikçe dizlerimin üzerine doğru ittirerek fermuarlarını açtı. Karşılıklı çıkar ilişkisi gibisi yoktu. Bir idrar birikintisinden kaçınmaya çalışarak dizlerimi ona doğru hareket ettirerek ona tutundum, diğer elimi de Patrick'in yaslandığı yanımdaki lavaboya dayayarak dengeledim. Patrick başımı kavrayıp beni kendine doğru çekince gözlerimi kapattım.

Patrick işini bitirdikten sonra ağzımdakini yuttum, ardından ağzımı suyla çalkalayıp aynaya tükürdüm. Yorgundum ve maskaramın gözümün köşesine doğru bulanıklaştığını, rujumunsa çoktan dudaklarımın kenarlarına bulaştığını görebiliyordum. Günün son kızıllıklarının etkisi de geçerken yorgunluk hissim geri gelmişti. O memnuniyetsizliği, Patrick'le koltuklarımıza döndüğümüz esnada, elinde küçük bir çocukla tren tuvaletinin dışında bekleyen kadının yüzünde yansıyan haliyle gördüm. Onca telaş içinde çantamı tuvalette unutunca kadın bana seslendi ve çantayı, aramızdaki olası teması en aza indirmek istercesine, kaskatı koluyla bana doğru uzattı...

Ben kadınla göz göze gelmemek için başım öne eğik vaziyette çantamı alırken Patrick yerine geçip oturdu ve doğruca BlackBerry'sine döndü. Telefonundan çıkan her bir tuş tıkırtısı aramızdaki mesafeyi biraz daha artırıyordu. Yakınımdaki bir şeyden gelen bayat idrar kokusunu umursamamaya çalışarak pencereden dışarı baktım. Yerdeki idrar birikintisinden uzak durduğumdan emindim. Sonunda çantamı elime alıp bir köşesini kokladım. Ardından parmağımı o köşeye dokundurup hemen geri çektim. Çantam nemliydi. Dizlerimi korumuştum ama ilk büyük dava-

mın ücretleriyle kendime aldığım Mulberry çantayı koruyamamıştım. Patrick ne yaptığımı görmüş ve e-postalarına dönmeden önce tiksintiyle yüzünü buruşturmuştu.

Son eşyaları da idrar bulaşmış çantadan tekerlekli çantaya aktarırken telefonum çaldı. Ekranda Matilda'nın okulunun adını gördüğüm anda kalbim duracak gibi oldu ve cevap vermeden önce omuzlarımı dikleştirerek, kendimi zihinsel olarak Patrick'ten uzaklaştırıp evdeki sorumluluklarıma geri çektim. Öğretmen, telefona "Alo" dememi zar zor bekledikten sonra Matilda'yı almaya geç kaldığımı söyledi bana.

"Bugün onu Carl alacaktı. Öyle anlaşmıştık." Sakin kalmaya çalışıyor, hattın diğer ucundaki öğretmenin işine odaklanmış ses tonunu taklit etmeye çalışıyordum.

"Ona göre öyle değildi. Onu sizin alacağınızı düşünüyormuş."

"Bana, son danışanının saat ikide geleceğini söylemişti." Paniklemek üzereydim.

"Dürüst olmak gerekirse Bayan Bailey, kimin kime ne söylediğinin bir önemi yok. Saat dört buçuk ve Matilda hâlâ okuldan alınmadı. Onu beşe çeyrek kalaya kadar geç kalanlar kulübüne koyabiliriz fakat onu almak için ne gibi düzenlemeler yapacağınızı bilmemiz gerekiyor."

Tren penceresinden dışarı baktım. En azından Marylebone'a yaklaşıyorduk. Fakat yine de istasyondan Highgate'e kadar gitmem gerekecekti.

"Kocama ulaşamıyor musunuz?"

"Telefonu kapalı."

"Mümkün olduğunca çabuk geleceğim. Şu anda trendeyim."

"Dört kırk beşte görüşürüz." Görüşmemizi, bir sorudan ziyade net bir ifadeyle sonlandırmıştı.

Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı, panik boğazımı sıkıştırıyordu. Zavallı Tilly, orada öylece bekliyordu. Emin olduğum... Fakat böyle şeyler düşünmenin bir anlamı yoktu. Oraya gitmek

zorundaydım. Çantamdan bir ayna çıkarıp, Patrick'ten herhangi bir kalıntının olup olmadığını kontrol etmek için yüzüme baktım.

Patrick sonunda bakışlarını ekranından kaldırdı. "Ne oldu?"

"Matilda'nın okuldan alınacağından emindim. Ama alınmamış. Ben de geç kalacağım."

"Ah, eminim durumu idare ederler." Konuya hiç ilgi duymadığı apaçık olan Patrick, bakışlarını yine ekranına indirdi. Ona daha fazlasını söylemek üzereyken dilimi tuttum, bunun ne anlamı vardı ki? Birdenbire bakışlarını yeniden kaldırdı.

"Yani, geri döndüğümüzde davayı düzgün bir şekilde tartışamayacağımız anlamına mı geliyor bu?"

"Şey, evet, korkarım öyle olacak. Gidip onu almam gerek."

"Onu alacak başka kimse yok mu?" Sabırsız bir hali vardı.

"Hayır, yok. Babasına ulaşamamışlar, bu yüzden de iş bana düştü."

"Onu aramayı denedin mi?" Patrick, yerimize oturduğumuzdan beri ilk kez tamamen benimle meşgul oluyordu.

Başımı iki yana sallayarak Carl'ın numarasını aradım. Aramam doğrudan sesli mesaj servisie yönlendirildi.

"Kapalı. Okul da öyle söyledi. Bunun bir anlamı yok, seanstayken asla telefonuna cevap vermez." Eşyalarımı elimden geldiğince, idrar bulaşmış olan çantamdan kurtarma işine geri döndüm.

"Davayı hakkında konuşmamız gerek. Bu, bebek bakıcılığından daha önemli. O işi kocanın yapması gerekiyor. Düş peşine. Tekrar ara onu."

Carl'ı ikinci kez aradım. Aramam yine doğrudan sesli mesaja düştü. "Sana söyledim. Ayrıca bu, bebek bakıcılığı değil, Patrick. Kızımla ilgilenmek. Onu okuldan almam gerek." Çantayla işim bittikten sonra onu rulo yapıp üst rafa ittirdim. Çantamı isteyen biri olması durumunda, alabilirdi. Tren istasyona yaklaşırken ben de, Paddington'a varacak trenden inmek için hazırlanıp paltomu giyerek kapıya doğru yürürdüm. "Seni sonra ararım."

Patrick benimle daha fazla tartışmadı. Yüzünü buruşturdu ve elini uzatıp benimkine dokundu. Elimi hemen geri çektim; artık zihnim, onun dokunuşuyla ilgilenemeyecek kadar Matilda'yla doluydu.

"Para cezası vermek zorundayız. Yirmi sterlinlik bir ceza olacak." Öğretmen Bayan Adams –isminin Bayan Adams olduğundan neredeyse emindim– bir deftere bir şeyler yazıp defterin kapağını sertçe kapattı; kıpkırmızı boyalı tırnakları sert kapağa çarpmıştı. Dudağımı ısırdım, ismimin Patrick'in kara kaplı küçük siyah defterinde kalması için bu kadar uğraşmasaydım şimdi bu deftere yazılmayacağının ziyadesiyle farkındaydım.

"Üzgünüm. Şehir dışında önemli bir toplantım vardı ve kocamın zamanında yetişeceğinden emindim," dedim özür dilercesine.

"Kendisi dün bize onu alacağınızı söyledi. Matilda onu almak için okula geleceğinizi duyduğunda çok heyecanlandı." Öğretmen, "ilk defa alacağınızı" dememişti. Bunu söylemek zorunda da değildi. Bu tavrı görmezden gelmeye çalıştım.

"Ayarlamalarımız konusunda kafam karışmış olmalı. Üzgünüm. Neyse, şimdi buradayım işte. O tuhaf günlerden biriydi bu da. Hadi Matilda, eve gidelim." Kızımın okul çantasını ondan almak üzere uzandım.

"Yirmi sterlini şimdi alabilir miyim, lütfen?" Öğretmen, Matilda'yla aramda duracak şekilde hareketlendi, soluk renkli örgülü giysileriyle kızımın yoluna sağlam bir bariyer gibi dikilmişti. Büyük bir çaresizlikle, daha kişisel bir itirazın işe yaramasını umdum.

"Bayan Adams, gecikme için gerçekten üzgünüm. Korkarım yanımda yirmi sterlin yok. Son nakit paramı istasyondan buraya taksi çağırmak için kullandım. Burada olmam gerektiğini söylediniz ve tam zamanında yetiştim. Yarın sabah getiririz. Gerçekten çok teşekkür ederim, Bayan..."

"Adams değil," diye aniden sözümü kesti.

"Özür dilerim. Yarın. Hadi, Matilda." Yana doğru hareket ederek elimi ona uzattım. Engel, o genişlikteki bir şeye göre şaşırtıcı derecede çevik bir şekilde tekrar hareketlendi.

"Anderson. İsmim Anderson. Okul sonrası bakımından ve dakikliği sağlamaktan sorumluyum. Yarın ödeme yapmanız durumunda cezanız otuz sterlin olacak." Başı dimdikti ve rengi atmıştı. Sanki bütün gün boyunca yaşadığı en eğlenceli şey buymuş gibi görünüyordu.

Saatime baktım. Bu muhabbet bile on dakika sürmüştü, acaba bu da ücretlendirilecek miydi? "Yarın, ilk iş size yirmi sterlin getireceğim. Nakit olarak. Bir zarf içinde. Üzerinde adınız yazacak, Bayan Anderson. Herhangi bir rahatsızlığa sebep olmuşsam da özür dilerim. Ama şimdi kızımı eve götürmem lazım."

Hızlı hareket edip Matilda'yı Bayan Anderson'la duvar arasındaki boşluktan çekip aldım. Öğretmen onu durdurmak için yana doğru atıldığı sırada, kızım başı öne eğik bir şekilde yandan sızıverdi. Ayağa kalkıp bir an kadına baktım, o da hemen bakışlarıma karşılık verdi, daha sonra da Matilda'yı çekip tekerlekli çantamla birlikte binadan dışarı çıkardım. Bayan Anderson ertesi güne dair bir şeyler söyleniyordu ama ben duyacağımı duymuştum. Kadın bir kuvvet alanı yaratıp beni tekrar o düşmanca bakışlarıyla esir almadan önce okul binasından ve kapılardan olabildiğince hızlıca uzaklaştım ve ancak köşeyi döndüğümüz zaman durdum.

Matilda'yı kendime doğru çektim ve sıkıca kucakladım. "Üzgünüm, canım benim. Oradan hiç çıkamayacağız sandım."

"Çok sinirliydi," dedi Matilda omzuma yaslandığı sırada, kısmen heyecanlı, kısmen dehşet içindeydi.

"Biliyorum, çok üzgünüm. Hadi gidip biraz şeker alalım. Yaşadığımız şoku atlatmak için öyle bir şeye ihtiyacımız var." Matilda güldü ve biraz sonra, karşımıza çıkan bir sonraki dükkâna girdik. Ona iki paket Millions ve bir Chupa Chups aldım.

Yokuştan aşağı Archway'e doğru yavaşça yürüyorduk. Londra silueti karşımda giderek bulanıklaşıyor, Shard* bir sisin içinden keskin bir şekilde geçiyordu ve ben bunun sebebinin gözyaşlarım olduğunu kabullenmek istemiyordum. En azından Matilda mutluydu, şekerlerini yiyordu. Gözlerimi kolumla sildim. Tekerlekli çantaya manevralar yaptırmaktan bıkmıştım ve o an modern prangamı, güneydoğu bölgesindeki ceza mahkemelerinde dolaşan her bir avukatın belirteci olan o çantayı en yakınımdaki çöp kutusuna tıkma ve artık görünmeyecek hale gelene kadar burger ambalajları ve köpek pisliği torbalarının arasına itme dürtüsüne karşı koydum. Bir kez daha kolumla yüzümü sildim ve sonunda gözyaşlarım dindi.

"Bir daha böyle bir şey yapmayacağımdan emin olacağım," dedim, kızımın yanına diz çökerek.

Matilda bir an düşünüp gülümsedi. "Ama bunu bilerek yapmadın ki. O yüzden sorun değil."

Ben de ona gülümsedim ve kızım bana sarıldı. Ayağa kalktım ve yolun geri kalanı boyunca konuşmadan çantamın tekerleklerinin gıcırtısı ve Matilda'nın şekerleri çiğneyen dişlerinden çıkan ses eşliğinde yürüdük.

"Sana artık kızamıyorum bile. Bunun bir son bulması şart. Daha organize biri olman lazım." Carl ses tonunu yükseltmiyordu. Buna gerek yoktu.

"Kafam karışmış olmalı. Bana sanki..."

"Salı günleri her zaman, geç saatlerde bir seansım olduğunu biliyorsun." Carl başını iki yana sallayıp ocaktaki domates sosuna geri döndü.

"Yanlış anlamış olmalıyım." Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu.

* Birleşik Krallık'ın başkenti Londra'da yer alan bir gökdelendir. Bina 309.6 metre yüksekliğindedir.

"Evet, öyle olmuş olmalı. Sonra da gidip karnını şekerle doldurdun. Şimdi hayatta akşam yemeği yemez."

Carl'ın söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığını görmek için bekledim ama o sadece kaynayan su ısıtıcısından bir tencereye su döktü ve içine iki avuç makarna ekledi. Parmesan rendelemeye başladığında mutfaktan sessizce dışarı çıktım. Sessizlik, herhangi bir sitemden daha ağır geliyordu bana. Daha özenli davranmalıydım.

6

Bir hafta sonra, ekim ayının başlarıydı ve Basildon Ceza Mahkemesi'nde, bir çocukla yasalara aykırı bir şekilde cinsel ilişkide bulunduğu suçlamasıyla yargılanan orta düzey bir futbolcuyu savunuyordum. Duruşmanın tam bir başarı olmadığını söyleyebilirdim, futbolcunun sanık sandalyesindeki tavırları çok kötüydü ve onu temsil etmeme karşın, ceza aldığı için üzülememiştim. Futbolcu beş yıla mahkûm olduktan sonra onu hücresinde görmek için aşağı indim.

Gözaltı odasının kapısında beklerken telefonuma baktım. Spam, spam, çeşitli mahkeme gelişmeleri, Patrick. Patrick. E-postayı hemen, kalbim çarparak açtım. Onu geçen hafta sadece bir kez, perşembe günü öğleden sonra geç saatlerde evinde görmüştüm. Müsait olup olmadığımı sormak için bana mesaj atmış ve evine davet etmişti. Dairesine vardığımda hava kararıyordu ve yanında uzanıp yatak odasının panjurlarının ötesine karanlığın çökmesini izlerken Bob Dylan bana iki kere düşünmemem gerektiğini söylüyordu. Her şey yolundaydı, birbirimize yakındık, bir aradaydık.

Madeleine Smith'le çarşamba günü bir sonraki görüşmemizi ayarladım, sonrasında da davayı konuşacağız. Çocuk bakımı işini hallet.

Yüzümü buruşturarak telefonuma baktım. O öğleden sonra hiç yaşanmamışçasına, birbirimizle her zamanki gibi sert sözlerle konuşmaya geri dönmüştük. Patrick saçlarımın arasında soluk

alıp veriyor, kalp atışlarımız yavaşlayıp aynı ritme kavuşuyordu. İkimiz de boşalırken öpüşüyorduk. Böyle bir öğleden sonra milyonda bir olur, demişti buna Patrick. Mükemmellik. Her şeyi mahvetme ihtimaline karşı soluğumu bile vermek istememiştim. Ama ben gitmek üzere giyindiğim sırada Patrick arkasını dönüp telefonuna bakmıştı ve onu öpmeye çalıştığımda da başını zar zor kaldırıp bana veda etmişti.

"Hanımefendi. Hanımefendi! Kimi arıyorsunuz?" Gözaltı odasına giden hoparlörden gelen boğuk bir ses beni o âna geri döndürdü.

"Peter Royle."

"Anlaşıldı."

Görüşme tahmin ettiğim kadar tatsız geçti. Sigarası ağzının kenarından sarkan Royle, almış olduğu beş yıllık hapis cezası konusunda öfkeliydi. Bazı sporcular hapishanede formda kalabilirdi ama Royle'un bunu yapabileceğini sanmıyordum, o bunun için fazla şımarık bir veletti. Basildon United'ın yıldız forveti olarak sahada pohpohlanan ve ara sıra saha dışında araba tamircisi olarak çalışma lütfunda bulunan Royle, henüz on beş yaşında olan bir kızla, sırf kız buna istekli olduğu için, defalarca flört etmek ve şansını daha ileri boyutta cinsel ilişki için zorlamak şöyle dursun herhangi bir şey yapmanın bile yasal olmayacağı gerçeğiyle başa çıkmak için fazlasıyla yetersiz biriydi. Sonunda ısrarcı bir şekilde ona oral seks yaptırmaya çalıştıktan sonra kız durumu annesine bildirmiş ve annesi de onu polise ihbar etmişti. Ona, ilk bakışta mahkûmiyetine veya cezasına itiraz etmek için sınırlı gerekçelerimiz olduğunu veya hiç gerekçemiz olmadığını ama her şeyi ayrıntılı bir şekilde ele alacağımı ve yakında tavsiyelerde bulunacağımı söyledim. Elini sıkmaya çalıştığımda Royle buna yanaşmadı. Zaten ben de Londra'ya geri dönmek için trene binebildiğim için çok mutluydum.

Tren şehrin doğusundan geçerek ilerliyor, endüstriyel alanlar

yerini, bahçeleri raylara doğru uzanan, birbirinin aynısı sıra sıra evlere bırakıyordu. Demiryolu hattının kıyıları moloz, boş kutular, atılmış giysiler ve bodur ağaçların dallarında cadı giysileri gibi sallanan eski plastik torbalarla doluydu. O an, trenler geçerken çitlerin üzerinden atlayıp çimlerin üzerinde sevişen, Basildon'dan Fenchurch Street İstasyonu'na giden 22.08 treninin ritmine uygun şekilde günlük varoluşlarından kaçıp bir anlık coşku yaşayan insanlar olup olmadığını merak ettim. Monopoly'de böyle bir şey vardı, hatırlıyordum. En azından hapisten çıkabilmiştim. Peter Royle için öyle bir şans yoktu. Ona karşı içimde belirebilecek bir şefkat duygusu aradım ama hayır, öyle şey yoktu. Royle tam da hak ettiği yerdeydi ve bunun, kurbanını da kurbanın ailesini de biraz olsun rahatlatmasını umuyordum.

Yeniden Madeleine davasına dönmek iyi olacaktı. Gözlerimi kapatıp tren koltuğunun kaşındıran döşemesine yaslandım. Aklımdan Patrick'le ilgili düşünceler geçiyordu, onların hemen ardında Carl'ın asık suratı duruyordu ve huzursuz bir uykuya dalarken görüntüleri birbirine karışıyordu. Fenchurch Sokağı'na vardığımızda sarsılarak uyandım.

Patrick'le iki gün sonra Marylebone'da buluştuk ve birlikte trene bindik. Patrick pek konuşkan bir ruh halinde değildi ve birkaç kez sohbet başlatmak için girişiminde bulunduktan sonra onu kendi haline bıraktım.

"Kadının, kocasıyla olan ilişkisi hakkında daha fazla şey öğrenmemiz gerekiyor," dedi Patrick, ağır demir kapılar açılıncaya kadar beklerken.

"Gazeteciler artık pes etti," dedi Francine, bizi ön kapıdan içeri alırken. "Asla pes etmeyeceklerini düşünmüştüm ama evden hiç çıkmadığı için hiçbir sonuç alamadılar." Francine, koridorla mutfak arasındaki kapıda garip bir şekilde duran Madeleine'i işaret

etti. "Ben sizi baş başa bırakayım. Ama geçen seferki gibi onu üzmeyin. Pek güçlü değil."

İşte buna katılırdım. Francine sanki capcanlı renklere sahip orijinal belgeyken Madeleine onun soluk renkli bir kopyası gibiydi. Daha fazla küçülüp sinmesi halinde, kocasının kanının yatak odası halısından silinip gitmesi gibi, o da insanların görüş alanından silinip gidecekti.

Francine'in mutfağında oturduk. Burası, benim mutfağımdan çok daha düzenli bir alandı; kavanozlar ve mutfak bezleri soluk bir Nil yeşili tonunda dizilmişti. Madeleine'in saçları en son görüştüğümüz zamankine göre daha bakımlıydı, saç dipleri bal ve karamel sarısı şeritlerle gizlenmişti. Saçımı yüzümden geriye iterek kulaklarımın arkasına attım. Patrick masanın ucunda oturuyordu ve ikimizin önünde de açık mavi defterler vardı.

"İtiraz ve Duruşma Hazırlığı Oturumu bir ay içinde yapılacak," dedim. "Normalde bu duruşmada savunmanızı yapmanız beklenir ama bu durumda..."

"Suçumu kabul etmek istiyorum." Madeleine yüzünü buruşturarak sözümü kesti, sözcükler dudakları arasından güçlükle ama o kadar sessizce çıkmıştı ki onu duymak için kendimi zorladım. "Sadece bu işin bitmesini ve sonuçlanmasını istiyorum artık."

"Seni anlıyorum, Madeleine ama önce tüm seçenekleri ele aldığımızdan emin olmamız gerekiyor." Sesim, onun fısıltı tonuna kıyasla boğuk çıkıyordu.

"İki seçenek var; suçlu ya da suçsuz. Ben suçlu olduğumu kabul edeceğim. Ben yaptım, onu bıçakladım ve her şey bundan ibaret." Sesi yükseldi ve elini masaya vurdu.

"Bu aşamada üçüncü bir seçenek de var, o da hiçbir itirafta bulunmamak. Bu seçeneğin, keşfetmemiz gerektiğini düşündüğüm birçok yönü var. Ayrıca şu anda elimizde sadece bir savcılık davası özeti var. İndiriminin bir kısmını kaybedebilirsin..."

"Bu da ne demek?" Madeleine bana dikkatle baktı.

"İlk fırsatta suçunu kabul etmen durumunda daha kısa bir hapis cezası alırsın, ancak bu durumda daha fazla bilgi edinene kadar sabırlı olmanı öneririm," dedim.

"Her halükârda müebbet alacağım. Hiçbir önemi yok ki."

"Var. Müebbet hapis cezasının da farklı seviyeleri var. Ayrıca suçunu kabul etsen bile, bu cezayı uygun şekilde hafifletmek için toplayabildiğimiz tüm bilgilere ihtiyacımız olacak. Bence İDHO'da savunma yapmamalısın."

"Nerede?" diye sordu.

"Sana sözünü ettiğim İtiraz ve Duruşma Hazırlığı Oturumu. Önerim, hiçbir savunmada bulunmaman; bu durumda elimize savcılık evraklarından, tanık ifadelerinden, adli delillerden daha fazlası geçer. Ayrıca tüm bunların arka planını da seninle daha fazla araştırabiliriz."

Madeleine başını onaylarcasına salladı. "Sanırım bu mantıklı. Yine de sonunda suçlu olduğumu kabul etmem gerekeceğini düşünüyorum."

"Nasıl ilerleyeceğimize bir bakalım. Şimdi, geçen sefer Edwin'le olan ilişkin hakkında konuşuyorduk." Sakin görünmeye, onu korkutmamaya çalışıyordum. "Sana tavsiyelerde bulunmadan önce ikiniz arasındaki dinamikleri anlamamız önemli."

"Bunun ne önemi var ki? Kocam öldü ve onu ben öldürdüm." Madeleine ellerinin arasından konuşuyordu. Francine kapıyı açtı ve Madeleine'in yanına gelip orada durdu. Orada kalıp kalamayacağını sormak istercesine bana baktı ve başımı onaylarcasına salladım. Belki varlığı, Madeleine'in biraz rahatlamasını sağlardı.

"Önümüzde net bir tablo olması önemli," diye devam ettim sözlerime. "Benim vazifem seni savunmak, alabileceğin en iyi tavsiyeleri almanı sağlamak. Bunu da ancak bana her şeyi anlatırsan yapabilirim."

Madeleine derin, titrek bir nefes alıp doğruldu. Francine onun yanına oturup yüzüme baktı ve elini Madeleine'in koluna koydu.

"Konuşurken Francine'nin yanında kalmasını ister misin?"

Madeleine önce başını iki yana salladı, ardından bir an duralayıp başıyla onayladı.

"Daha önce yaptığımız konuşmada bize, kocanla en son, onun seni terk etmek istediğini söylediğini hatırlıyorum demiştin. Bu doğru mu?"

Madeleine yine başıyla onayladı.

"Söylediklerinden edindiğim izlenim, bunun senin için ani bir gelişme olduğuydu."

"Evet. İlişkimizde iniş çıkışlar olduğunu biliyordum ama ayrılacağımızı hiçbir zaman düşünmemiştim. Onun beni terk edeceğini hiç düşünmemiştim." Madeleine artık ağlamıyordu ama hâlâ çok sessiz konuşuyordu.

"Belki biraz geriye, ilişkinizin başlangıcına dönmemiz iyi olur. Onunla nerede tanıştınız?"

Madeleine gülümsedi ve omzumun üzerinden, erişebileceğimden daha uzak bir mesafeye baktı. "Çok yakışıklıydı. Buna inanabilir misin bilemem ama ben de güzeldim. Bize altın çift diyorlardı. Büyülü halimizin bir kısmının kendilerine de bulaşıp bulaşmayacağını görmek için herkes bizimle arkadaş olmak istiyordu. En azından bize öyle diyorlardı. Hatırlıyor musun, Francine? O ilk birkaç yılımızı hatırlıyor musun?"

Francine başını onaylarcasına salladı. "Evet, elbette. İkiniz de çok mutluydunuz." Ses tonu hiç de mutlu değildi. Ona baktım ama yüzünde nötr bir ifade vardı, sesine sinmiş olan o acıdan eser yoktu.

"Evet, çok mutluyduk. Üniversitede tanışmıştık. Aslında ben ondan bir sınıf üstteydim ama bunun bir önemi yoktu. Onun gibi biriyle tanıştığım için çok mutluydum. Bara adımını ilk kez attığını gördüğüm gün, her şey bir anda oldu. Bir anda kaynaştık. Kampüs dışında paylaşımlı bir dairede yaşıyordum, o da birkaç gün içinde yanıma taşındı ve ondan sonra ayrılmaz bir çift olduk."

"Kulağa çok romantik geliyor." Defterime notlarımı karaladım. Carl ve beni hiç "altın çift" olarak tanımlamışlar mıydı? Sanmıyordum. Ama bir zamanlar mutluyduk. Yirmili yaşlarımızda, her şey bu kadar karmaşık hale gelmeden önce, hafta sonları yatakta geçirilebildiğinde ve kimse ucuz şaraplara burun kıvırmadığında, sadece sarhoş olmak için içebileceğimiz içki bulduğumuz zamanlarda mutluyduk. İşten sonra Waterloo civarındaki barlarda buluşurduk; Havana'yı ziyaret edip gerçekleri görene kadar uzun bir süre en sevdiğimiz Küba kokteyllerini içerdik. O tatilde, sahilde uyuyakaldığımız geceye kadar her gün sevişmeye karar vermiştik. O gece sivrisinekler beni öyle sokmuştu ki bana her dokunduğunda canım yanıyordu ve sonunda kararımızdan vazgeçmek zorunda kalmıştık. Yine de çok gülmüştük. Şimdiyse birbirimize gülümseyemiyorduk bile.

"Benim için sürekli bir şeyler yapıyordu. Bana hediyeler alıyor, sürekli beni sevdiğini söylüyordu. İkimiz, küçük bir daireye taşındık. İhtiyacımız olan tek şey buydu. Harika zamanlardı." Madeleine hâlâ gülümsüyordu.

"Ama sonra sen kariyer yolunu değiştirdin. Hatırlıyor musun?" diye sözünü kesti onun Francine. Madeleine yüzünü buruşturdu ve dudaklarını, okunması zor bir ifadeyle büktü.

"Evet, pekâlâ, asla hukuk okumamalıydım. Benim için çok fazlaydı. Tüm zamanımı kütüphanede geçirmek istemiyordum."

"Peki, hangi alana geçtin?" Madeleine'in ne demek istediğini anlayabiliyordum. Üniversitedeki avukatları hatırlıyordum; her sabah gözlerini kırpıştırarak ortaya çıkan, ciltler dolusu dava raporu inceleyen garip, köstebek benzeri yaratıklardı bunlar. Tarih okuduktan sonra ben de hukuk bölümüne geçmek için dersler almıştım; bunun bana bir derinlik kazandırdığını iddia ediyordum ama ancak gizliden gizliye, diğer insanların konuyu benden çok daha iyi anladığından endişeleniyordum.

"Muhasebe derslerini almaya başladım. Yine uğraşacağım bir

sürü şey vardı ama kütüphaneye daha az bağımlıydım. Edwin de bunun daha yararlı olacağını düşünmüştü. Sahip olunması gereken, faydalı bir beceriydi bu ona göre."

"Hukuk alanına göre mi?" Elimde olmadan şaşırmış göründüm.

"Yani, kocam iyi bir avukat olmak için gerekli şeylere sahip olmadığımı düşünüyordu. Çok sessiz sakin olduğumu söylerdi. Ayrıca ben, yüzleşmeleri hiç sevmem. Hiçbir zaman sevmedim."

"Muhasebe hoşuna gitti mi peki?"

"Güzeldi. Çalışmak zorundaydım ama daha iyiydi. Daha çok evde vakit geçiriyordum. Kocam da çalışmadığı zamanlarda tüm zamanımızı birbirimizle geçiriyorduk."

"O hangi bölümü okumuştu?"

"Ekonomi. Finans sektöründe bir iş bulma konusunda kararlıydı. Çoğumuzun gelecek hakkında pek bir fikri yoktu ama Edwin çok netti. Onun en çekici yanlarından biri de buydu." Madeleine yine gülümsedi. Francine'e baktım ama onun yüzü ifadesizdi.

"Senin onunla aran nasıldı, Francine?" Soruma şaşırmış gibi göründü ve cevap vermeden önce bir an durakladı.

"İyi. İyiydi. Kocam ve ben o sıralar Singapur'da yaşıyorduk, bu yüzden onları pek göremiyorduk. Elbette Maddie bana yazdı ve sonra da e-postalar gelmeye başladı. Fotoğraflar gönderdi bana. Bir sürü fotoğraf. Onu bu şekilde tanıdık. Aralarının ne kadar iyi olduğunu gördük." Defterime bir not daha aldım.

"O fotoğraflar hâlâ sende mi?"

"Evet." Francine soruma şaşırmış gibi görünüyordu.

"Onlara bakabilir miyiz acaba?" diye sordum.

"Onların bütün bunlarla ne ilgisi olabilir ki?" dedi Madeleine, sesinde sabırsız bir tonla. Ona döndüm.

"İkinizin gençlik günlerine dair bir fikir edinmeme yardımcı olabilirler. Ne zaman evlendiniz?"

"On dokuz sene önce. Bu sene yirminci yıldönümümüz olacaktı." Madeleine aniden sıkıntılı bir hale büründü; durumunun gerçekliği sanki geçici olarak içine hapsedildiği o anı balonuna çarpmış gibiydi. Başını eğdi. Defterime birkaç not aldım ve devam etmeden önce ona biraz zaman tanıdım.

"Siz evlendikten birkaç sene sonra mı doğdu oğlunuz?"

"Evet. Ben hemen çocuk yapmak istedim ve bunun için uğraştık ama birkaç sene şansımız yaver gitmedi. Sonra Edwin de benimle aynı fikirde olunca James doğdu. Çok mutlu olmuştum."

"Ne demek Edwin de seninle aynı fikirde oldu?"

"Ona göre bu karar hiç mantıklı değildi. Düşünmesi gereken bir kariyeri vardı ve benim de bir süre çalışmamı istiyordu. Ama benimle kavga etmek de istemiyordu. Çok inatçı olduğumdan, hapı almayı kabul etmeyeceğimi biliyordu, bu yüzden durumu kendi kendine halletti." Ses tonu neredeyse şarkı söyler gibiydi. Francine rahatsız görünüyor, sımsıkı birbirine bastırdığı dudaklarıyla sandalyesinde kıpırdanıyordu.

"Durumu nasıl kendi kendine halletti, Madeleine? Ne yaptı?"

"Bir hekim arkadaşından hap aldı. Her sabah bana bir fincan çay getiriyor ve hapı çayın içine karıştırıyordu. Ben her zaman tatlıya düşkün biri olmuşumdur, çayımı da biraz şekerli severim ve bu yüzden tadında bir şey fark edemedim. Ama bu yaptığı kesinlikle bizim için en iyisiydi. Daha erken bir vakitte bebek sahibi olup her şeyi mahvetmek korkunç olurdu."

Ağzım açık halde ona bakakaldım. "Bu, haberi olmadan birine zararlı madde vermek ama. Yasa dışı bir şey. Bir suç eylemi..."

Madeleine sözümü kesti. "Öyle değildi canım. Hiç de öyle değildi. İnsanlar her zaman bazı şeyleri çok iğrenç gösterirler, o sadece beni düşünüyordu. Bizi düşünüyordu. Ben doğru kararı vermiyordum, bu yüzden benim için kararı o verdi."

Birkaç not daha aldım ama o kadar şoke olmuştum ki odaklanamıyordum. Bir kadının, istediği zaman hamile kalamamasının

nasıl bir şey olduğunu, her ay yapılan denemelerin umudunun iniş çıkışlarını ve her adet dönemi başladığında yaşanan o acıyı biliyordum. Matilda'yı kolay bir şekilde dünyaya getirmiştik ama ikinci kez çocuk sahibi olacak kadar şanslı olamamıştık. Tüm bunları aklımdan çıkarmıştım ama bazen duygularım kabarabiliyordu. Madeleine'deki bu duyguların, kocasının o korkunç eyleminden kaynaklandığını düşünmek... Kalemi tutan elimi daha da sıktım. Patrick boğazını temizledi. Birden irkildim. Orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Sanırım cinayete karşı yasal savunmaları da gözden geçmemiz gerekiyor, sence de öyle değil mi Alison?" Sesi kontrollü çıkıyordu ama dudaklarının etrafındaki gerginlikten, Madeleine'in ifşası karşısında benim kadar dehşete düştüğünü anlayabiliyordum.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, ben..." Madeleine'in cümlesi yarıda kesildi ve ayağa kalkıp odadan çıktı. Francine onunla gitmek için ayağa kalkacak gibi oldu ama sonra tekrar oturdu. Başını iki yana salladı.

"Durumların kötü olabileceğini biliyordum. Ama bunu bilmiyordum. O zaman bu durumda..."

"Bu durumda, ne?" Francine'in her an açılabileceği fırsatını sezdiğimden, sesimdeki o ivedi tonu yok etmeye çalıştım.

"Çok mutlu olduklarını sanıyordum. Başlarda onları çok kıskanıyordum. Ama şimdi... o fotoğrafları sizin için bulmaya çalışacağım." Francine'in sesi yine kısılmıştı ve sanki ağlamak üzereydi. Telefonumdan gelen uyarı sesini duyduğum sırada ona daha fazlasını sormak üzereydim ama bir an otomatik olarak çantama uzandım. Gizli bir numaradan gelen bir mesaj vardı ekranda:

Ne yaptığını biliyorum seni adi sürtük.

Gözlerimi kırpıştırdım ve gönderenle ilgili daha fazla ipucu bulmayı umarak mesajı açtım. Hiçbir şey bulamadım. Anlamıyordum. Bakışlarımı telefonumdan Patrick'e, sonra tekrar telefo-

numa çevirdim. Ama Madelcine odaya geri gelince tekrar meselemize odaklandım. Ellerim titreyerek, kalbim delicesine çarparak telefonumu kapattım ve çantamın en alt kısımlarına gömdüm.

Madeleine'in sözleri zihnimde yankılanırken, mesajın o şiddet dolu harfleri gözlerimin önünde dans ediyordu. Madeleine masanın başındaki yerine yerleştiği sırada Patrick tekrar konuşmaya başlamam için sabırsızca işaret etti ama sözlerim tutarsız sıçrayışlar halinde çıkıyordu. Sonunda konuşma işini o devraldı.

"Pekâlâ Madeleine, ben seninle sadece, suçlandığın suçun temelleri hakkında konuşmak istiyorum. Esasen bir cinayet, aklı başında ve sağduyulu bir kişinin herhangi bir insanı yasa dışı bir şekilde öldürmesidir. Bunun anlamı da, eğer akıl hastası değilsen, kendini savunmak için hareket etmediysen veya kontrolünü kaybetmemişsen, suçlusundur," dedi ve bir an duraksadı. "Cinayet suçundan."

Madeleine başını onaylarcasına salladı. Kendimi toparlamaya başlamıştım. Hukuki terimler beni rahatlatıyor, kurallarını anladığım bir dünyaya geri çağırıyordu. Patrick boğazını temizledi ve konuşmaya devam etti.

"Daha doğrusu, durum bundan biraz daha karmaşık. Tam savunma sayılabilecek bazı şeyler var ancak bu durumda geçerli olduklarını veya onları destekleyecek kanıtların bulunduğunu düşünmüyorum. Savunma sırasındaki yaralanmalar yahut kavga izleri olmadığında meşru müdafaa iddiasında bulunabileceğimizi sanmıyorum." Madeleine sanki ona karşı gelecekmiş gibi bir ses çıkardı ama Patrick elini kaldırıp konuşmaya devam etti. "Bu durumda da elimizde akıl ve sağduyu sahibi olup olmadığınız, yani akıl hastası olup olmadığınız sorusu kalır." Daha sonra Francine onun sözünü kesmeye çalıştı ama Patrick anlatmaya devam etti. "Ya da bu bizi, kısmi savunma denen şeyle baş başa bırakır ve bu da durumu gönüllü adam öldürmeye, yani azaltılmış cezai sorumluluk veya kontrol kaybına indirger. Sanırım bunun, yo-

lunda gitmemiş bir birlikte intihar eylemi olmadığını varsayabiliriz." Madeleine ağzını açtı ama ses çıkmadı. "Sence de öyle mi, Alison?"

"Evet, sana katılıyorum." Avukat perukamı yeniden takmıştım. "Ve bence yapmamız gereken şey, bir psikiyatristle görüşme ayarlamak olmalı, Madeleine çünkü zihinsel olarak şu anda ve eğer mümkünse suç anında ne noktada bulunduğuna dair bir fikre sahip olmak son derece faydalı olur bizim için. Sadece soruşturmanın bu hattını ortadan kaldırmak için bile olsa."

"Deli olmak istemiyorum ben. Gerçekten de deli olduğumu düşünmüyorum." Bunları sessizce söylemişti ama yine de sözleri, suyun içine düşen taşlar gibi etrafımıza düşmüştü.

"Bir an bile böyle bir şey olduğunu iddia etmedik. Ancak olayı tüm açılardan incelemeliyiz," dedim.

"Peki ya kontrol kaybı? Bu dava için bunun anlamı nedir?" diye sordu Francine.

"Birçok anlamı olabilir. Ama Madeleine'den, Edwin'le olan ilişkisinin geçmişine dair tam bir açıklama ve o hafta sonu olanların dakika dakika izahını alana kadar buna girmek istemiyorum. Ancak dediğim gibi, ihtiyacımız olan ilk şey, bağımsız bir psikiyatrik değerlendirme."

"Bir süredir görüştüğüm bir terapist vardı. Sadece iki kez gittim ama sonra Edwin bunu öğrendi." Madeleine'i duymak için hâlâ kendimi zorlamam gerekiyordu.

"Edwin bunu öğrenince ne oldu?" diye sordum.

"Böyle şeylerle uğraşmamam gerektiğini, bunun para israfı olduğunu söyledi. Kimseyle konuşmama gerek olmadığını, buna ihtiyaç duysam bile her zaman onunla konuşabileceğimi söyledi."

"Bu sana ne hissettirdi?" dedim.

"Durumu pek umursamadım. Terapisti pek sevmemiştim ve zaten her şeyin yeniden üzerinden geçmek de zordu."

"En başında terapiste gitmeye neden karar verdin peki?"

"İçki içmem konusunda konuşmak, bunu kontrol etmenin bir yolu olup olmadığını görmek istedim." Madeleine bir an susup iç çekti ve arkamdaki pencereden dışarı baktı.

"Bu ne zamandı?" Notlarımın altından, sayfanın üst kısmına doğru bir ok çizdim ve kalemi hazır bir şekilde beklettim. Madeleine'i, içki problemi olan biri olarak düşünmezdim, bunun için fazla tutucu biri gibi görünüyordu.

"Yaklaşık beş yıl önce." Madeleine bakışlarını, son derece büyüleyici bir manzara bulmuş gibi diktiği bitişik evin yan duvarından ayırıp yeniden bana odaklandı.

"Terapisti neden sevmediniz?" Tam ona bir sonraki sorumu sormak üzereyken Patrick sözümü kesti.

"Psikiyatristim bana, bir dahaki seansa sarhoş gitmem halinde benimle konuşamayacağını söylemişti. Ona kızmıştım konumuz bu değildi. Sürekli içiyor falan değildim, öyle bir durumum yoktu. Sadece bazen çok fazla içiyordum. Beni hiç dinlemiyormuş gibi hissediyordum. Ayrıca biraz da ürkütücü bir yanı vardı."

Başımı kendi kendime sallayarak cevaplarını not ettim.

"Ürkütücü yanı neydi peki?" diye sordum.

"Sadece... Bana biraz fazla yakın oturduğunu düşünüyordum. Elimi sıktığında biraz fazla uzun süre tutuyordu elimi. Tam olarak saptayabildiğim bir şey yoktu ama kendimi rahat hissetmiyordum."

Yeniden başımı salladım. "Edwin'in, terapiste gittiğini 'öğrendiğini' söyledin. Ne demek istedin bununla?"

"Çantamda bir fatura buldu. Onu attığımı sanmıştım ama unutmuşum." Madeleine'in dudakları büzüldü.

"Bulunca ne oldu peki?" Sesimin sabit bir tonda çıkmasını sağladım.

"Faturanın ne için olduğunu ve harcayacak elli sterlini nasıl bulduğumu bilmek istedi. Bunun kötü bir şey olduğunu düşünmesini istemedim, bu yüzden ona gerçeği söyledim. Bunun ken-

disi için olduğunu söyledim, çünkü içki içiyor olmam onu çok mutsuz ediyordu. Sonunda beni anladı."

"Ona parayla ilgili ne söyledin?" diye sordum.

"Bunu aylığımdan artırarak biriktirdiğimi söyledim. İlk başta sinirlendi ama sonunda bunu onun için yaptığımı anladığında sorun çıkmadı."

Hap, çanta aramalar, ev işleri parası, faturalar hakkında sorgulamalar... Kendi ev hayatımı düşünmemeye çalışarak, Madeleine'in bize anlattığı her şeyi anlamaya çalışıyordum.

"İçki içme durumunu bize biraz açıkladın, bunun devam eden bir sorun değil, daha çok ölçüyü kaçırmakla ilgili bir sorun olduğunu söyledin. Peki, bu ne kadar süredir bir sorun haline gelmişti senin için?" diye sordum ona.

"Sanırım öğrenciliğimden beri, ara ara yaşıyordum bu sorunu. Son zamanlarda, bazı akşam yemekleri bana çok stresli geliyordu," diye cevap verdi bana Madeleine.

"Akşam yemekleri mi?"

"İş yemekleri. Edwin hep ev sahipliği yapmamı ya da mükemmel bir konuk olmamı isterdi. Bu bana zor gelirdi. O da bundan hiç hoşlanmazdı. Bir keresinde hastalanmıştım..." Madeleine'in sesi kesilir gibi oldu. Başımı kaldırıp baktığımda renginin solduğunu, tek elini gözlerine siper ettiğini gördüm.

"İyi misin?"

"Evet. Bu biraz zor geliyor bana, o kadar. Korkunç bir baş ağrım var."

"Üzerinden geçmemiz gereken çok şey var ama şimdilik bırakalım. Bu arada, bir psikiyatristle görüşmek seni memnun eder mi? onların ne düşündüklerini görmek çok işimize yarayacaktır." Bu sözleri söylerken notlarımın yanına soru işaretleri koydum ve yeni bir sayfa açtım.

"Ben pek bir fark yaratacağını düşünmüyorum ama eğer gitmemi isterseniz giderim."

Madeleine'in sesi, tüm röportaj boyunca olmadığı kadar net çıkmıştı ve sayfanın en üstüne belirgin harflerle, MÜŞTERİ PSİKİYATRİK RAPOR VERMEYİ KABUL EDİYOR yazdım. Odadaki atmosfer birden aydınlandı. Patrick masadan doğruldu, kâğıtlarını önünde bir araya getirerek tekrar evrak çantasına koydu. Francine ayağa kalktı ve fotoğraflar hakkında kısmen duyulabilir bir şeyler mırıldandıktan sonra mutfaktan çıktı. Defterimi ve kalemimi çantama koydum, sonra telefonuma dokundum. Mesaj yeniden aklıma geldi. Ama henüz Madeleine'le işim bitmemişti.

"En kısa sürede bir görüşme ayarlayacağız," dedim, aklıma gelen uzmanların listesini gözden geçirerek.

"Teşekkür ederim." Ayağa kalkıp masanın üzerinden elini uzatarak benimkini sıktı. Bu kez öncekinden daha sıkı kavramıştı elimi. Canlanmış gibi görünüyordu ve aklımın bir köşesine bunun nedenini, onu bir önceki görüşmemize göre daha mutlu eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmam gerektiğini yazıverdim. Acaba bunun nedeni, bu seferki sorguda olayın olduğu günü konuşmamış olmamız mıydı? Ancak bu, sadece geçici bir erteleme olacaktı.

Francine, elinde patlayacak kadar dolu görünen kocaman bir kahverengi zarfla geri döndü. Zarfı bana uzattı. "İşte Edwin ve Madeleine'in fotoğrafları."

Zarfı ondan aldım ve teşekkür edercesine başımı salladım. "Bunları alıp götürmemde bir sakınca var mı? Çok dikkatli olacağıma söz veriyorum." Hem Francine hem de Madeleine başını onaylarcasına salladı. Fotoğrafları çantama güvenli bir şekilde koyup fermuarını çektim. Bu sefer çantama idrar lekesi bulaştırmamak için dikkatli olacaktım.

Francine bizim için bir taksi çağırdı ve taksi geldiğinde, onu karşılamak için bize eşlik etti.

"Madeleine'le ilgilenmeniz ne büyük nezaket," dedi Patrick.

"Kolay değil..." Francine bunu söylerken elektrikli kapı kapan-

maya başladı ve kadın tekrar evine doğru ilerledi. Patrick'le taksiye binip istasyona geri döndük.

7

Tren gecikmişti. Platformun bir yanından diğerine doğru bir ileri bir geri yürüyerek, bir kek ve sütlü kahvenin kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissetmemi sağlayacağı konusunda düşünüyordum. Patrick doğrudan büfeye gidip sütsüz kahvesini aldı, evrak çantasından çıkardığı bir cep matarasından, bardağın içine bir şeyler ekledi. Bana hiçbir şey teklif etmedi ve yüz ifadesindeki bir şey nedeniyle, duvardaki *Sigara İçilmez* tabelalarını doğrudan ihlal ederek bir sigara yaktığında bile, ne yaptığını sorgulama ya da ona katılıp katılamayacağımı sorma konusunda isteksiz kaldım. Başım zonkluyordu ve bir yanım, onun bana dokunmasını, beni istediği bir köşeye sürükleyip yüzümü duvara dayayarak içime zorla girmesini istiyordu. Sonra düşüncelerim, telefonuma gelen mesaja kaydı. Telefonu çantamdan çıkarıp mesajı tekrar okudum.

Ne yaptığını biliyorum seni adi sürtük.

Bundan bahsediyor olamazdı. Bu durumu kimse bilmiyordu. Çok dikkatli davranıyorduk. Mesaj bana kazara gönderilmiş olmalıydı.

"Nasıl bir sonuca vardın?" Patrick yanıma gelmiş ve irkilmeme sebep olmuştu.

"Ne konuda?" Telefonumu ceket cebimin derinliklerine soktum, onunla mesaj hakkında konuşmaktan çekiniyordum. Bundan bahsetmezsem, belki de silinip gidiverirdi.

"Görüşme konusunda elbette. Başka neden söz ediyor olabilirim ki?"

Omuz silktim. Patrick'in sesi netti ama gözlerinin kan çanağına döndüğünü, etraflarının kıpkırmızı olduğunu fark ettim.

"Yorgun görünüyorsun. Çok mu sık geç yattın?" dedim.

"Ne? Görüşmemiz hakkında ne düşündüğünü soruyordum ben sana." Bakışlarını benden uzağa, platforma doğru çevirdi.

"Bence ilişkilerinde bir şeyler var. Mesele bu."

"Kadın kocasını bıçaklayarak öldürdü. Hukuki anlamda işin içyüzünü bu kadar şahane bir şekilde anlayabildiğine çok sevindim." Sesi iğneleyici bir tondaydı. Beni sinirlendirmesine izin vermeyecektim. Omuz silktim. Tekrar sigara paketini çıkardı ve bu kez paketten bir tane kapıp elinden çakmağı aldım. Sigarayı yaktım ve dava hakkında konuşmaya devam etmeden önce derin bir nefes çektim.

"Evet, elbette onu bıçakladı. Olanlar için yapılacak başka bir açıklama yok. Ama söylemediği çok şey var. Hap meselesi, o ilaçları ona bilgisi dışında vermesi. Bu normal bir davranış değil."

"Bana çok iyi bir fikir gibi geliyor. Bir sürü dertten kurtuldular işte."

"Ciddi misin? Bir kadının doğurganlığı başına ne dertler açtı acaba?" Onun bu hiddeti karşısında şaşırmıştım.

"Bu seni ilgilendirmez. Hakkımda bilmediğin çok şey var. Sormaya zahmet bile etmedin zaten. Ayrıca lanet olsun, kendine sigara almaya başla artık."

Son sözlerini duymazdan gelerek, "Soru sorulmayacak, demiştin. Tam bu işe başladığımız sırada," dedim sertçe. Öfkeliydim ve bunu belli edip etmemeyi umursamıyordum. Aramızdaki konuşmayı çok net hatırlıyordum. Yaklaşık bir yıl önce bir sonbahar akşamı Kingsway'deki bir birahanenin önünde duruyorduk. İkimiz de sarhoştuk. Onun çapkınlıkları dillere destandı, geçmişinde bir noktada bir evlilik yaşamıştı ve kalbi kırık birkaç kadın vardı ama bu beni durdurmaya yetmemişti. Bana baktığında kalbim teklemişti ve beni gerçekten görebildiğini, beni ne kadar

arzuladığını anlamıştım. Kulağını ısırmıştım ve karşılığında o da beni boğazımdan tutup duvara yaslamış, "Isırmak yok, soru sormak yok. Sadece sikişeceğiz, hepsi bu," diye tıslamıştı. Şimdi de bu kuralları çiğnemeyecektim.

Patrick içkisinin geriye kalan kısmını tren raylarına döktü ve bana döndü. "Elbette, soru yok. Nasıl unutabilirim?" dedi. Ardından, sanki kendini sakinleştirmek ister gibi derin bir nefes aldı. "Evet, katılıyorum. Şimdiye kadar söylediklerinden, ilişkide bir kontrol durumunun var olduğunu anlıyoruz."

Başımı onaylarcasına salladım. "Bu durumda belki de daha fazlası, adamın davranışlarında kadının henüz bize anlatmadığı daha kötü bir şeyler var... Psikiyatrik sorunlar yoksa, şayet bu aile içi şiddet bağlamında bir kontrol kaybıysa, tek geçerli savunma bu. Ortadaki yalın gerçeklere bakıldığında durum pek iyi görünmüyor." Edwin'in vücudunda bulunan bıçak yaralarını ve Madeleine'in kıyafetlerindeki kan lekelerini tekrar düşünürken sesim giderek kısılmıştı.

Patrick cevap veremeden tren platforma yanaştı. Sessizce trene binip karşılıklı oturduk. Yapacağı her harekete hazırdım, dilimin ucu dudaklarımdaydı ve ereksiyonunu ağzımın içine doğru iterken nasıl öğürdüğümü hatırlıyordum. *Boğazını aç.* Yıllar boyunca dergilerden ve pornolardan edindiğim tavsiye buydu. *Sadece rahatla.* Bir bira içmekten bahsederken bunu söylemek kolaydı ama kasık kıllarıyla dolmuş bir burunla nefes almaya çalışırken ve aynı anda idrarla ıslanmış bir tren zemininde dengemi korumaya çalışırken söylemesi kolay mıydı? O kadar da değildi. O zaman neden bu eylemin tekrarı için bu kadar istekliydim? Neden koltuğumun kenarında oturup onun öne doğru eğilerek bana dokunmasını bekliyordum? Tanrım, içinde bulunduğumuz kompartıman bomboştu; o işi tam burada, o anda bile yapabilirdik. Bizi kim görecekti ki? Telefonuma gelen mesajdaki kelimeler kafamda, benimle alay edercesine dönüp duruyordu *(ne yaptığını*

biliyorum) ama onları susturdum. Kimse bilmiyordu, kimse bizi görmemişti. Bundan emindim.

Elimi dizinin üzerine koyarak uyluğunun yukarısına doğru hareket ettirdim. Beni o kadar sert itti ki âdeta bana tokat atmış gibi hissettim. Elim yanmış gibi yerime oturdum.

"Ne yapıyorsun?"

"Düşündüm ki..."

"Yanlış düşünmüşsün. Sadece davayı düşün. Önemli olan bu."

"Bunu şehre döndüğümüzde konuşmayacak mıyız?" Tren yolculuğunda bundan bahsetmek istemiyordum.

"Zamanım olmayacak, bu akşam yemeğe çıkıyorum. Önümüzdeki haftanın başında bir gün ayarlayacağım bunun için."

"Kiminle yemeğe çıkıyorsun?" Sesim rahat bir tonda çıkmıştı ama o, buna aldanmadı.

"Bu seni gerçekten hiç ilgilendirmez," dedi.

Başımı cama yaslayıp yanımızdan kayıp giden evlere baktım. Tren yavaşlarken, bir bahçede öpüşen bir çift gördüm. Onların da beni görüp göremediklerini, bu kadının kim olduğunu ve yüzü cama yaslanmış vaziyette neden gözyaşlarını sildiğini merak edip etmediklerini düşündüm. Marylebone'a vardığımızda, Patrick trenden inene kadar bekledim, sonra da başımı pencereden çevirip eşyalarımı topladım.

Bakerloo metrosu hızla ilerledi. Farkına bile varmadan Embankment'a gelmiştim; çantamı Essex Caddesi'nden yukarı, Cairn's şarap barının yanından geçirdim, İstinaf Mahkemesi'nin yanından ilerledim ve kâtip odasına gelince durdum. Mark bana ertesi gün için, pembe bantla kabaca bağlanmış olan dava özetini uzattı, gevşekçe duran belgeler ve fotoğrafların her iki taraftan da düşmek üzere olduğu kocaman bir kâğıt yığınıydı bu.

"Neden bu kadar dağınık halde?" Bundan pek de etkilenmemiştim.

"Kuruldan iade geldi. 27 King's Bench Way. Her zaman böyle karman çorman gönderirler belgeleri."

"Harika. Çok memnun oldum buna." Arka sayfaya baktım. Wood Green İstinaf Mahkemesi. En azından yereldi. Nispeten.

"Önceden belirlenmiş bir dava bu, hanımefendi. Beş, altı gün," dedi Mark.

"Tamam." Pembe bandı çözüp iddianameye baktım. Yedi Ağır Müessir Fiil girişimi, bir trafik kazası. Başımı salladım. "Tamamdır." Bunu hazırlamak neredeyse bütün gecemi alacaktı.

"Teşekkürler." Kâğıtları göğsüme bastırarak odadan çıktım.

Çantamla ceketimi masamın yanına atıp dava özetini önüme koydum. Özeti okumaya devam etmeden ya da Francine'in bana verdiği fotoğraflara bakmadan önce Carl'ı aradım. Matilda'yla yüzme kursunda olduğunu biliyordum.

"Alo? Seni gerçekten duyamıyorum." Carl'ın sesi zayıf geliyordu.

"Selam, benim. Matilda ne âlemde?" dedim bağırarak.

"İyi. Güzel yüzüyor." Birden hat netleşince son sözcükler kulağımda gürledi.

"Bahse girerim öyledir. Dinle, korkarım ki son anda bana bir dava verildi. Hazırlanmam biraz zaman alacak. Çok geçmeden eve döneceğim ama bu gece çalışmam gerekecek."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "Tamam. Matilda'ya pizza yemeye gideceğimize söz vermiştim çünkü çok iyi iş çıkardı."

Saatime baktım. Saat beşti. Önümde daha saatler vardı. Bir pizza yemek ne kadar sürebilirdi ki? "Orada buluşalım mı? Ondan sonra gelip çalışırım."

Uzunca bir sessizlik daha oldu. "Meşgul olacaksın. Seni bilirim ben. Merak etme. Odanda kal ve işini yap. Biz gayet güzel idare ederiz." Gerçekçi bir tonda konuşmuştu.

"Bir şeyler yemem gerekecek. Cidden, şimdi gelip sizinle orada buluşabilir, işe geri dönmeden önce de Matilda'yı yatırabilirim." Yalvarır gibi olmak istemiyordum ama sesim titriyordu sanki. Onu görmeyi çok istiyordum.

"Ciddiyim, sorun değil. İşin bitince gel. Unutma, bu gece evde erkekler grup toplantısı var, bu yüzden çok erken dönemezsin zaten."

Tam konuşacakken Carl telefonu kapattı. Ne yapacağımı bilemeden telefonuma baktım. Belki de yemeğe, Matilda'nın yüzme dersinden arkadaşlarından biriyle giderlerdi. Onu kursa hiç ben götürmemiştim, bu yüzden bilemezdim, ebeveynler herhangi birileri olabilirdi. Şu anda Carl, kızı Matilda'yla birlikte suda takla atarak takıma girerken sarı saçları yüzmekten ıslanmış, kelebekleme yüzmekten, benim asla ulaşamayacağım bir biçimde zayıf ve kaslı duran bir annenin gözlerinin içine bakarak gülümsüyor olabilirdi. Şu anda gülüyor ve ona endişelenmemesini, karısının havuza asla gelmeyeceğini, çok meşgul olduğunu falan söylüyor, *çocukları götürelim ve belki kutlamak için bir kadeh şarap bile içebiliriz,* diyor olabilirdi...

Kendi kafamda yarattığım sahnenin canlılığı karşısında sersemlemiş bir halde başımı iki yana salladım. Carl'ın gözü bir başkasında olmazdı, Matilda'yla birlikteydi ve onu üzmek istemezdi. Zaten orada fazla oyalanmazdı. Oturma odasını toplayacak, mutfaktan sandalyeler getirecekti erkek grubundaki herkes için odada yer açacak, birilerinin duygulanması ihtimaline karşı da yan tarafta birkaç kutu mendil bulunduracaktı. En azından benim tahminim bu yöndeydi, Carl bana ne olduğunu asla anlatmayacaktı. Kesinlikle gizli olduğunu söylüyordu bana. Grubun ona tamamen güvenmesi gerekiyordu. Kendi yalanlarımın farkında olduğum için ben de her zaman başımı sallar, üstelemek istemezdim.

Ertesi günkü duruşmanın özetini açtım ve bir süre okudum. Vaziyet, ilk korktuğum kadar kötü değildi. Trafik kazası ve cinayete teşebbüs: Sanık, bir süpermarket otoparkında kendisine bağıran bir grup gence sinirlenmiş, arabasına binerek kaldırıma sürmüştü. Kimseye çarpmamıştı ve zaten arabası stop etmişti. Olanlara dair yaklaşık yirmi tanık vardı, bu da davanın neden bir hafta sonra olduğunu açıklıyordu. Aslında her şey belliydi.

Ama ben davada bir avukat olarak var olsam da polis sorgusunu okurken sanığa üzülmüştüm. Adamın öğrenme konusunda ve fiziksel olarak engelleri vardı ve özel bir engelli arabası kullanıyordu. Dava özetinin satır aralarını okuduğumda, adamın hayatının bu gençler tarafından düzenli olarak cehenneme çevrildiğini anladım ve kendini kaybettiği için suçlayamadım. Böyle bir şey söylemek zaten bana düşmezdi. Açılış konuşmam için bazı notlar aldım ve adamın düzgünce temsil edilebilmesini umdum. Savunma için avukatların kim olduğunu kontrol ederek iç çektim. Bu avukatlık bürosunu iyi biliyordum. Harrow merkezli bir yerdi ve kötü şöhretli avukatlarla doluydu; onlar için iş yaptığımda bana hiçbir zaman tam bir dava özeti vermemişlerdi; şanslıysam yapışkan not kâğıtlarında bir isim alabilmiştim. Davalar için ellerinden geldiğince az hazırlık yapar ve bulabildikleri en ucuz avukata talimat verirlerdi. Özeti biraz daha okuduktan sonra, davanın gidişatını zihnimde planladım, hedefe ulaşmayı umuyordum. Bir itiraz sunacaklardı, ben daha ciddi bir suç için pazarlık edecektim ve günün sonunda işi bitirecektik.

Hazırlığımı bitirdim. Özeti oluşturan sayfaları toplayarak bir araya getirdim ve pembe bantla tekrar düzgünce bağladım. Yığın, bana verildiği zamankinden çok daha iyi durumdaydı. Saat yediyi geçiyordu. Güzel bir pizza yiyip yemediklerini sormak için Carl'a mesaj attım ve bir süre oturup telefonumun ekranına baktıktan sonra Patrick'e mesaj attım: *İyi misin?*

O gün öğleden sonra biraz tuhaftı. Daha önce onun, bir cep

matarasından içki içtiğini görmemiştim. Ya da seks teklifini geri çevirdiğini. Belki de durumumuzun hiçbir yere varmayacağını anlayıp benimle ilişkisini bitirmeye karar vermişti. Belki de bu akşam yemeği onun için, benim daha genç, daha formda ama kocasız ve çocuksuz bir versiyonum için çok daha iyi bir teklif olacaktı. Hem belki de bu iyi olurdu; ilişkimiz sona ermiş olur, daha fazla suçluluk, daha fazla nefret duymazdım. Ailemden uzakta dikkatimi dağıtacak bir şey olmazdı. Belki arkadaşlarıma tekrar vakit ayırabilirdim.

Telefonuma bir mesajın *bip* sesi gelince hemen atıldım. Mesaj Carl'dandı. *Pizza güzeldi. Matilda duşta. Her şey yolunda.* Ona, "harika" anlamında bir başparmak emojisi gönderdim. Kısa ve öz sözcükler bulmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Sonra telefonumu kapatıp Madeleine ve Edwin Smith'in fotoğraflarını çantamdan çıkardım.

Yaklaşık kırk fotoğraf vardı. Çiftin görünürdeki yaşlarından ve Edwin'in saç hattından yola çıkarak fotoğrafları bir tür kronolojik sıraya koymaya çalıştım. Madeleine'in bize, üniversitede tanıştıklarını söylediğini hatırlıyordum ve o resimler göze çarpıyordu; fotoğraflardan birinde Madeleine çizgili bir tulumun içinde genç ve güzel görünüyordu, Edwin de onun arkasında, üzerinde daha sade bir kazakla gülümsüyordu. Tipik bir tatil rotasını takip ediyorlardı. Avrupa'da sırt çantalarıyla geziyorlardı anlaşılan; Kolezyum ve Trevi Çeşmesi'nin, Louvre piramidinin ve Gaudi'nin kertenkelelerinin önünde poz vermişlerdi. Sonrakinde biraz daha uzaktaydılar, arkada pirinç tarlaları ve bir yanardağdan oluşan fon vardı –burası Endonezya olabilir miydi?– ardından da Petra. Biz de Carl'la oraya gitmiş, obez bir turistin ağırlığı altında duramayan deveye gülmüştük. Şimdi öyle bir sahnenin düşüncesi bile beni ürpertiyordu: Adam deveye, "Ayağa kalk, kalk," diye bağırırken hayvanın bacakları titriyordu. Herhalde o deve uzun zaman önce ölmüştü; Carl ve beni, tepedeki manastıra tırmanan

upuzun patikada yürürken el ele tutuşmaya iten o güç ne kadar ölüyse o kadar ölüydü. Masamın üzerine yaydığım fotoğraflardan bana, dostça gözlerle ve utangaç bir gülümsemeyle bakan adam kadar ölüydü.

Onlarla aynı zamanlarda Ürdün'de olabilir miydik? Bunu anlamam imkânsızdı. Hangi yılda çekildiğine dair bir ipucu görebilmek için fotoğrafların arkasına baktım. Hiçbir şey yoktu. Yalnızca bir fotoğrafın arkasına mavi kalemle "Evet dedi" yazılmıştı. Fotoğrafı çevirdim. Artık üzerinde öğrencilik günlerinden kalma giysiler olmayan Madeleine, mavi dar bir elbise içinde ışıldıyordu. Bir restoran masasında oturmuş, gülümsüyordu; Edwin de ilk kez onun arkasına değil de yanına geçmiş, kolunu sıkıca etrafına dolamıştı. Fotoğrafı onlara garsonlardan biri çekmiş olmalıydı. Masada şampanya kadehleri vardı; belki de Edwin yüzüğü kadehlerden birinin içine saklamış ve onun bulmasını beklemişti. Ya da belki de kutuyu cebinde taşıyor, hâlâ orada olup olmadığını anlamak için arada sırada pantolonunu yokluyor ve sevgilisinin, ne yaptığını görmeyeceğini veya sormayacağını umuyordu.

Madeleine evlenme teklifi almayı bekliyor muydu? Mutlu muydu? Fotoğrafta gülümsüyordu. Edwin'in kolu onu sıkıca sarmıştı, dirseği boynundaydı; bu halde rahat mıydı? Gözlerinde görebildiğimi düşündüğüm şey bir gerginliğin gölgesi miydi? O an yaşadığı sevincinde bile kendini baskılamasını sağlayan ufacık bir şey miydi? Fotoğrafın arkasındaki el yazısı kendinden emin, kararlıydı. *Evet dedi.* Bu cümlede bir ünlem işaretinin ya da duruma uygun bir noktalama işaretinin olması gerekmez miydi?

Carl'ın bana evlenme teklif ettiği gece yanımızda fotoğraf makinemiz yoktu. Şampanya da yoktu. O sıralar yaşadığımız Bow'daki evimizden daha güzel bir yere taşınmayı göze alıp alamayacağımızı tartışıyorduk ve ben ona, bir ev satın almayı düşünmemiz gerektiğini söylediğimde, "O zaman evlenmeliyiz," demişti bana. Onu başımı sallayarak onaylamıştım ve o da bana,

"Aslında, bana kalırsa her türlü evlenmeliyiz," demişti. Birkaç hafta sonra bana, iki hafta sonrasına nikâh dairesinde yer bulduğunu söyleyene dek bu konuda hiç konuşmamıştık. Nikâhımıza Carl'ın annesi ve en yakın arkadaşım Evie gelmişti ve masamda bana bakan bir fotoğrafımız olmasa da o törenin bir noktasında ben de ışıl ışıl görünmüş olmalıydım. İşin iyi tarafı, ben Carl'ın cinayetinde kefaletle serbest bırakılmamıştım. Bu yüzden, belki de bizim için işler daha kötü de olabilirdi.

Fotoğrafların birçoğunda Edwin ve Madeleine tamamen normal görünüyordu. Herkes gibiydiler. Carl ve benim gibi. Yaklaşık on beş sene sonra kocasını bıçaklayarak öldüreceğine dair hiçbir emare yoktu ortada.

Karşıma düğünden bir poz çıktı; Madeleine'in elinde, şık bir buket içinde arum zambakları vardı. Bir sonrakinde hamile Madeleine, morsalkımlarla çerçevelenmiş bir kapının önünde yanlamasına duruyordu. Diğer bir fotoğrafta kucağında bebeği vardı, Edwin de yine ona sıkıca sarılmış halde hemen yanında duruyordu. Madeleine her fotoğrafta gülümsüyordu, mutluydu. Zamanımı boşa harcıyordum. Bu fotoğraflarda, onu neden öldürdüğüne dair ipucu niteliğinde olabilecek hiçbir şey yoktu. Dünyaya sundukları görüntü kusursuz, sarsılmazdı. Bizim ne zaman çatlamaya başladığımızı anlamak için Carl'la çekilmiş fotoğraflara bakmak da aynı derecede beyhude olurdu. İçimi çekip telefonumu açtım.

Telefonum anında öttü. Patrick'ten bir mesaj gelmişti.

Cairn'de içiyorum. İstersen gel.

Ona cevap yazdım. *Yemeğe gittiğini sanıyordum.*

O da cevap yazdı. *Gittim.*

Saate baktım. Akşam yemeği kısa sürmüştü. O zaman bir randevu değildi bu. Omuzlarım gevşedi. Yaklaşık bir saattir fotoğraflara bakıyordum ve henüz hiçbir şey bulamamıştım; çalışmaya ara versem iyi olurdu. Fotoğrafları yeniden zarfa yerleştirip çekmeceme koydum. Ertesi günkü duruşma için gerekli belgeleri

çantama koydum ve ışığı kapattım. Artık ofislerde kimse kalmamıştı ve bina çok sessizdi. Henüz vakit geç değildi, saat dokuz bile olmamıştı ama gece yarısı gibi hissettiriyordu. Alarmı kurup binayı kilitlediğim sırada, kâtip odasının dışındaki ağaçların dallarının gölgeleri duvarda dans ediyordu.

8

Bara girdim ve Patrick'e bakındım. Onu, görmeyi umduğum gibi tek başına bir masada otururken bulmak yerine, çarşamba akşamı olmasına rağmen, her zamanki gibi avukatlardan oluşan kalabalığın arasında, upuzun bir masada otururken görünce şaşırdım. Sankar ve Robert'ın arasındaki bir sandalyeye iliştim.

"Şarap var mı?"

İkisi de cevap vermedi. İçerisi gürültülüydü, hoparlörlerden bangır bangır müzik yayılıyordu. Köşedeki yerime yerleşirken Patrick'i izledim. Bu onun doğal alanıydı. Ateşin ortasındaki en parlak alev oydu. En yakınındaki insanları kahkahalarla güldüren bir şey anlatıyordu ve daha uzakta olanlar da onu duymaya çalışıyordu. Alexia kenarda durmuş, gülümsüyordu. Beklediğim üzere onunla sessizce içemeyecektim ama bununla başa çıkmam gerekecekti. Gelmemi o istemişti, bu düşünceyle ben de onun sıcaklığıyla ufacık da olsa ısındım. Koluna vurunca Robert döndü ve beni orada görünce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Şarap var mı?"

"Bir içkiye ihtiyacın var."

Bunları aynı anda söylemiştik. Güldüm. Robert masanın üzerinden uzandı ve yanındaki bir kadehi şarapla doldurdu. Kadehin temiz olup olmadığını merak etmek için sadece kısa bir an duraladım, sonra bunu umursamadığıma karar verip şarabı içtim. Robert kadehimi yeniden doldurdu.

"Uzun bir gün müydü?"

"Evet. İşleri yeni bitirdim. Ya sen?"

"Ben saat dörtten beri falan buradayım. Karım beni öldürecek. Buraya sadece bir iki saat..." Artık konuşması peltekleşmişti.

"Hepimiz öyle yapmıyor muyuz zaten?" Yeni doldurduğu kadehteki şarabı da yarı yarıya içtim ve geri kalanı masanın üzerine koydum. Zihnime yayılmaya başlayan minik filizlerle sakinleştim ve barın loş ışığı altın rengine büründü. Ne de olsa burada olmamda bir sorun yoktu. Carl beni evde istemiyordu, birtakım adamlara akıl vermekle meşguldü. Karnı pizzayla doymuş olan Matilda iyiydi ve şüphesiz neredeyse uyumak üzereydi. Ben de işimi yapmıştım ve bir içkiyi hak ediyordum. Şarabımdan bir yudum daha alıp tekrar Patrick'e baktım. Kâtip Mark'ın yanında oturuyordu ve biraz sonra daha yakından baktığımda, diğer yanında tanımadığım güzel bir kadının olduğunu gördüm. Kadın onu sanki özellikle eğlenceli buluyormuş gibi görünüyordu ve o an hissettiğim sakinlik hissi azalmaya, parmak uçlarımda bir ürperti duymaya başladım.

"O kim?" Dirseğimle Robert'ı dürttüm.

"Kim kim?"

"Şu. Patrick'in yanındaki kadın." Sesimin gayet sıradan çıkmasına özen gösterdim.

"Bilmiyorum, kadının biri. Onunla birlikte geldi."

"Ne zaman geldi?"

"Hiçbir fikrim yok... Benden biraz daha sonra geldi işte." Robert dönüp tam gözlerimin içine baktı. "Kıskanıyoruz, öyle mi?"

"Saçmalama." Şarabımı bitirdim ve şişeye uzandım ama şişe boştu. "Gidip biraz daha alayım."

Grubun yanından geçip bara doğru ilerledim. Mekân tıklım tıklımdı, herkes çarşambaya cuma muamelesi yapmış gibi görünüyordu. Yanından geçerken Patrick'e bakmaktan kaçındım ama göz ucuyla baktığımda, yanındaki kadının elinin kolunda olduğunu görebildim. Başımı dikleştirip yürümeye devam ettim.

Siparişimin gelmesi on dakika kadar sürdü, mekân o kadar kalabalıktı. İkinci kez beklemek istemediğimden, iki şişe Rioja sipariş etmiştim. Geri döndüğümde Robert'ın yerime oturmuş olduğunu gördüm ama döndüğümde, bana yer açmak için tekrar yerine çekildi. Ona ve Sankar'a içki koydum, şişeyi masanın diğer yanındaki insanlara doğru salladım ama hepsi beyaz şarap içiyordu. Patrick'in bakışlarını yakalamaya çalışmadım.

İçkimi içerken Sankar bana o günkü davasını anlattı. "Adamın her gece kıçına havuç soktuğunu fark etmiş olduğunu düşünüyor insan... Rohypnol güçlü madde." Biraz daha içtim. Zaman geçiyordu; saat önce on, sonra on buçuk oldu, şarap etkisini daha net göstermeye başlarken açlığım ve yorgunluğum da gitgide azaldı. Telefonuma baktım. Hiçbir bildirim yoktu. Robert'la birlikte, sigaralarından birer tane tüttürmek için dışarı sıvıştık.

İçeri girdiğim sırada, hiç kimsenin beni göremeyeceği bir anda Patrick'e mesaj attım. *Sikişelim mi?* Patrick'in tek bir kası seğirmedi. Telefonu kapalı olmalıydı. Bara gelmemi istedikten sonra beni neden görmezden gelirdi ki? Hâlâ yanındaki kadınla sohbete dalmış durumdaydı. Sankar da kadının kim olduğunu bilmiyordu, ben de başka kimseye sormak istemeyerek kadehime daha da daldım. İki şişeyi bitirdik ve Robert biraz daha almak için bara doğru insanları ite kaka ilerledi. Artık insanlar da seyreliyordu. Yaklaşık yirmi kişilik grup artık neredeyse on kişi kalmıştı. Gülümseyip masanın diğer tarafındaki beyaz şarap içen kızlarla –Alexia ve adını hiç hatırlayamadığım bir başka öğrenciyle– sohbet ettim. Benimle konuşurken her zaman onaylamayan bir tavır takınan Pauline adında, kurulda memur olan bir kadınla konuşuyorlardı. Pauline o gece bana karşı o kadar da kötü değildi; şaraptan yüzü kızarmıştı. İlgilendiğim cinayet davası hakkında sohbet etmeye başladık.

"Başka insanların fotoğraflarına bakmak çok tuhaf. Her zaman çok özgün olduğumuzu düşünüyoruz ama aslında diğer in-

sanlarla aynı şeyleri yapıyor, aynı yerlere gidiyor, aynı yemekleri yiyoruz..." Artık saçmalıyordum; nereye varmak istediğimi unutuvermiştim.

"Ne demek istediğini çok net anlıyorum. Facebook'taki gibi. Hepsi birbiriyle yer değiştirebilir," dedi Pauline başını sallayarak.

"Yani, bir dakika Parthenon'un önünde el ele fotoğraf çektiriyorsun, bir an sonra onu mutfak bıçağıyla bıçaklıyorsun. Aslında düşündüğünde, bunu yapan biz de olabilirdik."

"Çok doğru," dedi Pauline, başını sallamaya devam ederek. Sözlerimizin derinliğinden etkilenmiş bir halde ben de onu başımı sallayarak onayladım.

"Şunun hakkında ne düşünüyorsun?" dedi Pauline. Konuyu o kadar ani bir şekilde değiştirmişti ki ne dediğini hemen anlayamadım. Boş gözlerle ona baktım. Patrick'i işaret ediyordu.

"Ne olmuş ona?" dedim.

"Yani, adam iyi bir avukat," dedi, başını komplo teorileri üretircesine bana yaklaştırarak. "Ama bazı söylentiler duydum..."

"Söylentiler mi?" dedim, sesimi ifadesiz bir tonda tutmaya çalışarak.

"Sadece, o işe girişmemesi gereken biriyle ilgili şeyler. Ama bilemiyorum..." diyerek cümlesini yarıda bıraktı.

Her geçen saniye daha da ayıldığımı hissediyordum. Duyularım tamamen tetikteydi. Pauline'in ne demek istediğini bilmiyordum. Benden bahsediyor olabilir miydi? Telefonuma mesajı gönderen o muydu? "Ben hiç öyle bir şey duymadım," dedim. "Ayrıca etrafa bu tür söylentiler yaymak çok zararlı olabilir."

Pauline, yüzünde pişmanlık dolu bir ifadeyle geri adım attı. "Hey, sorun çıkarmaya çalışmıyorum ben, sadece demek istediğim... Eminim öyle bir şey yoktur."

Başımı onaylarcasına salladım.

"Ben gidip bir içki alacağım," dedi. "Sana da bir şey alayım mı?"

"Ben böyle iyiyim, teşekkürler. Birazdan kalkacağım sanırım," dedim ve bara giderken ardından baktım.

Bir an sonra, birisi çığlık atıp bir bardak kırılınca irkildim. Kadehimdeki kırmızı şarabı içmek yerine gömleğimin üstüne döktüm. Kargaşanın kaynağını bulmak için gözlerimi kaldırıp baktım. Neler olduğunu hemen anladım. Patrick'in üzerinde, benimkinden daha çok kırmızı şarap vardı ve yüzünden de kırmızı damlalar damlıyordu. Yanındaki tanımadığım kadın başında durmuş, sapına hâlâ tutunan cam parçaları olan bir şarap kadehinin alt kısmını elinde tehdit edercesine sallıyordu. Masada ve yerde kırık cam parçaları vardı. Kadın bağırarak bir şeyler söylüyordu ama kelimeleri anlayamıyordum. Hemen ayağa fırladım ama masada onların bulunduğu tarafa geçemeden Pauline koşarak yanlarına gitti ve ellerini uzatarak kadının önünde durdu. Bir an için elindeki kırık camı Pauline'e bıçak gibi saplayacağını düşündüm ama bunun yerine kadın tamamen hareketsiz bir şekilde durup ona dik dik baktı ve kadehi yere bıraktı. Pauline ellerini kadının omuzlarına koydu ama kadın ona sarılmasına karşı çıkarak Pauline'i silkinerek uzaklaştırdı, sonra yerden siyah bir el çantası alarak bardan dışarı çıktı.

Patrick yüzündeki şarabı beyaz bir peçeteyle siliyordu. Gömleği sırılsıklamdı; kadının kadehi tamamen dolu olmalıydı.

"O da neydi öyle?" diye bağırdım ama tepki vermedi. Bir kez daha, bu kez daha yüksek sesle bağırdım. "Az önce ne oldu orada?"

Bağırışım, müziğin temposunun durgunlaşarak ortalığın sessizliğe gömüldüğü âna denk geldi. Barda kalan insanlar bize bakıyordu; esas sahneye bakamamış olsalar da bağırışım tüm dikkatlerini çekmiş olmalıydı. Patrick gömleğini sildi, peçeteyi katlayıp masaya koydu ve sonunda bana baktı. Bir şeyler söyledi ama o sırada müzik tekrar başlayınca onu duyamadım.

"Ne?"

"Gömleğim hoşuna gitmemiş." Patrick gülümsedi.

"Siktir be." İçmeye devam edemeyecek kadar öfkeliydim. Ayağa kalkıp kendi çantamı aldım. Olan biten her neyse, bununla başa çıkacak durumda değildim. Pauline ayağa kalkıp, yüzünde meraklı bir ifadeyle bana baktı. Bununla da başa çıkamazdım. Kimseye veda etmeden ben de, Patrick'in yanından geçmek zorunda kalmamak için alt kapıdan çıkarak bardan ayrıldım. O gece yeterince şey görmüştüm. Davetinin tek sebebi, başka bir kadını göstererek beni küçük düşürmekti ve ben, bu oyunu daha fazla oynamıyordum.

Strand Caddesi'ne doğru dönerken ışığı açık bir taksi gördüm ve oradan kaçabildiğim için minnettar bir şekilde ona el kaldırdım. Sarhoştum ama fazla da sarhoş sayılmazdım ve Archway'e doğru giderken net bir şekilde sokak tabelalarına odaklandım. Çantamdan telefonumu çıkarıp Robert'a, bardan çıkıp gittiğim için özür dileyen, ertesi gün erkenden duruşmam olduğunu söyleyen bir mesaj attım. Bunu umursamayacaktı. Muhtemelen farkına bile varmamıştı. Patrick'e gelince... O meseleyle sabah ilgilenecektim. Bana ya açıklama yapacak ya da hiçbir şey söylemeyecekti. Gözlerimi kapatıp pencereye yaslandım. Neler olduğunu anlamıyordum.

Geri döndüğümde erkekler grubunun işinin hâlâ bitmediğini görünce şaşırdım. Normalde en geç saat dokuzda işleri biterdi. Kapıdan içeri girdiğimde sanki televizyonda bir şey seyrediyorlarmış gibi geldi bana ama kapıyı çarparak kapattığımda gürültü kesildi. Carl hızla oturma odasından dışarı fırladı.

"Beklediğimden daha erken döndün. Bir konuda yeni bir gelişme yaşadık da."

"Yarın erken kalkacağım." Carl'ın, sarhoş olduğumu fark etmemesini umarak başım önümde konuşmuştum.

"Yatağa geç o zaman. Bizim de işimiz çok geçmeden bitmiş olur."

Carl oturma odasına girdi ve içeridekileri görmemem için kapıyı arkasından hızla kapattı. Bağırmak istiyordum. *Burası kimin evi? Lanet olası kredileri kim ödüyor?* Ama ben ödemiyordum. Öfkem dinince yukarı kata çıktım. Yatak odamızın karanlığında soyundum; dışarıdaki sokak lambasını asla tam olarak engellemeyen perdelerden içeri turuncu bir ışık sızıyordu. Göğsüm, üzerime dökülen şaraptan yapış yapıştı, bu yüzden saçımı ıslatmadan sadece bedenimi yıkadığım bir duş aldım. Geceliğimi giydim ve fırçayı ağzımın her bir köşesinde, olması gerektiği gibi otuz saniye boyunca dikkatlice gezdirerek dişlerimi fırçaladım.

Üstümün başımın şarap ya da sigara kokmadığından emin olduktan sonra geceliğimi giydim ve Matilda'nın odasına gittim. Kızım, pembe filini sıkıca kucaklamış halde, derin bir uykudaydı. Onu alnından öptüm ve yorganı biraz daha yukarı çekip kolunu örttüm, ardından yanına yere oturup onu uyurken seyrettim. Matilda iç çekip yüzü bana bakacak şekilde yan tarafına döndü. Boğazım düğümlendi. Benim ihanet ettiğim kişi işte buydu. Carl önemliydi. Tilly daha da önemliydi. Beni reddeden, defalarca kendinden uzaklaştıran o değildi. Kızım daha iyisini, kalbi kırık olmayan bir anneyi hak ediyordu. Onu, ifade edebileceğimden daha çok seviyordum ama Patrick'ten yüz çevirecek kadar da sevmiyordum. Ya da en azından o âna dek durum buydu. Kızımın yanağına dokundum ve daha çok çabalayacağıma, sahip olmayı hak ettiği anne olacağıma dair sessizce söz verdim. Neredeyse bunun doğru olduğuna inanacaktım.

Daha sonra yatak odasına dönüp yatağa girdim ve telefonumu komodinin üzerine koyarak şarj etmeye başladım. Alarmımı kurmak için telefonu açtım. Artık o kadar yorgundum ki sabah beni ancak bir deprem uyandırabilirdi.

Ekranda iki mesaj vardı. Biri Patrick'tendi: *Odandayım. Nerdesin ya?*

Parmağımı yavaşça sözcükler üzerinde gezdirdikten sonra, kararlı halimle mesajı sildim.

Sonra, bilinmeyen numaradan gelen diğer mesaja baktım.

Seni izliyorum sürtük. Ne yaptığını biliyorum.

Ekrandaki harfler gözümün önümde dans ediyordu. Patrick'le durumum hakkımda bir şeyler bilen biri olabilir miydi? Bunun anlamı sadece bu olabilirdi. Fakat kim olduğunu bilemiyordum. Paniğimi bastırarak mesajı silmeye çalıştım. Artık telefonumda değildi. Böyle bir şey olmamıştı. Bu da bir hata olmalıydı, numarayı yanlış yazdığı için biri mesajı bana yanlışlıkla gönderiyordu. Alarmı altı buçuğa kurdum ve gözlerimi kapatarak yan tarafıma döndüm. Ama yorgun değildim. Zihnim çılgınca çalışıyordu. Mesajların bana gelmediğine inanmak istesem de onlardan kaçamıyordum. Bu ikinci mesajdı ve gerçeği fark etmem, tehlikeyi kabul etmem gerekiyordu. Biri beni takip ediyordu. Ne yaptığımı biliyor ve bundan hoşlanmıyordu. Dizlerimi göğsüme çekerek kıvrıldım, yorganı ayaklarımın altına soktum. Üşüyordum, korku kemiklerime işliyordu.

Biraz sonra evden çıkan adamların seslerini, iyi geceler dileyen adamlardan oluşan koroyu ve kapının nazikçe kapanmasını işittim. Ardından Carl'ın odamıza geldiğini duydum; adımları sessiz, hareketleri nazikti. Kıpırdamadan, derin ve düzenli nefesler alıp verdim. Kısa süre sonra Carl horlamaya başladı.

Ben de ancak uzun zaman sonra uykuya dalabildim ve rüyamda, kırık bir şarap kadehinin sapını bacaklarıma defalarca batırdığımı, sonra bacaklarımın arasındaki yere ulaştığımda kendimi onunla becerdiğimi gördüm. Karanlıkta irkilerek uyandım. Carl'ın sıcaklığına yasalanarak kolumu omzuna attım. Uykudayken, uyanık olduğu zamanlarda yaptığı gibi geri çekilmiyor, aramızdaki çatışma en azından o an için sona eriyordu. O benim

en iyi tanıdığım insandı, çocuğumun babasıydı. Birlikte dünyayı dolaşmış, bir yuva kurmuştuk. Matilda için, bizim için işleri yeniden yoluna koyma vaktimiz gelmişti. Başımı Carl'ın omzuna yaslayarak uykuya daldım.

Alarm beni saat altı buçukta uyandırdığında Carl'ın yataktaki yeri boş, yastık soğuktu. Ona bir hafta sonu kaçamağı teklifinde bulunacaktım. Matilda'ya bakması için annesini çağırabilir ve geceyi geçirmek için güzel bir otele gidebilirdik. Güzel yemekler yer, güzel şaraplar içer ve belki de, belki de öpüşüp el ele tutuşurduk. Belki, eski günlerde olduğu gibi sevişirdik. Patrick'in yüzü aklımda belirdi ama onu kovaladım. Artık bunu, bu suçluluk duygusunu istemiyordum. Utançla dolu bu durumu benim için değerli kılan hiçbir şey yoktu. Güvenebileceğim biri bile değildi, sürekli olarak beni mi yoksa başka birini mi düşündüğünü bilemiyor olmanın belirsizliği söz konusuydu ama...

Telefonuma gelen mesajlar benim için bir uyarı niteliğinde olmuştu. Belki de o kadar dikkatli, o kadar gizli saklı takılmamıştık, iş yerinden herhangi biri bizi Fleet Caddesi'nin arkasındaki sokaklarda öpüşürken veya barda biraz fazla yakın dururken görmüş olabilirdi. Bana mesaj atan kişi herhangi biri olabilirdi ve artık kendimi bu dramaya kaptırmayacaktım. Kulaklarımda hâlâ geçen gece duyduğum o kadeh kırılma sesi ve kadının çığlıkları vardı. O kadının Patrick'e neden o kadar kızdığını ya da Patrick'in ona ne yaptığını bilmek bile istemiyordum.

"Kahve?" Carl içeri, elinde bir fincan kahveyle gelip komodinimin üzerine bıraktı.

"Teşekkürler. Çok naziksin." Sözlerimde ciddiydim. Nereden baksak birkaç yıldır yatağıma kahve getirmiyordu. Eskiden hep getirirdi, evin her yerine yayılan aroma güne rahatlatıcı bir başlangıç yapmamı sağlardı. Bu hareketini iyiye yoracaktım. "Düşü-

nüyordum da, bu aralar bir geceliğine kaçamak yapsak mı? Annenden Matilda'ya bakmasını isteyebiliriz."

Carl şaşırmış gibiydi. "Nereden çıktı bu?"

"Birlikte biraz zaman geçirmek güzel olurdu. Baş başa."

"Matilda'yı yalnız bırakma fikrinden hoşlanmıyorum..." Sesinde isteksiz bir ton vardı.

"Önceleri bırakmak istemiyordun, biliyorum ama Tilly o zamanlar çok küçüktü. Şimdi annenle kalabilir herhalde? Bir gece idare ederdi aslında," dedim.

"Bilemiyorum. Annem için çok fazla olabilir bu."

"Eminim annen buna bayılır. Çok fazla bir şey yapmasına gerek yok ki. Matilda kocaman kız oldu. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, evden çıkmalarına bile gerek yok. Evde yiyecek her türlü şey olmasını sağlarım ben." Elimi ona uzattım. Carl bir an baktı ve sonra elimi eline aldı. Parmakları elimi gevşek, isteksiz bir şekilde kavramıştı. Fakat bu henüz başlangıçtı. Matilda'yı birilerine bırakma konusundaki fikrini değiştirmesini sağlamalıydım. Daha önce bu konuda onu hiç zorlamak istememiştim ama artık zamanı gelmişti.

"Onunla konuşurum," dedi Carl. "Bakarız. Herhalde bir gece sorun olmaz."

"Gerçekten olmaz, bundan eminim. Onların da bağ kurmaları için iyi olur bu ayrıca. Annen her zaman Tilly'yi daha fazla görmek istediğini söylerdi." Carl tek kaşını kaldırdı ama ben aldırmadan devam ettim. "Bunu bana birkaç yıl önce söylemişti. Bak, bizim de birbirimize bağlanmamız gerekiyor. Tilly hep birlikte mutlu olmamıza ihtiyaç duyar. Sence de öyle değil mi?"

"Bunu deneyebiliriz," dedi Carl.

"Eminim sen de bir danışanına bunu tavsiye ederdin. Birlikte vakit geçirin, konuşun, derdin."

Carl başını onaylarcasına sallayarak elimi daha sıkı tuttu. Uzanıp onu öpmeli miyim diye bir an merak ettim ama o an Matilda içeri girip yatağa atladı.

"Beni uyandırmadınız!" Matilda'nın saçlarının arkası diken diken olmuştu ve üzerinde hâlâ uyku sıcaklığı vardı. Onu kendime çekerek kucakladım. Matilda bir an için ona sarılmama izin verdi, sonra uzaklaşıp Carl'a sarıldı. Carl, onu kollarıyla sararak yatağın kenarına oturdu ve bir aile olarak nasıl olmamız gerektiğini o an görebildim. Olacaktı. Bunu sağlayacaktım. Bir duş aldım ve aylardır olmadığı kadar hafiflemiş bir şekilde işe gitmek için giyindim. Mutfağa indiğimde Carl sadece Matilda için değil benim için de çırpılmış yumurta yapmıştı. Hep birlikte oturup masamızda kahvaltı ettik. Ardından, Wood Green Ceza Mahkemesi'nin bana vereceği iş her neyse ona hazır vaziyette, tekerlekli çantamı kapıdan dışarı çıkardım.

9

Aradan bir hafta daha geçti. Wood Green'deki duruşma etki yaratmıştı, gençler ardı ardına tanık kürsüsüne çıkıp sanığın arabayı tehlikeli kullanması yüzünden ne kadar korktuklarını ısrarla dile getirmişlerdi. Sanık ifade verirken sesi neredeyse duyulmuyordu; avukatı da pek iyi durumda sayılmazdı. Korktuğum üzere adam, sanki hukuk fakültesinden aylar önce mezun olmuş gibi görünen biri tarafından temsil ediliyordu. Durumu elimden geldiğince hafiflettim ve sonunda adam, tecil edilmiş ceza aldı. *Neredeyse Hz. Süleyman'ın adaletine layık bir hüküm.* diye düşündüm ama davanın sonunda kovuşturma masrafları için başvurumu yaparken bunu yargıca söylemedim.

Patrick bana birkaç kez mesaj attı ama mesajları sadece Madeleine'in davasıyla ilgiliydi: İtiraz ve Duruşma Hazırlığı Oturumu tarihi yaklaşıyordu, savcılık hâlâ bildirim meselesini ağırdan alıyordu. Cairn'de yaşananlara hiç değinmediğinden, ben de değinmedim. Ona bu tatmini yaşatmayacaktım. Onun güç oyunlarıyla ilgilenmiyordum. İlişkimizden bahsetmiyorduk. Daha doğrusu eski ilişkimizden.

Cuma gecesini evde ailemle, Carl ve Matilda'yla geçirdim. Önümüzdeki hafta başında başlaması beklenen bir çocuk istismarı davasına hazırlanmak için biraz hazırlık yapmam gerekiyordu sadece. Hafta sonunu mahvetmemek için erkenden kalkmaya karar verdim. Hampstead Heath'e gittik ve Kenwood'a giden kapının yakınındaki meşe ağaçlarına tırmanan Matilda'yı izledik.

Carl, gece Matilda'ya bakması için annesiyle konuşup konuşmadığını bana söylemedi ama onu zorlamak istemiyor, kendi haline bırakınca onun bu fikre kendiliğinden alışmasını bekliyordum. Carl ciddi olduğumu, bir şeyler için çabaladığımı görebiliyordu.

Babası Matilda'ya, ağacın en alttaki dallarından aşağı inmesini söylediğinde bile onunla tartışmamaya dikkat ettim. Carl sadece onunla ilgileniyordu. Kızımız henüz yeterince büyümemişti. Yerden turuncu ve kahverengi yapraklar topladık ve sonra topladığımız yaprakları ceketimin cebime koydum.

Eve giderken, "Öğle yemeğini ben hazırlarım," dedim.

"Emin misin?" dedi Carl. "Benim yapmam daha kolay olur."

"Ben hazırlamak istiyorum," dedim. "Tilly, öğle yemeğinde ne istersin?"

"Humus ve pide. Biraz da havuç. Jambon var mı?" dedi.

"Ayalarız," dedim. "Gayet güzel ve kolay bir öğün."

Carl iç geçirdi. "Jambon yok. Market alışverişini yapsaydın..."

Kavga etmemeye kararlıydım. "O zaman pide ve humus yiyeceğiz, Tilly. Tamam mı?"

"Tamam!"

Matilda yemeğini yedikten sonra bir portakal alıp alamayacağını sordu. Ona bir portakal ve bir de sofra bıçağı uzattım. "Azıcık kes tepesini," dedim. "Sonra da oradan soymaya başla. Bu işini kolaylaştırır."

Kızım portakal kesmeye niyetlendi ama düzgün tutamadığı bıçak elinden kaydı. Bir çığlık attı. Hemen ona doğru atıldım ama ön odadan koşarak içeri giren Carl'dan daha hızlı davranamamıştım.

"Nasıl eline bıçak verebilecek kadar aptalca davranırsın?" Carl, Matilda'yı kolundan tutuyor ve parmağını bana doğru sallıyordu. Kızımın parmağına yakından baktım. Parmağında küçücük bir çizik vardı, ucunda da minik bir kan damlası oluşuyordu.

"Acıyor," diye bağırdı Matilda.

"Portakalın suyu yakıyordur," dedim. "Gel de suyun altına tut. Ne kadar cesur davrandın öyle!"

Carl onu isteksizce bıraktı ama sonunda Matilda yanıma geldi. Ona sarıldım ve birlikte elini yıkadıktan sonra parmağını mutfak beziyle sardım.

"Geri kalanını senin için keseyim mi?"

"Evet, kes lütfen."

Birlikte masaya oturduk. Portakalı soyma işini bitirdim. Kabuğun altındaki beyaz kısımda ufak bir kan izi vardı ve bu ize bakarak, meyveyi kendi başına kesmesine izin vermenin yanlış olup olmadığını düşündüm. Sonuçta bu sadece bir sofra bıçağıydı. Parmağını tırtıklı kısım kesmişti.

"Alison, cidden böyle şeyler hakkında daha fazla düşünmen gerekiyor," dedi Carl.

Kabukları alıp çöpe attım.

Pazar günü biraz daha iyi geçti. Hiçbir sorun yaşamadan rosto pişirdim. Matilda tabağını sıyırdı ama Carl yemeğinin büyük kısmını yemeden bırakıp gürültülü bir şekilde çöp kutusuna attı.

"Sadece yemek pişirme konusunda biraz alıştırma yapman gerekiyor, hepsi bu," dedi ve dolaptan bir protein bar alıp yemeden önce hafifçe omzuma vurdu. Kendimi savunmak, en azından denediğimi belirtmek istedim ama sözlerimi yuttum. Onu değiştiğime ikna etmek için daha fazlasını yapmam gerektiğini anlayabiliyordum ve zamanla değişeceğimi de biliyordum. Başımı onaylarcasına salladım.

Akşamın ilerleyen saatlerinde ceket cebimden yaprakları çıkardım ve Heath'e gidişimizin bir anısı olsun diye mutfaktaki panoya yelpaze biçiminde yerleştirdim. Her şey daha iyi olabilirdi, buna neredeyse emindim.

Artık telefonuma anonim mesajlar gelmiyordu.

Pazartesi sabahı mahkemeye giderken Patrick bana mesaj attı. *Seni özledim.*

Ona cevap yazmadım, o da bir daha mesaj atmadı ama buna rağmen içimdeki küçük bir gerginlik düğümünün çözüldüğünü hissettim ve ilk başta varlığını kabul etmeyi reddettiğim bir endişe duydum. Carl ve Matilda'yla geçireceğim hafta sonu düşüncesinin ardında, mesajdaki kelimeler vardı.

Dava iki gün içinde nihayete erdi, savcılığın baştanığı benim en nazik çapraz sorgularım karşısında çöküvermişti. Tarihler, saatler ve yerler hakkında hatırladığı şeylerin hepsi karman çormandı, tacizin yaşandığını iddia ettiği zamandan bu yana geçen on yıllar boyunca her şey birbirine girmişti. Dava jüriye bile ulaşmamıştı. Önceki davamdaki başarım aklımdaydı, bu yüzden yasal takip sonunda davaya konu olacak bir şey olmadığına dair başvuruda bulundum ve yine başarılı oldum. Altmışlı yaşlarında, bitkin görünümlü bir adam olan, savcılığın feci şekilde yorduğu ve hayatı suçlamalar karşısında neredeyse mahvolmuş emekli bir piyano öğretmeni olan müvekkilim bana minnettardı. Davayı almak için neredeyse hiç uğraşmam gerekmedi; savcılık böylesine zayıf delillere sahip bir davayı mahkemeye getirdiği için kendinden utanmalıydı.

Mahkeme binasından ayrılırken davacının hıçkırıklarını duydum ama başımı öne eğdim. İşimi yapmalı, müvekkillerimi elimden gelen en iyi şekilde savunmalıydım. Şayet kadının iddiası doğruysa, bu korkunç bir durumdu ancak deliller makul şüphelerin ötesinde bir jüriyi ikna edecek kadar güçlü olmalıydı... İşlerin bu noktaya asla gelmemesi gerekirdi. Binanın dışında müvekkilime veda ettim. Adam elimi sıktı. Ufak tefek, endişeli karısı yanındaydı. Gergin bir şekilde sürekli arkasına bakıyordu ve davacı dışarı çıkmadan önce onları binadan hızla uzaklaştırdım.

Kâtipler telefonuma, Madeleine Smith davasıyla ilgili bir evrak teslimi yapıldığını söyleyen bir mesaj bırakmışlardı, bu yüzden savcılığın İtiraz ve Duruşma Hazırlığı Oturumu öncesinde başka neler tebliğ etmiş olabileceğini görmek için kaygıyla kurula doğru ilerledim. Madeleine'in nasıl bir savunma yapacağını hâlâ bilmiyorum; en azından şimdilik, suçu kabul etmesini istemiyordum. Edwin'le ilişkisinin, araştırılması gereken daha birçok yönü varmış gibi geliyordu bana. Bunları düşündüğüm esnada telefonum çaldı. Patrick'in ofisinin telefon numarası vardı ekranda. Başımı dimdik tutarak onunla konuşmak için cesaretimi topladım. Gerçi sonradan, böyle bir hazırlık yapmama gerek olmadığı ortaya çıktı çünkü arayan, ortağı Chloe'ydi.

"Merhaba Alison. Belgeleri sorunsuz alabildin mi? Madeleine'le bir görüşme daha ayarlamamız gerekiyor. Yarın onu görme şansın var mı?"

"Evet, elbette. Davam bitti," dedim ona.

"Harika. Patrick de birazdan kurula uğrayıp görüşme öncesinde seninle kısacık konuşup konuşamayacağını merak ediyordu," dedi.

"Belgeleri henüz okumadım," diye karşılık verdim. Onu oyalamaya çalışıyordum.

"Bana kalırsa bu konuda oldukça hevesli. Belgeleri birlikte inceleyebilirsiniz," dedi. Sesinde, benimle anlaşmaya varamamayı kabul etmeyen bir ton vardı. Chloe'yle iyi anlaşırdık ama bana söylediğini yaptım. Patrick ondan daha kıdemli olmasına karşın operasyonun güç merkezi oydu ve firmanın aldığı tüm davalar hakkında ansiklopedik bilgiye sahipti.

"Tamam, sorun olmaz o zaman. Ben burada olacağım."

"Harika, Patrick'e haber vereyim," dedi Chloe ve telefonu kapattı.

Carl'a mesaj attım. *Cinayet davası için toplantı yapılacak. 8.30 gibi gelirim xx.* Şans için fazladan bir öpücük daha koymuştum.

Mahkemem olduğu için eve erken dönmemi beklemiyordu zaten, bu yüzden sorun olmazdı. Ona, mahkememin erken bittiğini söylemediğime sevinmiştim. Sonra kendime geldim, neden ona yalan söylemeyi düşünüyordum ki?

Edwin Smith'in ölümüne neden olan yaraların ayrıntılarını içeren patolog raporu gönderilmişti. Raporu baştan sona okudum. Her birinin kapsamı değişen, toplamda on beş rapor vardı. Bunlara fotoğraflar da dâhildi. Bir süre, ağzının altında gülümser gibi duran, boynundaki kesiğe baktım. Altındaki çarşaflar kana bulanmıştı. Elimde bir kopyası olan savcılık özetinde, Madeleine Smith'ten alınan giysilerin gözle görülür bir biçimde kanla kaplı olduğu belirtiliyordu ve bununla ilgili herhangi bir adli tıp kanıtı da olup olmadığını görmek için bu yeni belgeleri inceledim. Henüz böyle bir şey yoktu. Patolog raporuna geri döndüm. Savunma amaçlı açılmış herhangi bir yara yoktu. Yaraların hepsi boyunda ve gövdedeydi. Ceset sırt üstü yatar vaziyette bulunmuş ve o şekilde fotoğraflanmıştı; bir tepeden çekim yapılmış, sonra da yaraların yakın çekim fotoğrafları alınmıştı. Raporlara ayrıca, kısa çizgilerle yaralanmaların yerlerinin gösterildiği ve vücudun kaba bir taslağını içeren bir diyagram da eklenmişti.

Belge yığınını yeniden karıştırdım ve saldırıda kullanıldığı iddia edilen bıçağın fotoğrafını buldum. Global marka bir bıçaktı bu. Kurumuş kanın altından, bıçağın yıpranıp yıpranmadığına dair bir belirti olup olmadığını görmek için baktım. Benimki, yıllarca kullanımdan ve bulaşık makinesinden körelmişti. Elbette bıçak ne kadar keskinse, Edwin'in vücuduna girip çıkması için gereken kuvvet de o kadar az oluyordu.

Bıçağın fotoğrafını yığının en arkasına koyup rapordaki toksikoloji analizine döndüm. Alkol seviyesi, araç kullanabilme yasal sınırının dört katıydı. Bu aşamada daha fazla toksikoloji anali-

zi mevcut değildi; bunun genellikle daha uzun sürdüğünü biliyordum. Aslına bakılırsa, bu kadarını yapmış olabilmelerine bile şaşırmıştım. Alkol seviyesi, savunma amacıyla gerçekleşen herhangi bir yaranın olmamasını açıklamaya yetiyordu. Edwin kendinden geçmiş halde bile olabilirdi.

Patolog raporu ve bıçağın fotoğrafı dışında, dava açısından önemi olabilecek başka bir şey gönderilmemişti. Madeleine'in, sorgusunda hiçbir yorum yapmadığını gösteren bir sorgu özeti vardı ancak sorulan soruların tam bir dökümü yoktu. Henüz yoktu. Tarihleri kontrol ettim; bunların hepsi bize kasım sonuna kadar, hatta İtiraz ve Duruşma Hazırlığı Oturumu'ndan önce teslim edilmiş olmalıydı.

Patrick toplantı odasına gelip yerine yerleştikten sonra, "Daha fazlasına ihtiyacımız yok aslında. Yargıç, duruşmada savunma yapması için bize yeterince bilgi verildiğini söyleyebilir," dedim ona. Elleriyle kollarının her bir hareketinin farkında olsam da ona çok dikkatli bakmamaya çalışıyordum.

"Evet. Ama kadın bize bir savunma vermedi. Henüz vermedi yani." Büyük ve küçük yaralardan oluşan tüm fotoğraflar Patrick'in önünde yayılmış haldeydi.

"Kocasının ona bilgisi haricinde ilaç vermesi ve parasını kontrol altında tutmasına dair anlattıklarını göz önünde bulundurduğumuzda, istismara dayalı bir ilişki ihtimalinin yüksek olduğu konusunda hemfikiriz. Değil mi?"

"Evet, elbette. Ama bu, onu cinayet suçlamalarından düşürmek için tek başına yeterli değil. Kontrol kaybının olup olmadığını anlamak için daha fazlasına ihtiyacımız var," dedi Patrick.

"Her şey, bizimle açıkça konuşup konuşmayacağına bağlı. Şu anda elimizde hiçbir şey yok. Onu tetiklemiş olması olası, nitelikli hiçbir kanıt yok, hem de hiç. Sadece bir şişe cin ve bir de bilinç

kaybı meselesi var. Yine de anlattıklarının mantıklı olmadığını kabul etmelisin. Hepsi değil yani," dedim.

"Haklısın. Çok içe kapanık biri. Belki de onunla sen kendin konuşmalısın? Yanınızda başka kimse olmadan seninle daha rahat olup olmayacağını merak ediyorum. Kadın kadına yani."

Koltuğumda kıpırdandım; bu öneriden rahatsız olmuştum. "Gerçekten uygun kaçar mı bu?"

"Neden olmasın ki? İnsanları konuşturma konusunda iyisin sen," dedi. Ona bir bakış attım. Bana değil, fotoğraflara bakıyordu. Başımı hızla çevirdim.

"Öyle yapmam gerektiğini düşünüyorsan, yaparım. Bir sonraki duruşmadan önce ondan daha fazla bilgi almaya çalışmalıyız. İtirazını sunsa daha iyi olurdu." Son yorumlarına tepki vermemeye çalıştım. Sesinde, yanaklarımdan yukarı doğru bir sıcaklığın yayılmasına neden olan bir şeyler vardı.

"Görüşmeyi ben ayarlarım. Psikiyatrımızla da konuştum. Yarın için ön raporu hazırlayacak. Görüşmeyi öğleden sonraya ayarlarsak, sabah raporu okuma şansın olur mu? Yarın müsaitsin, değil mi?" dedi.

"Evet. Bu iyi olur. Ayrıca haklısın, yanında sadece ben olursam daha az histerik davranabilir."

"Chloe'ye görüşmeyi ayarlatayım."

Patrick başını salladı ve telefonunu alıp bir mesaj yazdı. Tam konuşmaya başlayacakken sözümü kesti. "Alison, seni eve götürüp sana akşam yemeği hazırlamak istiyorum. Böyle bir şey yapman mümkün mü acaba?"

"Bunun pek de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Fakat düşündüğüm şey bu değildi. Patrick'i tekrar görmek bana yalnızca, onu öpmeyi ne kadar çok istediğimi hatırlatmıştı. İçimdeki bu hissi bastırmaya çalıştım ama bir an için zihnimde, evvelki akşam Carl'ın, pişirdiğim yemeği çöpe sıyırırken porselene sürtünen çatalının sesini, çan sesi kadar net bir şekilde işittim.

Patrick bir kez daha denedi. "Bunu gerçekten isterim. Zorlu birkaç hafta geçirdiğimizi biliyorum. Pek konuşamadık ve ben, yani şey, seni özledim. Lütfen senin için yemek yapmama izin ver." Elini, avucu yukarı bakacak şekilde bana uzattı. "Lütfen?"

Carl ve Matilda'nın evde beni beklediğini aklıma getirerek bu düşünceye tutunmaya çalıştım. Telefonumun ekranında dans eden ve bizi bilen, bundan da nefret eden isimsiz mesajı oluşturan sözcüklere odaklanmak için daha da çok çabaladım. Bu kişi benden nefret ediyordu. Fakat birden her şey dağılıp toz oldu. "Evet. Lütfen. Bunu ben de isterim."

Fleet Caddesi'nde bir taksi durdurduk. Patrick kuruldan benden önce çıktı ve Temple çıkışının yukarısındaki kemerin altında benimle buluştu. Zaten bizi görecek kimse yoktu. Takside elimi tutarak parmaklarını benimkilere kenetledi. Ona yaslandım. Dönüp başımın tepesini öptü.

"Güzel bir yerlere mi?" diye sordu taksi şoförü. Çift olduğumuzu düşündüğünü biliyordum.

"Sadece akşam yemeği için eve gidiyoruz," dedi Patrick. "Evde sakin bir gece olacak."

Ben bir şey söylemedim. Taksi St. Clement Danes'in yanından döndü ve Strand boyunca, İstinaf Mahkemeleri ile Chancery Yolu'nu geçti. Fetter Yolu, Patrick'e inmesini söylemem ve eve gitmem için bir fırsattı ama bu hissin de geçmesine izin verdim. Ona Ludgate Circus'ta inmesini, taksiciye de Farringdon Caddesi'nden sola, Islington'a doğru gitmesini söyleyebilirdim. Ama söylemedim. Sağa döndük ve nehrin üzerinden güneye doğru ilerleyerek, Tower Bridge yakınlarındaki bir apartmanın en üst katında bulunan dairesine gittik. Bu daireye daha önce sadece bir kez, birkaç hafta önce bir öğleden sonra, perdelerin arasında yitip giden güneş ışığını izlediğimiz gün gelmiştik. Patrick taksinin

parasını ödedi ve benim için kapıyı açtı. Çantamı da alıp onu takip ettim ve binanın girişinden sessizce girerek asansöre bindim. Parmaklarımı dudaklarına dokundurunca gülümsedi.

Asansör en üst kata ulaştığında, "Geldik," dedi.

Evin kapısını açtı ve ceketimle çantamı içeri atıverdim. Sonra bana bir kadeh kırmızı şarap koydu ve nehre bakan uzun pencerelere doğru ilerledim. Akşamın karanlığında binlerce pencereden gelen ışıklar parlıyordu. Saat henüz yedi buçuktu ama hava birkaç saattir tamamen kararmıştı. Kadehimdeki şarabın yarısını tek yudumda içtim.

"Ne pişiriyorsun?" Oturma odasına açılan Amerikan mutfağa doğru ilerledim. Patrick ceketini çıkarmıştı ve kesme tahtasında bir şeyler doğruyordu. Bıçağa daha yakından baktım; markası Global değildi. Ahşap saplı bir bıçaktı. Muhtemelen Japon malıydı. Mutfak şık ve parlaktı; arkasındaki rafta, büyüklük sırasına göre dizilmiş tencere ve tavalar duruyordu.

"Acılı kebap. Biraz da kuskus," dedi.

"Güzel." Etkilenmiştim. "Yemek yapabildiğini bilmiyordum."

"Artık biliyorsun." Patrick yeniden doğrama işine dönerek bıçağı soğanın içinden hızla geçirmeye başladı.

"Bunu önceden planlamışsın gibi geliyor bana sanki. Yoksa son anda biri mi ekti seni?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum ve kadehimde kalan kırmızı şarapla ağzımı çalkaladım.

"Yapma, Alison. Sakın bunu yapma. Neyse, evdekilere geç kalacağını haber verdin mi?" Bir soğan daha alıp ikiye böldü; bıçağı kesme tahtasına sertçe iniyordu.

Elimi kaldırdım. Yenilgiyi kabul etmiştim.

"Evli olmadığına inanmak bana zor geliyor," dedim.

"Benim yaşımda mı yani? Henüz elli yaşına gelmedim, hâlâ vaktim var."

"Öyle demek..."

Patrick güldü. "Merak etme, ne demek istediğini anladım. Bir zamanlar evliydim. Yirmili yaşlarımın başında. Kendimizi fena kaptırmıştık. Sonra o başkasıyla birlikte oldu ve beni terk etti. Ama bu ikimiz için de en iyisi oldu."

Sesi sakindi ama bu sakin tonun ardında herhangi bir incinme belirtisi olup olmadığını görmek için ona yakından baktım.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedim.

"Kesinlikle. Ben böyle olmasını tercih ederim. Bulunduğum yerden bakınca, evlilik o kadar da iyi görünmüyor. Diğer yandan bu..." Bana gülümsedi.

Yan tarafta sigaralar ve bir de kül tablası vardı. Bir sigara alıp alamayacağımı sorarcasına onları işaret ettim.

"Hiç sigara almaz mısın sen?" dedi ama onaylarcasına başını salladı.

"Bu çok fazla sigara içmediğim anlamına geliyor," dedim. "Evde sigara içemiyorum."

"Tahmin edebiliyorum." Sanki ona, kokuyu hafifletmesi gerektiğini hatırlatmışım gibi aspiratörü çalıştırdı. Sıcak bir mutfakta şarap ve sigarayla oturarak kendimi şımarttığım bir andı bu. En son ne zaman kapalı alanda sigara içtiğimi hatırlamıyordum.

Şarabımı bitirdiğimde, boş bardağımı ocağın yanındaki adaya koydum, sonra da beyaz deri kanepeye gidip çantamdan telefonumu çıkardım. Saat daha sekizi çeyrek geçiyordu; henüz geç kalmamıştım. Ama geç kalacağımı biliyordum...

Bu toplantı uzayacak, üzgünüm... Eve girdiğimde seni rahatsız etmemeye çalışırım xx

Sonra telefonumu tekrar çantama koydum. Bunların hiçbiri yaşanmıyordu, gerçek değildi. Ama bunlar gerçek değilse, ben de değildim ve yaptığım hiçbir şey gerçek değildi. Şarap beynimi iyice ele geçiriyordu, içimde sıcak bir dalgalanma hissettim ve beni

engelleyen diğer her şeyi bıraktıktan sonra Patrick'e döndüm ve kendime bir kadeh şarap daha aldım.

Et yumuşacık, şarap olgundu ve en ufak temasına karşılık verdiğim Patrick'in bana dokunan elleri çok nazikti ve ikimiz tek bir beden gibi hareket ediyorduk. Saçlarıma doğru iç geçirdi ve beni kendine doğru çekti.

"Neden her zaman böyle olamıyor?" dedim.

"Nedenini biliyorsun. Endişe etmeyi bırakıp sadece tadını çıkaramaz mısın?"

"Sanırım bunu yapabilirim." Gözlerimi kapattım.

Bu kez Schubert'in piyano sonatlarını açtı ve müzik yavaş yavaş uykumu getirmeye başladı. Derken şiddetli bir *bip* sesi bu sakin ortamı bozdu. Patrick beni bırakıp telefonuna uzandı, aynı anda ben de kendiminkine uzandım. O kendi ekranına dokunurken ben de kilidimi açtığım sırada ekranımda Carl'dan gelen bir mesaj gördüm.

Annem, kasımda Matilda'ya bakabileceğini söyledi. Ben bir otelde yer ayırayım. Görüşürüz xx

Gerçekler bir anda başıma bir kova soğuk su gibi boşalıverdi. Patrick'ten uzaklaşıp doğrularak oturdum.

"Gitmem gerekecek. Saat on biri geçiyor," dedim.

"Peki. Mesaj Chloe'dendi bu arada. Yarın öğleden sonrası için Madeleine'le olan görüşmen ayarlandı. Hâlâ uygun musun?"

"Evet, uygunum." Kalktım, duşa girip çabucak bedenimi yıkadım. Patrick yatakta uzanıp beni seyrederken giyindim. Evden çıkmadan önce yatakta yanına oturdum ve elimi göğsüne koydum. Uzanıp onu öptüm.

"Güzel bir geceydi."

"Öyleydi. Bak, güzel de olabiliyormuş demek. İzin verirsen yani." Patrick de doğrulup oturarak sarılmak üzere beni kendine doğru çekti. Ona doğru eğildim ve sonra doğruldum.

"Görüşmeden sonra seni arayacağım."

"İyi şanslar." Bana el salladıktan sonra dikkatini tekrar telefonuna verdi.

Yağmur yağmaya başlamış olmasına rağmen Patrick'in apartmanının önünden kolayca bir taksi buldum ve sessizce oturup pencereden dışarıyı seyrettim. Patrick, Carl, Patrick, Carl... İsimler sırayla cam sileceklerinin hareketlerine uygun bir biçimde zihnimde çınlıyordu. Durum her zamanki gibi tam bir karmaşaydı ama yine de yüzüme yayılan gülümsemeye ya da kaburgalarımın altında varlığını hissettiğim o sımsıkı düğümü bir kez olsun gevşeten sıcacık hisse engel olamıyordum. Her şeyin iyi olmasına izin verecektim. En azından bu gece için.

Taksi Archway'e doğru giderken telefonuma baktım. Patrick bana mesaj atmıştı.

İyi geceler sevgilim. İyi uykular. Çok güzel bir geceydi.

Gülümseyerek parmağımı ekran üzerinde gezdirdim. Bu, bana gönderdiği en hoş mesajdı. Bu düşünceyi resmen sımsıkı kucakladım. Telefonumun ekranı önce kararda, ardından yeniden aydınlandı. Bir mesaj daha gelmişti. Bilinmeyen numaradan.

Ondan uzak dur lanet olası.

İki mesajı da silerken ellerim titriyordu. Bu, görmezden gelerek geçecek bir durum değildi; Patrick'e söylemem gerekecekti. Telefonumu, kişisel dünyama yönelmiş olan düşmanca bakışları kapattım.

Kendimi içeri atıp merdivenlerden sessizce çıkarken ev karanlıktı. Carl uyuyordu. Yatağa girdiğimde yana kaydı, bedenime değen sırtı sıcacıktı. Bir süre yatakta gözlerimi kırpmadan, Patrick'in yanında birinin yatıp yatmadığını ya da birilerinin dışarıda durup onu izleyip izlemediğini merak ettim.

Fakat acaba izledikleri o muydu yoksa ben miydim?

10

Carl bana kahvemi getirdiğinde uyandım. İki hafta içinde ikinci kez oluyordu bu ve bir rekordu; en azından son birkaç yıl göz önünde bulundurulduğunda. Uyku sersemiydim ancak saat dört ya da beş civarlarında gelen o derin uykudan çekilip çıkarılmıştım. Carl yanımda, yatağın kenarına oturdu.

"Toplantınız nasıldı? Cinayet dosyası yolunda gidiyor mu?" dedi.

"Her şey yolunda. Geç kaldığım için özür dilerim," diye karşılık verdim, Carl'ın ilgisi karşısında şaşırmamaya çalışarak.

"Sorun değil. Matilda gayet iyiydi. Ben de biraz çalıştım. Seks ve internet bağımlılığı üzerine bir hafta sonu konferansının ayrıntılarını inceledim. Bu ilginç olabilir."

"Olabilir elbette. Grup toplantınız bununla ilgili, değil mi?" Kahvemden bir yudum daha aldım. Bir şeyleri umursayan yalnızca o değildi.

"O ve başka şeyler. Neyse, annemle konuştuğumu söylemiştim sana, değil mi? Kasım ayında herhangi bir hafta sonu için uygunmuş. Sadece bir geceliğine de olsa güzel bir yere gidebiliriz."

"Nereyi düşünüyorsun?" dedim ona.

"Brighton olabilir belki? Deniz kıyısında bir yerler? Bir bakacağım."

"Harika." Tam o sırada Matilda koşarak yanımıza geldi. Üçümüz yine yatakta, bir aile üçlemesi oluşturacak şekilde birlikteydik. Ona sarıldım ve Carl da bize katıldı. Bir an için her şey bun-

dan ibaretmiş gibiydi ama sonunda öksürdüm ve büyü bozuldu. Carl aşağı indi, Matilda giyinmek için odasına gitti ve ben de duş alıp Patrick'ten geriye kalanları yıkayarak yok ettim. Saçımı şampuanladım ve ılık suyun altında durup Carl kapıyı çalana kadar uzun süre duruladım, ardından hemen vücudumu kurulayıp banyoyu ona bıraktım.

Giyinip aşağı indim ve kendime bir kahve daha yaptım. Matilda da mutfak masasında oturmuş, bir kâse mısır gevreği yiyordu. Onu başının tepesinden öptüm ve oturma odasına doğru ilerledim. Oda düzenliydi, kitaplar raflarında ve Carl'ın ısrarla televizyonun altında düzenli bir şekilde yığdığı dergiler her zamanki sıralarındaydı. Fakat bir şeyler tuhafmış gibi geliyordu bana, sanki bu uyumun içinde hafifçe akortsuz bir nota vardı. Kapının girişinde durup etrafa bakındım. Ne olduğunu sonradan anladım.

"Burada biri sigara mı içiyordu?" diye seslendim.

"Ne?" Carl hâlâ yukarıdaydı.

Merdivenlerin dibine doğru yürüdüm. "Dün gece evde biri sigara mı içti? Kokuyor burası."

"Hayır, kokmuyor." Carl, havluya sarılı bir halde aşağı indi.

"Kokuyor. Bak, burası. Oturma odası." Orada durup etrafı kokladım. Gerçekten kokuyordu, bundan emindim. Herkesin umarsızca sigara içtiği öğrenci evimi hatırlatan, bayat bir koku vardı havada. Doğrusunu söylemek gerekirse, Patrick'in evinde, ne kadar havalandırmaya çalışırsa çalışsın geçmeyen o bayat kokuyu alıyordum. Bir anlığına evinde sigara içebilme lüksünü düşündüm; kendi evimde on yıldır sigara içmemiştim. Gerçi bu kokuyu özlemiyordum. Carl da odaya girip etrafı kokladı.

"Kesinlikle kokmuyor. Kafandan uyduruyorsun."

"Ama koktuğuna eminim." Artık meraklanmaya başlamıştım.

Carl yanıma gelip ceketimi kokladı. "Senden geliyor. Takım elbisen kokuyor. Hücrelerde vakit geçirdiğin için. Bir de barda."

Yakamı burnuma kadar çekip kokladım. Alabildiğim tek koku

parfüm ve birazcık kızartma yağı kokusuydu. Fakat Carl koktuğunu söylüyorsa... Önceki gece sigara içerken üzerimde bu ceket vardı. Odadan çıkıp mutfağa geri döndüm ve kapının önünde durup havayı içime çektim.

"Burası da biraz kokuyor," dedim.

"Söyledim ya, takım elbisen. Her zaman sigara kokuyorsun." Carl tam arkamda durdu ve bu düşüncesini vurgulamak için ceketimi çekiştirdi.

"Annecim, lütfen sigara içme. Bu çok iğrenç ve seni öldürür, okulda anlattılar bize." Matilda'nın yüzü buruştu ve bir an ağlayacakmış gibi göründü. Yanına gidip ona sarılmaya çalıştım ama benden uzaklaştı. "Duman kokuyorsun anne, koklamak istemiyorum."

"Alison, bırak onu." Carl beni kenara itti ve Matilda'yı kucağına aldı. Ona sarıldı ve küçük omzunun üzerinden bana baktı. Yüzünde hayal kırıklığı ifadesi vardı. "Keşke bir şeyleri daha çok düşünsen."

"Düşünüyorum..." diyecek oldum.

Carl sözümü kesti. "Matilda'nın pasif içici olması beni kaygılandırıyor."

"Ben içmedim. Kıyafetlerimin koktuğunu sanmıyorum. Koku evden..." Sözlerim yarıda kesildi.

"Ev olmadığı apaçık ortada. Evde sigara içilmesine izin vermiyoruz. Sadece giysilerini kuru temizlemeye ver ve müvekkillerine, karşında sigara içmemelerini söyle. Matilda'yı düşün."

Omuz silkip başımı salladım. Belki de Carl haklıydı. Belki de koku benden geliyordu. Gerçi ben, evden geldiğine yemin edebilirdim ama kokunun benden kaynaklanmadığına yemin edemezdim. Kendi içtiğim ve müvekkillerimin içtiği onca sigaranın dumanı, farkına dahi varamayacağım derecede alıştığım bir sis bulutu içinde beni takip ediyor olmalıydı. Eşyalarımı toplamak için yukarı çıktım.

Carl, dişlerini fırçalaması için Matilda'yla yukarı kata geldiğinde gitmeye hazırdım. Başımı kapıdan uzatıp onlara veda ettim. Matilda önce, beni fark edemeyecek kadar dişleriyle meşguldü ama sonra beni gördü. Ona bir öpücük gönderdim, o da bana aynı şekilde karşılık verdi.

Evden hızla çıktım ve beni izleyen birileri olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım. Güneş ışıl ışıldı ve önceki gece hissettiğim o tehdit hissi ortadan kaybolmuştu. Bir iki kez omzumun üzerinden geriye baktım ama sokak o kadar normal görünüyordu ki korkularım daha da azaldı. Otobüse bindiğimde kaçınılmaz olanla yüzleştim ve telefonumu tekrar açtım. Bir *bip* sesinin ardından mesajlar gelmeye başladı. Chloe'den gelen ilk mesajı açtım:

Madeleine bugün Londra'da. Görüşme saat 12'de ofiste. OK? C

Tam ona cevap yazmak üzereydim ki açılmayı bekleyen iki mesaj daha olduğunu gördüm. İkisi de bilinmeyen numaradandı.

Hâlâ devam ettiğini biliyorum seni kahrolası kaltak.

İkinci mesaj, emojilerden oluşan bir listeydi. El ele tutuşmuş bir kadın ve bir erkek, öfkeli bir yüz, kollarını önünde kavuşturmuş sarı bir kadın ve bir kafatası.

Ellerim, Patrick ve benim neyi ne zaman yaptığımızı bildiği imasında bulunan bu kişiden gelen ilk mesajı gördüğüm andan beri titriyor olsa da, emojilere bakınca gülmeden edemedim. Bu tıpkı, korkunç canavarın maskesini çıkardıkları Scooby-Doo çizgi filmi gibiydi. Kesinlikle karşımda bir ergen vardı. Kendisine saygısı olan hiçbir sapık, emoji kullanmazdı. İçimde hafif bir rahatlama hissettim ve e-postalarımı kontrol ettim. Tatsız bir durum yoktu; kâtiplerden biri, Madeleine'in psikiyatri raporunun kurula ulaştığını doğruluyordu. Davayı düşünme zamanı gelmişti.

Fakat o mesajlar beni rahatsız etmeye devam ediyordu. Bir

kafatası. Gülünç olması, şaka olduğu anlamına gelmiyordu. Patrick'e mesaj attım.

Anonim mesajlar geliyor bana. Sanırım biri durumumuzu biliyor.

Otobüs Fleet Caddesi'ne varana dek elimde telefonumu tutup cevap vermesini bekledim.

Kurula girdiğim sırada hâlâ ondan bir cevap alamamıştım. Kâtiplere selam verdim ve Madeleine davasının yeni evraklarını alıp masama götürdüm. Telefonumu tekrar kontrol ettim, hâlâ mesaj gelmemişti. Masama oturup okumaya başladım. Psikiyatrik raporun yarısına geldiğim sırada bir *bip* sesi duydum ve Patrick'ten bir mesaj geldiğini gördüm.

Ne tür anonim mesajlar?

Mesajları ona iletip kendim de bir mesaj yazdım:

Ne düşünüyorsun?

Patrick hemen cevap verdi.

Tamam, biraz tuhaf bir durum ama paranoya yapmamaya çalış.

Ben de ona cevap yazdım.

Neler olduğunu biliyormuş gibi. Ayrıca sanırım bu bir kadın. Kadın emojisi kullanmış.

Patrick cevap yazdı.

Endişe etmemeye çalış. Daha sonra konuşalım bunu. Mahkemeye gidiyorum.

Belki de aşırı tepki veriyordum. Birisi kafamı karıştırmaya çalışıyordu ama bu herhangi biri olabilirdi; Patrick'le ilgisi olması gerekmiyordu. Haklıydı, paranoyakça düşünmeye başlıyordum. Yıllar içinde, bana bir şeyler yapma teşebbüsünde bulunan onlarca müvekkil birikmişti. Böyle herhangi bir şey olabilirdi. Telefonumu bir kenara bıraktım ve önümdeki dosyaları açarak işime konsantre olmaya çalıştım.

Evrakları okuyordum ama sözcükler kafama girmiyordu. Odaklanamıyordum, zihnim bir açıklamadan diğerine atlıyordu.

Bu, onunla ilgili bir şey olmalıydı. Öyle değil mi? Belki de başka biriyle de yatıyordu ve benimle dalga geçmek hoşlarına gidiyordu; Patrick ona her şeyi anlatırken kadın, *o aptal ineğin evine, kocasının yanına gitmesi ne komik olurdu,* diyordu ve sonra ona mesajları gönderiyordu ve o da her şeyi biliyordu... Bu doğru olamazdı. Beni seviyormuş gibi yapıp benimle sevişerek ve son derece nazik davranarak arkamdan bana gülüyor olamazdı. Odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım fakat artık bu düşünce kafama girmişti ve bir türlü gitmek bilmiyordu. Mahkemede olduğunu biliyordum ama ona bunu sormam, onunla konuşmam gerekiyordu.

Telefonumu alıp onu aramaya çalıştım ama çağrım doğrudan sesli mesaja düştü. "Sana bir şey sormam gerek, Patrick. Başka biriyle de mi yatıyorsun? Başka ne düşüneceğimi bilmiyorum." Telefonu kapattım. Birkaç dakika sonra pişman oldum ama çok geçti, mesajı göndermiştim. Geri alamazdım, silemezdim. Tedirginliğim arttı.

Tam onu tekrar aramak üzereyken Mark kapıyı çalıp başını kenardan uzattı. Yeniden normal bir yüz ifadesi takındım.

"Evet?"

"Saunders & Co'dan Chloe'den bir mesajınız var. Bu öğleden sonra Beaconsfield'a gitmeyeceğinizi bir kez daha sormak için aradı. Müvekkil ofise gelecek," dedi. Biraz önceki serzenişimi duyup duymadığına dair hiçbir belirti vermemişti.

"Mesaj atmıştı. Cevap yazmayı unutmuş olmalıyım," dedim sakin görünmeye çalışarak. "Saat on ikide, değil mi?" .

"Öyle dedi." Mark kapıyı ardından kapatıp gitti. Önümdeki evraklara bakarak yeniden Madeleine'in davasına odaklanmaya çalıştım.

Savunma olarak azaltılmış cezai sorumluluk ifadesi kullanılıyordu, bu kadarı psikolojik rapordan açıkça anlaşılıyordu. Ancak raporlar, Madeleine'i son derece duygusuz, ihtiyatlı biri olarak tanımlıyordu. Çocukluğunun normal olduğu, büyük travmatik olaylar yaşamadığı ve ergenliği ile anneliğinin erken dönemlerinin iyi geçtiği bildiriliyordu. Oğlu doğduktan hemen sonra kısa bir depresyon ve anksiyete dönemi geçirmiş ancak kısa süreli bir anksiyete giderici ilaç tedavisi bunu düzeltmişti. İlacın ne olduğuna bakınca bunun, yirmili yaşlarımda bir süre kullandığım ilaçla aynı olduğunu gördüm. Bana ilacı reçete eden doktora artık güvenmediğim için aniden ilacı bıraktığımı hatırlıyordum. İlaç vücut sistemimden çekilirken beynim sanki çatırdıyormuş gibi hissettiğim anlar olmuştu, sanki sinirlerim karanlık bir ekrana sertçe çarpıp duruyordu. Fakat ilk kullanmaya başladığım sıralarda ilaç etkisini göstermeye başladığında, üzerimden nasıl bir yükün kalktığını da hatırlıyordum. Psikiyatrist Madeleine'le, herhangi bir ilacın şimdi işe yarayıp yaramayacağını da konuşmuş ama Madeleine ona yaramayacağını söylemiş.

Ayrıca ikinci görüşmemizde bize söylediklerine rağmen Madeleine, alkolle ilgili herhangi bir sorun yaşadığını kabul ediyor gibi görünmüyordu. Ancak psikiyatrist, Madeleine'in o geceki olayları veya Edwin'i bıçakladığını hatırlamayacak kadar çok içmiş olduğunu yazmıştı. Ona daha fazla soru sormam halinde bu hikâyeye sadık kalıp kalmayacağını merak ediyordum.

Ayrıca olay yerindeki ilk tanık olan temizlikçi kadın Ilma Cooper tarafından bir tanık ifadesi de verilmişti. Bu ifade, savcılığın özetinde verilmiş gerçeklere bazı ayrıntılar katıyordu. Krem rengi bir Labradoodle olan aile köpeklerinin davranışları onu şaşırtmıştı. Kadın, köpeğin normalde sakin olduğunu ancak o sabah kapıyı açtığında havladığını işittiğini ifade ediyordu. İçeri girdiğinde bir koku almış ve köpeğin koridor zeminine pislediğini görmüştü. Bu, alışılmadık bir durumdu. Köpek panik halindeydi

ve okşanmayı kabul etmiyor, bunun yerine endişeli bir şekilde merdivenlerde yukarı aşağı koşup duruyordu. Cooper ceketini çıkarmış ve ardından köpeğin davranışlarından rahatsız olarak doğrudan birinci kat sahanlığına çıkmıştı. Büyük yatak odasının kapısının açık olduğunu görmüş ve içeri girdiğinde suç mahallini, yatakta Edwin'in cesedini ve hemen yanında da Madeleine'i yerde bulmuştu.

Kadın, Madeleine'in etrafındaki güçlü alkol kokusundan ve yerde yarı dolu bir Hendrick's cin şişesi olduğundan bahsediyordu. Müvekkilim ucuz şeylerle ilgilenmezdi. Evde Gordon's vardı ama bir ara Hendrick's alıp salatalıkla denemeyi zihnimin bir köşesine yazdım; belki böylelikle bir şeyleri daha çabuk unutabilirdim. Cooper, Madeleine'in ilk başta tepkisiz olduğunu, dizlerini sıkıca göğsüne bastırarak yatağın yanında öylece yerde oturduğunu söylüyordu. Cooper, Madeleine'in kendisiyle konuşmasını sağlamak için birkaç girişimde bulunduktan sonra, onu omzundan nazikçe sarsmış ve ancak o zaman Madeleine ona odaklanmıştı. Cooper, ambulans ve polisi araması gerektiğini söylemiş ve Madeleine de tek kelime etmeden bunu kabul etmişti. Cooper yatak odasında cep telefonundan 999'u aramış ve polisler geldiğinde, Madeleine'i aynı pozisyonda oturur vaziyette bırakıp onları içeri almıştı. Madeleine'in polis tarafından götürülüşünü izlemişti; onun tamamen ve ürkütücü bir şekilde sakin olduğunu söylüyordu.

Ben Carl'ı öldürmüş olsam, nasıl tepki vereceğimi düşündüm: Acaba şoka mı girerdim? Olanlar karşısında inkâra mı kapılırdım? Madeleine öncesinde gerçekten sarhoş muydu yoksa cinayeti işledikten sonra mı içmişti? Onun kendini, sarhoş olduğu iddiasıyla savunmaya çalışmadığını biliyordum zira her halükarda bu yol onun için uygun olmazdı. Yine de bu ilginç bir durumdu. Bir kavga ediyorlardı, adam baygındı ve kadın onu uyurken bıçaklıyordu... Bu Madeleine ile Beaconsfield'da tanış-

tığını kadın arasında bir bağlantı kurmak zordu. Sinirliydi, evet, kesinlikle duygusal biriydi ama temkinliliğin, bakımlılık ve şıklığın da timsali gibiydi. Kontrolünü kaybedecek türden bir kadın değildi.

Cooper'ın, Madeleine'in polis memurlarıyla aşağı indikten sonraki halini anlattığı son paragraftaki ifadeye tekrar baktım.

Her zaman bej, krem gibi renkler giyer. Bu yüzden ayağa kalkıp aşağı inerken her şey gün gibi ortadaydı. Her yanında kan vardı. Kollarının kenarları, bulaşık yıkarken ıslattığınız zamanlarda olduğu gibi kanla kaplıydı ve kazağının önü de kan lekeliydi. Çok fazla kan vardı. Köpek de aynı şekildeydi. O köpek her zaman kiri gösterir, pek kir saklayan bir kürkü yoktur. Her hafta onu yıkamak da işlerim arasındadır. İçeri ilk girdiğim sırada, havlayıp etrafta koşturduğu için fark etmemiştim ama sonradan gördüm. Ağzı kahverengimsi bir kırmızı tonundaydı, yüzü de öyle bir renge bulanmıştı. Onu hemen yıkamak zorunda kaldım ve bu bana çok tuhaf hissettirdi. Bir an kusacağımı düşündüm. Kanı tümüyle çıkarabilmek için onu üç kez şampuanlamam gerekti.

Köpek, kan, koridordaki dışkı kokusu. Cooper onu fırçalayarak yıkarken köpeği küvette tüyleri derisine yapışmış halde dururken hayal ettim; kanlı su pas renginde akıp gidiyor, sonunda berraklaşıyordu. Ellerimi birleştirdim ve damarlarımda kanın yavaş, düzenli bir ritimde pompalandığını hissettim. Sonra başımı iki yana sallayarak zihnimi temizledim. Hissettiğim dehşeti bastırarak davayı soğukkanlı bir şekilde analiz etmeye geri dönmek zorunda kalmadan önce yeterince gerçekliğe maruz kalmıştım. Orada, ölümün kokusunu almak için bulunmuyordum; yaşanan karmaşayı bileşenlerine ayırmak, onu yasalardan birinin alt bölümünde ve genel bir hukuk savunmasında dosyalamak için işimin başındaydım.

Telefonum çaldı. Kâtipler bana artık çıkmam gerektiğini söylüyordu. Kâğıtları tekrar katlayıp masamın yanındaki rafa koyduğum sırada, kanla kaplı o köpeğin görüntüsünün peşimi bırakmasını umuyordum.

11

Ofise doğru ilerlerken Patrick'i aramaya çalıştım ama çağrım yine sesli mesaja düştü. Ona bir mesaj daha bıraktım. "Üzgünüm, böyle sesli mesaj bırakmanın bir faydası olmadığını biliyorum. Ama gerçekten çok korkuyorum ve seninle konuşmam gerekiyor." En azından başka bir mesaj gelmemişti. Chancery Yolu, öğle yemeğine giden, Pret a Manger'den aldıkları paket servis poşetlerini taşırken ellerindeki telefonlara dikkatle bakan insanlarla doluydu. Koyu renk takım elbisem ve siyah ayakkabılarımla onların arasına karışıp günüme bir amaç duygusu kattım.

Oraya vardığımda Chloe ön ofisteydi ve bana el sallayarak selam verdi. Patrick'in ofisini işaret etti.

"Oraya aldım," dedi. Sesini alçaltmıştı ve onu duyabilmek için yakınında durmam gerekti. "Sanırım oldukça gergin." Bir an duraladı. "Herhalde insan böyle bir durumda gergin olur." Chloe gerginlikten pek etkilenen biri gibi görünmüyordu.

"Teşekkürler," dedim. "Oraya geçeyim."

Madeleine kusursuzdu, saçları omuzlarından muazzam dalgalar halinde uzanıyordu. Bu sefer üzerinde, triko bir şey değil de bir ceket vardı ama ceketi yine krem rengiydi ve üzerinde bir tür bej örgü vardı. Tüvit ya da onun gibi bir şeydi kumaşı. Kelepçeler ellerini sarıyordu ve o sırada bu ellere bakmamaya, onların bir süre önce kandan sırılsıklam halde olduklarını hayal etmemeye çalışıyordum.

Madeleine, Patrick'in masasının müvekkil tarafında oturuyor-

du. Yanından geçip diğer taraftaki sandalyeye doğru gittim. Oda loştu, panjurlar her zamanki gibi yarı çekilmiş haldeydi. Günün hangi saati olursa olsun, buraya tamamen aydınlık olduğu bir zaman aralığında hiç gelmemiştim. Oturup evrakları çıkardım ve masanın üzerindeki lambayı yaktım. Lambadan yayılan ışık sapsarı ve etkisizdi.

"Bir şeyler yiyebilir miyiz acaba?" dedi Madeleine. "Birdenbire çok acıktım. Seni de oyalamak istemiyorum ama belki öğle yemeğinde konuşabiliriz?"

Bu pek de beklediğim gibi bir durum değildi. İlk önce hayır demek geldi içimden ama ona daha yakından bakınca ne kadar rahatsız göründüğünü fark ettim. Sandalyenin kenarına tünemiş, bacaklarını sıkı sıkıya birbirinin üstüne atmıştı, tırnaklarını ellerine geçirip duruyordu. Sonra o günkü denememizin amacını hatırladım; onunla baş başa konuşacak, benimle daha rahat etmesini sağlayacak ve böylece onu düzgün bir şekilde savunmam için gereken bilgileri alabilecektim.

"Neden olmasın? Yeterince sessiz bir yer bulabilirsek olur," dedim. "Yolda, şu sıralar fazla yoğun olmayacağını düşündüğüm bir şarap barı var."

Patrick'in odasından çıktık. Başımı Chloe'nin ofisine doğru uzattım. "Öğle yemeği yiyeceğiz."

Chloe tek kaşını kaldırınca masasına biraz daha yaklaştım. Sesimi alçaltarak, "Haklısın, çok gergin. Biraz yemek ve daha az resmi bir ortam onu sakinleştirebilir," dedim.

Chloe başını salladı. "Haklı olabilirsin." Tekrar önünde incelediği evraklara baktı. "Neyse, seni gördüğüme sevindim."

High Holborn'a çok uzak olmayan, Jasper's adındaki bodrum bir şarap barına doğru yöneldik. Tam da beklediğim üzere, içerisi fazla dolu değildi. Görevlilere, köşede bir masaya geçip geçe-

meyeceğimizi sordum ve bizi hemen o tarafa aldılar. Madeleine bankete yerleşti, ben de sırtım salona dönük vaziyette oturdum.

"Masaya su da gelsin mi? Normal su, maden suyu?" dedi garson.

"Maden suyu?" dedi Madeleine, onay vermem için bana bakarken. Onu başımla onayladım.

"Şarap mı içeceksiniz?"

Tam hayır demek üzere ağzımı açacakken Madeleine yeniden konuştu. "Ben bir kadeh şarap içerim. Sen ne dersin?" Bana baktı. Aslında içmemem gerekirdi çünkü çalışıyordum ama diğer yandan bu teşebbüsün amacı da ona kendini daha rahat hissettirmekti.

"Küçük bir kadeh," dedim.

Madeleine garsona döndü. "İki küçük kadeh Sauvignon Blanc, lütfen."

Bıçakla çatalı önümden iterek yerlerine mavi defterlerimden birini koydum. Kalemimin kapağını açıp *Madeleine Smith Görüşmesi Çarşamba 31 Ekim* yazdım ve kelimelerin altını çizdim. Garson şaraplarla geri dönüp kadehleri beceriksizce masaya koyduğu ve kenardan hafifçe dökülen şarap kâğıdın üzerindeki mürekkebi bulaştırdığı sırada tam ilk sorumu sormak üzere ağzımı açmıştım. Yazının bozulmasından rahatsız olarak peçetemle defterimi sildim.

"Şerefe." Madeleine kadehini bana doğru kaldırdı. Yüzümü buruşturdum ve bir an sonra kadehimi kaldırıp onunkine tokuşturdum. Bu bana çok uygunsuz geliyordu.

"Şerefe."

Madeleine şarabından kocaman bir yudum aldıktan sonra iç çekip gülümsedi. Etrafına bakındı. "Ofiste olmak yerine dışarı çıkmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Böylesi çok daha güzel. Neredeyse yeniden normal olmak gibi. Onca şey olup bittiğinden beri dışarı çıkmamıştım..."

Onca şey olup bittiğinden beri ifadesinin, o gün okuduğum kanlı sahnelere bir atıf olması gerçeği beni çok etkilemişti. Madeleine'e dikkatle bakarak yüzünde bir duygu kırıntısı aradım ama o, menüyü dikkatle okuyordu. O an bize bakan herkes, bir katil zanlısı ve avukatı değil de öğle yemeği için buluşan iki arkadaş olduğumuzu düşünürdü. Bunun ne kadar tuhaf bir durum olduğunu düşünmemeye çalışarak, "Her şey senin için çok zor olmalı," dedim olabildiğince tarafsız bir tonla.

"Gerçekten de öyle." Madeleine şarabından bir yudum aldı. "Ne yiyeceğiz peki?"

Menüye baktım. Ne yediğim umurumda değildi, görüşmenin bir an evvel başlamasını istiyordum. "Konuşmamız gereken çok şey var," dedim, onu teşvik etmeye çalışarak.

Madeleine âdeta büyülenmiş gibi, menüden başını bile kaldırmamıştı. Menüye tekrar göz gezdirdim. Biftek. Bir biftek yiyecektim. Bir an, yemeğin parasını kimin ödeyeceğini merak ederek duraladım ama sonra şarabımdan bir yudum daha alarak bunu umursamadığımı fark ettim.

"Ne yiyeceksin?" diye sordu Madeleine.

"Biftek, sanırım. Kolay bir şey," dedim.

"Ben de. İyi fikir. Biraz kırmızı şarap almalıyız." Tekrar menüye döndü.

Defterimin şarapla lekelenmemiş bir sayfasını açtım ve başlığı tekrar en üst satıra yazdım.

"Madeleine, davanda neler olup bittiğini ve duruşmada savunmanın ne olacağını konuşmak için burada olduğumuzu biliyorsun."

Madeleine gözlerini menüden ayırmadan başını onaylarcasına salladı, sonra garsona işaret etti.

"Bir şişe Châteauneuf-du-Pape," dedi, önündeki menüdeki kırmızı şarap listesini işaret ederek.

Garson, yüzünde etkilenmiş bir ifadeyle notunu aldı. Yeni-

den öğle yemeğinin parasını kimin ödeyeceğini merak ettim ve bu düşünceyi, Sauvignon şarabımdan kocaman bir yudum alarak bastırdım. Bu bana bir cesaret patlaması yaşattı. Bu benim ayarladığım bir görüşmeydi ve onu Madeleine'in yönetmesine izin vermemeliydim. Yönetimi devraldım.

"Madeleine, sana birkaç soru sormam lazım. Kocanla aranızdaki ilişkiyi anlamamız gerekiyor," dedim ona.

O neşeli ifade bir anda yüzünden silindi ve ellerini ağzına bastırırken yüzü kızarmaya başladı.

"Üzgünüm ama cidden bunu yapmamız gerekiyor. O pazar gecesine dair hatırlayabildiğin en son şeyin, eşinin seni terk etmek istediğini dile getirmesi olduğunu söylemiştin. Bu doğru mu?"

Garson sipariş ettiği kırmızı şarapla birlikte geldiğinde Madeleine tam bana cevap vermek üzereydi. Adam şarabı, özelliklerini açıklama, kadehi doldurma performansının tamamını gerçekleştirirken bir kez daha sakinleşen Madeleine taze şarapla dolu kadehini alıp içti, kokladı ve sonra da onaylayarak başını salladı. Garson önce benim, sonra da onun kadehini doldurdu. Tam daha fazla içmeyeceğimi söylemek üzereyken başka bir garson, elinde not defteriyle belirip yemek siparişlerimizi aldı.

"İkimiz de biftek istiyoruz," dedi Madeleine. "Orta pişmiş. Bir de yeşillikli salata. Sence de uygun mu, Alison?"

Gülümseyip başımı salladım. Bu tuhaf bir görüşme oluyordu; tüm çabalarıma rağmen Madeleine kararlılıkla sürücü koltuğundan ayrılmıyordu. Ne düşündüğümü sormak istercesine kırmızı şarabı işaret etti ve sonunda ona yenik düşerek şarabın tadına baktım. Kırmızı şarap lezzetliydi, az önce içtiğim Sauvignon'dan çok daha güzeldi. Daha yumuşaktı, boğazımda daha az asit hissediyordum. Tanen dumanları yatıştırıcıydı ve dava konusuna giremediğimiz için sinirli olsam da Madeleine o kadar zayıf ve gergindi ki ona acımamak güçtü. Ceketinin bir tasarımcının elinden çıktığı belliydi ama omuzları çok boldu ve üzerinden sarkı-

yordu. Ofise ilk girdiğim sırada bir fuları vardı ama şimdi fular aşağı doğru kaymıştı ve boynunun ne kadar boğumlu olduğunu fark ettim. Onunkinin iki katı gibi görünen yüzüm, arkasındaki aynada ay gibi beliriyordu. İçkimden bir yudum daha aldım.

"Keşke bu konuda konuşmak zorunda olmasaydık, Alison," dedi. "Keşke yemeğimizin tadını çıkarabilseydik."

"Biliyorum ama davanın yürütülmesi hakkında sana doğru tavsiyelerde bulunacaksam eğer, gerçekten senden bazı bilgiler almam gerekiyor. Cinayet suçundan müebbet hapis cezasıyla karşı karşıyasın, Madeleine," dedim, masanın üzerinden ona doğru eğilerek. "Bunu daha hafif bir ceza, daha hafif bir suç haline getirmek için yapabileceğimiz bir şeyler olabilir. Ama bana neler olduğunu anlatmak zorundasın."

Madeleine bir an yüzünü ellerinin arasına gömdü, sonra ellerini indirip çenesini kaldırdı. Tam konuşmak üzereyken garson bifteklerimizi servis etti. Biftekleri masaya koyup gitti, sonra salata ve iki keskin bıçakla geri döndü. Bifteğimi kestim ve tabakta biriken kanı izledim. Biftek orta pişmiş değil, neredeyse çiğdi; koyu kırmızı et ışıkların altında parlıyor, kömürleşmiş kahverengi yüzeyin altında yağı sarıya dönüşüyordu. Etten bir lokma aldım ve çiğneyip yuttum. Madeleine yemeğine bakmamıştı bile. Kırmızı şarabını bitirmişti ve üzerine yenisini ekliyordu. Tekrar konuşmaya başlaması için onu teşvik edecek bir şey, herhangi bir şey söylemek üzereyken söze girdi.

"Bir şeyler ne zaman ters gitmeye başladı, bilmiyorum. Demek istediğim, ne düşündüğünü biliyorum... Hapla ilgili mesele. Bunu size söylerken yüzünün aldığı hali görebiliyordum."

"Üzgünüm, kastettiğim şey..." dedim.

"Elbette, elbette. Ama o zaman da söylediğim gibi, bu durumu anlayabilmek için orada olman lazımdı. Edwin her zaman, yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu bilirdi. En azından başlarda..." dedi. Bakışlarını, omzumun üzerinden uzaklara yöneltti. Bense

kesmeye, çiğnemeye, yutmaya devam ediyordum. Onun sakinliğini bozacak hiçbir şey yapmıyordum.

"Sonra çok ileri gitti. Bizim için tüm kararları o veriyordu. Benim için. Buna aldırmıyordum. Bunları birinin devralması rahatlatıcıydı. Onu çok seviyordum, sadece mutlu olmasını istiyordum. Ayrıca onu mutlu etme konusunda her zaman iyi değildim. İşleri fazlaca batırıyordum." Madeleine duraksayarak şarabından bir yudum daha aldı.

Yeniden konuşmaya başlamayınca, "Nasıl batırıyordun?" diye sordum ona.

"Doğru düzgün yemek yapamıyordum, müşterileriyle yeterince iyi ilgilenemiyordum. Kendimi yeterince iyi takdim edemiyordum. Sanırım neyin gerekli olduğunu, bunun benim için olduğu kadar onun için de bir iş olduğunu anlayamayacak kadar gençtim. Onun bir uzantısı gibiydim ve bunda daha iyi olmam gerekiyordu, aksi takdirde onu hayal kırıklığına uğratıyordum."

"Onu hayal kırıklığına uğrattığında bir şey oluyor muydu peki?" diye sordum.

"Çok sinirleniyordu... Tabii bu yine benim hatam oluyordu. Durumu çok zorluyordum; yemeği yanlış anlıyor, yanlış kıyafetler giyiyordum. Bana o kadar öfkelenmesine şaşırmıyorum aslında. Onun yerinde olsam ben de öfkelenirdim," dedi.

"Madeleine, sinirlendiğinde... ne yapıyordu?" Sesimin çok sakin ve dengeli çıkmasına özen gösterdim.

Sol elini kaldırıp avucunu bana doğru uzattı. Eline birkaç saniye baktıktan sonra bana ne gösterdiğini fark edebildim. Serçe parmağı bir pençe gibi bükülmüş haldeydi.

"Artık düzeltemiyorum. O zamandan beri..." Sesi giderek kısıldı.

"Hangi zamandan?" dedim sessizce.

"Eti yaktığım zamandan beri. En iyi müşterilerinden biri ve karısı yemekteydi. Bunların çok özel kimseler olduklarını, hep en

iyi yerlerde yediklerini söylemişti bana... Yemekleri bir şirketten söyleyelim dedim ama o, konuklarına gerçek bir İngiliz ev deneyimi yaşatmak istiyordu..."

"Sonra ne oldu?"

"Her şeyi berbat ettim. Çok sarhoş oldum." Madeleine kadehine bakıp güldü. Şarabından kocaman bir yudum aldı. "Et yandı, benim de biraz midem bulanıyordu. Bir yerden yemek söyledik; ben her şeyin yoluna girdiğini sanmıştım. Tüm bunları bir şaka olarak algıladıklarını düşünmüştüm. Ama misafirler gittikten sonra... O kadar çok içmiştim ki gece o kadar acımamıştı. Ama ertesi gün..."

"Ne yaptı sana, Madeleine?" dedim.

Madeleine duraksayıp derin bir nefes aldı. "Elimi tuttu ve kırılana kadar parmağımı geriye doğru büktü."

Ellerimi birleştirdim, bifteğimi çoktan unutmuştum. "Hastaneye gittin mi?" Sesimi ifadesiz tutmak için çaba sarf ediyordum.

"Hayır, buna izin vermedi. Sanırım birkaç yerinden kırılmış olmalı, bu yüzden eğri duruyor. Kayışla sabitlemeyi denedim ama düz durmadı. Bu konuda konuşmaktan neden hoşlanmadığımı anlıyor musun?" dedi.

"Evet. Anlıyorum. Bak, psikiyatri raporunu okudum ama orada bunların hiçbirinden söz edilmiyordu. Tipik, normal bir ilişkiniz olduğundan bahsediliyordu."

"Bu tür şeyler hakkında hiçbir şey sormadı ki. Ben de bunu öylece gündeme getirmek istemedim," dedi.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum ama her şeyi öğrenmemiz gerekecek, Madeleine. Her şeyi... Psikiyatristle tekrar konuşman, ona tüm bu ayrıntıları vermen gerekecek."

"O adamla konuşmam. Hoşlanmadım ondan," dedi Madeleine.

"Tamam. Başka birini buluruz. Ama hoşlansan da hoşlanmasan da bu kişilerle konuşmalısın. Çok önemli. Bu, davayı ci-

nayetten adam öldürmeye çevirebilir. Sonuçta da büyük bir fark yaratabilir."

Aniden ortamda bir şeyler değişti ve daha önce hissettiğim o direnç, bir dalgalanmaya dönüşüp sonra da ortadan kayboldu. Madeleine sanki bunun olmasını bekliyormuş gibi, sanki üzerinden bir yük kalkmış gibi iç geçirdi. O an ben de rahatladım ve ne kadar alışılmadık bir durum olursa olsun, o restorana gidip onunla bir içki içmenin işe yaramış olmasının verdiği bir haklılık duygusunu hissettim. Davanın kilidini açacak anahtarı bulmuştum.

"Vaktimiz var mı?" dedi.

"Var. Bunun için endişelenme. Kesinlikle vaktimiz var. Öğle yemeğimizi yiyelim, sonra sen oturup bana her şeyi anlat. Her şeyi not alacağım, sonra da hangi noktada olduğumuzu anlayacağız."

"Tamam. Aslında önceleri seni yanıltmak istememiştim ama sana tüm gerçeği de söylememiştim. Artık zor biri gibi davranmayacağım." Madeleine yine içten gelmeyerek güldü ve etini titizlikle dilimleyip yemeğini yemeye başladı.

Şarabı bitirdik ama bir şişe daha sipariş etmedik. Öğleden sonranın geri kalanında kahveye geçiş yaptık. Görüşmemizin sonuna geldiğimizde, defterime sayfalarca şey yazmıştım ve bundan sonra ne yapmamız gerektiğini tam olarak biliyordum. Hesap geldiğinde tereddüt etmeden ödedim; ihtiyacım olan o girişkenlikte bulunmuştum. Madeleine'e Holborn Metro İstasyonu'na kadar eşlik ettim ve zihnimde bana anlatılan onca şey dönüp dururken Kingsway'e doğru yürümeye başladım.

Patrick saat beşe doğru beni aradı.

"O mesaj da neydi öyle?"

"Sana özür dilediğimi söylediğim bir mesaj daha bırakmıştım," diye cevap verdim.

"Biliyorum ama tüm bunların ne demek olduğunu anlayamıyorum."

"Sadece o mesajların neyle ilgili olduğunu çözmeye çalışıyorum. Seninle ve benimle ilgili olabilirler," dedim.

"Her şeyle ilgili olabilir; eski müvekkillerinden biri olabilir, kocanla ilgili bir durum olabilir. Benimle ilgili olduğunu varsayamazsın."

"Olabilir ama. Mesajlar hep seninle görüştüğümüz zamanlardan sonra geliyor," dedim.

"Sadece tesadüf de olabilir bu. Daha sakin olmaya çalış bu konuda."

"Sence ne yapmalıyım?"

"Yapabileceğin pek fazla bir şey yok. Bekle ve başka bir şey olup olmayacağını gör. Doğrudan bir tehdit almadın. Eğer alırsan, işi polise götür."

Patrick haklıydı. Tanı öyle olduğunu söyleyecekken yeniden konuşmaya başladı.

"Ayrıca, dürüst olmam gerekirse, başkalarıyla yatıyor olmam seni alakadar etmez. Evli olan sensin, ben değilim. Bunu belirtmeme gerek yok elbette."

"Öyle tabii. Evet, elbette." Buna karşı çıkamazdım. "Üzgünüm. Aptalca bir şey söyledim. Sadece çok telaşlıydım."

"Pekâlâ. Madeleine'le verimli bir görüşme yapabildin mi? Chloe bana, onunla Jasper's'a gittiğini söyledi. Umarım ayık kalabilmişsindir."

Şaka yapıyordu. Şaka yapıyor olmalıydı. Bu konuda tartışacak mıydık? Sağ gözümün arkası, içtiğimiz şarabı bana hatırlatırcasına, hafif hafif zonklamaya başlamıştı.

"Gayet ayıktım, teşekkür ederim," dedim, sesimi vakur bir tonda tutmaya çalışarak. "Bir şarap barında yapma kararı almış olsak da bir iş görüşmesiydi bu. Bana bir sürü bilgi verdi."

"Söylenenlerin yarısını da olsa hatırlayabilecek kadar kendinde olduğunu umalım," dedi Patrick.

Sanki Carl'la konuşuyormuş gibiydim. Derin bir nefes aldım.

Ardından bir nefes daha aldım. "Notları senin için bilgisayara geçiririm, o zaman görürsün." Telefonu kapattım.

Notları ve çıkarımımı yazma işini bitirdiğimde, dosyayı Patrick'e e-postayla gönderdim. Ona bir eylem planı, izlemesi gereken tanıkların ve ihtiyacımız olacak kanıtların bir listesini verdim. Ona gayet profesyonel, iş odaklı bir tavırla yazdım ve talimat verdiğim herhangi bir avukat gibi davrandım. Hem onun ifadesini hem de benim görüşümü desteklemek için gereken yasal analizi özetleyen iyi bir çalışma yapmıştım. E-posta gittikten sonra hesabımdan çıkış yaptım ve bilgisayarımı kapattım. Eve gitme zamanı gelmişti.

Tekerlekli çantamla Fountain Adliyesi'nde ilerlerken hava karanlıktı. Sokak lambaları yanıyordu ve havada hafif bir sis vardı. Turistleri Temple'ı ziyaret etme konusunda bu kadar çılgına çeviren, Dickensvari bir hava vardı. Bir rehber eşliğindeki bir grup insanın yanından geçtim. Rehber onlara binaların tarihini anlatıyordu ve ben de o an durmak, onlara katılmak, bu duvarların ardında olanların gerçekliği hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak istedim. Ben de bu binaların, göründükleri kadar romantik olmasını; dosya dolapları ve kötü yerleştirilmiş alçıpanlarla değil de şömineler ve loş bir ışık yayan şamdanlarıyla, binaların içinin de dışıyla uyumlu olduğunu hayal etmek isterdim. Bu insanlar muhtemelen avukatları da yerleri süpüren cüppeleri ve at kılı perukalarıyla, adalet ve doğruluk için savaşan kimseler olarak görüp romantize ediyorlardı. Ben de bazen, tüm gerçeklere karşın böyle düşünüyordum; mahkemeler arasında geçişler yapmanın sıradanlığı, İstinaf Mahkemesi'nde kazanılan bir anlık zafer, cuma günü Wood Green'de liste sonunda olmanın verdiği hayal kırıklığıyla çabucak ortadan kayboluyordu. Ama yine de bir jürinin, öne sürdüğünüz argümanlarla ikna olmuş vaziyette, sizin tarafınızda olduğunu bilmenin heyecanı gibisi yoktu.

Devereux Adliyesi'nin yanından ilerleyerek, Freemen's Arms'ta

kırmızı burunlarıyla, harika müdafaa yetenekleriyle birilerini nasıl alt ettiklerine dair hikâyeler anlatan yaşlı ahmakların yanından geçtim. Pencerelerden onları görebiliyordum, etrafları başlarını sallayarak onları dinleyen öğrencilerle çevriliydi. Ben de bir zamanlar öyleydim; ilerlemek, onlar tarafından fark edilmek ve belki benim gibi avukatların yapabilecekleri işler alabilmek veya kâtiplerin bana bazı dava dosyaları verebilmelerine imkân verecek bir şeyler yapabilmek uğruna her türlü saçmalığa katlanmaya hazırdım. Pazartesiden cumaya kadar içki içer, gerekli yerlerde başımı onaylarcasına sallar, gülümser ve kahkahalar atardım.

Kuruldan Robert, Cairns's'in önünde durmuş, bir sigara içiyordu. Yanına durdum ve sabahki tartışmamızı, Matilda'nın sigara içmemem için yalvarışlarını hatırlamadan önce, sigarasından bir nefes çektim. Kahretsin. Robert'a el salladım ve İstinaf Mahkemeleri'nin karşısında bulunan, köşedeki dükkâna doğru yürüdüm. Dükkân hâlâ açıktı ve oradan naneli şekerle su aldım, ağzımı çalkalayıp minik şekerleri avuç avuç ağzıma attım. Bu gece daha fazla kavgayı çekemezdim.

"Alison. Alison!" Biri bana sesleniyordu. Yürümeye devam ettim. Ses yükseldi ve sonra sesin sahibi önümde durdu. "Seni geçerken gördüm, Cairn's'deydim. Seninle konuşmam gerek."

"Eve gitmeliyim, Patrick."

"İyi misin?" Tam önümde durmuştu.

"İyiyim," dedim.

"Eğer işini düzgün yapamayacağını ima ettiğimi düşünmüşsen, özür dilerim," dedi.

"Birer içki içtik," dedim. "Ama sarhoş olmadık."

"Elbette olmadınız. Sonuçta, Madeleine'in sana biraz açılmasını sağlamanı öneren bendim. Dinle, mesajları polise bildirirken seninle gelmemi ister misin? Bunun seni neden korkuttuğunu anlayabiliyorum."

Polisin tepkisini hayal edebiliyordum. Artık hırsızlık olayla-

rını bile araştırmıyorlardı. Bilinmeyen bir numaradan gelen dört emojiye ne yaparlardı ki? Ortada yeterince somut bir şey yoktu.

"Bence polise gitmeye değmez. Henüz değil. Ama bu iş hiç hoşuma gitmiyor," dedim ona.

"Elbette gitmez. Ama bak, cidden başkalarıyla görüştüğüm için sinirlenemezsin bana. Bu adil değil. Bu şekilde yürütemeyiz," dedi, yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"İsteyerek yapmadım. Ama bu da bana zor geliyor."

"Biliyorum. Senin ailenle olduğun zamanlar da benim için zor. Bana başka insanlarla olmamam gerektiğini söyleyemezsin. Adil davran."

İç geçirdim. Onunla tartışamazdım. "Ama lütfen, bunu karşımda yapma. O gece Cairns'ş'te olduğu gibi."

"Peki, haklısın. Öyle yapmam," dedi. "Dikkat ederim."

"Peki ya bir mesaj daha gelirse bana?"

"Eğer polise gitmek istemiyorsan, sil mesajı ve bu konuyu unut. Bu seviyede kaldığı müddetçe endişe edecek bir şey yok." Patrick'in sesi rahatlatıcıydı ve buna kanmak istedim. Fakat bir şey, omzumun üzerindeki bir gölgenin hissi beni bundan alıkoydu.

"Ama ya..."

"Bu spekülasyonları düşünmeyi bırak artık. Zaten düşünüp endişe edecek bir sürü şey var," dedi Patrick. "Şimdi, içeri gidip birer içki içer miyiz? Akşam yemeği yemek istersen evde yemek de var."

Elini bana doğru uzattı ve tam bu eli tutacakken telefonum öttü.

Brighton'da bir ev tuttum. Kış kumsalları! Geçen sefer hoşumuza gitmişti, bu sefer de güzel olur diye düşündüm. Akşama görüşürüz. Fırında tavuk var xx ps Matilda selam söylüyor.

Carl. Mesajın altına bir de fotoğraf eklenmişti. İkisinin birlikte, kameranın önünde başları bir arada gülümsüyordu. Ekranı hemen kapattım, Patrick'in onları görmesini istemiyordum.

"Eve gitmeliyim," dedim. "Onlara söz vermiştim. Bana akşam yemeği pişiriyorlar."

Patrick'in yüzü düştü. "Ne güzel. Aile zamanı. O zaman seni tutmayayım."

"Patrick. Gitmem gerek. Sen ne yapacaksın?" Ona bunu sormak istemiyordum ama kelimeler ağzımdan çıkıvermişti.

"Gidip bir içki içeceğim."

"Seninle bir içki içebilirim. Eğer senin için iyi olacaksa," diye teklif ettim ona.

"Hayır idare edebileceğin biri değilim ben. Git evine." Patrick arkasını döndü ve Essex Caddesi boyunca yürümeye devam etti.

Arkasından seslenmek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Essex Caddesi'nden uzaklaşarak mahkemenin önündeki yaya geçidinden geçtim. Otobüs beklemeye hazırlandım ve tam bir yanım, onun karanlığın içinden tekrar çıkıp çıkmayacağını merak ederken dört numara neredeyse o anda geldi ve ben de bindim.

Carl'a mesaj attım.

Otobüsteyim xx

Patrick'ten mesaj gelmedi. Hiç kimseden gelmedi. Eve gitme vaktiydi.

Evin kapısını açıp içeri girdiğimde, Matilda ve Carl'dan öpücüklerle karşılandım. Havada kızarmış tavuk kokusu vardı. Carl bana bir cin tonik hazırladı, Matilda da bana gününün nasıl geçtiğini ve en yakın arkadaşının ona nasıl kötü davrandığını anlattı. Fakat, "Ona bu konuda ne hissettiğimi söyledim, anne, o da öyle davranmayı kesti," dedi. Ona, bir günlüğüne kediye dönüşen çocukla ilgili bir hikâye okurken kızım dizimde oturdu. Bu sırada Carl da yanımızda oturup, yüzünde yarım yamalak bir gülümsemeyle bizi dinledi. Koluma dokundu, sonra da yine yanağımdan öpmek için eğildi.

"Evde olman güzel, Alison."

"O kadar uzun zamandır uzakta değildim," dedim gülerek.

"Biliyorum. Sadece evde olman güzel. Öyle değil mi Tilly? Annemizin evde olmasını seviyoruz." Matilda'yı dizimden alıp kendi dizine oturttu. Ona sıkı sıkı sarılma dürtüme karşı koymaya çalıştım. Bunun yerine Carl'a doğru eğildim. Sabahki üçlü aile tablosu yeniden oluşmuştu.

Hep birlikte mutfak masasında yedik. Tavuk güzeldi. Matilda banyo yaparken onunla konuştuk ve birlikte onu yatağına yatırdık, ona tekerlemeler söyledik ve uyuyana kadar elini tuttuk. Sonra yeniden aşağı indik ve Carl, tavuk yerken açtığı şişeden ikimize de birer kadeh şarap daha doldurdu. Oturma odasındaki kanepeye oturduk.

"Brighton'ı düşündün demek?" dedim.

"Evet. Yeterince yakın bir yer, yapılacak da çok şey var. Bir de sadece sana özel bir kış plajı." Carl, yanındaki kanepede duran dizüstü bilgisayarını açtı ve aradığını bulana kadar birkaç pencerede gezindi. Dizüstü bilgisayarı bana uzattı. "Bu oteli düşünmüştüm."

Otel, deniz manzarası, yatak odalarındaki beyaz çarşaflar ve sabahlıklarla güzel görünüyordu. Tüm bunları düşünmüş olması karşısında duygulanarak gülümsedim. Otelin tam olarak nerede olduğunu görebilmek için imleci menüye doğru götürdüm ama bunu yaptığım sırada Carl bilgisayarı benden alıp kapağını çat diye kapattı

"Bunu neden yaptın?"

"Belki başka bir sürpriz planlıyorumdur," dedi Carl ve yüzümü elleri arasına alıp öne doğru eğilerek beni öptü. Dili ağzımın içine doğru hareket etti. İzah edemeyeceğim bir an için bu dili ısırmak, onu ağzımdan dışarı iterek Carl'ı kendimden uzaklaştırmak için güçlü bir istek duydum. Neredeyse bir yabancıymış gibi hissediyordum. Ama sonra kokusu, her zamanki Carl hali beni ele geçirdi ve o dürtü geçti, yerini başka bir dürtüye bıraktı.

"Matilda ne olacak?" dedim sonunda.

Carl bana cevap vermedi ama üzerimden eğilerek kapıyı kapattı. Yüzümü elleri arasına alarak beni yine öptü ve elleri aşağılara, sonra daha da aşağılara doğru hareket etmeye başladı...

Matilda bizi rahatsız etmedi. O gece hepimiz iyi uyuduk.

12

Ertesi hafta Patrick'le kısa ve öz bir şekilde iletişim kurduk. Patrick tanıkları buldu, ifadelerini aldı ve sunabilecekleri deliller açısından onları değerlendirdi. Madeleine, savunma duruşmasından yalnızca bir hafta önce, yeni psikiyatristle görüşmek için randevusunu aldı. Bu psikiyatristi profesyonel anlamda tanıyordum. İşinde iyiydi. Hızlıydı. Raporun tersine çevrilmesi için bolca zamanımız olacaktı. Ayrıca, o vakte dek neredeyse bir savunma davası beyanı oluşturacak kadar bilgiye sahiptim. Planlarım suya düşmediği sürece, Old Bailey'de yargıcın karşısına çıktığında Madeleine cinayet suçunu reddedebilecekti ve biz de davayı, kontrol kaybı temelinde adam öldürme suçlamasına itiraz etmek üzere düzenleyebilecektik. Savcılığın bunu kabul etmesi halinde, yargıcın tam bir ceza takdir yetkisi olacaktı. Başka bir deyişle, müebbet hapis cezası olmayacaktı. Bu muhteşem bir şey değildi ama elimden gelenin en iyisiydi.

Tüm bunları kontrol altına aldıktan sonra diğer davalarıma, seyahatime, son dakika talimatlarına, eksik evraklar ve çöken mahkeme bilgisayar sistemleri gibi her zamanki işlerime aynı anda konsantre olabilmeye başladım. Bir soygun davasında, savunmada bir değişiklik olmuş ve adam dört yıl hapis cezası almıştı, aslında bu hiç de fena bir sonuç değildi. Ertesi gün, avukatlığını yapacağım çok zor bir tecavüz davası için Savunma ve Duruşma Hazırlığı Oturumu'na katılacaktım; bu, kadınla erkeğin farklı iddiaları olan ve çifti otelin kapısına kadar takip eden, güvenlik kamerası kanıtla-

rının edinileceği, korkunç bir davaydı. Kameraların, anahtar deliğinden çekim yapmaması kötü olmuştu. Tecavüzden mahkûmiyet almak zaten zor olacaktı; üstüne bir de kadının, Borough Market'in etrafındaki çeşitli binaların kapılarında ve Tower Bridge yakınlarındaki Premier Inn'e kadar olan yolda adamla öpüşüp koklaştığına dair birden fazla görüntüsü vardı. Jüri, suların bu şekilde bulanıklaşmasından hiç hoşlanmayacaktı.

Bu tür davalardan nefret ediyordum. Mağdurun ifadesinden, sarhoşluktan kaynaklanan ve eğlence olarak başlayan bir şeyin tamamen korkutucu bir olaya dönüştüğü belli oluyordu ve yaşanan travma, ifadenin resmiyetinden anlaşılıyordu. Sanığın duruşma boyunca yüzünde öyle bir sırıtış vardı ki, onu yumruklamak istedim; hayırın hayır demek olmasına aldırmaksızın, ne istediğini bildiğine ve bunu yaptığına tamamen inanmamı sağlayan türden bir hak sahibi olma duygusunu yansıtıyordu yüz ifadesi. Kadının yaralarına ait tıbbi raporun, jüriyi olanların rızaya dayalı olmadığına ikna etmesini sağlayabilmesini umuyorum. Geçmişte ben de sert seks yapmış olsam da hiçbir zaman dikişlik bir durumum olmamıştı. Savunma davası ifadesinden adamın, ikisinin de kendilerini kaptırmış olduğunu ve partnerinin canının yandığını fark etmediğini söyleyeceği açıktı. Eğer jüri, mağdurun açıkça "hayır" dediğini kabul etmez de şimdi pişman olup olayı örtbas etmeye çalıştığını düşünürse o zaman şunu kabul etmeleri gerekir: Eğer mağdur, büyük bir anal yırtığı fark edemeyecek kadar sarhoşsa, cinsel ilişkiye onay verebilecek durumda da değildi. Her iki durumda da o aşağılık herifi alt etmek istiyorum.

O hafta hızlı geçti. Carl bir konferanstaydı; daha önce bahsettiği seks bağımlılığı konferansında değil, internet pornografisi bağımlılığıyla ilgili daha spesifik bir konferanstaydı bu kez. Son anda bir yer boşalmıştı. Matilda'nın salıncaklarda oynarken ve parktaki kafede sıcak çikolata içerken fotoğraflarını çekip ona göndererek, işiteceği dehşet dolu olaylara karşı onu korumak için

masum fotoğraflara bakmasını istedim. Carl'ın annesi telefon etti ve ertesi hafta sonu Matilda'ya bakarken neler yapması gerektiği hakkında biraz sohbet ettik.

"Buzdolabının dopdolu olduğundan emin olacağım. Sana onun öğünlerine dair bir plan da bırakacağım, böylece bunu düşünmek zorunda kalmayacaksın," dedim.

"Gerek yok, ikimiz için yemek yapmayı başarabileceğimden eminim. Onu herhangi bir etkinliğe götürmemi ister misin? Hafta sonları bir şeyi var mı? Senin tüm düzenlemelerine yetişmek benim için çok zor," dedi.

"Bu hafta sonu bir şeyleri kaçırabilir. Fazla zorlamayalım." Carl bundan hoşlanmayacaktı ama annesini Matilda'nın yüzme kursuna sürüklemenin doğru olduğunu düşünmüyordum.

"Teşekkürler. Sanırım öylesi daha kolay olur."

"Kesinlikle. Ben de yüzmekten uzak durmayı tercih ederim," dedim gülerek.

"Evet. Carl söylemişti." Bana gülerek karşılık vermedi, ben de telefonu çok geçmeden kapattım. Onunla konuşması ve tüm planlar konusunda rahat hissedip hissetmediğinden emin olması daha iyi olurdu.

Pazartesi hızla geçti, Harrow'daki Ceza Mahkemesi'nde beş günlük bir duruşmaya katıldım, yine bir çoklu soygun vakasıydı bu. Patrick bana birkaç güncelleme daha gönderdi. Madeleine'in davasının olasılıkları konusunda ihtiyatlı bir iyimserliğe sahiptim; umduğumdan daha fazla bilgi edinmiştik.

Jüri cuma günü mahkûmiyet konusunda o kadar hızlı davrandı ki cezaya (altı yıl; sert ama adil bir ceza) ve müvekkilimle cezadan sonra yaptığım bir görüşmeye rağmen duruşmadan saat üçte çıktım. Robert da Sankar da mesaj atıp beni bir şeyler içmeye davet etmişti ama onlara büyük bir mutlulukla hayır dedim. Eve gittim. Cuma gününü Matilda'yla geçirmek istiyordum.

Matilda, dövüş sanatları konusunda fantastik yeteneklere sahip bir pandanın yer aldığı bir film ve pizza arasında mutluydu ve açıkçası ben de öyleydim. Patrick'le iş dışında hiçbir şey konuşmadan bir hafta geçirmiştim. Duş alırken başka bir adamın kalıntılarını üzerimden yıkamıyordum, ona dair düşünceler beni ailemden uzaklaştırmıyordu. Dürüstlüğümü geri kazanmıştım. Tek ödülüm de bu değildi. Telefonum bütün hafta boyunca sessizdi; o isimsiz numaradan hiçbir tehdit veya suçlama mesajı gelmemişti. Patrick ne derse desin, bu kişinin onunla bağlantılı olduğunu biliyordum. Ayrıca bu kişi, dolaylı da olsa hedefine ulaşmıştı. Ondan uzak duruyordum, hiç sorun değildi. O hafta boyunca.

Matilda yatağa girdiğinde, kaçamağımız için bavulumu hazırladım. Carl, bir hastasıyla acil bir seans yapmak için dışarı çıkmış ve onunla, Tufnell Park'taki alternatif tıp kliniğinde kiraladığı terapi odasında buluşmuştu. Zavallı Carl, meslekle ilgili diploma ve sertifikalarını evdeki duvarda saklamak zorundaydı; onları, başka terapistlerle aynı odayı paylaşmayacağını bilerek kendi işyerine asabileceği gün, bir şeyleri başardığını anlayacaktı. Bunu anlayabiliyordum. Kurulda kendi odamı elde etmek, binanın dışındaki tahtaya tam zamanlı memur olarak adımı yazdırmak benim için çok büyük bir olaydı; bunu ilk gördüğüm gün bana yaşattığı heyecanı hâlâ hatırlıyordum.

Gardırobumda asılı duran elbiselere baktım ve her zaman beğendiğim bir şal elbiseyi çekip çıkardım. Carl bu elbiseyi hiçbir zaman çok sevmemişti -sanırım bu, elbisenin boyuyla ilgiliydi- ama bana yakıştığını düşünüyordum. Elbiseyi katlayıp yatağın üzerine koyduğum çantaya yerleştirdim. Ama o an, memur olduğumda yaşadığım heyecan yeniden aklıma geldi. Ben bunu başarmıştım. Carl başaramamıştı. Ben kariyerime devam ederken o işten çıkarılma, evde duran ebeveyn olma gibi sorunlarla uğraşmak zorunda kalmıştı. Giderek genişleyen bir müşteri kitlesi olabilirdi, ayrıca erkek grubunun terapi pratiği açısından büyük

bir başarı olduğunu da görebiliyordum ama yine de bir aromaterapist ve bir reiki şifacısıyla aynı alanı paylaşmak zorundaydı. Tüm profesyonel başarıları sadece mutfak duvarımızda gözler önüne serilebiliyordu.

Çantadan şal elbiseyi çıkarıp tekrar akısına astım. Sonra da Carl'ın bana birkaç Noel önce, akşam yemeğini bitirdikten sonra saatlerce birbirimize bağırdığımız gece hediye ettiği elbiseyi çıkardım. "Böyle bir şeyi ne zaman giyerim ki ben?" diye haykırmıştım. "Beni hiç tanımıyorsun." Kısalığı ve kırmızılığı, doğurgan vücuduma bir hakaret gibiydi ve elbisenin hata affetmeyen kızıllığı her bir kusuru daha da büyütüyordu.

"Sana yakışacak. Yeni bir şey denemelisin," demişti Carl, öfkemin seviyesine şaşırarak. "Bana ne yapacağımı söyleme," diye bağırmıştım ona ve gecenin geri kalanı boyunca gözyaşlarına boğulmuştum.

Elbisenin kumaşında parmağımı gezdirdim ve onu üzerime tuttum. Etiketleri hâlâ üzerindeydi, paketini ilk açtığım zamanki gibi el değmemişti. Elbise hatırladığım kadar kötü değildi. Patrick'in beni içinde görmek isteyebileceği türden bir elbise, diye düşündüm dalgınlıkla. Ama bu, Patrick'le ilgili olmamalıydı. Ben, Carl'ı düşünüyordum. Bu, bana yaptığı veya ona verdiğim bir şeye karşı minnettarlığını göstermek için yapmasını istediğim türden, düşünceli bir hareketti. Soyundum ve elbiseyi üstüme geçirdim ne kadar dar olduğunu görünce yüzümü buruşturdum. Elbise kesinlikle düşündüğüm kadar kötü değildi; kesimi, vücudun doğru yerlerinin vurgulanmasını sağlayacak kadar iyiydi ve dikkatlerin, yanlış yerlerinin altındakilerden uzaklaşmasını sağlayacak, kırmızı bir ipeksi parlaklığa sahipti. Aynada sağa sola sıçradım ve hiçbir sorun yaşamadım. Elbiseyi çıkarıp çantaya koydum ve pijamalarımı giydim.

Saat neredeyse on olmuştu ve Carl'a, yakında geri dönüp dönmeyeceğini sormak için mesaj attım.

Fazla uzun sürmez. Kusura bakma. Biraz acil bir durumdu. Beni bekleme xx diye cevap yazdı bana.

Ben de ona cevap yazdım. *Tamam. İyi geceler xx.* Benim için önemli olan tek şey, işinin ertesi güne kadar bitmiş olmasıydı. Bir süre, her şeyin mahvolduğu toksik bir evlilik hakkında bir gerilim romanından birkaç sayfa okudum ve gülümsedim. Biz öyle değildik, artık değildik. Hafta sonu kaçamağı yapıyorduk. Uykuya dalarken gülümsüyordum ve parmaklarım gevşerken kitap kayıp yere düştü.

Ertesi sabah yatakta uzanırken, "Arabayla gitmeyi tercih ederim," dedi Carl.

"Neden? Tren çok daha hızlı." Araba yolculuğunda çekeceğimiz onca trafiğe katlanamazdım.

"Ben arabayı tercih ederim. Seninle daha kaliteli zaman geçirmek için." Eğilip beni öptü.

"Trafikte öylece arabanın içinde oturmaya kaliteli zaman geçirmek demem ben. Bu sinir bozucu."

"Trafik olmayabilir. Arabayı sırayla kullanabiliriz," dedi.

"Olabilir." Gerçekten bununla uğraşmak istemiyordum ama bu hafta sonu çaba gösterecektim.

"Sorun olmayacak. Araba kullanamayacak kadar yorgun olmadığımdan eminim," dedi Carl.

"Tam olarak kaçta eve geldin?"

"Saat biri geçiyordu. Çok berbat bir durumdaydı. İntihara meyilli durumlardan biri, bilirsin işte. Onu bırakamadım." Carl'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirmişti.

Bilmiyordum ve bilmemekten de çok memnundum. Fakat bu kulağa korkunç geliyordu ve ona da öyle dedim.

"Bu berbat bir şey, Alison. Buna hiçbir zaman alışabileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Umarım alışmazsın. En azından ona yardım edebildin."

"Edebilmişsem tabii. Bunu asla bilemezsin. Çok endişeleniyorum durumuna."

"Sen elinden geleni yaptın ve harika bir iş çıkardığından eminim. Unutma ki senin de kafanı dinlemeye ihtiyacın var," dedim. Hafta sonu planımızın ertelenebileceğini düşününce endişeleniyordum.

İç geçirdi. "Numaramı biliyor. Seans bittiğinde biraz daha iyiydi."

"Güzel. İyi olacağından eminim," dedim.

Carl cevap vermek yerine yatakta dönüp bana sarıldı. Annesinin yaklaşan gelişini hatırlayana kadar bir süre birlikte uzandık. Sonra kalkıp duş aldık, Matilda'ya kahvaltı hazırladık. Onunla araba kullanma konusunda daha fazla tartışmadım. Annesi gelince sarılıp onu öptüm ve Carl'ın onu bilgilendirmesi için oturma odasına gittim. Bu, onunla anlaşamadığım anlamına gelmiyordu ama bu tür şeyleri ona Carl'ın söylemesi daha iyi olurdu. Kanepeye oturdum ve onlar gelene kadar bekledim. Matilda da koşturarak arkalarından gitti ve sıçrayıp büyükannesinin dizine oturdu.

"Dikkat et hayatım. Çok sert atlama." Gülümsedi ama tebessümünün gözlerine dek ulaştığını göremedim.

"Üzgünüm büyükanne." Matilda yere atladı ve Carl'a koştu. Babası onu alıp şöyle bir döndürerek yanına oturttu.

"Pekâlâ Matilda, büyükanne için çok uslu bir kız olacaksın. Sana verdiği her şeyi yiyeceksin ve sana söylediği zaman da yatmaya gideceksin, tamam mı?" dedi.

Matilda alt dudağını ısırarak başını salladı. Sonra ağzından, "Ne kadar kalacaksınız?" sorusu çıkıverdi.

"Söyledik ya, sadece bir gece." Carl'ın sesi güven vericiydi.

"Sizinle konuşabilecek miyim?" dedi Matilda.

"Eğer istersen konuşursun tabii. Her zaman arayabilirsin bizi. Büyükannenden rica et sadece."

Biraz sonra evden çıktık. Bu işi daha fazla uzatmak pek de iyi olmazdı. Carl'ın annesi giderek daha da geriliyor, kanepe minderlerini düzeltiyor ve perdeleri mükemmel bir şekilde hizalanana kadar çekiştirip duruyordu. Oturma odasından çıktığım sırada, şöminenin üzerindeki süsleri büyükten küçüğe doğru sıralıyordu. Matilda bizimle kapıya kadar geldi ve ikimize de sarıldı. Kızımın sarılma sürelerini ölçmemeye çalışıyor, onun Carl'a benden daha uzun süre sarıldığını sadece kafamda uydurduğumu umuyordum. Kendime bunun, onun için iyi olduğunu söylüyordum. Matilda, ailesinin diğer üyeleriyle zaman geçirmeliydi. Ayrıca Carl'ın annesinin hiçbir zaman kötü biri olduğunu düşünmemiştim. Anlattığı bazı hikâyeler biraz... endişe vericiydi fakat eğer Carl, Matilda onunla kaldığı için mutluysa, ben de mutluydum.

"İyi vakit geçirecekler. Öyle değil mi?" dedim sinyal verip yola çıkarken.

"Öyle olmasını umalım. Tereddüt ettiğini söyleme şimdi bana?" dedi Carl.

"Yok yok. Sadece..."

"Bu senin fikrindi." Sesi keskindi.

"Benim fikrim olduğunu biliyorum. Ama..."

"Hayır, başlamayalım şimdi buna. İkisi de iyi olacak. Ben gayet iyi büyüdüm işte, o kadar da kötü bir anne olamaz," dedi Carl, bu kez daha yumuşak bir ses tonuyla.

Ona cevap vermedim. Kuzey Çevre Yolu'na doğru ilerlerken trafik yoğundu ve konsantre olmam gerekiyordu. En kötü kısmı atlattıktan sonra, geçen hafta sonu gittiği konferansı sormak için ona döndüm ancak Carl'ın, arabanın camına yastık olarak bir eşarp koyup çoktan uyumaya başladığını gördüm. Kısmen mutluydum çünkü Carl'ın uykusunu alması daha iyiydi fakat yolculuk uzadıkça daha da sinirlenmeye başladım. Onu rahatsız etmek istemiyor, benimle yer değiştirmek için zamanında uyanmasını umuyordum. Ancak trafik nedeniyle gideceğimiz yere varmanız üç saatten uzun sürmesine rağmen Carl kıpırdamadı bile.

"Beni uyandırmalıydın," dedi arabadan inerken.

"Dinlenmen iyi olur diye düşündüm," dedim gülümseyerek. Bu cömertliğimin ödülünü alabilmeyi umuyordum. Fakat Carl, bana teşekkür etmeden ya da konuyu daha fazla devam ettirmeden otele doğru ilerledi. Çantamı taşıyarak arkasından gittim.

"Bir içecek istiyorum." Odamıza yerleşir yerleşmez doğruca mini barın yanına gittim. "Aman Tanrım, içinde sadece su var. Bu kahrolası bir şaka olmalı." Bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığımı görmek için dolabı tekrar hızlıca karıştırdım ama başka bir şey yoktu. Maden suyu. Normal su. Bir kutu da Fanta. "Öldür beni, hemen şimdi."

"Sakin ol. İçkiye falan ihtiyacın yok. Saat daha iki. Çok erken." Carl'ın sesi çok sakin ve rahatlatıcıydı, sanki huysuz bir anında Matilda'yla konuşuyormuş gibiydi. Ona yumruk atmamak için kendimi zor tuttum.

"İhtiyacım olmayabilir ama bir içki istiyorum. Korkunç bir yolculuktu. Senin için hava hoştu tabii, bütün yol boyunca uyudun," dedim sesimi yükselterek.

"Otele, alkollü içecekleri odadan kaldırıp kaldıramayacaklarını sormuştum. İyi vakit geçirmek için içmemize gerek yok."

"Bunu cidden söyledin mi? Seni sofu herif."

"Sana çok güzel, sıcacık bir banyo yaptıracağım ve bir fincan çay yapacağım, sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin." Ayağa kalkıp banyoya girdi. Musluklardan akan suyu duydum, ardından havayı çiçeksi bir koku kapladı. Carl yatak odasına geri döndü ve su ısıtıcısıyla uğraşmaya başladı. Bir süre tek kelime edemedim.

"Onlardan odadaki alkollü içecekleri çıkarmalarını mı istedin? Gerçekten mi?" Sakin kalmaya çalışıyordum.

"Evet, öyle yaptım. Hadi ama Alison, ne oluyor biliyorsun. Bunu bozmak istemiyorum. Öğleden sonra içki içmeni istemiyorum. Rahat bir öğleden sonra geçirebilir, sonra da akşam yemeğinde bir şeyler içebiliriz."

Bana doğru geldi ve elini uzattı. Bir an sonra, kaskatı elimle bana uzattığı eli tuttum ve beni kendine doğru çekip kucaklamasına izin verdim. Başka bir zaman olsa bunun için onu öldürebilirdim ama böyle bir şeyin hafta sonunu mahvetmesine izin vermeyecektim. İçimde bir şeyler ondan biraz olsun uzaklaşmış olsa bile.

Banyo ve sıcak çayın ardından biraz kestirdim. Lanes ve Kraliyet Köşkü'nün dışarıda beni beklediğini biliyordum ama yorgunluktan, araba kullanmaktan ve önceki hafta yaşadığım yoğunluktan dolayı kendimi bitkin hissediyordum. Carl yatakta uyukluyordu, arabada uzun uzun uyuduktan sonra bile yorgundu anlaşılan. Yanına çıkıp göğsüne yaslandım ve uykuya daldım. Ancak hava kararıktan sonra, iyice sersemlemiş bir vaziyette uyandım. Carl uyanmıştı ve bana bir bardak su uzatıyordu. İlginç bir şekilde susamış hissederek suyu kana kana içtim. Bana gülümsedi.

"Neredeyse akşam yemeği vakti geldi. Hazırlansak iyi olur."

Yatak örtülerini üzerimden fırlatıp ayağa kalktım. Gün boyunca deniz manzarasını kaçırmıştım, yine de iskeledeki ışıkları görmek güzeldi. Belki sabah hava güneşli olurdu. Martılar başımızın tepesinde çığlıklar atarken, ayaklarımızla çakıl taşlarını eze eze yürüyebilirdik. İskeleden denize girip yüzen insanlar hakkında bir yazı okumuştum, yağmur da yağsa güneş de açsa her gün iskeleye gidip denize giren bir çılgın "dayanıklılar kulübü" vardı. Sabah erkenden uyanırsak onları bile görebilirdik. Derinlerde yüzmenin, altında ne olduğunu hiçbir şekilde bilemeden, soğuğun ve dalgaların sizi aşağı çekmesinin nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım.

Carl duş alırken ben de duş alıp giyindim. Bana hediye ettiği elbisenin içinde kendimi seyrettikçe elbise daha da hoşuma gidi-

yordu. Karşımdaki ben değildim ama zaten bir sebep de buydu. Kendimi, onun beni gördüğü gibi, çocuğunun annesi değil de memelerini ve poposunu göstermekten çekinmeyen, kırmızı ipek bir elbise içindeki biri olarak görmek neredeyse sınırları aşmak gibiydi. Yanımda, elbisenin altına giyebileceğim iç çamaşırı, yani siyah bir destekli sutyen, her zamanki gibi küçük ama normale göre çok daha küçük, siyah bir külot, hatta jartiyer ve çorap bile getirmiştim. Tam takım yani. Eğer Carl bir klişe istiyorsa onu, Noel kurabiyesi gibi bir elbisenin içine sarılı halde alabilirdi. Bu şekilde kendime pek benzemiyordum ama iyi görünüyordum.

Banyodan çıktığında beni hemen fark etmedi. Yatak odası duvarındaki aynanın önünde durmuş, gözlerime siyah kalem çekiyordum. Her iki tarafın da eşit olup olmadığını kontrol etmek için kendime bakarken aynada onun bakışlarını yakaladım.

"Bunu mu giyeceksin?" O an, neredeyse aynanın boydan boya çatladığını duyabildim.

"Beğeneceğini düşünmüştüm. Bunu bana sen almıştın," dedim ona dönerek.

"Onu beğendiğini hiç düşünmemiştim," dedi. Beline bir havlu sarmıştı ve biraz sonra bu havluyu çıkarıp kafasını onunla kurulamaya başladı.

"Fikrimi değiştirdim. Beğenmedin mi?" Göğsümde kaskatı, nefes almamı engelleyen bir şey vardı.

"Fena değil. Ama muhtemelen haklıydın, senin için kıyafet seçemiyorum. Yanında başka bir şey getirdin mi?" Yatağa oturdu ve çoraplarını giymeye başladı.

Ağlamak istemiyordum. Gözlerimi Amy Winehouse tarzında boyamıştım neticede. Ama neredeyse ağlamak üzereydim. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Yok, güzel. Belki başka bir giysinin içinde daha rahat edersin demek istemiştim sadece, hepsi bu. Ama eğer yanında başka bir şey yoksa... Sorun değil." İki ayağına da çorabını giydikten sonra

gidip çantasından bir pantolon aldı ve giydi. Bir kot pantolon ve mavi bir gömlek giymişti. Mavi gözlerini ortaya çıkarmıştı; ona başka bir renk giymesini önerdiğimde bana her zaman göz kırpıp böyle söylerdi.

Bana doğru gelip yanımda durdu. Aynadaki yansımalarımız odaya bakıyordu; tertemiz giyimli bir adam ve yanında, köpek maması gibi duran ben. Elbiseyi çekiştirip üzerime daha az yapışmasını sağlamaya çalıştım. Kolunu bana dolayıp sıktı. "Hafiften bir yosma gibi görünebilirsin, Alison, ama benim yosmamsın." Eğilip yanağımdan öptü. "Tamam, hadi şehre inelim. Bir içki mi istemiştin?"

Sözlerinin şaşkınlığıyla açık kalan ağzımı kapatmadan kapıdan çıktı. Fakat akşamın nasıl geçeceği artık bana kalmıştı. Ya aşırı hassas davranarak ona ne kadar boktan biri olduğunu söyleyecek ya da mizah anlayışımı geliştirerek böyle zavallı biri gibi davranmayı bırakacaktım. Şimdi hoşuna gitmeyebilirdi ama o lanet elbiseyi zamanında benim için seçmişti ve ne derse desin, esasında oldukça iyi göründüğümü düşünüyordum. Montumu alıp dışarı çıkarak yanına gittim. Carl kapıyı kilitledi ve birlikte merdivenlerden aşağı indik.

Yokuşu çıkıp köşeyi dönerek Lanes'ten geçiyoruz. Carl, tapas yapan bir mekânda yer ayırtmıştı. Hakkında The Guardian'da cidden iyi bir yazı okudum, Alison." demişti. Mekânı bulduğumuzda, güzel bir yer olduğunu gördük; sandalyeler yeterince rahattı ve masalar birbirinden yeterince uzaktı. İçeride, elbise giyen tek kişi bendim ama stil sahibi biri gibi davranacaktım. Kırmızı rujumun bulaşmadığından emin olmak için parmağımı gizlice dişlerimin üzerinde gezdirdim. Garson gelince, ondan bir cin tonik istedim. Herhangi bir tercihim olup olmadığını sordu ve Madeleine'i hatırlayarak Hendrick's istedim. Carl kokteyl menüsüne

bir süre baktı, garsona herhangi bir önerisi olup olmadığını sordu ama garson ona önerisini sunduktan sonra bile, Dark and Stormy veya Old Fashioned'ı birbiriyle karşılaştırıp, "Immm, hımm" şeklinde sesler çıkarmaya devam etti. Tam kendimi güçlü bir şekilde, kokteyllerin isimleri gibi* hissetmeye başladığım sırada Carl, Dirty Martini içmeyi tercih etti; belki de bu, o gecenin nasıl geçeceğine dair bir mesajdı. Şu anda biraz aptalca davranıyordu ama ikimiz de birer içki içip rahatlayabilirdik.

"Ne yemek istediğini biliyor musun?" dedi.

Menüye baktım. Her şey güzel görünüyordu. "Benim için önemli değil. Sen istediğini sipariş et."

Başını onaylarcasına salladı ve garson geri döndüğünde ona, yemeklerden oluşan bir liste yaptı. Onu dinlemiyor, boğazımı yakan ve omuzlarımın gevşemesine neden olan cinin tadını çıkarıyordum. Carl yemeği bitirdiğinde bir cin daha istedim ve bir şişe seçmek için şarap listesini açtım.

"Beyaz mı kırmızı mı?" diye sordum.

"Beyaz. Sanırım. Kadehle mi servis ediyorlar?" dedi Carl.

"Şişe alacağım. Sorun değil, beyaz alalım." Listeye baktım, bir Sauvignon gördüm ama kendimi tuttum. Daha aşağıda beyaz bir Rioja vardı ve ben de garsondan onu istedim. Garson şarabı yemekler gelmeye başladığında servis etti. Carl bir sürü yemek sipariş etmişti: jambon kroketleri, patatas bravas, tortilla, ahtapot dokunaçlarından oluşan bir şey, bir başka kroket ve en güzeli de, üzerine bal gezdirilmiş bir parça keçi peyniri. İkimiz de yemeklere daldık ve konuşmak için bile ara vermedik. Ben şarabımdan içmek için bile zar zor durabildim ama sonunda her şeyi bitirdiğimizde arkama yaslanıp kocaman bir yudum aldım.

"Çok iyi oldu. Açlıktan ölüyordum."

"Hepsini yedik. Çok fazla şey sipariş ettiğimi düşünüp korkmuştum," dedi.

* Dark and Stormy (Kasvetli ve Asi) ve Old Fashioned (Demode) isimli iki kokteylin anlamına atıfta bulunuyor. (ç.n.)

"Bence tam olarak yeterliydi." Şarabımı bitirip bardağımı doldurdum ve şişeyi ona doğru itince, o da kendi bardağını doldurdu. "Sonraki plan ne?"

Carl saatine baktı. "Vakit çok geç oldu. Otelde bir şeyler içebiliriz?"

Yüzümü buruşturdum. "Dansa gidebiliriz diye düşünmüştüm ben."

"Dans etmekten nefret ettiğimi biliyorsun." Sesinde kesinlik bildiren bir ton vardı.

"Sanırım öyleydi." Bir kadeh daha içtim, ardından tuvalete gitmek için ayağa kalktım. Dengede durabiliyordum, zihnim açıktı. O kadar yemek yemenin faydası buydu işte; insanın sarhoş olmasını engelliyordu. "Birazdan dönerim."

Restoranda bir süre daha kaldık, şişedeki şarabı ve yemek sonrası kokteyllerimizi içip bitirdik. Ona yemek sonrası kokteyl dedim ama sonra bir cin tonik daha içtim. Carl, bir Armagnac sipariş etmeden önce garsona yine seçimini sorup onunla konuştu. Bir yudum alıp tadına bakınca ürperdim. Benim için fazla sertti.

Restorandan ayrıldığımızda saat neredeyse on bir buçuktu. Dışarısı karanlık ve soğuktu ama gökyüzü açıktı. Brighton kışa hazırlanıyordu, hatta belki de çoktan kış gelmişti. Gökyüzünde, Londra'da göremediğim ve o alıştığım turuncu sisin burada engelleyemediği yıldızları görebiliyordum. Yürürken topuğum kaldırım taşına takılınca tökezledim ve düşmemek için Carl'ın kolunu tuttum. İlk başta biraz direnç gösterir gibi oldu ama sonra yanımda rahatladı. Otele doğru inen yokuşun tepesinde bir an durduk ve beni öptü.

Dudakları benimkilerden ayrılırken, "Bugün saçmaladığım için özür dilerim. Bu gece çok güzel göründüğünü düşünüyordum aslında," dedi.

Zihnim bulanıktı; akşam yavaş yavaş bir sise dönüşüyor, yalnızca garip bir ayrıntı öne çıkıyordu. Kroketleri özellikle hatırlı-

yordum. Gerçekten iyiydiler. Carl saçmaladığını söylüyordu; cidden öyle bir şey olmuş muydu? Ne olduğunu hatırlamıyordum. Öyle olduğunu söylüyorsa öyle olmalıydı ama ben farkında değildim. Bana sarılmasını ve beni öptüğünde hissettiğim şey hoşuma gidiyordu. Kollarımı boynuna dolayarak başını kendime doğru çektim ve bir süre öpüştük; aramızdaki sıcaklık giderek yükseliyordu. Bunun sebebi farklı bir yerde olmam mıydı yoksa Brighton'da geçireceğimiz yaramaz hafta sonu olayı mı beni etkilemişti bilmiyordum ama kendimi buna hazır hissediyordum. Bu daha çok Patrick'le geçireceğim türden bir gece gibiydi.

"Hadi otele geri dönelim," dedim, elini çekiştirerek. Carl beni takip etti. Yine sendeledim ve düşmemi engelleyen Carl'ın kollarının sıkıca beni sardığını hissettim. Yokuşun sonunda öpüştük, sonra otelin girişinde yeniden öpüştük. "Bir içki daha," dedi ve barda da öpüştük.

Sonra her şey karardı.

Carl sandalyede oturmuş, beni izliyordu. Ben yarım yamalak giyinik bir vaziyette yatakta uzanıyordum. Sabah olmuştu, odada serin bir güneş ışığı vardı. Carl'ın kirli sakalları çıkmıştı ve gözlerinin altı koyu gölgelerle kaplıydı. Altımda yapışkan bir şey hissettim ve elimi oraya doğru kaydırıp yüzüme götürdüm. Parmaklarım kıpkırmızıydı. Dönüp yanlara, aşağıya baktım. Uyuduğum yerin altında kocaman, kırmızı bir leke vardı. Üzerimde hâlâ iç çamaşırım vardı; külotum ve sutyenim hâlâ üstümdeydi. Ani bir dehşet duygusu beni bir an esir aldı ve tekrar Carl'a baktım.

"Ne oldu?"

"Ne olduğunu biliyorsun."

"Hiçbir fikrim yok. Bara girdiğimi hatırlıyorum, sonrası boşluk," dedim. Yaşadığım o korku beni terk etmişti ama içimde, bana hiç tanıdık gelmeyen, yepyeni bir korku uyanıyordu.

"Bu yüzden içmeyelim istemiştim," dedi yorgun sesiyle. Üzerinde hâlâ önceki gece giydiği giysilerin olduğunu fark ettim.

"O sandalyede mi uyudun?"

"Alison, uyumadım ben. Düşünüp durdum; nerede hata ettiğimi, seni bu kadar mutsuz edecek ve her zaman böyle sarhoş olmanı sağlayacak ne yaptığımı anlamaya çalıştım." O an ayağa kalkıp yanıma gelebileceğini düşündüm ama o, ağırlığını sandalyesinde diğer tarafa vererek yeniden oturdu.

"O kadar içtiğimi düşünmemiştim," dedim, bir yandan zihnimde hesap yapıyordum. Birkaç cin, yarım şişe şarap, belki bir cin daha. Kesinlikle bilincimi kaybetmeme neden olacak kadar içmemiştim. "Üzgünüm, gerçekten çok içmemeye çalışmıştım."

"Daha çok çabalamalıydın. O haldeyken seninle başa çıkamıyorum. Kendine bile bakamıyorsun." Beni işaret etti. "Seni sadece yatağa yatırıp daha rahat edebilmen için elbiseni çıkarabildim. O kadar kendinde değildin ki âdetinin başladığını bile fark etmedin. Kendine bir baksana."

Baktım. Olanları görebiliyordum. Durumun biraz kötü göründüğünü biliyordum. Ama yanımdaki, Matilda doğduktan sonra meme ucu kremi, basur kremi, battal boy doğum pedleri gibi gerekli tüm temel ihtiyaçlarımı almaya gönderdiğim adamdı. Doğum yaparken onun önünde altıma yapmıştım. Ne zamandan beri benden bu kadar iğreniyordu?

"Nasıl bu hale geldik?" dedim, doğrulup dizlerimi çenemin altına çekerek oturdum. Hareket edince başım döndü ve midem bulandı.

"Çok fazla içtin. İşte böyle," dedi, sesinde küçümseyici bir tonla.

"Şimdiyi kastetmiyordum. Genel olarak demek istedim..." Kusma isteğim daha da güçlendi.

Carl, "Sen..." diye söze girdi ama ben cümlenin geri kalanını duyamadım. Kulaklarımda bir çınlama vardı ve asit boğazımı yakarak ağzıma doğru ilerlerken gözlerimin önünde ışıklar dans etmeye başladı. Ayağa kalkıp koşacakken yatağın yanında, yerde duran elbise ayaklarıma dolandı ve kusmuk midemden yuka-

ri doğru daha da yükselince sonunda, şarap ve önceki geceden kalma tapas parçalarının bir karışımı halinde odanın her yanına, üzerime ve etrafıma doğru fışkırdı. Carl ayağa kalktı ve yüzünde ters bir ifadeyle bu pislikten uzaklaştı.

"Ben..." diye söze başladı. Başını iki yana salladı, önce bana baktı, ardından bakışlarını başka yana çevirdi, sonra yine bana baktı. "Alison, bununla daha fazla uğraşmayacağım. Sen çözmeye çalış bakalım bunu, her eylemin bir sonucu vardır ve bu öylece geçip gitmeyecek. Ben şimdi gidiyorum. Her şeyi temizleyebilmen için odayı bir geceliğine daha ayırtacağım ama ben eve gidiyorum. Matilda'yla birlikte olabilecek duruma gelene kadar geri dönme."

Onunla tartışabilir, kalması için yalvarabilirdim ama kendimi çok kötü hissediyordum. Asit yemek borumu kemiriyordu. Kusmuktan sırılsıklam olmuş, özür dileyemeyecek kadar zavallı göründüğüm yerde öylece kalakaldım. Carl çıkarken kapıyı kapattı ve bu sırada yine bir mide bulantısı dalgası hissettim. Tuvalete zamanında yetiştim ve geride incecik, sapsarı bir safra ipliği kalana kadar uzun süre kustum. Ancak o zaman ayağa kalkıp yatağa dönebildim ve koku dayanılmaz hale gelene, güneş gökyüzünde alçalana kadar uyudum.

13

Brighton'dan dönerken her şeyi, odanın halini ve aceleyle otelden ayrılan beni gören personel karşısında hissettiğim utancı aklımdan sildim. Durumun tek iyi yanı, rezervasyonu o yapmış olduğu için personelin benimkini değil, sadece Carl'ın adını biliyor olmasıydı. O hafta her akşam, onunla oturup sorunların hangi noktada başladığını anlamaya çalışmak istedim ama Carl her akşam nezaketini bir kalkan olarak kullanarak yaptığım her yorumu saptırdı. Bir şeylerden kaçınma konusunda usta biri olan Carl, geç saatlere kadar çalışıyor veya erkenden yatmaya gidiyordu. Vazgeçmeye hazırdım. Aradan günler geçtikçe de bu düşünceleri aklımdan biraz daha uzaklaştırmaya başladım. Perşembe günü Madeleine'in İtiraz ve Duruşma Hazırlığı oturumu yapılacaktı ve talep ettiğim ifadeler, ayrıntılar ve savunma oluşturabilecek olasılıklarla dolu halde gelmişti. Carl konuşmuyor olabilirdi ama en azından potansiyel tanıklar bir şeyler söylemişti.

Bunun daha önce yaşanmamış olması şaşırtıcı. Çok fazla şeye katlanmak zorunda kaldı. Yaralarını, bazen yüzünde ve kollarında oluşan morlukları görüyordum. En çok da 2017 yazında elinde üç sigara yanığı olduğunu gördüğüm zaman şaşırmıştım. Bana bunların nasıl olduğunu hiç anlatmadı ama tesadüfen olmuş gibi de görünmüyordu.

Bu Madeleine'in, James'in hazırlık sınıfında tanıştığı velilerden, bir çiçekçi dükkânı olan arkadaşı Maud'du. Fakat sıradan bir çiçekçi değildi; Mayfair'de oturan, akşam okulunda da güzel bir

ek işi olan bir çiçekçiydi. Bu okuldaki derslere kaydolmayı ben de düşünmüştüm.

Bir keresinde onunla nasıl konuştuğunu görmüştüm. Korkunç bir ses tonu vardı, gerçekten çok öfkeliydi. Oğulları James sık sık hasta oluyordu ve Edwin'in bu konuda sabrı taşabiliyordu. Sanırım Madeleine'in onu şımarttığını düşünüyordu. Ama Madeleine'e, James'i eve erkenden getirdiği için bağırıyordu: "Bunu yaptığına inanamıyorum. Buna daha fazla tahammül edemeyeceğim." Sesi beni korkutmuştu.

Raporlarda şimdiye kadar, Madeleine'in evliliğine dair anlattıklarını destekleyen çok şey vardı. Bana anlattıkları, cinayet suçlamasını adam öldürmeye indirgemek için "kontrol kaybı" savunmasına gayet uygun görünüyordu, ben de ona aynen böyle söylemiştim. Bizim ispatlamamız gereken şey, Madeleine'e yönelik bir şiddet örüntüsü olduğuydu; o geceki davranışının ise bardağı taşıran son damla olduğu. Ona yaptıkları ve söyledikleri, herhangi birini çileden çıkaracak türdendi. Bana anlattıklarından, kesinlikle öyle olduğu anlaşılıyordu. Bir sonraki ifade, doktorundandı.

Madeleine Smith, 2007'den beri Wigmore Caddesi'ndeki kliniğimde hastamdır. Yıllar içinde onu, çoğu ufak tefek ama bazıları hastanede tedavi görmesini gerektirecek yaralanmaları için düzenli olarak tedavi etmişimdir. Notlarıma da bakarak hafızamı tazeledim; bunların kopyaları beyanıma ekteki 1 numaralı delilim olarak eklenmiştir. Ancak, benim için öne çıkan ve hatırlamak için notlarıma bakmaya gerek duymadığım iki durum var. Bunların ilki, 2009 senesinden. Madeleine'in, o zamanlar beş yaşında olan oğlu James de benim hastamdı. Çocuk çok hastaydı; kusuyordu, ishali vardı ve o kadar susuz kalmıştı ki hastaneye yatırılması ve rehidratasyon için damardan serum takılması gerekiyordu. Ertesi sabah Madeleine, sağ uyluğunda ciddi bir yanıkla beni görmeye geldi. Bana, James hastaneye yatırılacağı için

çok üzüldüğünü ve bu yüzden de önceki gece bacağına yanlışlıkla su ısıtıcısındaki kaynar suyu döktüğünü söyledi. Davranışlarında tuhaf görünen bir şeyler vardı ama bunu o sırada, oğlunun durumu için duyduğu doğal endişeye bağladım. İkincisi daha yakın zamandan, 2017 senesinden. Madeleine, randevuya geldiğinde çok üzgündü. Gözyaşları dindikten sonra bana sol elini gösterdi; elinin arkasında, sanki sigara söndürülmüş gibi üç yanık izi vardı. Ona bunun nasıl olduğunu sorduğumda bana cevap vermeyi reddetti ama daha sonra yine gözyaşlarına boğuldu ve bana kocasının, oğulları James'i yatılı okula gönderdiğini ve bu kararın da onu çok mutsuz ettiğini söyledi. Yanıkları tedavi ettim ve onu, bu konuda daha fazla konuşmaya ikna etmeye çalıştım. Beni daha da rahatsız eden şey, sol elinin serçe parmağının sanki kırılmış ve kemikler de düzgün bir şekilde kaynayamamış gibi eğri olmasıydı. Ona hem yanıkları hem de parmağına ne olduğunu bana anlatıp anlatamayacağını sordum. Ama sorularımdan hiçbirine cevap vermeden gitti ve o zamandan beri de onu görmedim. Bu olayların tüm ayrıntıları ayrıca ekteki tıbbi dosyada yer almaktadır.

Ekte yer alan ve bazı yanıklara, kesiklere ve morluklara ait tıbbi notları okudum. Kronolojik olarak, yılda iki veya üç olay yaşandığı anlaşılıyordu, doktorun açıklamalarının da gösterdiği gibi 2009 ve 2017'de yaralanmalarda bir artış olmuştu. Doktorun anlattıkları muhtemelen en ciddi olanlardı ancak bir seferinde de sol kolundaki bir kesiği dikmek zorunda kalmıştı (notlarda Madeleine, *çok sakarım,* demişti). Bu tür açıklamalar notlar arasına serpiştirilmişti. Hiçbir seferinde doktor ondan daha ayrıntılı bir açıklama almaya çalışmamıştı ancak bir noktada bunu düşünmüş gibi görünüyordu: *Bana göre, onu çok fazla zorlamam halinde benimle görüşmeyi bırakacaktı. En azından bu şekilde tüm yaralanmaların tam bir kaydı tutulmuş oluyordu, böylece günün birinde şikâyette bulunursa, her şey belgelenmiş olacaktı.* Bunlar, doktorun ifadesindeki son açıklamalardı.

Tüm bunlar, dava için çok faydalı bilgilerdi. Tüm şüpheleri ortadan kaldırmaya yetmese de son derece faydalıydılar. Bana göre asıl vurucu ifadeyse, okul tatillerinde James'e evlerinde ders veren Fransızca öğretmeni Peter Harrison'dan gelmişti. İfadesi, genel olarak evde hissettiği atmosferle ilgiliydi: Edwin iş seyahatine gittiğinde, atmosfer bir şekilde daha sakin oluyordu fakat Edwin eve döndüğünde hem Madeleine hem de James sürekli gergin oluyordu. Özellikle de Harrison'ın, altı ay önce James'le mutfak masasında ders çalıştıkları zamanki olayla alakalı anlattıkları dikkat çekiciydi.

James kazağını çıkarmak istedi ve kazağı çekerken tişörtü de sıyrıldı. O an göğsünü gördüm. Gerçekten şok oldum. Kaburgaları, açık ve koyu tonlarda morluklarla kaplıydı. Ona baktığımı gördü ve "Ragbi işte," dedi. Ben de daha fazla soru sormadım, keşke sorsaydım. Çünkü normalde yaz döneminde okullarda ragbi oynanmazdı. Kriket oynanırdı.

Bunları okuduktan sonra bir süre durdum. Madeleine'in bana anlattıklarından sonra bunlara kendimi hazırlamış olmama karşın yine de içim burkulmuştu.

Madeleine'in yeni psikiyatri raporunun özeti de gelmişti ve bu da dava açısından umduğumuz kadar faydalıydı. Raporun tamamı yaklaşık iki hafta içinde hazır olacaktı ve bunu sabırsızlıkla bekliyordum. Şimdiye kadar her şey Madeleine'in savunmasını destekliyordu. Bu konuda iyi hissediyordum.

Madeleine ve Patrick'le Merkez Ceza Mahkemesi'nde buluştuğumda, yedi nolu salonun önünde, cübbemi giymiş halde bekliyordum. Kız kardeşi Francine de gelmişti ama uzakta duruyordu. At kılından peruka kafa derimde kaşıntıya neden oluyordu ve cübbe de omuzlarımda ağırlık yapıyordu. Normalde bu hissi fark etmezdim ama Patrick'i gördüğümde vücudumun her yeri aşırı hassaslaşıyor, tenimde sanki bir kızarıklık ve ellerimin arkasında bir kaşıntı oluşuyordu. O günkü duruşma sürecini Madeleine'e

anlatırken, ses tonumdaki resmiyetle bu hissi telafi etmeye çalışıyordum.

"Korkarım ki sanık sandalyesine oturman gerekecek. Sana adını ve adresini soracaklar ve ardından mahkeme kâtibi iddianameyi sana okuyup suçlu mu yoksa suçsuz mu olduğunu soracak," dedim.

"Gerçekten suçsuz olduğumu iddia etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" dedi Madeleine, bana doğru eğilerek.

"Bana verdiğin ifadeye dayanarak, evet. Başka bir şey yapmanı tavsiye etmem yanlış olurdu. Kanıtların geri kalanı da geldiğinde, daha önce açıkladığım gibi, adam öldürme suçlamasına itiraz etme olasılığını ele alacağız. Şimdi de bundan bahsedeceğim ama bugün daha fazla ilerleyemeyiz." Patrick'e döndüm ve mahkeme kapısına geldiğimden beri ilk kez onunla göz teması kurdum. Bakışlarımız buluştuğunda midemde hissettiğim büzülmeyi dikkate almamaya çalıştım.

"Meslektaşım haklı. Her şeyi çok ayrıntılı bir şekilde ele aldık. Ayrıca bize söz ettiğiniz kişilerin hepsinden, anlattıklarınızı bazı yönlerden destekleyen ifadeler aldık," dedi Patrick.

"Sadece bazı yönlerden mi?" dedi Madeleine. "Daha fazlası yok mu yani?"

"Söz konusu gece orada başka kimse yoktu. Bu yüzden olup bitenlere dair sadece senin anlattıkların var elimizde. Ama diğer kanıtlar da söylediklerini doğruluyor," dedim.

Madeleine gülmeye başladı. Onu tetikleyen şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama istemsiz bir şekilde ben de gülümsedim. Ne var ki biraz sonra gülümsemem kayboldu. Madeleine'in kahkahaları durmuyordu. Histerik bir tona bürünmeye başlamıştı. Patrick onu kolundan tutarak çok nazik bir şekilde sarstı.

"Madeleine, sakin ol. Hemen sakinleşmen gerek," dedi.

Madeleine derin, titrek bir nefes aldı. "Üzgünüm. Sadece dü-

şünüyordum. Elbette Edwin oradaydı. Ama bize bir şey söyleyemez. Artık söyleyemez..." dedi. Sonra da ağlamaya başladı.

Hemen Madeleine'e doğru yönelip onu rahatlatmaya çalıştım ama koridorda mahkemeye doğru ilerlerken rakibimle göz göze geldim. Jeremy Flynn, her sanığın kendisini temsil etmesini isteyeceği türden bir avukattı. Uzun boylu ve güven verici bir şekilde iyi bir devlet okulundan mezundu; üzerinde, ona özel dikilmiş gibi duran, tam olarak üzerine oturan üç parçalı bir takım elbise vardı. Tam anlamıyla avukat rolü için biçilmiş kaftandı. Çok zeki biri değildi ama o kadar rolünün adamı gibi duruyordu ki jüriyi her seferinde ikna ediyordu. Savcı olarak adını ilk gördüğüm andan itibaren, bu davayı üstlenemeyecek kadar meşgul olmasını umuyordum. Şansım o kadar yaver gitmemişti ama belki duruşma zamanına kadar daha ilginç bir dava bulmuş olurdu.

"Alison, merhaba. Biraz konuşabilir miyiz lütfen?' diye seslendi bana.

"Elbette." Ona gülümsedikten sonra Madeleine ve Patrick'e döndüm. "Fazla uzun sürmez. Sadece ön hazırlıklarla ilgili."

Koridorda ilerleyip bir sütunun arkasına girdik.

"Bugün gerçekten de suçlamayı reddedeceğinize mi inanmalıyım?" dedi. Her bir kelimesinden küçümseme akıyordu. "Zira cinayet yasasına en son baktığımda, birine defalarca bıçak saplamanın suç sayıldığı son derece açıktı. İğneleyen tarzımı mazur gör lütfen."

Harika, kibirli bir budaladan hukuk dersleri alıyordum. Gülümsemeye devam ettim.

"Yani, hadi ama Allie. Ne yapmaya çalışıyorsun ki? Mahkemede harcanacak zamanı ve parayı düşün. Belki bir kadına yardımcı olma konusunda hatalı bir fikre kapıldın ama aslında ona iyilik yapmıyorsun. İnan bana Allie, akıllıca sözler ediyorum sana." Sesini alçaltarak başını yana eğdi. Samimi görünmeye çalıştığını düşünüyordum.

"Savunma davası beyanını zamanı gelince almış olursunuz. Bu tavrınıza rağmen, kontrol kaybı temelli adam öldürmeye itiraz etme konusunda araştırma yaptığımızı bildirmek istiyorum. Bu sırada da bana kalan belgeleri tebliğ etmenizi umuyorum. Kullanılmayan materyallerin hiçbiri henüz bende değil," dedim, yüzüme yapışmış bir gülümsemeyle.

İç geçirdi. "Tanrı çabalayanları sever. Ama sana şunu söyleyebilirim ki zamanını boşa harcıyorsun. Ah Allie, yeteneklerini ne kadar da israf ediyorsun. Ne zaman bu kadar zayıf davalar vermekten vazgeçecekler? Sanırım işine düzgün bir şekilde kendini verebileceğinden emin değiller, üstelik bir de..."

"Ne demeye..." Cümleyi yarıda kestim. Kahretsin, neredeyse beni yanlış bir şeylere teşvik edecekti. Buna kanamazdım. Ona sessizce başımı salladım ve Patrick ile Madeleine'in yanına geri döndüm. Kendi zihnimde perukasına esaslı bir tekme attığımı ve kafatasında oluşan yarıktan beyninin ve kemik parçalarının göründüğünü Flynn bilmiyordu.

"Kendisi için işe yarar bir şey söyledi mi?" diye sordu Patrick.

"Hayır," dedim.

"Tam bir pislik," dedi Patrick ve yine son derece sempati dolu bir şekilde birbirimize baktık.

Mahkemeye aşağı yukarı zamanında girdik ve yirmi dakika içinde her şey sona erdi. Bu, o vakte kadar temsil ettiğim en ciddi suç davası olabilirdi ama bir kez mahkeme salonuna girince, diğer davalardan farkı kalmıyordu. İddianame okundu, suçsuz olduğuna dair savunma yapıldı. Madeleine'in kefalet koşulları incelendi, onaylandı ve savcılık ile savunma arasında yapılması gereken çeşitli belge alışverişleri için bir takvim belirlendi. Takip eden birkaç hafta içinde bir savunma davası beyanı hazırlamam ve savcılığa Madeleine'in savunması olarak ne sunmayı önerdi-

ğimizi daha ayrıntılı bir şekilde bildirmem gerekecekti. Ayrıca onlara, psikiyatrik raporu da tebliğ etmeliydim. Tüm ifadelerini ve kullanılmayan materyalleri tebliğ etmeleri gerekiyordu, bu onlar için olmasa da bizim için faydalı olabilirdi. Herhangi bir mucize beklemiyordum. Madeleine'e de söylediğim üzere, her şey jürinin, Edwin'le olan evliliğine dair anlattıklarını ve o gece neler olduğunu kabul edip etmemesine bağlıydı.

Mahkeme salonundan çıkarken cübbemi çekiştirdi.

"Bana inanacaklar mı?" dedi.

"Kimler?" dedim.

"Jüri. Bana inanır mı?"

"Buna söz veremem. Ama bunun için elimizden geleni yapacağız," dedim hafifçe koluna vurarak. Madeleine çok rahatlamış gibi değildi ama arkasına bakmadan Francine'le birlikte yanımızdan uzaklaşıp gitti.

"Elimizden gelenin en iyisi, yeterince iyi olacak mı?" dedi Patrick, yanıma yaklaşarak.

"Bilmiyorum. Her şey oğlunun ne söyleyeceğine bağlı. İfadesini ne zaman alabileceğimizi biliyor muyuz?"

"Hâlâ savcılığın, onu tanık olarak çağırıp çağırmayacaklarını teyit etmesini bekliyorum. Görünüşe bakılırsa, onlar için faydalı olacak pek bir şeyi olmasa gerek, bu yüzden onu çağıracaklarından emin değilim. Ama bunu öğrenene kadar hiçbir yere varamayacağız," dedi ve ben de onu başımla onayladım. Hiç kimse gönüllü olarak bir genci, annesinin babasını öldürdüğü davasında ifade vermeye zorlamazdı fakat o, her şeyi değiştirecek tanık olabilirdi...

"Bekleyip görmemiz gerekecek. Ne yazık ki karşımızda aşağılık Flynn var, bize hiçbir faydası olmayacak. Yine de ona sormayı deneyebilirim. Gerçekten başka bir şeyler bulmaya çalışacaksam, bunu yapmanın bir yolu olabilir. Neyse, en iyisi üstümü değiştireyim," dedim ve cübbelerin bırakıldığı odaya doğru yöneldim.

"Bir kahve içmek ister misin?" diye sordu Patrick, sesinde sıradan bir tonla. Benden başka her yere bakıyormuş gibiydi.

Bir an duraladım. Düşündüm. "Evet," dedim ve dönüp cübbemi bırakacağım odaya doğru ilerledim. İşim bittiğinde Patrick beni dışarıda bekliyordu ve birlikte, Ludgate Circus yakınlarındaki bir kafeye doğru ilerlemeye başladık.

Patrick'le Madeleine'den, tecavüz davasından ve yakında başlayacağı büyük bir uyuşturucu davasından konuştuk. Sessizlik bir adım ötemizdeydi ve ikimiz de daha fazla yaklaşmasını engellemek için çok çabalıyorduk. Konuşmayı kesmemiz, sessizleşmemiz ve gözlerimizin bir milisaniyeden daha uzun süre buluşmasına izin vermemiz durumunda, neler olacağını kimse bilemezdi. Öne doğru eğilip yanağına dokunabilirdim ya da o benim elimi tutup öperdi, belki de birlikte kalkıp kafeden çıkarak doğrudan onun dairesine giderdik ve neden ara vermiş olduğumuzu sormak için bile durmadan sevişirdik. Boğazımın arka tarafında, dikkate almamaya çalıştığım bir nefes darlığı vardı, her yarım dakikada bir yudum su içiyordum. Tam gelecek hafta Nottingham'da gerçekleşecek olan bir silah davasıyla ilgili uzun bir anekdotun ortasındayken telefonum çaldı. İşte o zaman durup birbirimize baktık; iki hafta önceki tartışmamız yeniden aramıza girmek üzereydi.

"Bakmayacak mısın?" dedi.

Tereddüt ettim. Kötü bir haber alıp almayacağımı bilmek istemiyordum. Neredeyse aramız düzeliyordu. Öte yandan, önemli bir şey de olmuş olabilirdi. Belki de Matilda'yla ilgili bir durumdu. Telefonumu çıkarıp ekrana baktım. Carl'dan mesaj gelmişti.

Annem birkaç gün onda kalmamızı istedi. Sanırım şu anki şartlar altında en iyisi bu olur. Matilda'yı götürüyorum. Pazar günü döneriz.

Gözlerimi kırpıştırarak ona cevap yazdım. *Okul ne olacak? Bugün perşembe.*

Bir süre Carl'dan cevap gelmedi ama ekranın alt tarafında oynaşan noktacıklardan, bir şeyler yazdığını anlayabiliyordum. Sonunda mesaj geldi.

Bir gün okula gitmese bir şey olmaz. Büyükannesini görmek ona iyi gelir.

Öfke birden beni ele geçirdi. Ona cevap yazmaya başladım. Sonra durdum. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Carl böyle bir karar aldığında, bunu değiştiremeyeceğimi bilirdim. Ona farklı bir cevap yazdım.

Haklısın. Umarım güzel vakit geçirirsiniz. Geri döndüğünüzde her şeyi konuşup yoluna koyabiliriz. İkinizi de seviyorum.

Carl da bana cevap yazdı. *Sevdiğini düşündüğünü biliyorum. Pazar gecesi görüşmek üzere.*

Bu sözler üzerine, beklemediğim bir şekilde kaburgalarıma bir yumruk yemişim gibi nefesim kesildi. Bir an ekrana boş boş baktım ve sonra telefonumu kapattım. Söylenecek başka bir şey yoktu.

Ben bunlarla uğraşırken Patrick de biriyle konuşmaya başlamıştı. Konuşmanın başını kaçırmıştım ama telefonumla işim bittiğinde ne dediğini, hattın diğer ucundan gelen ve boşlukları dolduran sesleri fark ettim.

"Hayır, öyle bir şey değil... Bir yanlış anlaşılma... Eh, öyle hissettiyse özür dilerim..." Yüzü gergindi, gözleri duvardaki bir şeye odaklanmıştı ama omzumun üzerinden baktığımda orada bir şey göremedim. "Kesinlikle bir yanlış anlaşılma... Evet, biliyorsun ki böyle bir şey... Hayır, hayır, durum bu değil... Tamam, onunla konuşacağım, bunu açıklığa kavuşturacağım."

Patrick, çenesi kasılmış bir halde, veda etmeden telefonu kapattı.

"Her şey yolunda mı?" dedim.

Bana, sanki aramızda çok uzak bir mesafe varmış gibi baktı, sonra yüz ifadesi netleşti. "Evet, evet, her şey yolunda. Müvek-

killerimden biri sinirlenmiş de. Ona suçunu kabul etmesi gerektiğini söyledim ve buna pek memnun olmadı. Nasıl olduklarını bilirsin. Neyse, her şey yolunda mı? Şu mesajlardan biri gelmedi yine, değil mi?"

"Hayır, mesaj kocamdandı. O mesajlardan gelmedi daha. Aslında bakarsan, bu konuda konuştuğumuz zamandan beri gelmedi."

"Güzel. Sana daha çok... yardımcı olamadığım için özür dilerim." Bu sözleri daha nazik bir şekilde söylemişti.

"Önemli değil. Sadece mesajlar beni korkuttu, o kadar," dedim.

"Elbette korkutur. Bak, Alison. Yeniden deneyebilir miyiz? Bu şey, her neyse artık?"

Bir anlığına ikiye bölündüm. Sonra zihnimde, yüzleri yan yana duran Carl ve Matilda'yı canlandırdım ve son derece bilinçli ve dikkatli bir şekilde onları zihnimde biraz daha küçültüp katlayarak, zihnimin en uzak köşesine sıkıştırdığım küçücük bir kutuya kaldırdım. Elimi Patrick'e uzattım, o da bu eli tuttu.

"Bu öğleden sonra çalışıyor musun?" dedim.

"Artık çalışmıyorum," dedi ve beni kendine doğru çekti.

14

"Gitme," dedi Patrick, kolumu tutarak.

"Gitmem gerek. Bunu riske atmak istemiyorum."

"Neyi riske atmak istemiyorsun? Gittiler demiştin." Yatakta doğrulup oturdu ve diğer kolumu da tuttu. Kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Sanırım gitsem iyi olur. Yarın buluşabiliriz."

"Yarın çok yoğun olabilirim." Sesi küskün gibiydi.

"Eh, sana kalmış o zaman." Yanına oturduğum yataktan kalkıp ona veda öpücüğü verdim. Aslında gitmek istemiyordum ama saat neredeyse on bir olmuştu. Öğleden sonra saat ikide Patrick'in evine geldiğimizden beri yataktaydık, sadece işemek için kalkmıştık ve Patrick de her birkaç saatte bir mutfaktan şarap ve İber jambonu getirmek için ayaklanmıştı. Aynanın önüne gidip saçlarımı düzelttim, göz altlarımdaki çizgilere yapışan maskara izlerini sildim.

"Şaka yapıyordum. Elbette yoğun falan olmayacağım. Neden bana evinde bir akşam yemeği hazırlamıyorsun?" dedi.

Bu öneri karşısında şaşırarak hemen arkamı döndüm. Patrick daha önce hiç bireysel hayatımla ilgilenmemişti ve beni, tıpkı o gün benim aileme yaptığım gibi, hayatında belli bir bölüme ayırmıştı. Anneliğimin kanıtı olan vücut çatlaklarım hakkında bile yorum yapmamıştı.

"Bende akşam yemeği mi? Benim evimde mi yani?" diye tekrar etmekten başka söyleyecek bir şey bulamadım.

"Evet. Ben senin için yemek pişirmiştim. Şimdi sıra sende. Hem ev de boşsa, neden olmasın?"

Aklıma o kadar çok neden geliyordu ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Birlikte var olmak, Patrick ve Carl'ı paralel götürmek bir şeydi, yan yana olmaksa tamamen başka bir şeydi. Patrick'in tabaklarımızdan yemek yemesi, bardaklarımızdan bir şeyler içmesi... Matilda'nın fotoğraflarını, Carl ve benim birbirimize dokunmaya dayanabildiğimiz günlerden, düğün zamanımızdan kalma fotoğrafımızı görecekti. Bunun düşüncesi bile içimi ürpertmiş, kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Tekrar aynaya döndüm ve zaman kazanmak için yüzümle biraz daha oynadım.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedim sonunda, ona verdiğim cevabın zayıflığının bilincinde olarak.

"Harika bir fikir. Sen beni evimde gördün, ben de seni evinde görmek istiyorum. Seni daha iyi tanımak istiyorum, Alison. Hepinizi. Tanrım, yemek yapıp yapamadığını bile bilmiyorum. Bir yıldan uzun süredir sevişiyoruz ve bana bir yumurta bile haşlamadın," dedi, yataktan kalkarak yanıma gelip kollarını bana dolayarak.

"Yumurta haşlamanın bizimle pek bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," dedim ona.

"Ya ben istiyorsam bunu?"

Patrick'in başı benimkinin yanında, çenesi omzumdaydı. Aynada bana gülümsüyordu ve ona dayanamıyordum. Bakışlarındaki sıcaklık, Carl'da gördüğüm o küçümseyen tavırla o kadar taban tabana zıttı ki ona karşı koyamadım. Yemeğimi küçümsemeyecek biri için bir şeyler pişirmeyi çok isterdim.

"Gerçekten evden uzakta oldukları sürece olur. Yarın diyelim mi?" dedim.

Beni kendine doğru çevirip düzgünce sarıldı. "Evet, elbette. Ne zaman ve nerede olduğunu bana bildir. Ayrıca ben her şeyi yerim."

"Yemek yapma konusunda pek iyi değilimdir, fazla heyecanlanma."

"Bırak da ona ben karar vereyim." Beni öptü ve işin yatakta sonlanacağını anladığım noktaya kadar ben de onu öptüm. Sonra kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Şimdi eve gidiyorum. Yarın ararım seni."

"Sabırsızlıkla bekliyor olacağım." Beni yine öptü ama bu kez gitmeme izin verdi.

Eve döndüğümde kimse yoktu. Matilda doğduğundan beri ilk kez evde tek başıma kalıyordum. Paltomu korkuluğa, tekerlekli çantamı da ön kapının yanına bıraktım. Üstümü değiştirmek için yukarı çıktım ve Matilda'nın odasına girip küçük yatağa oturdum. Kızım, doğumundan bir hafta sonra ona aldığım oyuncak olan Pembe Fil'i evde bırakmıştı. O zamandan beri ondan hiç ayrılmamıştı. Görünüşe göre, ta ki bugüne kadar. Oyuncağa daha yakından bakınca, kürkünün tüylerinin dökülmüş olduğunu ve dolgusunun da topaklandığını fark ettim. Onu yüzüme yaklaştırdım ve bayat süt kokusu gibi koktuğunu fark edince midem bulandı. Hazır Matilda orada yokken ve bana karşı gelecek durumda değilken, onu çamaşır makinesine atmak istedim ama bu isteğe karşı koymaya çalıştım; kızım yokken oyuncağının varlığının esasına aykırı bir şey yapmak bana kötü hissettiriyordu. Pembe Fil'i yastığının üstüne geri koydum.

Evdeki tüm perdeleri kapatıp ışıkları söndürdüm, arka kapının kilitli olup olmadığını kontrol ettim. Bu normalde Carl'ın işiydi. Kendimi, dengem bozulmuş gibi hissediyordum; sanki frenlerin patlamış gibi odalar arasında öylece dolaşıyordum. Yine de evimi Patrick'e gösterecek olma düşüncesi heyecan vericiydi. Onun evimi beğenmesini, raflardaki kitapların başlıklarına bakarak beni daha iyi okumasını istiyordum. Kitaplardan birkaçını

yeniden düzenledim, Alacakaranlık serisini bir sıranın sonuna koydum, sonra da Díaz ve Pelecanos gibi yazarları, Barbara Vine'ın *Karanlıktaki Gözler* kitabını öne çıkardım. Bir süre Carl'la nikâh fotoğrafımıza baktım; aslında fotoğraf iyiydi ve bunu görmesini umursamıyordum ama çenemin daha iyi çıktığı açılara sahip fotoğraflarım da olmuştu.

Carl ve benim, Matilda'nın aramızda gülümsediği fotoğrafımız gözüme çarpınca, onu raftan indirip bir an baktım. Fotoğrafta çok mutlu görünüyorduk; gururlu ve çok daha genç ebeveynlerdik. Evde dolaşıp Matilda'nın tüm fotoğraflarını yerlerinden aldım, sonra da onları oturma odasındaki bir dolaba yığdım. Patrick'in nasıl biri olduğumu görmesini istiyordum ama beni tümüyle görmemeliydi. Henüz değil. Bunun da zamanı gelebilirdi ama henüz o noktada değildik. Bu zaten yeterince büyük bir adımdı ve durumumuzun, bir yerlere varacaksa bile, nereye varacağını kim bilebilirdi ki?

Vakit gece yarısını geçiyordu. Yatağa girdim ve yatağın ortasına doğru iyice yayıldım. Carl yanımda olmadığı için derin bir uyku çektim ve ancak alarmım yedide çalınca uyandım.

Sabah ilk iş olarak Carl'a mesaj yazdım. *İkinizi de özledim. Nasılsınız? X*

Carl'ın cevap yazması zaman aldı ama sonunda yazdı. *İyiyiz. Bugün sahile gidiyoruz, yarın da kaleye gideceğiz.*

Cevabın kısalığı beni sarstı ama işin iyi tarafı, Carl beni şaşırtarak eve dönmeyi planlamıyordu. *İyi eğlenceler,* diye bir cevap yazdım ve onu aklımdan çıkardım. Fakat Matilda'yı aklımdan çıkaramamıştım. Onu kendi evinden nasıl gönderdiğimi düşündüm ve önce boğazımda oluşan yumru biraz sonra göğsüme yerleşti. Matilda bundan daha iyisini hak ediyordu. Kızıma yuva olan bu eve böyle davranmaya, o yokmuş gibi davranmaya hak-

kını yoktu. Matilda'yla konuşmak için can atarak, telefonunu alıp Carl'ı aradım. Carl telefonu açmadı. Tekrar denedim ama yine cevap vermedi.

Dışarı çıkıyoruz. Söyledim ya sana. Ne istiyorsun? diye yazdı Carl.

Matilda'yla konuşmak istiyorum.

Vakit yok. Ayrıca bu, onu daha çok üzer sadece. Bu kadar bencilce davranmayı bırak, diye karşılık verdi Carl bana.

Tekrar arayıp onu telefona vermesi konusunda ısrar etmek istedim ama Carl haklıydı, onu üzmek istemiyordum. Babası ve büyükannesiyle takılmaktan mutlu olacağını biliyordum. Onun yokluğunda yaygara koparmamak en iyisi olurdu. Pazar günü geri döneceklerinden ve ona sarılıp neler yaptıkları hakkında konuşabileceğimden emindim. Yüzümü sertçe ovuşturarak suçluluk duygusunu zihnimden atmaya çalıştım. Mahkemeye gidip bir yemek planı yapmalıydım.

Holborn otobüsünde, Merkez Ceza Mahkemesi'ne giden yolda bunu düşündüm. Kuzu eti. Patrick bana bunu pişirmişti. Bu durumda kuzu eti pişiremezdim. Çılgınlar gibi Google'da aramalar yaparak onu etkileyecek, hatta baştan çıkaracak, becerilerim dâhilinde bir şeyler bulmaya çalıştım. Bana ihtiyaç duyulduğunun farkına varmadan önce görevli beni üç kez mahkemeye çağırdı ve meslektaşlarımdan birinin kefalet başvurusunu üstlendiğim bu duruşma, en iyi işlerimden biri değildi. Fakat başvuru kabul edilmiş, hatta yargıca "Efendim" diye seslenmeyi bile akıl etmiştim. O gün tekrar Ceza Mahkemesi'nde olmaktan mutluydum; sadece çabucak girip çıkmış, bazı evrakları odalara geri bırakmış ve gelecek haftaki duruşmam için gerekli evrakları toplamıştım. Günün geri kalanı boyunca, akşam yemeğini planlamak ve hazırlanmak için vakit bulacaktım.

Piccadilly hattına binip Holloway Yolu istasyonunda indim ve Waitrose'a gittim. Normalde yiyecek alışverişiyle Carl ilgilenirdi;

marketin koridorlarında bir profesyonel gibi hızla dolaşır, dikkatlice planlanmış bir listeyle soslar ve mısır gevreği arasındaki mesafeyi en aza indirirdi. Benim yaptığım alışveriş, onunkilerin üç katı uzunlukta olmuştu. Önce kasap tezgâhına gittim ve farklı şekillerde kesilmiş etlere baktım; etlerden sızan kan bana Madeleine'le yediğim öğle yemeğini hatırlatmıştı. Yine de güzel bir yemekti ve akşamki yemeğim için de ondan ilham aldım. Paketlenmiş iki biftek aldım, sonra da sebze reyonuna geri dönüp kuşkonmaz ve çilek aldım. Mevsimine göre takılmak umurumda değildi, böylesi güzel olacaktı. Dondurulmuş patates kızartmaları için dolapların olduğu reyona geri döndüm ve evde mayonez olup olmadığını hatırlayamadığım için gidip bir de mayonez aldım. Son olarak, küçük kâselerde çikolatalı mus almak için yine buzdolaplarının olduğu reyona geçtim. Patrick'in benden, ona puding de yapmamı isteyeceğini hayal edemiyordum.

"Bu kadar zahmet etmemeliydin," dedi Patrick, kapıyı açar açmaz.

"Etmedim."

"Hadi ya?" Fakat Patrick gülüyordu. Sonra da öne doğru eğilip beni öptü. Önceki hafta sonundan sonra kimse için kendimi güzelleştirmeye çalışmayacaktım. Bu tam tersi bir etki yaratıyordu. Öğrenciyken en iyi seksimi, giysilerime hiç de özen göstermediğim, üzerimde en kötü eski pantolonumla ve tıraşsız bacaklarımla olduğum zaman yapmıştım. Bunu, Carl'ın o kadar burun kıvırdığı elbisenin içine girmeden önce hatırlamalıydım. Bu yüzden de üzerime eşofman altı ve eski bir tişört geçirmiştim, sütyenim yoktu, omuzlarım hafifçe görünüyordu. İtiraf etmeliyim ki yüzümle biraz uğraştım; makyajsız bir doğallık izlenimi uyandıran, ama elimdeki neredeyse bütün kozmetikleri seferber ettiğim o sağlıklı ışıltıyı yakalamak için.

Patrick beni açık kapıdan içeri doğru itti ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Tişörtümün yakasını dikişlerinden yırtılıncaya kadar çekiştirdi. Kopan parçaları yere bıraktı. Sonra beni duvara doğru çevirip eşofman altımı aşağı çekti. Bir eliyle sırtıma sertçe bastırırken diğer eliyle fermuarını açtı. Eline tükürdü, aletini biraz ovaladı, sonra da ilk baştaki acı dolu inlememi görmezden gelerek içime girdi. Birkaç dakika içinde her şey olup bitmişti. Geri çekildi ve beni öpmek için kendine doğru çevirdi.

"Gün boyunca bunu düşünüyordum," dedi sonunda.

Soluk soluğa kalmıştım, az evvel yaşananlar konusunda ne düşüneceğimden emin değildim. Fakat bir şey söylemedim, külotumun ayak bileklerimde olduğunun farkındaydım. Onu eşofman altımla birlikte yukarı çektim. Tişörtün parçalarını yerden aldım ama onarılabilecek bir durumda değillerdi.

"Akşam yemeği için geldiğini sanıyordum," dedim.

"Öyle zaten. Sonrası ve öncesi için de geldim ama."

"Gidip üzerime bir şey giyeyim," dedim ondan uzaklaşarak. Sivri bir şeyin üzerine bastım ve eğilip onu yerden aldım; temizlik yaparken gözden kaçırdığım bir Lego parçasıydı bu. Tilly'yi düşünerek parçaya baktım. Kızımın evinde metres rolünü oynamaktan gitgide daha çok rahatsızlık duymaya başlıyordum. Patrick ısrarla durumu yönetmeye çalışıyordu.

"Yapma. Böyle hoşuma gidiyorsun." Eşofman altımı yeniden aşağı çekti ama bu kez külotumu üzerimde bıraktı.

"Çıplak şef, ha? Biraz klişe değil mi?" Onu iterek kendimden uzaklaştırdım ama eşofman altını yerde bıraktım.

"Biraz klişeden bir şey olmaz. Hadi gel, birer içki içelim." O vakte dek yanında getirdiğini fark etmediğim bir poşet içindeki şişeleri bana verdi.

Çıplaklığımın farkında olarak ama bunu görmezden gelmeye çalışarak, onu ve şişeleri mutfağa götürdüm. Matilda doğduğundan beri çıplaklık olayından vazgeçmiştim; onun varlığı ve yaş

almanın getirdiği tahribat, üzerimde kirli pijamalarım ve bir Noel günü Carl'dan çaldığım kocaman bir polar olmadan ortalıkta dolaşma konusunda beni isteksiz kılıyordu. Mutfakta ışıklar açıktı ve bu gösteriyi seyretmek için içeriyi seyredecek komşuların olabileceğinin farkındayım. Yani, aslında Londra'daydık, neredeyse hiç kimseyle konuşmuyorduk ama ya komşulardan biri, bir sabah Carl'ı gördüğünde, onlar için sahnelediğim performanstan bahsederse ne olurdu? Carl bunu umursar mıydı? Fırına asılı bir önlüğü alıp üzerime geçirdim.

"Korkak," dedi Patrick.

Mutfağın balkon kapısına doğru ilerleyip perdelerin bağlarını çözerken, "Biftek pişiriyorum. Kendimi yakmak istemiyorum," dedim tüm ağırbaşlılığımla. Normalde bunları asla çözmezdik. Perdenin kıvrımları arasından toz ve ölü güveler döküldü ama en azından artık bir perdenin ardındaydım.

Ben bununla uğraşırken Patrick'in çekmeceleri karıştırdığını duyabiliyordum. Arkamı döndüğümde elinde bir tirbuşon tutuyordu ve bir şişe şarap açmıştı. Dolaptan bardakları çıkarıp ona uzattım, o da bardakları doldurdu.

"Şerefe," dedi ve kadehlerimizi tokuşturduk. "Ne yiyoruz? Biftek dışında?"

"Sebze ve fırında patates. Sana pek iyi bir aşçı olmadığımı söylemiştim."

"Eminim harika olacaklar." Patrick görgülü biriydi, bunu kabul ediyordum. Canı istediği zamanlarda tabii.

Ben fırını açıp patatesleri tepsiye koyarken o da salona doğru ilerledi. Geri döndüğünde elinde düğün fotoğrafımız vardı.

"Bu kocan mı?"

"Evet. Elbette." Havada, daha önce var olmayan bir gerginlik oluşmuştu. Bir an birbirimize baktık ve sonra fotoğrafı salona geri götürdü. Çerçeveyi rafa geri koyarken çıkan tıkırtıyı duydum.

"Başından beri evli olduğumu biliyordun," dedim.

"Biliyordum. Biliyorum."

"Başkalarıyla görüşmenden hoşlanmadığım için bana çıkışmıştın". Tartışmamızı gündeme getirmek istemiyordum ama bunun söylenmesi gerekiyordu.

Patrick iç geçirdi. "Tamam, yine bu konulara girmeyelim. Keyfini kaçırdığım için özür dilerim. Şimdi bunu düşünmeyelim. Gözden uzak, gönülden uzak, öyle değil mi?"

Söylemesi kolay, diye düşündüm ama onunla tartışmadım. Patatesleri fırına koydum ve kuşkonmazın uçlarını kestim.

Şarap. Biftek. Daha çok şarap. Fazla pişerek yanmış patatesler bir yana ayrılmış. Daha çok şarap. Birlikte kanepede uzanıyor, birbirimize çikolatalı mus yediriyorduk. Beni yavaşça yere doğru itti ve yavaş yavaş vücudumun aşağısına doğru ilerlemeye başladı. Rahatlamaya çalıştım; üzerime sürmeye başladığı musla halıyı ne kadar kirletebileceğini ve bunu Carl'a nasıl açıklayabileceğimi düşünüyordum.

"Hey, rahatla. Bunun hoşuna gideceğini düşündüm," dedi başını kaldırırken. Yüzü çikolataya bulanmıştı ve o an tek yapmak istediğim gülmekti. Kahkahalarımı bastırdım ve ağzımdan bir homurtu çıktı. Patrick gülümsedi.

"Aynen böyle işte," dedi. Sesinde memnun bir ifade vardı. Sonra da işine kaldığı yerden devam etti.

O anın içine dalmak isteyerek gözlerimi kapattım. Ama halının dokusu sırtıma batıyordu ve mus da karnımı kaşındırıyor. Gözlerimi açtım ve odada etrafıma baktım, köşedeki televizyon ve DVD oynatıcının parlayan kırmızı ışıklarını gördüm. Onu kendimden uzaklaştırmak istemiyordum ve bundan hoşlanması gerekenin o değil, ben olduğumu biliyordum ama kendimi bunu istemeye zorlayamıyordum. Kafasını kendimden uzaklaştırdım.

"Cidden bunun için havamda değilim," dedim. "Üzgünüm, rahatlayamıyorum."

Sırıtarak üzerime eğildi. "Seni rahatlatacağım. Sadece bana izin vermen gerek." Tekrar başladı ama ben bir kez daha kafasını kendimden uzaklaştırdım. Ellerimi uzattı ve elleriyle ellerimi kavradı. Kollarımı sıkıca kavradıktan sonra onları yere bastırdı. Çok sert çekiyordu ve ellerimle omuzlarımı acıtıyordu. Kendimi ondan kurtarmak için kıvranıp duruyordum ama biraz sonra Patrick, bedenini bacaklarımın üzerine koyunca hareket edemedim. Bana başıyla, dişleriyle ve diliyle baskı yapıyor, bu da canımı acıtıyordu. Bacaklarımı ve ellerimi hareket ettirmeye çalıştım ama yapamıyordum, o da durmuyordu.

Başını kaldırdı. "Bundan hoşlanmanı sağlayacağım," dedi.

"Dur," diye bağırdım ve kendimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Sertçe yalamaya devam etti ve sağ elimi bırakıp parmaklarını sertçe içime soktu. Bu daha çok canımı acıttı.

"Kes şunu," diye bağırdım ve kanepeyi, halıyı, çikolatayı unutarak kendimi zorla itip yuvarlanarak sehpanın ayaklarına doğru uzaklaşmayı başardım ve oraya çarptım. Ayağa kalkmaya çalıştım, uyluğum ve omzum darbeden dolayı ağrıyordu. O da ayağa kalktı ve bir an için beni tekrar yakalayacağını düşündüm ama sonra ellerini teslim olmuş gibi kaldırdı ve geri çekildi.

"Üzgünüm, Alison. Üzgünüm. Bu hoşuna gider sanmıştım," dedi.

"Yanlış düşünmüşsün." Koltuklardan birinin arkasında bir örtü duruyordu, onu alıp vücuduma sardım. Işığı yakıp odadaki hasarı inceledim. Halıda upuzun, kahverengi bir leke vardı. Ağır ağır kanepeye oturdum.

"Özür dilerim," dedim. "Bu kadar gerilmek istememiştim. Belki de burada, evde olmamdır sebebi..."

"Özür dilemen gerekmiyor. Bana söylediğin zaman durmalıydım. Kendimi kaptırdım," dedi. Yanımdaki kanepeye oturdu ve elini uzattı. Bir an sonra elini gevşekçe tuttum. "Ama daha önce beni hiç durdurmamıştın."

"Daha önce hiç bunu istememiştim ki. Bu kez bana doğru gelmeyen bir şeyler vardı," dedim.

"Üzgünüm," dedi tekrar ve bir süre el ele oturduk.

Telefonumun mutfaktan gelen *bip* sesi, sessizliği bozdu.

"Kim olduğunu görmem gerek. Belki de..." Cümleyi tamamlamadan kalkıp telefonumu aldım. Bir mesaj gelmişti. Bilinmeyen bir numaradan. Akşamımızı taçlandırmak için ihtiyacımız olan tek şey buydu zaten.

Seni pis sürtük.

Harika. Telefonumu ona uzattım. Patrick telefonu aldı ve mesajı okudu.

"Tanrım. Bu boku ciddiye almayacaksın, değil mi?" dedi.

"Ne demek istiyorsun? Bunu hiçbir şekilde kabul edemem. Bıktım artık," dedim ona.

Patrick mesaja tekrar baktı ve telefonumu kapatıp sehpanın üzerine koymadan önce mesajı sildi.

"Lütfen bu gece bunu düşünmeyelim, olur mu? Kim olursa olsun, önemli değil. Hiçbir anlamı yok. Vız gelir bize."

Karşısındaki koltuğa oturup örtüyü bacaklarımın üzerine indirdim. Üşümeye başlamıştım.

"Hepten anlamsız değil. İçinde bir şey var bunun. Bunu görmezden gelemem."

"Gelebilirsin. Eğer öyle yapmayı tercih edersen," dedi Patrick. "Bu her kimse, senden bir tepki bekliyor. Ona bu tatmini yaşatma."

"Çocuğuyla, oyun parkında ona zorbalık eden arkadaşları hakkında konuşan birine benziyorsun," dedim.

"Ne olmuş yani? Bu geceyi mahvetmek istemiyorum ben."

"Çoktan mahvolmadığını söyleyen kim ki?" Yeniden lekeli halıya baktım.

"Tekrar ediyorum, sadece bozulmasına izin verirsen bozulur. Üzgün olduğumu söyledim sana. Kendimi kaptırdım gitti işte."

"Bu pek de bir bahane olmadı."

"Elimdeki en iyi bahane bu ama," dedi ve ayağa kalktı. Yanımda yere diz çöktü, kollarını bana doladı ve sonunda onun kolları arasında bıraktım kendimi. Meselemiz yine bir sonuca bağlanamamıştı ama tartışmaya dayanamıyordum. Neticede yaptığı şeyi devam ettirmemişti ve belki de ben fazla gergindim.

"Hadi akşamımıza yeniden başlayalım. Gidip biraz daha şarap alayım ben."

Patrick mutfağa gitti. Ben de telefonumu yeniden açtım. Carl, telefonum kapalıyken bana bir mesaj atmış, Matilda ve annesinin birlikte kek pişirirken çekilmiş bir fotoğrafını yollamıştı. Elleri unla, ağzının etrafı da çikolatayla kaplı olan Matilda gerçekten mutlu görünüyordu. Ona duyduğum özlem dalgası birden beni ele geçirdi ve bu hissin şiddeti azaldıkça kendimi, iyi ve saf olan her şeyden yoksun kalmış gibi hissettim. Neredeyse çırılçıplak bir halde oturma odamda, Tilly'nin oynadığı ve televizyon seyrettiği yerde oturuyor, "hayır" kelimesinden anlamayan bir adamın geri gelip beni tekrar taciz etmesini bekliyordum. Eğer bir arkadaşım olsaydım, bu durumda kendime bağırıyor, ona böylesine bencil ve aptal bir orospu gibi davranmaktan vazgeçmesini söylüyor olurdum. Çikolatayla etrafı kirleteceksem, bunu yalnızca kızımla yapmalıydım. Göğsümde bir yumru büyümeye ve çenem sıkışmaya, gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı.

Patrick, elinde iki kadeh şarapla odaya geri geldi. Kanepede yanıma oturdu. Hemen ayaklanıp sandalyeye geçtim.

"Tanrı aşkına, Alison. Üzgün olduğumu söyledim sana." Kadehindeki şarabı tek seferde içip bitirdi.

"Mesele o değil," dedim.

"Yine kendini suçlu hissettiğini söyleme bana."

Tam ona, "Bak Patrick, karmaşık bir durum bu," dediğim sırada odadan çıkıp elinde şarap şişesiyle geri döndü. Kadehini ağzına dek doldurdu ve şarap kenarlardan halının üzerine, diğer lekenin üzerine döküldü.

Şarabımı içtim. Aramızdaki sessizlik uzadı. Sanki ikimize de uzaktan bakıyormuşum gibi hissediyordum; sanki odanın köşesinde bir yere tünemiş, iki kişinin birbirine yabancılaşmasını seyrediyordum. Patrick derin bir nefes aldı.

"Sigara ister misin? Yanımda var," dedi.

Hayır, böyle iyiyim."

Uzunca bir sessizlik oldu.

"Sanırım gitsem iyi olur."

Örtüyü etrafıma daha sıkıca sardım.

"Eee?" dedi Patrick. "Kalmamı istiyor musun?"

"Patrick..."

"Normalde sert seversin," dedi keyifsiz bir ifadeyle.

"Sanırım bu evde olmamızla ilgili bu," dedim. "Üzgünüm. Akşamımızı mahvetmek istememiştim."

Patrick uzandı ve dizime dokundu. Ondan uzaklaşmamaya çalıştım.

"Belli ki bu kadarı çok fazla oldu senin için. Ben gidiyorum." Ayağa kalktı. "Üzgünüm, Alison. Buraya gelmem bir hataydı. Burası senin evin, kızının evi... Ben buraya ait değilim."

Giysilerini toplamak için alt katta dolaşırken onu izledim. Her şeyini topladıktan sonra giyindi. Ben de üzerimdeki örtüye sıkıca sarınmış bir halde, yerde öylece durup onu seyrettim. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum, boğazımda bir yumru büyüyordu ve dudaklarım titriyordu. Gitmesini istiyordum ama aynı zamanda kalmasını da istiyordum ve tek kelime etmem durumunda o baraj yıkılacak, ciddi ciddi ağlamaya başlayacaktım.

Patrick artık giyinmişti; paltosunu da üzerine geçirmiş, ayakkabılarının bağcıklarını bağlamıştı. Çantasını eline aldı ve eğilip beni alnımdan öptü.

"Seni ararım."

Bunları söyledikten sonra çıkıp gitti. Evin kapısını açıp kapatırken içeri bir soğuk hava dalgası girdi. Olduğum yerde durmaya

devam ettim. Boğazımdaki yumru çözülünce kendime biraz daha şarap koydum. Alt kattaki ışıkları kapatıp banyoyu hazırladım. Ellerim terli, ayaklarımsa buz gibiydi. Uzun süre küvette uzandım, başımı suyun altına soktum. Kulaklarım suyla dolmuştu ve merkezi ısıtma gece kapanırken borulardaki suyun şırıltısından başka bir şey duyamıyordum. Ayağa kalktığımda su ılıklaşmıştı ve parmaklarım buruşmuş, mavi tonuna bürünmüştü. Alt katta telefonum çalıp duruyordu ama ben yatağa girdim ve saçlarım ıslak halde, dizlerimi kendime çekip kıvrılarak iyice ufaldım.

Uyuyacağımı düşünmüyordum ama uyku dalgalar halinde beni derinlere iterek, kolayca geliverdi. Telefonum çalmaya devam ediyordu ama ses beynimin içinde bir ninni gibi dolaşıyordu. O gece telefonumun kaç kez daha çalacağını bilmiyordum ama Patrick ve Carl rüyalarımda melodinin ritmine göre dolaşıp dururken, sesi daha fazla duymadım.

15

Carl ve Matilda, pazar günü eve döndü. Matilda bir deniz salyangozu gibi bana yapışarak hafta sonu yaptığı çizimleri gösterdi. Carl kayıtsız görünüyor, sadece doğrudan ona sorduğum sorulara cevap veriyordu ve o zaman bile kısa cevaplar vermekle yetiniyordu. Evin tertemiz olmasını sağlamıştım; iki gün boyunca tek başıma kaldığım süre zarfında her yeri silip süpürmüş, Tilly'nin fotoğraflarını ait oldukları yerlere geri koymuştum. Tavuk ve peynirli makarna yapmıştım. Matilda ikisini de kısa sürede silip süpürdü. Ona vejetaryenlikle yaşadığı kısa süreli flörtü hatırlatmadım, sadece bu evre çok çabuk geçtiği için rahatlamıştım. Carl da yemiş, pek bakmadan lokmaları ağzına tıkmıştı. Yemeklerin tadını bile almadığından emindim ama en azından yemeklere bu kez bir kusur bulmamıştı.

Matilda'yı yıkadım ve akşam yemeğinden sonra ona bir hikâye okudum. Carl yemeğini bitirdiğinde ağır ağır oturma odasındaki kanepeye oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. Ona, Matilda'yı yıkayıp yatırırken bana yardım etmek isteyip istemediğini sordum ve dönüp bana bakmadan, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Bunu hayır cevabı olarak algıladım. Matilda, saçını tarayıp kuruturken bana sarıldı ve saat sekiz buçuk olmadan uykuya daldı. Kendim de yatağa girmek istiyor, Carl'la aramızda muhtemelen saatlerce sürecek gergin sessizliğin gölgesini üzerimde hissediyordum. Merdivenlerin tepesinde durup kendimi buna hazırladım.

Oturma odasında karşısına otururken, "Demek iyi bir haf-

ta sonu geçirdiniz," dedim. Halıdaki kahverengi leke çok silikti. Cuma gecesi olan her şeyin izini silmek için kat kat Vanish sürmüş, cumartesi günü de lekeyi temizlemek için uzun zaman harcamıştım. Geride kalan gölgeye bakmamaya çalışıyordum ama aslında Carl'ın bana ne kadar dikkat ettiği düşünüldüğünde, bunun pek de bir önemi yoktu.

İlk sözlerime karşılık vermediğinden, "İyi bir hafta sonu muydu?" diye sordum tekrar.

"Ne? Ah, evet. Biraz uzaklaşmak güzel oldu," dedi gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadan. Bilgisayara bir tane vurmak istiyordum.

"Gönderdiğin fotoğraflar güzeldi." Vazgeçmemeye kararlıydım.

"Evet, evet," dedi bu kez. Ekranındaki her neyse, büyüleyici bir şey olmalıydı.

"Carl, bana bakar mısın?"

"Sadece biraz iş yapmaya çalışıyorum..." diye söze başlayacakken dizüstü bilgisayarını elinden alarak sözünü kestim. Carl elime uzandı ama ben bilgisayarın kapağını kapatıp onu arkamdaki rafa koydum.

"Bilgisayarımı geri ver," dedi. Öfkeli görünüyordu ama en azından bana bakıyordu.

"Hayır. Konuşmamız gerek."

"Konuşmamıza gerek yok. Bilgisayarımı geri istiyorum," dedi. Ayağa kalktı ve bilgisayarı almak için rafa doğru yürüdü ama ben ondan daha hızlı davrandım. Onu yakalayıp kollarımın arasına aldım. Bunun için benimle dövüşmesi gerekecekti.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi. Görünüşe göre ciddiydi çünkü kollarımı kavrayarak aralamaya çalışıyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Dirseğimle iterek kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Bilgisayarımı geri istiyorum," diye bağırdı suratıma.

"Tamam, al lanet olası bilgisayarını." Kıvrılıp yanından geçerek onu yere koydum ve sertçe kendimden uzağa doğru ittim. Bilgisayar halının üzerinden kayıp duvara çarptı. Carl peşinden koştu ve onu itinayla yerden alıp tekrar kanepeye oturarak açtı.

Eşofmanımın kollarını yukarı çektim ve kollarımdaki kızarıklıkları gördüm. "Kollarımı kızarttın," dedim. Başını kaldırmadı.

"Carl, kollarımı acıttın. Baksana bana." Bana verdiği bu fiziksel tepki karşısında o kadar şoke olmuştum ki onu ne kadar sinirlendirdiğim umurumda değildi.

Sonunda bana baktı. "Onu elimden almamalıydın."

"Konuşmamız gerek. Benimle konuşmuyorsun. Daha önce canımı hiç yakmamıştın ve bu umurunda değilmiş gibi davranıyorsun." İstemesem de ağlamaya başladım ve sözcüklerim dudaklarımın arasından tutarsız bir uluma şeklinde çıktı.

"Söyleyecek ne olabilir, bilemiyorum," dedi.

"Ayrılıyor muyuz? Boşanmak mı istiyorsun?" Artık hıçkırarak ağlıyordum.

"Alison, ben..." Carl belki de içe işleyecek bir şey söyleyecekti ama durdu. Kapıya bakıyordu. Konuşmasını bekledim, hıçkırıklarım dindi ve sonra onun neden durduğunu anladım. Kapı ağır ağır hareket ediyordu ama arkasından hafif bir ağlama sesi geliyordu. Carl hemen kapıya doğru gitti. Kapıyı açtı ve o an Matilda'nın, Pembe Fil'i kucağında sıkı sıkı tutmuş, yüzü buruşmuş bir halde orada durduğunu gördüm. Carl onu kucağına aldı ve Matilda da kendini babasının omzuna bıraktı.

"Boşanıyor musunuz?" dedi sonunda, konuşabilecek kadar sakinleştiğinde.

"Hayır," dedik ikimiz de aynı anda.

"Kavga ettiğinizi duydum. Aşağı indiğimde annem boşanmak diyordu. Kavga etmenizden nefret ediyorum. Lütfen durun artık." Matilda yine ağlamaya başladı.

Sanki biri elini karnıma sokmuş ve iç organlarımı tutarak ya-

vaşça, ağır ağır büküyormuş gibi hissediyordum. Göğsümde bir sızı, içime buz gibi dalgalar yayan bir yumru vardı. Carl da üzgün görünüyordu, yüzündeki kayıtsızlık ifadesi Matilda için duyduğu endişeyle yer değiştirmişti. Onu dizinin üzerine oturtup sıkıca kucakladı.

"Carl, konuşmamız gerek. Bunun Matilda'yı nasıl etkilediğine baksana. Hepimizi." Artık ona yalvarıyordum ama bu umurumda değildi. Bu çıkmazı bir şekilde aşmalıydık.

Carl sandalyede geriye yaslandı ve Matilda da ona yaslandı. Yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı; belki de bu ifade yenilgiydi. Belki sadece bitkinlikti.

"Tamam, konuşuruz. Daha sonra," dedi. Matilda'yı dizlerinin üzerinde kendine doğru çevirdi ve sonunda yüz yüze geldiler. "Tilly, tatlım. Tartıştığımızı duyduğun için üzgünüm ama şu anda anneyle babanın arası çok iyi değil. Bu boşanacağımız anlamına gelmiyor ama bazı konuları aramızda tartışıyoruz. Okulda arkadaşın Sophie'yle nasıl tartıştığını hatırlıyor musun?"

Carl, Matilda'yla konuşmaya devam etti ama onun sözlerini takip edemedim. Sanki üzerimden kayıp gidiyorlardı.

"... ama sorunlarımızı çözeceğiz çünkü biz senin annen ve babanız ve seni çok seviyoruz," dedi Carl, beni yeniden sözlerinin içine çekerek.

Başımı sallayıp yanlarına giderek diz çöktüm. Kolumu Matilda'nın omzuna attım. Bu sırada Carl'a da temas etmekten kaçınmaya çalıştım ama başaramadım. Carl benden uzaklaşmadı ve bunun bir başlangıç olduğunu hissettim.

"Çok doğru, canım. Biz seni gerçekten çok seviyoruz," dedim.

Onu tamamen sakinleştirip yatağa götürdük ve solukları derinleşip uykuya dalana kadar yanında kaldık. Önce Carl aşağı indi ve tüm bunların ardından benimle iletişim kurabileceğini umarak ben de yavaşça onu takip ettim.

"İşte bu yüzden çok önemli, Carl. Matilda. Sadece biz değil. Bu

yüzden çabalamalıyız. Sen de benimle aynı fikirde değil misin?" dedim.

Gözleri düşmanca bakıyordu. Ya da belki sadece temkinliydi. Samimiyetimi ölçmeye çalışıyordu. Onu anlayabiliyordum.

"Ayrıca geçen hafta sonu olanlar için üzgünüm. Tatildeyken. Gerçekten de o kadar sarhoş olmak istememiştim. Bana ne olduğunu bilmiyorum."

"Hiçbir zaman bilmezsin ki zaten..." Sesi çok alçak çıkmıştı ama kelimeleri yeterince net bir biçimde duyabildim.

"Lütfen üstüme gelme. Çabalıyorum. Gerçekten üzgünüm. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Bundan daha fazlası gerekecek. Çok söyledin bunu." Carl başını kanepeye yaslayıp gözlerini kapattı. Yenilmiş gibi bir ifade vardı yüzünde.

"Bana bir şans daha ver. Matilda'nın hatırı için bunu düzeltmeye çalışmalıyız," dedim ona.

Carl iç geçirip gözlerini açtı ve annesinin yanından döndüklerinden beri ilk kez bana tam anlamıyla baktı. Daha doğrusu, beni Brighton'da bırakıp gittiğinden beri ilk kez. Bir an bakıştık ama gözlerini önce indiren o oldu.

"Yorgunum, Alison. Bunca drama beni çok yordu. Her şeyin sessiz sakin ilerlemesini istiyorum. İşime devam etmek, kızımıza bakmak ve tüm bu... performans sürekli yaşanmasın istiyorum," dedi.

"Bunu ben de istiyorum. Her zaman bunu istedim," dedim.

"Böyle düşündüğünü biliyorum." Sesinde neredeyse nazik bir ifade vardı. "Ama şu anda bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Ne istediğini bilmiyorsun sen. Bu da bizi öldürüyor."

Bu sözlerle kastetmiş olabileceği şeyi söylemeye çalışıyor olamazdı çünkü Patrick hakkında herhangi bir şey bilmesinin mümkün olmadığını biliyordum. Fakat bir an için kalbim hızlandı ve dilim sanki ağzımın içine kalınlaşıp kurudu. Ardından da içimde bir adrenalin dalgasının kabardığını hissettim.

"Sorun sadece ben değilim, biliyorsun. En azından son birkaç yıldır benden uzaksın. Özellikle geçen yılın yazından beri. Artık beni becermek istemeyen sendin. Bunu birçok kez açıkça belirttin."

"Görüyorsun ya, Alison, işte demek istediğim şey de bu. Neden buna becermek ya da becerilmek diyorsun? Bu bizim için sevişmek olmalı. Ben karımı becermem," dedi. Başını eğmişti ve bu kadar yoğun, kaba ve beceriksizce bir dil kullanmış olabilmem konusunda duyduğu endişe ifadesinden seziliyordu.

"Becermek, becerilmek ya da sevişmek, ne demek istersen onu de. Seneler önce ilgisini kaybeden sendin. Bunu gayet iyi biliyorsun. Stresli olduğunu söyledin, o zamandan beri de her şey bitti. Bunun için beni suçlayamazsın."

"Evlilik seksten daha fazlasıdır. Bütünlüklü bir yapıdır. Biz bu yolculukta ortağız, Alison ve kızımız için en iyi hayat koşullarını oluşturmak için birlikteyiz." Gülümsedi. Bir an başımı okşayacağını sandım.

"Bana Alison demeyi keser misin? Tanrı aşkına." Bıkmış usanmıştım artık.

"Bağırma. Matilda üzülecek."

Çığlığımı bastırıp sandalyenin koluna sertçe vurdum. Canım yandı. Elimi tuttum ve o an Carl da bakışlarımı yeniden yakaladı. Bir an için gülmeye başlayacağımızı, içinde bulunduğumuz vaziyetin saçmalığının, o öfke dolu ortamı yok edeceğini düşündüm. Yani, bizden söz ediyorduk; Carl ve benden. Yetişkin hayatımızın en iyi kısımlarını birlikte geçirmiştik. Her şeyi birlikte atlatmıştık. Fakat o an geçip gidince Carl'ın yüzünde sert bir ifade belirdi.

"Bunun üstesinden gelmeye çalışacağız. Alison. Matilda için. Ama tüm bunlar konusunda çok daha olgun davranman gerekecek. İyi günde, kötü günde. Hatırlıyor musun?"

Kötü. Daha da kötü. En kötü. Boğazımda hâlâ o kahkaha baloncuğunun varlığını hissediyordum ama onu salıvermek o an

için pek uygun olmazdı. Carl kahkaha atacak havada değildi. Yüzünü soktuğu bu hali tanımakta zorlandım ama sonra anladım; o artık, samimiyetle çatılmış kaşlarıyla terapist Carl'dı. Bu düşünceyi yakaladım ve bastırdım. İlişkimizdeki çürümenin bazı yönlerini o başlatmış olabilirdi ama onu devam ettiren bendim. Bir başkasını beceren (evet, kesinlikle bu kez beceren) bendim. Kendime, bunu Matilda için yapacağımı hatırlattım. Onun hatırına daha iyi bir insan, daha iyi bir anne, daha iyi bir eş olacaktım.

"Hatırlıyorum. İyi günde, kötü günde. Bu işi yürüteceğiz, söz veriyorum," dedim.

Bu kez bana karşı çıkmadı. Bir an sonra elini bana uzattı ve ben de bu eli tuttum. Parmakları serindi ve ellerimin sıcak ve terli olduğunun farkında olsam da Carl geri çekilmedi. Elimi tam anlamıyla sıkıca kavramış değildi ama idare ederdi.

Çok fazla uyuyamadım; Carl'ın yatağın diğer tarafında benden uzak durmaya çalıştığının ziyadesiyle farkındaydım. Aramızdaki boşluğun üzerinde sanki pek sağlam olmayan bir köprü vardı ama bu köprü çok fazla dayanmayacaktı. Pazartesi sabahı saat altıda kalktım ve kendimi erkenden odama attım. Bir tartışmaya daha dayanamazdım.

Masanın üzerine, işe gitmek zorunda olduğumu söyleyen bir not bıraktım, altına da "Öpüyorum" yazdım. Bunu Matilda'ya mı yoksa ikisine birden mi yazdığımı bilmiyordum ama anlamına onlar karar verebilirdi. Otobüs boş ve sokaklar ıssızdı. Fleet Caddesi'ne varmak hiç zaman almadı. Evden sık sık böyle erken saatlerde çıkmam iyi olabilirdi. Temple Caddesi de, sadece en özverili avukatların çalıştığını gösteren birkaç ışığın varlığı haricinde ıssızdı.

Karanlık binaların önünden geçerken stajyerlik günlerimi, her zaman en geç sabah yedide masasında olan ve akşamları

odasından en son çıkan bir işkolik olan hocamı düşündüm. Bir diğer stajyer hocam da genellikle bir önceki gece masasının altında uyur vaziyette bulunur, her zaman gece geç saatlerde içki içmeyi ve kulüplere gitmeyi teşvik ederdi. On beş yıl önce, ikisi arasındaki benzerliği fark edemeyecek kadar saftım, sadece doğalarındaki büyük farklılıkları görüyordum. Artık ikisinin de tıpkı benim gibi evden uzak kalmaya çalıştığını fark ediyordum. Biri, avukatlarla birlikte beni sarhoş ederdi; bir diğeri ise hem bana hem de içki alışkanlığıma duyduğu hoşnutsuzluğu zar zor gizleyerek, küçümseyici bir tonda konuşurdu. O esnada, benim hazırladığım evrakları neredeyse kelimesi kelimesine kopyalayıp, üstelik bana tek kuruş ödemeden göndermekten de geri durmazdı. Onlarla çalıştığım dönemde, akşamdan kalmalık yönetimi ve yasal taslak hazırlama becerilerimi geliştirdim; belki de hayatımı nasıl mahvedeceğimi de o zamanlar özümsemiştim. Bu belki de bu, yani sanıklara uygulanan ama ceza hukuku dünyasının dışındaki herhangi birine uygulandığında tuğladan bir duvara çarpan inanılmaz saçmalama kapasitesi, peruka ve cübbenin beraberinde getirdiği bir şeydi.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıp kurul binasının önüne vardım. Dış güçleri istediğim kadar suçlayabilirdim ama evliliğim hâlâ berbat durumdaydı. Carl bana bakamıyordu bile ve ben de onun kendini mükemmel bulan o tavrını yıpratıcı bulmaya başlamıştım. Matilda'yla ilgilenme konusunda benden daha iyi olabilirdi ama daha fazla pratik yapmıştı. Ben ailem için para kazanırken o Bakıcı Baba rolünü oynuyordu. Gittikçe daha fazla öfkeleniyordum, düşünceler zihnimde kontrolden çıkıyordu. Binanın kapısından içeri girip odama geçtim. Matilda masamın üzerindeki fotoğrafından bana gülümsüyordu. Hâlâ yeni bir çerçeve almamıştım ve suçluluk duygusu âdeta içimi bıçak gibi deşiyor, beni öfke döngülerimden çekip çıkarıyordu; boktan bir anne olduğuma dair o duygu yeniden beni vuruyordu. Kendimi san-

dalyeye bırakıp başımı ellerimin arasına aldım.

Birkaç dakika sonra birinin kapıda öksürdüğünü duydum. Arkamı döndüğümde bunun, kâtip Mark olduğunu gördüm.

"Erkencisin," diye bir yorumda bulundum.

"Biliyorum. Bu hafta yapılacak çok şey var. Kâtip odasında yeni bir dosyalama sistemi üzerine çalışıyorum, bu yüzden bugün biraz erken gelmenin mantıklı olacağını düşündüm. Ya siz, efendim?" dedi.

"Uyuyamadım, ben de evraklar üzerinde biraz çalışmak için geldim. Her zaman yapılacak bir şeyler vardır."

"Doğru. Üstüne bir de bunlar var." Elindeki kâğıtları bana verdi. "Cuma günü gelmişler."

"Ben yoktum," dedim gereksiz yere. O da bunun farkındaydı zaten. Susup evraklara baktım. Madeleine'in oğlu James'in savcılık ifadesiydi bu. Geçtiğimiz perşembe tarihliydi.

"Bunu ne zaman tebliğ ettiler?" diye sordum.

Mark omuz silkti. "Bilmiyorum. Cuma günü saat altı civarı son kurye servisiyle gelmiş. Size yalnızca bunu söyleyebilirim. İşime devam etmem gerek."

"Elbette, tabii. Çok teşekkür ederim."

Okumaya başlamadan önce Patrick'i arayıp ifadenin ne zaman geldiğini ve James'in tanık olması konusundaki görüşünü sordum. Saat sekizi geçtiği için cevap verip vermeyeceğinden emin değildim ama Patrick telefonu üçüncü çalışta açtı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda. Bak, sana şeyi soracaktım..."

"Cuma günü olanları mı? Üzgünüm, salaklık ettim. Belki evinde olmak beni tedirgin etti, bilmiyorum," dedi.

Afallamıştım. Bu, beklediğim bir şey değildi; benden özür diliyordu. Bir pislik gibi davrandığının tam ve açık bir ifşasıydı bu.

"Seninle konuşmak istediğim şey bu değildi. Ama teşekkür ederim. Tedirgin olmana üzüldüm," dedim.

"Harika bir akşamdı. Gerçekten yemeğin tadını çıkardım. Ama bir pislik gibi davrandım ve üzgünüm. Affedildim mi?"

"Evet, elbette. Elbette affedildin." Bana karşı şansını zorladığını biliyordum ama sonunda vazgeçmişti. Ben de onunla, her zaman olduğum gibi rahat olamamıştım. Onun da söylediği gibi, normalde sert severdim. "Bak, sorun değil. Aslında seni, James'in ifadesi hakkında konuşmak istediğim için aramıştım. Gerçekten de oğlunu, ona karşı ifade vermesi için mi aramayı planlıyorlar?"

"Bence bunu yapma konusunda pek istekli değiller. Davadaki Çocuk Koruma Hizmetleri Kurumu avukatıyla kısa bir sohbet ettim. Yine de oğlan, ilişkinin durumuyla alakalı görülüyor."

"Öyle olmalı. Annesi onu görebildi mi?" dedim ama sonra sustum. Kefalet şartlarını şöyle bir hatırlamak için evrakları karıştırdım. Elbette Madeleine oğlunu görememişti; savcılık tanıklarıyla hiçbir şekilde temas kuramazdı. Her kim olursa olsun.

"Neyse, ifadeyi oku. Faydasız bir şey olduğunu düşünmüyorum," diye devam etti. "Ondan aldığın ifadelerle hâlâ bunu adam öldürmeye indirgeyebileceğimizi düşünüyorum ben."

"Öyle olacak. Cuma gecesi bundan neden bahsetmedin?"

"Üzgünüm, tamamen aklımdan çıktı. Düşünmem gereken başka şeyler vardı. Hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. Hatta bunların bir kısmı eğlenceliydi. "Doğru."

Uzun bir duraklama yaşandı. Tam sessizliği doldurmak için bir şey söylemek üzereyken Patrick benden önce davrandı.

"Alison, daha önce de söyledim, biliyorum, ama gerçekten üzgünüm. Kendimi çok fazla kaptırdım. Hayır deyince buna hemen o anda saygı göstermeliydim."

Konuşmaya başlayacakken sözlerine devam etti.

"Bir dahaki sefere böyle bir şey yaşanmayacak."

"Bir dahaki sefere mi?" dedim.

"Bir dahaki sefere. Seni daha sık görmek istiyorum, Alison.

Daha sık. Bu beni kendime getirdi. Tüm hafta sonu bunu düşündüm. Onca sene boyunca insanlarla gönül eğlendirdim, bağlanmaktan kaçtım. Belki de artık kaçmayı bırakmamın zamanı gelmiştir. Sürekli seni düşünüyorum, biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Evet. Gerçekten. Sanırım özel bir durumumuz olabilir. Bak, bunu daha sonra düzgünce konuşabiliriz, ne dersin? Şimdi mahkemeye gitmem gerek," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonumu önümde tuttum ve sanki Patrick'in düşüncelerini daha çok açık edebilecekmiş gibi bir süre ona baktım. *Özel bir durum?* Birden yanaklarımı ateş bastı ve gerçeklik hızla geri gelmeden önce bir anlığına göğsümde bir sıcaklık hissettim. Evet, kocam ve çocuğumun yarattığı, rahatsızlık veren ufacık bir durum olmasaydı öyle olabilirdi. Patrick, bağlanmanın kurallarını değiştiriyor, bana asla tartışmaya açık olmaması gereken bir gelecek sunuyordu. Eğer söylediklerine inanabilirsem ve eğer bu sözler, o gece beni zorladığı için duyduğu suçluluktan kaynaklanmıyorsa tabii. Matilda'nın fotoğrafı tekrar gözüme çarptı ve kalbim sıkıştı. Patrick'in nasıl hissettiği önemli değildi, Carl'la sorunumuzu çözmek zorundaydık. Bir şekilde.

James'in ifadesine geri döndüm.

İsmim James Arthur Smith ve on dört yaşındayım. Kent'teki Queens School isminde bir yatılı okulda 9. sınıf öğrencisiyim. Bu okula geçeli bir yıldan biraz fazla bir süre oldu. Ondan önce Clapham'da, evimin yakınındaki bir okuldaydım. Yatılı okula gidene kadar annem ve babamla evde yaşıyordum ama babam iş nedeniyle çok sık seyahat ediyordu.

Artık tüm tatillerimi evde geçiriyorum ve okulda da yarıyıl tatiline ek olarak, dönem içinde eve gitmek için bir hafta daha seçebiliyoruz. 5 Eylül günü okula geri döndüm ve dönemin başlamasına çok az kalmış olmasına rağmen, 15 Eylül günü, hafta sonu için

eve gelmeye karar verdim çünkü hazırlık sınıfından bir arkadaşım parti veriyordu. Cuma akşamı eve geç gittim. Annem yemek yaptı ve akşam yemeğini evde yedik. Babam işteydi ve geç saatlere kadar eve gelmedi. Yatmıştım ama sık sık tartıştıklarını duyabiliyordum. Babam bağırıyordu ve annem ağlıyordu. Sonunda uyudum. Neler olduğunu görmek için aşağı inmedim çünkü babam bunu yapmamdan hoşlanmaz.

Cumartesi günü geç uyandım. Annem ve babam dışarıda olduğu için kahvaltımı tek başıma yaptım. Mutfağın kenarında, süpürülüp öylece bir yığın halinde bırakılmış gibi görünen kırık cam parçaları vardı. Sanırım bu bir şişeydi. Önceki gece kırıldığını duymamıştım, bu yüzden neler olduğunu bilmiyorum. Bir yerlerde kan olup olmadığını görmek için etrafa baktım ama kan izi yoktu. Cam parçalarını gazeteye sarıp çöp kutusuna attım çünkü eve geldiklerinde onları orada görmeyince memnun olacaklarını düşündüm. Kahvaltımı topladım ve giyinip ödevlerimi yapmak için yukarı çıktım.

Annemle babam o sabah saat on bir civarında geri döndüler. Nerede olduklarını bilmiyordum ve onlara sormadım. Kavga ettiklerinde onlara soru sormamak daha iyidir. Aşağı indim ve ikisiyle de konuştum. Annem biraz gergindi ve ağlamış gibi görünüyordu, babamsa pek bir şey söylemedi. Yine de birlikte öğle yemeği yedik ve her şey yolundaydı. Annem peynirli tost yaptı çünkü bunun en sevdiğim şey olduğunu biliyordu.

Cumartesi gecesi bir et lokantasına akşam yemeğine gittik. Annemle babam birbirleriyle konuşmuyorlardı ama ikisi de benimle konuşuyordu. Babamın sinirli olup olmadığından emin değildim ama doğru şeyleri söylemeye dikkat ettim. Ben kola içtim, onlar da iki şişe şarap içtiler. Sanırım babam viski de içmişti. Normalde öyle yapar. Akşam yemeğinden sonra partiye gittim. Arkadaşımın evi Balham'da olduğu için metroya bindim ama eve dönmek için Uber çağırdım. Uygulamayı telefonuma annem yüklemişti. Parti fena değildi. Alkol de vardı ama ben hiç içmedim; bana verdiği

listen hoşlanmıyorum ve sanki insanları sadece daha öfkeli yapıyor gibi geliyor bana. Eve saat on bire doğru vardım, ki o saatten sonra sokakta olmam yasaktır. Annem ve babam hâlâ ayaktaydı. Sanırım babam daha fazla içmişti çünkü ayağa kalktığında sallanıyordu ve yüzü kıpkırmızıydı. Gözleri de kızarmış ve sulanmıştı. Nedenini bilmiyorum ama çok kötü bir ruh halindeydi. Kapıdan içeri girer girmez koşarak yanıma geldi, bana yasaklanan saatten önce geldiğimi bilmeme rağmen bağırarak geç kaldığımı söyledi. Beni kapıya doğru itti, kapı çarparak kapandı ve kafamla vücuduma yumruklar atmaya başladı. Annem arkasındaydı, bağırıyor ve onu kolundan çekiyordu. İki büklüm olup yere düştüm ama beni devirdiği için değil, kendimi korumaya çalıştığım için yerdeydim. Kollarımla başımı koruyordum.

Bacaklarıma iki kez tekme attı ve sonra durdu. Sanırım bunun sebebi yorulmuş olmasıydı, bana zarar vermek istememesi değil. Yüzü kıpkırmızıydı, eskisinden bile daha çok kızarmıştı. Hırıltılı sesler çıkarıyor, ağzı açılıp kapanıyordu. Sonunda bana, "Defol git gözümün önünden. Seni bir daha görmek istemiyorum," dedi. Yukarı koştum, odama girdim ve kapı kolunun altına bir sandalye koyarak kendimi oraya kapattım. Yorganıma sarındım ve yere oturup annemi incitiyor mu diye dinledim ama hiçbir şey duyamadım ve sonunda uyudum.

Polis çağırmayı düşündüm ama hiçbir zaman babamı tutuklamadılar; o da her seferinde anneme daha beterini yapmanın bir yolunu buldu. Polislerin tam olarak ne zaman geldiklerini hatırlamıyorum. Biri üç yıl önceydi sanırım, diğeri geçen Noel'deydi çünkü annemin benim hediyelerimle kendisininkinden daha fazla ilgilenmesi babamın hiç hoşuna gitmemişti.

Ertesi sabah annem kapıyı çalarak beni çok erken uyandırdı. Yerde uyuyordum. Kapıyı açtığımda, annemin üzerinde bir önceki gece giydiği giysiler olduğunu gördüm. Giysileri, sanki onlarla uyumuş gibi buruşmuştu ve biraz garip kokuyordu. Konuşmuyordu. Parmağını dudaklarına götürerek bana sessiz olmamı işaret

etti ve odama girip giysilerimi toplamaya başladı. Yanıma ne almak istediğimi bilmediği için bu işi ben devraldım. Annem yatağa oturdu. Giyindim ve sonra aşağı indik. Yatak odalarının önünden geçerken babamın horladığını duyabiliyordum. Annem kapıyı açtı ve dışarıda durduk, bana elli sterlin verdi ve fısıldayarak, "Ben iyiyim. Okuluna geri dön. Seni bu gece arayacağım," dedi. Ona bir veda öpücüğü verdim ve bu, annemi son görüşüm bu oldu. Beni arayacağını söylemesine rağmen aramadı ve onu aramaya çalıştığımda yalnızca sesli mesajı duyabildim. Yurt müdürüm bana, pazartesi günü okuldan sonra olanları anlattı.

Babamı seviyordum ama sinirlenip bana ve anneme bağırması hiç hoşuma gitmiyordu. Onun istediği türden bir oğul olmadığımı biliyorum çünkü çok sık hastalanıyordum ve o, yazları futbolu, ragbiyi ve kriketi seven bir evlat istiyordu. Bu oyunları oynamak hoşuma gidiyor ama çok da sevmiyorum ve hiçbir zaman A veya B takımında oynayan bir öğrenci olmadım. Babam bana "zavallı" derdi ve bunun, evde bir kız olmasından daha kötü olduğunu söylerdi. O cumartesi günü bana vurduğu ilk sefer değildi ama kesinlikle en kötüsüydü.

Yatılı okula gitmekten memnundum çünkü artık onların tartışmalarını duymak istemiyordum. Orada onunla kalıp annemle ilgilenmemiş olduğum için çok endişelendim ama annem, evde kalıp olan biteni görmüş olmam halinde daha çok üzüleceğini söyledi.

Babam öldüğünden beri annemi görmedim. Beni görmesine izin verilmediğini biliyorum ve okulda kalmaktan memnunum. Herkes bana çok nazik davranıyor.

Keşke uzun zaman önce evliliklerini bitirselerdi. Birbirlerinden nefret ediyor gibiydiler ve neden evli kalmaya devam ettiklerini hiç bilmiyorum. Belki boşansalardı daha iyi olurdu. Boşanmalarını hiç istemedim ama boşansalardı babam hâlâ hayatta olabilirdi ve annem de hapse girmeyebilirdi.

İfadeyi bir kenara bıraktım. Çocuğun son sözleri kafamda

yankılanıyordu. Yeniden Matilda'nın fotoğrafına baktım. Carl ve ben birbirimizi öldürme noktasında değildik ama aramızdaki zehirli havadan kaçmasının da yolu yoktu. Korku hissini bastırarak, ayrılık, velayet ve mali konularla ilgili tartışmaların uçurumuna doğru serbest düşüş halinde, atabileceğim pratik adımları listelemeye çalıştım. Belki de cesur olmanın, bu çıkmazdan kurtulmanın zamanı gelmişti. Fiyatlar arttığı için evimiz artık değerli olmalıydı. Onu satabilir, geliri bölüşebilirdik. Daha uzakta bir daire alabilir veya bir yerlerde kiraya çıkabilirdim. Sadece ben ve Matilda için olacak bir evin çok büyük olması gerekmezdi. Carl'la aramızdakiler bu şekilde devam edemezdi. Patrick'le bir gelecek düşüncesi aklıma sızmasına karşın onu reddettim; her şeyden önce Carl'la olan durumla başa çıkmalıydım.

Kafamdaki tüm bu düşünceleri bir kenara koyarak James'in ifadesini bir kez daha okudum ve ilgili tüm detayları not ettim. Madeleine'le bir görüşme daha yapacak ve savunmasını çözecektim. Öğleden sonra Patrick'i arayıp ifade hakkındaki görüşlerimi onunla paylaştım ve kısaca konuştuk. Sanki onu aramamdan mutlu olmuş gibi sesi sıcacıktı. Sonra dava özetini toparlayıp eve gittim. Dava yavaş ilerliyordu ama artık bir yerlere varıyor olabilirdim.

16

Francine'in evine, ertesi gün saat ikide vardım. İlk kez beni gördüğüne memnun olmuş gibiydi. Tam beni öpmek için öne çıkacaktı ki biraz sonra bunun bir arkadaşlık ilişkisi değil profesyonel bir ilişki olduğunu hatırladı. Madeleine'deyse böyle bir kısıtlama yoktu; beni görür görmez oturma odasındaki kanepeden fırlamış ve beni sıcak bir şekilde kucaklamıştı. İfadeleri daha kolay paylaşabilmem için önerim üzerine mutfağa geçtik.

"James'in ifadesinin bir kopyası verildi mi sana?"

"Evet." Madeleine'in sesi donuktu, ilk baştaki coşkusu kaybolmuştu.

"Bu bir savcılık ifadesi olsa da bence anlattıklarının arka planını destekliyor. Bana kalırsa bize faydası olacak. Onu aramazlarsa, ki arayacaklarını sanmıyorum, biz arayabiliriz." Onu cesaretlendirmeye çalışıyordum.

"Anlattıklarımı destekliyor çünkü olan bitenler hakkında gerçeği söylüyorum," dedi. Bir an için, sanki sözlerinin doğrulamaya ihtiyacı varmış gibi konuştuğum için bana kızıyormuş gibi geldi bana ama yüzünde öfke ifadesi yoktu.

"Elbette, ben sadece davanın bakış açısını kastediyorum..."

"Ah, biliyorum, Alison. Merak etme. Ama oğlumun, tartışmalarımız hakkında nasıl hissettiğini okumak çok kötüydü." Bir süre bakışlarını masaya indirdikten sonra yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Ama ifade işimize yaradı, bunu anlıyorum."

"Bu durumda, şimdi elimizde, daha ziyade senin lehine olan

bir psikiyatri raporumuz, doktorundan ve arkadaşından gelen tanık ifadeleri ve James'in ifadesi var. Geçmişi destekleyen tıbbi kayıtlar da var. Her şey toparlanmaya başlıyor," dedim. Hâlâ cesaretlendirici bir ton kullanıyordum.

"Ama o gece olanları kimse görmedi. Pazar günü kimse orada değildi. Bana inanıp inanmadıklarına karar vermeleri gerekiyor, değil mi?" dedi.

"Evet. Ama daha önce de açıkladığım gibi, diğer kanıtlar o geceki olayların ardında yaşananları doğrulamak için işlev görüyor. Eylemlerinize bir bağlam sağlıyor yani," dedim.

"Anladım. İfademi tekrar görebilir miyim?"

"Elbette." İfadeyi kâğıt yığını arasından çıkarıp ona verdim. Madeleine öne doğru eğilip ifadeyi okurken ben de dosyada olan bir kopyasını okudum. İfadeyi artık ezbere biliyordum; Jasper's'da birlikte otururken bana mırıldanarak, kırık dökük kelimelere anlattığı bu öykü, ilk tanıştığımızda anlattığı yarım yamalak gerçeklerden çok uzaktı. İfadeyi o kadar çok incelemiştim ki hafızama kazınmıştı: ilişkilerinin ilk aşamaları, şiddetin yavaş yavaş, sinsice başlayışı. Küçük ve büyük çaplı yaralanmalar. Hakaretler, küçümsemeler, tükürmeler, tırmalamalar, saç çekmeler, onun utanç ve aşağılanma duygularını en hassas şekilde tetiklemeler. Morarmış gözünü makyajla kapatıp araba kapısına çarptığını söylediği zamanlar. Madeleine'in, arkadaşlarına, doktoruna, James'in sınıfındaki diğer velilere uydurduğu bahaneler. Yıllar boyunca James'i bundan korumaya çalışması, onu Edwin'in öfkesinden uzak tutmaya ve bunun yükünü taşımaya çalışması.

James'i artık koruyamıyordum. Çok büyümeye başlamıştı. Benden uzundu, Edwin'in boyuna yakındı. Edwin evde başka bir erkek olmasına dayanamıyordu. Bir keresinde, bu yılın mayıs ayının başlarında, James ona bir şey hakkında karşı çıkmıştı, ne olduğunu hatırlamıyorum. James dışarı çıktı ve Edwin bana döndü, yüzüme

bir tokat attı ve James'i ona karşı kışkırttığını, James'in kontrolden çıktığını ve ona bir ders verilmesi gerektiğini söyledi. Ona, James'in babasına saygı duyduğunu söyleyerek Edwin'in öfkesini James'in ona saygı duyduğunu söyleyerek yatıştırmayı başardığımı düşündüm ama James o gece eve geldiğinde, Edwin onu yere serdi ve birkaç kez tekmeledi. Onu üzerinden çekip aldım ama bunun tekrar yaşanmasının an meselesi olduğunu biliyordum. James'i neredeyse tüm yaz tatili boyunca spor kamplarına gönderdim ve sonbaharda okula döndüğünde her şeyin, en azından bir süreliğine yoluna gireceğini düşündüm. Fakat James, o hafta sonu parti için eve gelmekte ısrar etti. Onu vazgeçirmeye çalıştım ama beni dinlemedi.

Edwin iş gezisine gideceğini söylediğinde endişem biraz dindi ama seyahat son dakikada iptal oldu. Perşembe günü ona, James'in hafta sonu için eve geleceğini söyledim ve çok sinirlendi. Evin lanet olası bir anaokulu olmadığını söyledi. Tam olarak şu sözleri söyledi: "Ne diye böyle bir şey ayarladın şimdi? Bu ev lanet olası bir anaokulu değil. Madem hiçbir zaman orada durmayacak, o zaman yatılı okulunun parasını ödemeyeceğim." Onu sakinleştirmeye çalıştım ama beni dinlemedi. "Eh, yarın ben siktir olup dışarı çıkıyorum," dedi.

James, cuma günü saat yedi civarında eve geldi. Edwin dışarı çıktı ve ben de çok rahatladım. James için balıklı börek yaptım ve birlikte yemeğimizi yiyip biraz televizyon seyrettik. James saat on buçuk civarında yatağa girdi ve ben de film seyrederek uyanık kaldım. Edwin gece yarısına doğru geldi. Sarhoştu ve balıklı böreğin kokusunu alınca çıldırdı, beni kasten evi kokutmakla suçladı. Mutfağa doğru fırtına gibi atıldı. Ne yapacağını anlayamadan hemen peşinden gittim ve ikimiz de mutfağa girer girmez balıklı böreğin olduğu tabağı alıp bana fırlattı. Kaçtım ve tabak duvara çarptı. Kırılmadı ama böreğin geri kalanı yere döküldü. Edwin beni yakalayıp yere yatırdı ve yere saçılan börek yığınına doğru çekti, sonra yüzümü o tarafa itti. Parçalanmış börekler burnuma ve ağzıma girdi. Yumurta parçaları, sos ve tütsülenmiş mezgit kokusundan

nefes almakta zorlanıyordum. Koku iğrençti ve kusmak istiyordum. Kurtulmak için mücadele ettim ama bana daha çok abandı ve nefes almak daha da zorlaşmaya başladı. Boynum ve omuzlarım gerçekten acıyordu. Tam boğulacağımı düşündüğüm anda üstümden kalktı. Ayağa kalkacakken bana bağırarak, yerdeki her şeyi yememi söyledi. "Yaptığın pisliği temizle, orospu seni." Eğildim ve yemeye başladım. Edwin o moda girdiğinde, onunla tartışmanın bir anlamı olmazdı. Sadece onun dediğini yapmak zorunda kalırdı insan.

Madeleine o kısma gelince durakladı, bunu elinde tuttuğu sayfadan görebiliyordum. Şarap içerken bana bundan bahsettiğinde ben de duraksamıştım. Benim kafamda o, incelikli duruşun timsaliydi. Onunla her karşılaştığımda üstü başı kusursuz görünürdü. Patrick de bana, onu hapishanede gördüğünde bile bakımlı görünmeyi başardığını söylemişti. Onu dizlerinin üzerinde, yerden bozulmuş balıklı börek yerken hayal etmeye çalışmak, benim için aşılması neredeyse güç bir görevdi. Biraz sonra Madeleine iç geçirip kendi kendine okumaya devam etti. Ben de yeniden ifadeye döndüm.

Böreklerden mümkün olduğunca çok yemiştim ama yine de yerde biraz kalmıştı. Edwin sırtıma bir tekme attı. "Yerde biraz daha var. Onları da yalasan iyi olur." Yeri yalamaya başladım. Artık midem iyice bulanmıştı ve o pozisyonda olduğum için gerçekten utanıyordum. Ayrıca James'in aşağı inip neler olduğunu görmesinden de korkuyordum. Edwin benden uzaklaştı ve sonra başımın hemen yanında kırılan camların şiddetli bir şangırtısını duydum. Sivri bir cam parçası uçtu ve yanağıma çarptı. Canım yandı. Yerde bir şarap birikintisi oluştu. "Akşam yemeğinin yanında bir kadeh şarap içmek istersin diye düşündüm," dedi gülerek. Arkama dönmeye ya da yeri yalamayı bırakmaya cesaret edemedim ama beni kırık kadehin içine doğru itmesinden korkuyordum. Kıkırdamaları daha

da histerik bir hal aldı ve biraz sonra sanki ağlıyormuş gibiydi. Yine de dönüp bakmaya korkuyordum. Sırtıma bir kez daha tekme attı ve mutfağı terk edip merdivenlerden yukarı çıktı. Birinci kata kadar çıktığını duydum. Kapı çarparak kapandı ve sonra sessizlik oldu. Aşağı inmeyeceğinden emin olana kadar mutfak zemininde öylece, yarım saat kadar bekledim. Ondan sonra her şeyi temizledim, kadehleri mutfağın kenarına yığdım. Şarabı ve balıklı börek kalıntılarını sildim. Yukarı çıktığımda, korkuluğun yanından, yatak odası kapımızın kapalı olduğunu gördüm. Bu yüzden de kanepede uyumanın daha iyi olacağına karar verdim.

Ertesi sabah Edwin beni erkenden, saat yedi civarında uyandırdı. Tamamen farklı bir insandı. "Horlamam yüzünden uyuyamadın mı? Bu yüzden mi aşağı indin?" diye sordu. Kahvaltıya gitmek istedi. "Olur," dedim ve fikrini değiştirmeden önce hemen yıkanıp giyindim. James'e veda etmeden gitmek istemiyordum ama onun evde olduğunu Edwin'e hatırlatmamak daha iyi bir fikir gibi geldi bana. Bir taksiyle Wolseley'e gittik. Edwin orayı severdi. Tipik bir İngiliz kahvaltısı yaptı ve bana çırpılmış yumurtayla füme somon söyledi. Çok aç değildim ama balığın kokusu midemi bulandırsa da bu hissi atlatmak için elimden geleni yaptım. Edwin çok tatlı ve nazikti, bir sürü şaka yaptı ve ben de yavaş yavaş rahatlamaya başladım.

Kahvaltıdan sonra taksiye bindik ve eve on bir civarında vardık. James daha önce kalkmış olmalıydı çünkü mutfaktaki tüm camlar temizlenmişti. Oğlumun, kavgamızdan sonra oluşan enkazı süpürmek zorunda kalması beni çok üzmüştü. Kendimi suçlu hissettim çünkü onu korumak benim görevimdi, Edwin'i yine çileden çıkarmamak için ortalığı temizleyerek beni korumak onun görevi değildi. Ama Edwin sakindi. James aşağı indiğinde, spor ve derslerdeki durumu hakkında sohbet ettik. Peynirli tost yaptım. Aslında her şey yolunda gibiydi. Çok fazla gerilmemeye karar verdim.

Öğleden sonra hepimiz kendi işlerimize baktık. James'in ödevleri vardı ve benim de galeride düzenlenecek bir sonraki sergi için bir

şeyler okumam gerekiyordu. Edwin öğleden sonra çalışma odasındaydı ve onu rahatsız etmemeye gayret ettim. Hep birlikte akşam yemeğine çıkmak için Edwin'in sevdiğini bildiğim bir restoranı ayarladım. Biftek yiyip biraz şarap içtik. Edwin de sonrasında bir viski içti. Belki daha önceden de bir içki içmişti, bilmiyorum. Benden çok daha fazla şarap içti.

Akşam yemeğinden sonra James, Balham'daki partiye gitti ve Edwin'le ben de eve döndük. Evde biraz daha viski içti ve James'in dışarıda olmasından dolayı sinirlenip, bizi görmek için geldiği konusunda söylenmeye başladı. Bir hata edip ona, James'i etrafta istemediğini düşündüğümü söyledim ve bu yüzden Edwin, onunla tartıştığım için bana birkaç tokat attı. James'in eve gelmesini beklerken bir aşağı bir yukarı gezinip duruyordu. James saat on birde kapıyı açtığı an, Edwin onun üzerine atıldı ve onu yere serdi, kafasına ve vücuduna defalarca tekme attı. Çığlıklar atıyordum ve sonunda Edwin'i onun üzerinden çekip almayı başardım. James de hemen yukarı koştu. Edwin bağırıyordu: "Onu öldüreceğim. Yeter artık." Oturma odasına daldı ve ben merdivenlerde sessizce otururken biraz daha viski içti. Sonunda Edwin'in öfkesi yatıştı ve kanepede sızdı.

"Gerçekten cinayet suçlamasından kurtulabilir miyim?" dedi Madeleine, okumasını yarıda keserek.

"Bilmiyorum. Bu birçok şeye bağlı. En iyisi, savcılığın ifadeni kabul etmesi olacaktır; onlara psikiyatri raporumuzla birlikte yazıyoruz ve onlar da seni kendi psikiyatrlarından birine muayene ettireceklerdir. Ayrıca savcılık savunmayı kabul etmese bile, bunu jüriye sunmamızı engelleyecek hiçbir şey yok. Bu da her iki şekilde sonuçlanabilir," dedim. "Ama kesinlikle denemeye değer. Yaşanan her şeyi göz önüne alırsak."

Ayağa kalkıp odanın diğer tarafına doğru gitti. "Ama bu doğru. Başka bir yol göremiyordum. Yapabileceğim tek şey buydu."

Ellerini yüzüne bastırıp duvara yaslandı ve yere çömeldi. Bir yandan da onun, eğilip yerdeki yemek kalıntılarını yiyen görüntüsü vardı gözlerimin önünde. Ona tekme atan çizmeli bir ayak gördüm. Madeleine sessizce hıçkırarak ağlamaya başladı. İfadeyi okumaya devam ettim.

O gece hiç uyumadım. Yaşananları düşünmeden duramıyordum. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum. Sabah olur olmaz James'i uyandırdım ve onu evden çıkarıp okula geri yolladım. Daha fazla canının yanmayacağını biliyordum artık. Sonra duş alıp üstümü değiştirdim. Edwin sabah geç uyandı ve bütün gün benimle konuşmadı. Kendini çalışma odasına kilitledi. Ne yaptığını bilmiyordum. Ne yapmamı istediğini bilmediğimden de dışarı çıkmaya cesaret edemedim. Acıkması durumunda çorba yapmak için mutfakta onu bekledim. Saat altı civarında aşağı indi ve tekrar içmeye başladı. Ben de sakinleşmek için bir içki içtim. O etrafımdayken korkudan titriyordum. James'in nerede olduğunu sordu bana. Okula geri döndüğünü söyledim. Bu Edwin'i üzdü çünkü James ona veda etmemişti. Karnıma birkaç kez yumruk attı ama sonra beni bıraktı. "Onu bana karşı kışkırttın. Oğlumu sonsuza dek kaybettim," dedi. "Senin de onu kaybetmeni sağlayacağım."

Bu yorum üzerine içimde bir şeyler koptu sanki. "Bir daha asla oğlumu tehdit etme," dedim ona. Bunun üzerine kahkahalarla güldü. "Yoksa ne olur, Madeleine ha, ne olur?" Sonra başımın yan tarafına bir yumruk attı, yere düşünce de karnıma iki tekme indirdi. "Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi. "İkinizi de istediğim zaman öldürebilirim." Ona cevap vermedim. Biraz daha içti ve sonra yukarı, yatak odamıza çıktı. Yukarı katta hareket ettiğini duyabiliyordum ve sonra bir sessizlik oldu. Daha fazla dayanamadım. Beni çok incitmişti ve giderek daha da kötüleşiyordu. Durmayacak, vazgeçmeyecekti. James'e de çok zarar vermiş ve onu öldürmekle tehdit etmişti. Gerçekten ikimizi de öldürmeye

çalışacağına inanıyor, bundan sonra ne yapacağını merak ediyordum. Başka seçeneğim olmadığını hissediyordum, artık ondan çok korkuyordum. Uyuduğundan emin olmak için onu kontrol ettim ve sonra oyma bıçağını alıp onu defalarca bıçakladım. Bu gücü nasıl bulduğunu bilmiyorum. Öldüğünden emin olmak istedim, böylece bir daha asla bize zarar veremeyecekti. İçimde bir şey beni ele geçirdi ve büyüklü küçüklü bıçak darbeleri indirmeye devam ettim. O kadar çok kan akmıştı ki ellerimden ve yüzümden kan damlıyordu ama kendimi durduramıyordum.

"Madeleine, iyi misin?" diye sordum. Hıçkırıkları dinmiş olmasına karşın hâlâ yerde oturuyordu.

"Evet, sanırım iyiyim," dedi.

"Jürinin söylediklerini kabul edeceğini garanti edemem. Ama bana göre bu, 'kontrol kaybı' savunmasına denk düşüyor. Bu da cinayet suçlamasını adam öldürmeye indirger. Göstermemiz gereken şey, ciddi bir şiddet tehdidinden korktuğundu, ki böyle hissetmek için fazlasıyla nedenin vardı; sadece kendin için değil, James için de. Ayrıca Edwin, hem seni hem de James'i öldürmekle tehdit ediyordu. Açık konuşmam gerekirse, jürinin önüne koyacak yeterince kanıt olduğuna inanıyorum: Edwin'i, kontrolünü kaybederek, ondan gelecek yeni bir şiddet korkusuyla öldürdün. Elimizde psikiyatrik rapor var, asıl rapor, gerçeği anlattığın. O raporda travma sonrası stres bozukluğu ve depresyon belirtileri gösterdiğin yazıyor. Edwin'in sana karşı uyguladığı şiddet hakkında tüm kanıtlar elimizde. James'in ifadesi de bizde. Bunu denemeliyiz. Benimle aynı fikirde değil misin?" Bu konuşmanın sonunda durdum, sesimde tutkulu bir ton vardı. Onun kendinden vazgeçmesini görmeye dayanamıyordum.

"Bilemiyorum, Alison. Gerçekten bilemiyorum. Durumuma bu kadar inanman benim için çok şey ifade ediyor ama emin değilim. Eğer senin için de uygunsa biraz düşüneceğim, Patrick'le

de konuşmak istiyorum. Eğer kabul etmezse savunmamı suçlu olduğum kabulüyle değiştirebilirim." Ayağa kalkıp yanıma geldi ve bana sarıldı. Ben de ona sarıldım, neredeyse ben de ağlamak üzereydim. Onun yaşadıklarını düşünmeye dayanamıyordum. Madeleine, benim yapabileceğimden daha güçlü durmuştu. Bir süre daha birbirimize sarılmış halde öylece durduk, sonra ayrıldık. O lavaboya gitti ve birkaç kupayı durulamaya başladı, ben de kâğıtları tekrar bir araya getirdim. Sonra telefonumu kontrol ettim.

On cevapsız çağrı. Beş mesaj. Neler olmuştu böyle? Tanrı aşkına, Matilda. Mutlaka Matilda'ya bir şey olmuştu.

Sorun Matilda değildi.

İlk mesaj Patrick'tendi. *Ara beni.*

İkinci mesaj Patrick'tendi. *Lütfen ara beni.*

Üçüncü mesaj Patrick'tendi. *Büyük bir yanlış anlaşılma var. Ara beni.*

Dördüncü mesaj Patrick'tendi. *Lütfen ara beni. Yalvarırım.*

Beşinci mesaj kâtip Mark'tandı. *Acilen kurula telefon eder misiniz lütfen?*

Sessizce dışarı çıktım ve kurulu aradım.

"Kimseye söylememeniz gerekiyor," dedi Mark. "Müvekkilinize söylemeyin ama Patrick polis tarafından sorguya alındı."

Herhangi bir cümle kuramadan, sessizce durdum.

"Herhangi bir şeyle suçlanmadığını söyledi Chloe ama ihtiyatla sorgulanıyor."

"Chloe nedenini söyledi mi?" Fakat hemen sonra Patrick'in kısa mesajını, kullandığı "yanlış anlaşılma" ifadesini düşündüm ve midemde kurşun gibi bir ağırlık oluştu.

"Çok dikkatliydi. Ama sanırım biri Patrick hakkında şikâyette bulunmuş."

"Ne tür bir şikâyet?" dedim.

"Sanırım bir kadından. Bildiğim tek şey bu."

Mark bana ertesi gün bir davam olmadığını söyledi ve o gün izinli olacağım konusunda anlaştık. Sonra telefonu kapattı.

"Her şey yolunda mı?" dedi Madeleine, ben tekrar içeri girerken.

"Hayır. Yani, evet, tabii ki. Meslektaşlarımdan biriyle ilgili kötü bir haber aldım, hepsi bu." Sesimin ne kadar net, cümlelerimin ne kadar düzgün olduğunu işitip şaşırdım. Zihnimde düşünceler çılgınca dönüyordu. "Üzgünüm Madeleine ama şimdi gitmem gerekiyor."

"Önemli değil," dedi. "Umarım her şey yolundadır."

"Eminim öyledir," dedim, söylediklerimin doğru olmasını umarak. Panik hissim giderek artıyordu ve Madeleine'e, yüzünü gerçek anlamda görmeden, sesini gerçek anlamda işitmeden veda ettim. Beaconsfield sokaklarında otomatik olarak yönlendiriliyormuş gibi yürüdüm; taksi karmaşasıyla baş edebilecek durumda değildim. İstasyondaki platformda oturup bir trenin, ardından bir diğerinin geçişini izledim. Uzunca bir süre sonra yağmur yağmaya başladı ve varış noktasını kontrol etmeksizin, peronda duran bir sonraki trene bindim. Umurumda değildi. Her şey kararmıştı ve Patrick'in gönderdiği mesajlar, benim ona cevaben gönderebileceğim mesajlarla zihnimde bir araya geliyordu. *Ara beniymiş siktir git aramadım sen beni neden aradın siktir git neden beni aramadın ara beniymiş seni aramadım sen beni neden aradın ha? Siktir git.* Yazdım, sildim, yeniden yazdım ama göndermedim. Onunla konuşmam gerektiğini biliyordum ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bir kere aramaya çalıştım ama telefon doğrudan telesekretere bağlandı ve bırakabilecek bir mesaj düşünemeden telefonum kapandı.

Eve vardığımda Carl ve Matilda'nın yanından geçip doğrudan banyoya girdim ve su soğuyana kadar duşun altında kaldım. Carl bir şeyler söylüyormuş gibi geliyordu bana ama sözcükler, giderden aşağı akan suyla birlikte yitip gidiyordu. Sonra yatağa girdim

ve gece ne tür dehşetlere gebe olursa olsun, yarının asla olmamasını umdum.

17

Ama yarın oldu. Çarşamba günü başladı.

Matilda yatakta üzerime atladı.

Onu görmezden geldim.

Carl omzumu sarstı.

Onu da görmezden geldim.

Telefonum ötmüyor, çalmıyordu.

Zaten çalsa bile duymazdan gelirdim.

Kafamı yastığa iyice gömmüş, yorgana sıkıca sarınmıştım. Ertesi gün olmuş ve hiçbir şey değişmemişti. Hiçbir şey yitip gitmemişti. Mark ismindeki kâtiple yaptığım konuşma parça parça kafamın içinde dönüp duruyordu. *Herhangi bir şeyle suçlanmıyor. Sadece bir sorgu.* Bu, doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

Sonra, kendi evimde yaşanan o cuma gecesine geri döndüm. "Dur," demiştim ona. "Dur."

Ama durmuştu. Sonunda durmuştu. O, bir tecavüzcü değildi. Patrick'ti.

Fakat ya durmamışsa?

Ya o zaman durmamışsa?

Bu doğru olamazdı. Patrick bunu yapamazdı.

Buna inanmak istemiyordum.

Neye inanacağımı bilmiyordum.

"Alison, bu kez telefona bakmalısın. Kuruldan arıyorlar," dedi Carl, ev telefonunu kozamdan içeri sokarak. Ona gitmesini söyle-

mek istedim ama bunu yapamadım. Artık yapamazdım. Doğruldum ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo?" Dilim ağzımda kalınlaşmış gibiydi.

"Merhaba, hanımefendi. Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Bugün dışarıda olacağınız konusunda anlaştığımızı biliyorum ama size yeni bir haber vermek istedim," dedi Mark.

"Yeni bir haber mi?"

"Evet. Saunders & Co.'daki Chloe'den bir haber aldık. Kendisi, Patrick'in bu sabah saat yedi itibariyle kefaletle serbest bırakıldığını doğruladı. Bir hafta içinde geri dönmesi gerekecek. Olası bir tecavüz suçlamasını araştırıyorlar. Elbette bu durum devam ederken o da görevinden uzaklaştırılacak, bu yüzden davalarını Chloe üstleniyor. Cinayet davasını görüşmeniz için bugün onu aramanızı istiyor."

"Tamam. Peki," dedim ve yatakta oturup bir kalem aradım. Bir an normal davranacak gibi oldum ama bu sadece bir an sürdü. Sonra yine yatağa yığıldım. "Tecavüz. Emin misiniz?"

"Maalesef öyle, hanımefendi. Evet."

"Kim olduğunu biliyor musunuz peki?" Duraksayıp tekrar düşündüm. "Üzgünüm, elbette bunu sormamam gerekir."

"Öyle, hanımefendi. Daha fazla bir şey de bilmiyoruz. Sahip olduğumuz tek bilgi bu. Chloe cep telefonuna cevap verebilecek durumda olduğunu söyledi. Ya da ofis numarasından da ona ulaşabilirsiniz. Ben olsam çok geçmeden ararım. Biraz telaşlı gibiydi."

Mark telefonu kapattı. Elimdeki ahizeye bakarak, o sözcüklerin boşluktan yayılarak kulağıma kadar nasıl ulaşabildiğini anlamaya çalıştım.

"Tecavüz mü?" dedi Carl.

Birden irkildim. Onun hâlâ odada olduğunu fark etmemiştim.

"Sadece bir dava," dedim. "Önümüzdeki hafta alacağım bir dava."

"Peki." Carl odadan çıkmadı, bana daha yakından baktı. "İyi

görünmüyorsun. Rengin sararmış. Yine akşamdan kalma mısın?"

"Hayır. Değilim. Dün gece çalışıyordum. Bilmiyorum, birkaç kez midem bulandı. Bugün izin aldım." Sesimin normal çıkması için çok büyük çaba harcıyordum; içimde Krakatoa kadar büyük zelzeleler oluyor, onun izlemesine dayanamayacağım bir gözyaşı tsunamisi beni her an tehdit ediyordu.

"Miden mi bulandı? Aman Tanrım, umarım şu noro virüsüne yakalanmamışsındır. Matilda'yı buradan uzak tutacağım." Hemen geri çekildi. "İhtiyacın olan bir şey var mı?"

"Hayır," dedim ona. Yani evet, demek istemiştim aslında. Zamanın geri alınabilmesini ve tüm bunların hiçbirinin yaşanmamış olmasını, bataklık gibi sıkışıp kaldığım bir kâbustan ibaret olabilmesini istiyordum.

Yeniden yorganın içine kıvrılıp gözlerimi kapattım.

Günün geri kalanını yatakta geçirdim. Carl eve döndüğünde bana karşı nazik davranarak çorbanın yanında kızarmış ekmeği yatağa getirdi. Bitirdiğimde tepsiyi alıp götürdü ve gözlerim kapalı bir şekilde yatağa uzandım. Biraz sonra tekrar gelip yanıma oturdu ve bilgisayarına bakmaya başladı. Konuşmadığı, bunun yerine bana alan tanıdığı için minnettardım. Yine de akşam boyunca, Patrick'in külrengi yüzündeki kan çanağına dönmüş gözleri düşüncelerimin ardında belirip durdu. Onu bir kez daha aramaya çalıştım; ellerim o kadar titriyordu ki numarasını güçlükle bulabilmiştim. Fakat telefonu hâlâ kapalıydı.

Sonunda, saat sekizde mesaj attı. Telefonumun uyarı sesiyle yerimden sıçradım ama dizüstü bilgisayarında ilgilendiği fazlasıyla dalmış olan Carl bunu fark etmedi.

Yalan söylüyor, Alison. Bu doğru değil.

Mesajı sildim. Ona cevap yazdım.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Hemen cevap yazdı. *Lütfen bana güven. Beni tanıyorsun. Ben böyle bir şey yapmam. En azından açıklamam için bana bir şans ver.*

Bu mesajı da sildim ve ne söyleyeceğimi bir süre düşündüm.

Açıklamanı dinleyeceğim ama hiçbir şey için sana söz veremem. Yarın konuşalım.

Uzun bir duraklamanın ardından cevap yazdı. *Teşekkür ederim.*

Telefonumu kapattım ve tekrar yorganın içine girerek sarındım. Hiçbir yerim dış dünyaya açık durumda değildi.

Matilda beni görmeye geldi. Carl artık, bendeki sorun her neyse, en azından kusmadığımdan emin olmuştu. Yorganımı açtım ve Matilda yatakta yanıma uzanarak uzun süre boyunca ona sarılmama izin verdi. Nefesi boynumda sıcaktı ve saçları tertemiz kokuyordu. Göğsümdeki sızı biraz hafiflemiş, kaburgalarımı âdeta sıkı sıkı kavramış olan o el gevşemişti. Matilda'nın başının üzerinden Carl'ın bakışlarını yakaladım ve onun bana, aylardır yapmadığı gibi içtenlikle, tam olması gerektiği gibi gülümsediğini gördüm. Yanımıza oturdu ve bir an için elini kolumun üzerine koydu. Kaburgalarımdaki o sıkışma hissi daha da rahatladı ve iç çektim.

"Benim biraz dışarı çıkmam gerek, Alison. İyi misin sen?"

"Evet. Sanırım bu her neyse geçiyor."

"Güzel. Önce Matilda'yı yatıracağım. Annenle uslu duracaksın, değil mi?"

Matilda başını salladı. Yorgun olduğu açıkça belliydi. Carl onu kucağına aldı.

"İntihara meyilli olan şu danışanımla görüşeceğim. Hâlâ iyi durumda değil," dedi. "Ama çok geç kalmam."

Söylediklerini umursamamış değildim ama onunla ilgilenemeyecek kadar yorgundum. Matilda iyi olduğu sürece önemli değildi. "Sorun değil. İdare ederiz."

Carl, Matilda'yı odasına götürdü ve ona şarkı söylerken ben de yeniden yorganın altına girdim.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra kurula doğru yola çıktım. Carl ve Matilda'yla birlikte yolun sonuna kadar yürüdük ve otobüsümün geldiğini görünce, onlara el sallayarak ilerlemeye başladım. Kurula vardığımda Mark ciddi bir tavırla bana yeni dosyalar uzattı. Bunlar, sadece Madeleine'in davasıyla değil, aynı zamanda yaklaşan tecavüz ve aylardır süren bir dolandırıcılık davasıyla da ilgili olan evraklardı. Duruşma tarihleri yaklaşıyordu ve dosyaya baktığımda, Fleet Caddesi'nin aşağısı tarafındaki Chichester'te davalar üç ay boyunca devam ederken her şeyin ne kadar kolay olacağını düşündüm; neredeyse dokuzdan beşe, normal bir iş gibi olacaktı. Matilda'yı okula bırakıp yeniden alabilecektim. Bir süre düşündüm ve Mark'ı aradım.

"Daha fazla dolandırıcılık davası alabilir miyiz? Ya da bir soruşturma? Davalarda biraz daha öngörülebilirlik olması iyi olurdu."

Mark, neler yapabileceğine bir bakacağını söyledi. Bu düşünce üzerine gülümsedim. Cevap buydu. Belki de Kraliyet Adli Takibat Birimi'ne geçmeyi bile düşünmeliydim. Daha basit bir işim olsaydı, belki de daha sakin olabilirdim. Daha sakin biri olsaydım ve işimi daha kontrollü yapabilseydim, Matilda ve Carl'a tamamen konsantre olabilirdim ve Carl da bana bu kadar öfkeli olmazdı.

Patrick öğle yemeği vaktine doğru beni aradı. Birkaç dakika boyunca telefonuma baktıktan sonra onu elime alıp açtım.

"Patrick?" dedim. "Ben de sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Biliyorum," dedi. "Üzgünüm. Biraz... zor zamanlardı. Bir yerlerde buluşabilir miyiz?"

Cevap vermeden önce uzunca bir süre bekledim. Bir yanım onu görmek, iddia edildiği gibi bir canavar olmadığından emin olmak istiyordu. Diğer yanımsa kaçıp gitmek, yok olmak istiyordu. Ne var ki yaşadığımız onca şeyden sonra...

"Peki. Nerede?"

Bana Waterloo Caddesi yakınında, The Cut Yolu üzerindeki bir kafenin ismini verdi. Bu kafenin, Fleet Caddesi'ne yakın bir yer olmaması karşısında içten içe rahatladığımı gizleyerek onunla sözleştim. Cadde boyunca ilerledim, nehri geçtim. Oraya yaklaştıkça ayaklarım daha da yavaşlıyordu sanki.

Patrick, kafenin arka taraflarında oturmuş, kupasını iki eliyle birden kavramıştı. Beni başıyla selamladı ve masaya vardığımda ayağa kalkıp bana doğru uzandı. Bir an için durdum, sonra bana sarılmasına izin verdim. Yakınımdaki hissi bana onun, arkadaşım, meslektaşım, sevgilim Patrick olduğunu hatırlattı ve kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım. Derin bir nefes aldığını hissettim; bir iki kez hıçkırdı ve gözyaşlarını boynumda hissettim. Bedenindeki gerginliğin titreşimini hissedince, onu nazikçe okşadım. Sonunda benden ayrıldı ve karşılıklı oturduk. Kupasını yeniden eline aldı ama içeceğini içmeyip sadece içine bakmakla yetindi. Sessizlik katlanılabilir olmaktan çıktı.

"Patrick, benimle konuşmak zorundasın," dedim ve tam o anda konuşmaya başladı.

"Dinle, bunu sana açıklamaya çalışmak istiyorum. Olay göründüğü gibi değil, gizlice ayarlanmış bir olayla bundan kurtulmaya çalışıyor," dedi.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama konuşamadım.

"Ciddiyim, Alison. Beni anlamalısın." Sesinde bir panik tonu vardı.

"Neden anlamak zorundayım?" Sözcükler ağzımdan bir çabayla çıkıyordu.

"Çünkü ne düşündüğün benim için önemli. Başkalarını umursamıyorum ama seni umursuyorum."

Biraz kararlı davranmaya çalışarak bir süre daha sessizce oturdum. Noktaları kafamda birleştirmeye başlamam gerekiyordu.

"Kefaletle serbest bırakıldın," dedim.

"Evet."

"Henüz bir suçlama yok mu?" dedim.

"Bir hafta içinde yine emniyete gideceğim. Önümüzdeki pazartesi. Sanırım şu anda kanıtları inceliyorlar. Sürecin hızlandırılacağını söylediler," dedi.

"Neden hızlandırılsın ki?" Noktalar sayfanın üzerinde zıplayıp duruyordu. Meseleyi hiç sıralı ele almadığımı biliyordum ama yine de söylediklerini papağan gibi tekrarlamaktan kendimi alamıyordum.

"Olaya dâhil olan kişi yüzünden," dedi.

"Ne demek istiyorsun? Kimmiş o?"

Başını ellerinin arasına aldı.

"Neler olduğunu anlat bana," dedim daha sert bir ses tonuyla.

"Bu zor. Gerçekten zor." Başını kaldırdı ama bana bakmadı. Solgun yüzünü ve gözlerinin altındaki torbaları fark ettim. Eğlencelerin beyni ve ruhu, o ateşini kaybetmişti.

"Patrick, bana açıklama yapman gerek. Bu beni korkutmaya başladı."

Derin bir nefes aldı. "Tamam. Pazartesi günüydü."

"Pazartesi günü ne zaman?"

"Akşamın erken saatlerinde," dedi. "O zaman tutuklandım."

Kafamda bir zaman çizelgesi yapmaya çalıştım. Pazartesi sabahı Madeleine hakkında telefonda konuştuğumuzu biliyordum. Öğleden sonra tekrar konuşmuştuk.

"Ama üç buçuk, dört civarı seninle telefondaydım ben. Tüm bunlar nasıl bir araya gelebilir ki?" dedim. "O zaman benimle konuşuyordun."

"Evet, öyle. Ama biriyle öğle yemeğine çıkmıştım. O sırada kafam iyiydi. Anlayamadın mı?"

Hafifçe başımı iki yana salladım. Patrick içkiye karşı hep dayanıklı biri olmuştu.

"Sonra... Eh, daha fazla içmeye başladık. İçmemiz gerekenden daha fazla."

"Kiminle öğle yemeği yiyordun?" dedim, yavaş ve dikkatli konuşarak.

Cevap vermedi.

"Öğle yemeğini kiminle yiyordun, Patrick? Bu şikâyette bulunan kişiyle olduğunu sanıyorum?"

Patrick sandalyesinde geriye yaslandı, altmış yaşında gibi görünüyordu. Yorgundu, yüzü külrengiydi. Tükenmişti. Ellerini önündeki masanın üzerinde açtı; kenarlara dökülmüş çaylar eşliğinde yelpaze şeklini almıştı elleri.

"Lütfen," dedim.

"Bunu kimseye söylemeyeceğine dair yemin etmelisin. Ben sadece Chloe'ye söyledim."

"Peki, söz veriyorum. Lütfen söyle."

"Caroline Napier. Öğle yemeğini birlikte yediğim kişi oydu. Caroline Napier. Ve evet, şikâyette bulunan da oydu."

Soluğum kesilmiş halde başımı geriye attım. Derin bir nefes aldım, tuttum, sonra da verdim. Kahretsin.

"Kraliyet hukuk danışmanı olan mı yani?"

"Öyle," dedi.

"Ama o evli. Şu gazeteciyle..." Tam ona, Caroline Napier'in efsanevi biri olduğunu, evliliğini sürdürdüğü ve üç çocuk büyüttüğü sırada mesleğinde çok başarılı bir hale gelen en genç kadınlardan biri olduğunu söylemek üzereydim.

"Adam onu bir stajyer için terk etti, kadın gerçekten çok berbat bir durumda. Fena sarhoş olduk, tamam mı? O gün onunla aynı mahkemedeydik. Luton'da. Sabah geç saatlerde trene binip geri döndük. Öğle yemeğini ben teklif ettim, o da kabul etti. Gittikçe daha da sarhoş olduk, evliliği sallantıdaydı ve kendini bıra-

kıyordu. Sonunda Clerkenwell'e doğru yürümeye başladık ve bir çitin üzerinden tırmanarak şu bahçelerden birine girdik. Daha önce de seninle gitmiştik oraya, hatırladın mı? Kimsenin bizi görebileceğini sanmıyordum."

"Kimsenin neyi görebileceğini sanmıyordun?" Patrick'in yakarışlarını hafızamdan uzaklaştırmaya çalışırken ellerim buz gibi olmuştu. Özel, demişti bana. Neredeyse inanıyordum ona.

"Bizi. Yaptığımız şeyi."

"Ne yapıyordunuz peki?" dedim. Sakin sesim, ellerim kadar soğuktu.

"Her şeyi açık açık anlatayım mı yani?" Gözyaşları akmak üzereydi, çenesi titriyordu.

"Bence öyle yapsan iyi olur."

"Etraf gerçekten tenha görünüyordu. Ve karanlıktı. Restoranda öpüşüyorduk. Barda öpüşmeye devam ettik. Çitin üzerinden atladık; her şey çok komik geliyordu ona. Ortalık çok sessizdi ve onun da bunu en az benim kadar istediğini biliyordum..."

"Neyi istediğini?"

"Hadi ama Alison. Sikişiyorduk işte. Parktaki bir bankta. Bunu bana söyletmenin anlamı ne ki?"

"Neden söyleyecekmişsin ki?"

"Çünkü yine kıskanacaksın ve bu, şu anda uğraşabileceğim en son şey."

Sözleri üzerime iri sinekler gibi konuyordu ve onları silkip atamıyordum.

"Şu anda önceliğin bu olduğunu sanmıyorum," dedim sakinleşmeye çalışarak.

"Üzgünüm, bunu kastetmemiştim. Doğru düzgün düşünemiyorum. Kastettiğim bu değildi." Patrick iyice sandalyesine gömüldü. "Tutuklandık, Alison. Biri bizi gördü ve polisi aradı."

Patrick sessizleşti. O an bir şey söylemem gerektiğini sanıyordum ama sözcükleri bulamıyordum.

"En yakın karakola götürüldük ve bizi hücrelere koydular. Salı

sabahı ikimize de kamu ahlakını ihlal ettiğimiz için uyarıda bulundular. Ben durumu sakinlikle karşıladım ama o karşılamadı. Ayıldıktan sonra, ilişkiye rıza gösteremeyecek kadar sarhoş olduğunu söyledi. Beni öptüğünü hatırladığını ama bahçeye girdiğimizde bunun eğlenceli olmaktan çıktığını ve daha fazla devam etmek istemediğini dile getirdiğini, fakat onu benimle seks yapmaya zorladığımı söyledi. Bana hayır demeye çalıştığını ama çok sarhoş olduğunu söyledi. Ne olursa olsun, onun isminin anonim kalacağı garanti. Benim ismim yakında basında yer alabilir ama ona bir şey olmayacak."

Tek kelime edemedim. Her şeyi, tüm o ellemeleri, çekiştirmeleri ve beceriksizlikleri hissedebiliyordum. Ben de aynı şeyleri yaşamıştım. O bahçeyi, orman güllerini, bankı, havadaki ölü yaprak kokusunu biliyordum. Bankta arkama yaslanmıştım, ellerimin altında ahşap pürüzlüydü. Patrick sertçe içime girmiş ve saniyeler içinde her şey olup bitmişti.

"Bir şey söylemeyecek misin Alison?"

"Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Bu çok ciddi bir iddia. Kesinlikle böyle bir şeyi uydurmuş olamaz," dedim.

"Ama ben yalan söylüyorum, öyle mi? Teşekkürler, Alison," dedi aniden öfkelenerek. Bir an sonra tekrar konuşmaya başladı. "Bak, anlıyorum. Bunun ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Ama o kadın sadece kendini düşünüyor," dedi. "Duruma objektif olarak bakarsan, bu gerçekten akıllıca. Bahse girerim ki ceza almayacağım; bu konuda bir dava açmak için yeterli kanıt yok ortada. Belki de vicdanı rahatlasın diye şikâyetini geri çekecektir. Ama böyle bir iddiayla şikâyette bulunduğu için ismi ömür boyu anonim kalacak. Bu onun açısından hiçbir zaman ortaya çıkmayacak. Onun açısından her iki halde de kazanacağı bir durum yani."

Patrick'e ağzım açık halde bakakaldım. Evimdeyken, dur dememe karşın durmadığı o akşamı tekrar hatırladım. Onun bir kadına tecavüz edebilecek kapasitede biri olduğunu kabul etme-

liydim. Yine de tereddüt ettim. Söyledikleri tamamen saçma, söz konusu bile edilemeyecek şeyler gibi görünüyordu ama yine de bir mantık da vardı. Belki de çaresizlikten doğan bir şeydi bu ama yine de mantıktı.

"Gerçekten de öyle mi düşünüyor..." diye söze başladım.

Patrick öne doğru eğilerek, "Gerçekten de öyle düşünüyorum, Alison. Gerçekten," dedi. Yüzü, orada birlikte oturduğumuz onca zaman boyunca ilk kez biraz canlanmış, külrengi teninde nihayet biraz renk belirmişti. ""Bu çok mantıklı. Kendisi hakkında yeterince net düşünüyor ama benim hakkımda öyle değil. Tek düşündüğü şey, ceza almayacağım. İstatistiklere baksana. Bu, mahkemede kanıtlanması imkânsız bir tecavüz vakası olurdu. Gün boyu içmişti, aşırı sarhoştu, ortada fiziksel bir güç kanıtı yok, ilişkinin rızaya dayalı olmadığına dair herhangi bir görgü tanığı ifadesi yok..."

"Tamam, tamam, anladım. Ne demek istediğini anlıyorum. Ama kadın bir risk alıyor; bu durumda onu, polisi boş yere meşgul etmekle de suçlayabilirler. Ya da daha kötü bir şey de olabilir."

"Kraliyet hukuk danışmanı Caroline Napier mi? Kim ondan şüphelenir ki, kimse onun söylediklerine inanmazlık etmez. En iyi ihtimalle, ortada yeterli kanıt olmadığı görüşünü benimseyecekler, ifadesini geri çekecek ve daha fazla şey yaşanmadan her şey sona erecek. Bunun olacağından neredeyse eminim. Ama bunu duyan herkesin ne diyeceğini biliyorum: Ateş olmayan yerden duman çıkmaz..." Bir an duraksadı. "Bana inanıyor musun?"

Başım dönüyordu.

Patrick'in nasıl biri olduğunu biliyordum. Caroline Napier'in nasıl biri olduğunuysa yalnızca işitmiştim.

Doğru olmasa, böyle bir şeyi söylemezdi. Kendini neden böyle bir duruma maruz bırakacaktı ki? Daha önce kendisinin de kovuşturduğu birkaç tecavüz davasını savunmuştum. Caroline, birisi şikâyette bulunduğunda neler olacağını, süregelen tecavüz

davaları ihlallerini, sürüntü alma ve yapılacak soruşturmaları çok iyi biliyordu. Onun yüzleşmek zorunda kalacağı şeyleri düşününce içimi bir şefkat dalgası kaplamıştı. Kimse böyle bir şeyi kafasından uydurmazdı.

"Lütfen, Alison. Bir şey söyle. Ne olursa."

Fakat diğer yandan... O sırada Caroline'in kötü ve karmaşık bir durumda olduğu da açıktı. İnsanlar da böyle durumlarda gerçekten aptalca şeyler yapabilirdi. Çatırdayan bir evlilik, çok fazla alkol, olayın en ateşli anında yakalanmış olmak. Yakalanmış olmak...

"Bunun net bir yol olmadığını anlayabiliyorum," dedim. "Ama kendini çok kötü bir duruma soktun." Başka biriyle sevişmesi konusunda ona çıkışmak umurumda bile değildi; bunu aştığımızı düşünüyordum.

"Bu asla yaşanmamalıydı," dedi. "Böyle bir şey olmasa bile. Bundan hoşlanmadığını biliyorum ve seni incitmek istemiyorum. Seni incitmekten nefret ediyorum. Sen hayatımdaki en güzel şeysin."

Bir an kalbim çılgınca atmaya başladı ve sonra Patrick'in söylediklerinin gerçekliği kafama dank etti. Ben başka biriyle evliydim. Bir kızım vardı. Tüm bu dram ve kargaşaya rağmen, Patrick'le tam olarak anlamlı bir ilişkimiz olduğunu söyleyemezdim. O bundan hoşlanıyordu, ben de farklı bir biçimde olsa da hoşlanıyordum. Bunu bir teselli ve sığınacak bir şey olarak, uzaklaştırılmak yerine arzulandığını bir yer olarak görmüştüm. Ama hayatımdaki en güzel şey bu muydu? Hiçbir koşulda bu, Patrick olamazdı. Her şeyden önce Matilda vardı. Patrick'e baktım. Sanki aramızda büyük bir mesafe, aşılması imkânsız bir uçurum varmış gibi hissediyordum. O an, normal haline hiç benzemiyordu; küçülmüş gibiydi, tıraşsızdı, itibarını kaybetmekle karşı karşıyaydı. Tüm bunlar onun açısından ters giderse, özgürlüğünü ve kariyerini kaybederdi. Ona sempati duymak istiyordum fakat Caroli-

ne'in çekmiş olabileceği acıları düşünmek de beni bunaltıyordu.

"Lütfen, Alison. Bana destek olacağını söyle. Şu anda gerçekten bir arkadaşa ihtiyacım var," dedi.

Sadece bir saniye duraksadıktan sonra elimi uzatıp onun elini tuttum ve parmaklarının teması üzerine geri çekilmemeye çalıştım. Sonra ayağa kalkıp orada ayrıldım.

Kurula geri dönerken yolda birkaç sigara aldım ve bir kapının önünde durup bir tane içtim. Stresten, diye avuttum kendimi. Eğer bir gün kendime sigara alacaksam, işte o gün bugündü. Fakat sigaranın dumanı burun deliklerimden içeri doğru tırmandı, gözlerimi sulandırdı ve birden kokusundan, tadından, her şeyinden tiksindim. Paketi alıp buruşturdum ve en yakın çöp kutusuna attım.

Odama geri döndüğümde dosyalar üzerinde birkaç saat çalıştım ve saat üçe gelince Mark'a, eve gideceğimi söyledim. Matilda'yı okuldan alacağımı söylemek için Carl'a mesaj attım ve o da, fazladan bir danışana daha vakit ayırabileceğini söyleyerek buna memnun oldu. Sonra telefonumu kapattım. Tehditkâr bir numaradan mesaj almak istemiyordum. Metroya binip Holloway'e geçtim ve yine Waitrose'a gittim ama bu kez daha hızlıydım. Koridorlar arasında bir profesyonel gibi hızla ilerliyordum. Biftek ya da baştan çıkarıcı sebzeler değil, sade bir ev yemeği için gereken şeyleri, balıklı börek ve lazanya, bir de Matilda'yla birlikte pişirebileceğimiz bir çikolatalı kek için gereken malzemeleri alıyordum; böylelikle onunla Carl'ın annesi kadar yakın olabilecektik birbirimize.

Matilda, onu okuldan almama çok sevindi. Kapıda bekleyen annelerle sohbet ettim ve kendimi arkadaş canlısı biri gibi, rahatlamış hissettim. Neden onlardan bu kadar nefret ettiğimi, neden bu kadar korkunç olduklarını düşündüğümü hatırlayamıyor-

dum. Kadınlar oldukça sıcakkanlıydı; gözlüklü ve dökümlü bir kazak giymiş olan hoş bir kadın, kızı Salma'nın Matilda'yla oynamayı ne kadar sevdiğini ve belki bir oyun günü ayarlayabileceğimizi söyledi bana. Birlikte, yüzme kursuna duyduğumuz ortak nefretimizden bahsettik ve okul sonrası kulüp öğretmeni Bayan Anderson'ın taklidini yaptığımda kadın güldü.

Biraz sonra kadın, elini koluma koyarak, "Bunu nasıl yapıyorsun, yani hem çalışıp hem de Matilda'ya bakıyorsun, anlamıyorum," dedi. Bunu söylerken o kadar açık sözlü ve o kadar samimiydi ki bu klişe beni hiç rahatsız etmedi.

Boğazımda bir yumru oluştuğunu fark ettim ve yumruyu geçirmek için birkaç kez öksürdükten sonra, "Kolay olmuyor ama Carl harika biri," dedim.

"Matilda çok tatlı bir kız," dedi anne.

"Teşekkürler," dedim samimiyetle.

Çocuklar okul binasından dışarı akın etmeye başladı ve kendi çocuklarımızı aramak için kadınla birbirimizden ayrıldık fakat gitmeden önce, "Bu arada ben Rania, seninle konuşmak gerçekten güzeldi," dedi bana.

"Ben Alison. Benim için de."

"Bir iki hafta içinde birkaç kişi yemeğe çıkacağız. Gelmek ister misin?" dedi.

İlk anda içgüdülerim bana, ona hayır dememi söyledi ama daha sonra içimde başka bir şeyin, âdeta donun arasında beliren küçük, yeşil bir filizin varlığını hissettim. O kadar uzun zaman olmuştu ki...

"Gelirim, tabii. Çok fazla ortalıkta görünmediğimi biliyorum gerçi..." dedim.

"Bizimle gelmen için daha çok nedenin var o zaman. Seni tanımayı çok isteriz," dedi kadın. "E-postanı aldım sanırım; davetiyeyi mutlaka seninle de paylaşacağım."

"Teşekkür ederim. Gerçekten çok naziksin." Gerçekten öyley-

di. Bu sözlerimde ciddiydim. Kadının açık sözlülüğü, içimdeki bir şeyin erimeye başlamasına neden olmuştu.

"WhatsApp kullanıyor musun? Bir sınıf grubumuz var, biliyorsun."

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim, içimdeki o donun etkisini yeniden hissettim. Uygulamayı birkaç gün içinde silmiştim, kayıp çoraplar ve ödevler hakkında sürekli sızlanmalar yaşama isteğimi benden alıyordu.

"Seni suçlayamam, çok sinir bozucu," dedi ve buzların tekrar eridiğini hissettim.

"Biraz fazla yoğundu o grup, sürekli bildirimler geliyordu," dedim ve güldü.

"Bildirimleri kapattım," dedi. "Ama bunu sana söylediğimi kimseye söyleme."

Neredeyse ona sarılmak istedim. Aylardır yaptığım ilk normal sohbet gibi geliyordu bu bana. Aptal adamlar için acı çekerek, okul kapısında yaşanan entrikalar hakkında stres yaparak çok fazla zaman kaybetmiştim. Artık böyle şeyler yapmayacaktım.

Matilda'yla el ele eve yürüdük ve ben balıklı börek yaparken Matilda da köpek resimleri çizip ev ödevi için bir fil hakkında bir öykü yazdı. Ödevini bitirdiğinde, iPad'iyle biraz oynamasına izin verdim. Böreğin içine koymak için yumurta haşladım ve musluğun altında yumurtaların kabuğunu soydum. Yumurtaları dörde bölecektim ama sonra Carl'ın annesinin üç Noel önce, Matilda hâlâ kreşe giderken ve her gün öğle yemeğinin hazırlanması gerektiği zamanlarda verdiği yumurta dilimleyiciyi hatırladım. Bana verdiği kutuyu açmış ve içinde yumurta dilimleyiciyi, dinozor biçimli sandviç ekmeği dilimleyicileriyle meyveler için küçük ve sevimli plastik kutuları görmüştüm... Mesaj o kadar yüksek sesliydi ki neredeyse kulakları sağır ediyordu. Ona zorla gülüm-

semiş ve kutuyu, açmadan kiler dolabının arka tarafına koymuştum.

Şimdiyse umutsuzca, temizlik ürünleri ve plastik torbaların arkasına sıkıştırılmış bir şekilde hâlâ orada olmasını umarak kilere girdim. Diğer her şeyi dışarı çekip çıkardım ve işte oradaydı... Onca zamandır kaçtığım domestik yaşamın kanıtı. Kutunun üstünde bir toz tabakası vardı ama içindeki öğle yemeği hazırlama malzemeleri yeni gibiydi. Yumurta dilimleyiciyi alıp ambalajından çıkardım ve mutfağa götürdüm.

"Ne yapıyorsun anne?" dedi Matilda, iPad'inden başını kaldırarak.

"Bu bir yumurta dilimleyici," dedim. "Balıklı böreğin içine yumurta dilimleri koyacağım."

"Ne güzel. Yumurtayı severim. Yardım edebilir miyim sana?"

"Elbette. Sadece nasıl çalıştığını çözmem gerekiyor." Kesme tahtasının yanında yan yana durduk; küçük, beyaz alet önümüzdeydi. Haşlanmış yumurtalardan birini alıp dilimleyicinin altına koydum, sonra telleriyle birlikte cihazın üst kısmını yumurtanın üzerine doğru ittim. Bir an hiçbir işe yaramamış gibi göründü, yumurta eski muntazam oval biçimindeydi ama yumurtaya elimle dokunduğumda, altın renkli sarısıyla incecik, mükemmel dilimler halinde parçalara ayrıldı.

"Çok süpermiş bu," dedi Matilda ve ben de başımı onaylarcasına salladım. Onca zaman bu alete bu kadar direnmiş olduğuma inanamıyordum.

"Geri kalanını ben yapabilir miyim?" dedi Matilda, ben de yanında durup başımı salladım. Kızım üç yumurta daha dilimledi ve her seferinde, parçalarına ayrılmadan önce sapasağlam durduklarını düşünüp yanıldık. Böreğin geri kalanını birlikte hazırladık ve patatesin üstü altın rengi olana, püre ve beyaz sosun tepecikleri ve çukurları oluşana, hepsinden önemlisi de tütsülenmiş balığın kokusu etrafa yayılana kadar pişirdik.

Börekler piştiğinde kabı soğuması için çıkardım ve tam o sırada telefonumu açtım. Carl'ın gelmek üzere olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Matilda'nın ödevini yapmış olmasından ve akşam yemeğinin hazırlanmasından etkileneceğini düşündüm. Matilda'yı iPad'iyle mutfakta bırakıp oturma odasına geçtim; omuzlarım gergindi, kendimi daha fazla mesaja, o tehditkâr anonim mesajlara veya Patrick'ten gelen mesajlara hazırlıyordum. Ama bunların hiçbiri yoktu. Birden tüm bedenim rahatlama hissiyle doldu ve omuzlarım gevşedi. E-postalarımı kontrol etmek üzere kanepeye oturdum. Burada da kayda değer ya da korkutucu bir şey yoktu. İşle ilgili her zamanki şeyler vardı yalnızca. Akşamım mahvolmadığı için duyduğum memnuniyetle, gözlerimi kapatıp kanepede arkama yaslandım. Biraz sonra telefonum, bir sesli mesaj olduğunu belirtmek istercesine ses çıkardı ve yine gerilerek ekrana baktığımda, mesajın Carl'dan olduğunu gördüm. Saat sekize doğru gelirim, akşam yemeğine bekleme, görüşürüz.

Dondurulmuş bezelyeleri kaynatmak için mutfağa geri döndüm. Matilda'yla birlikte balıklı böreğimizi masada yedik ve Carl eve geldiğinde yemesi için geri kalanını streç filmle kapladım. Matilda bana, oynadığı oyundan ve arkadaşlarından bahsetti, ben de ona diğer annelerle birlikte yemeğe davet edildiğimi söyledim. Kızım buna memnun oldu ve ben de iyi bir iş çıkardığımı düşündüm; sesim hafif ve gülümseyerek çıkıyordu, altta yatan gölgelerden eser yoktu. Fakat gölgeler oradaydı. Patrick'in durumu sohbetimizin dokusuna işliyordu.

Matilda yattıktan sonra ben de yatağa girdim. Saat daha erken olabilirdi ama üşüyordum ve yorgundum. Bu akşam evcimen davranmış ve rahatlatıcı işler yapmış olsam da yaşadığım şokun ve tüm gün beni rahatsız eden gerçek dışılık hissinin etkisi yeni yeni geçiyordu. O an nerede olduğumu biliyordum: yatağımda, evimdeydim, kızım yan odada uyuyordu ve kocam her an eve gelebilirdi. Kapıyı açan anahtarının sesini duyduğumda, hepimiz orada, aynı çatı altında olduğumuz için rahatladım.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Carl, yatağın kenarına oturarak. "Balıklı börek güzel kokuyor."

Ona gülümsedim ve Carl aşağı inip yiyecek bir şeyler alırken ben de telefonumu kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Akşam yemeğiyle birlikte geri gelen Carl, yemeğini yerken telefonumu sessize aldım.

"Biraz televizyon seyretmek ister misin?" dedi. "Yeni bir dizi?"

Bu teklife şaşırdım ama memnun da oldum. Carl'la en son iyi anlaştığımız zamanlar, *The Wire* seyrettiğimiz zamanlardı. "Elbette. Ne geçiyor aklından?"

"İskandinav-noir türü bir şeyler olsun mu? Dizüstü bilgisayarımı alıp geleyim."

Yastıklara yaslanıp Carl'ın dizüstü bilgisayarından gelen ışık halesi eşliğinde diziyi seyretmeye başladık. Dizi altyazılı olduğu için konsantre olmam gerekiyordu ve kısa sürede kendimi kaptırdım. Bölümün sonuna geldiğimizde, hiç tartışmadan bir sonrakine geçtik. Bu bölümün ardından vakit neredeyse gece yarısı olmuştu ve daha fazlasını seyredemeyecek kadar yorgundum. Carl aldırmadı ve birbirimize iyice yaklaşarak yattık; tartışmalarımızı bir geceliğine bir kenara bırakmıştık.

"Böyle olması, sessiz bir geceyi evde bir arada geçirmek hoşuma gidiyor," dedi Carl. Karşılık vermek yerine kollarımı ona doladım. Benim de onunla aynı fikirde olduğumu anladığını biliyordum.

Cuma günü, iki kefalet başvurusu ve Belmarsh'taki mahkemede bir ifadeyle geçti. İçki de içmedim ve pazartesi günü lazım olacak evrakları almak için odama uğrayarak, saat dörtte doğruca eve gittim. Chloe'yle, Madeleine davası hakkında telefonda kısa bir görüşme yaptık. Neredeyse ona, Patrick'in nasıl olduğunu soracaktım ama kelimeler ağzımdan çıkmadan önce kendime engel oldum ve o da bu duraksamanın farkına varmadı.

Yine sessiz bir akşamdı. Matilda erkenden yatmıştı ve Carl'la birkaç bölüm daha seyrettik. Belki de iyi olabilirdik. İçten içe bundan şüpheli olduğumu bilsem de kendime aksini düşünme izni vermedim.

18

Carl hafta sonunun büyük kısmını çalışarak geçirecekti, bu yüzden cumartesi sabahı Matilda'yı yüzmeye ben götürdüm. Kurs, beklediğim kadar kötü geçmedi. Yüzen çocukları oturup izleyecek kadar sandalye vardı ve herkes arkadaş canlısıydı. Pazar sabahı hava güneşli olduğu için Hampstead Heath'e gittik ve Matilda, Kenwood girişinin yakınındaki büyük meşe ağaçlarına tırmandı. Bir maymun gibi alt dallara tutunurken fotoğraflarını çektim. Yapraklar çoktan dökülmüştü ve Matilda, ağaçların altında biriken kurumuş yaprak yığınlarını tekmeliyordu.

"Seninle ağaçlara tırmanmayı seviyorum," dedi. "Babam asla yükseğe çıkmama izin vermiyor."

Bir an ona engel olup olmamalı mıyım diye merak ettim ama bu aktivite o kadar hoşuna gidiyordu ki eğlencesini bozmak istemedim.

"O zaman düşmemeye dikkat et," dedim. "Babanın sinirlenmesini istemeyiz."

Matilda kıkırdadı ve ben de aniden içimde alevlenen o sadakatsizlik hissini bastırdım. Tepeyi tırmanıp sağdaki kahve tezgâhına gittik ve bir kez olsun orayı açık bulduk. Ben bir *flat white* aldım, Matilda da sıcak çikolata ile dondurma arasında karar vermeye çalıştı.

"Dondurma için hava çok soğuk," dedim ve bir an bunu düşündü.

"Dondurma yemek için hava hiçbir zaman çok soğuk değil-

dir," diye cevap verdi bana ve tezgâhın arkasındaki kadın gülerek, ona külahta iki top çikolatalı dondurma verdi. Meşe ağaçlarının yanına geri döndük. Kızımın yüzünün kirlenmiş hali karşısında güldüm ve bir kâğıt mendili yalayıp yanaklarını ovalayarak en çikolatalı yerleri temizledim. Matilda daireler çizerek koşmaya, benden uzaklaşarak tekrar yanıma gelmeye başladı. Ellerimi yakalıyor ve beni döndürüyor, sonra gidip avuç avuç yaprakları alarak havaya fırlatıyordu. Ben de biraz yaprak alıp havaya fırlatınca, Matilda onları yakalamak için koşturdu.

"Gözlerini kapat," dedi bana.

"Ne için?"

"Saklambaç oynamak istiyorum. Ben saklanacağım, sen de beni bulacaksın."

"Tamam," dedim, ellerimle yüzümü kapatarak.

"Bakmayacağına söz ver. Şimdi yüze kadar sayman lazım."

"Çok uzun bir süre ama bu, tatlım. Elli diyelim mi?"

"Babam da her zaman böyle yapıyor. Bu hiç de âdil değil. Ellide doğru düzgün bir yere saklanılmıyor," dedi. İttifakımızı bozmak istemediğim için bir an tereddüt ettim.

"Yetmiş beş ne dersin?" dedim bu kez.

"Yüz. Lütfen, anne." Bunu bana, heceleri o kadar uzatarak söylemişti ki ona hayır demeye kıyamadım.

"Peki. Yüz. Ama çok uzaklaşma," dedim.

"Söz veriyorum. Sen de bakmayacağına söz veriyor musun?"

"Söz. Bir, iki, üç..." Saymaya başladım.

Matilda kıkırdadı ve bana sarılmak için bir an bacaklarımı kavradı. Kurumuş yaprakların arasından uzaklaşan ayak seslerini işittim.

Yirmi üç, yirmi dört...

"Hâlâ sayıyor musun, anne? Seni duyamıyorum." Kızım arkamda bir yerlerde hâlâ gülüyordu, onu duyabiliyordum. Onu fazla uzun süre aramayacağını düşündüm.

"Otuz bir, otuz iki," diye saydım yüksek sesle.

Ayak sesleri uzaklaşırken hışırtılar da giderek azaldı. Artık soluklarını duyamıyordum.

Kırk sekiz, kırk dokuz. Etrafıma gizlice bir göz attım.

"Anne! Baktığını görebiliyorum!" Onu duyabiliyor ama göremiyordum. Ellerimle gözlerimi kapattım.

Yanımdan hızla geçen diğer ayak sesleri de vardı; çocuklar, yetişkinler, bir köpek. Onlar da gülüyorlardı.

Elli altı, elli yedi.

Sıkılmaya başlamıştım. Yüze kadar saymayalı yıllar olmuştu ve bu, düşündüğümden çok daha uzun sürüyordu. Gözlerimi kapatıp güneşi, mavi gökyüzünü ve Matilda'nın yüzünü gözlerimin önünden silmek istemiyordum.

Ama ona söz vermiştim.

Altmış yedi, altmış sekiz.

Bana yakınlaşan, sonra uzaklaşan sesler. Konuşmalardan yalnızca *futbol* ve *etli börek* gibi sözcükler işitebiliyordum. Daha uzaklardan kulağıma bir mırıldanma, sonra biraz daha kahkaha sesi geliyordu. Ötelerden gelen ani bir haykırış ve rüzgârda tepemde salınan dalların sesi.

Seksen bir, seksen iki.

Diğer duyularım keskinleşmişti. Her yanım sonbaharla çevriliydi. Bir yerlerde yakılmış olan ateşinin hafif kokusu ve çürüyen yaprakların küf kokusu, kuzey Londra'nın üzerinden havaalanlarından birine doğru gelen bir uçağın vızıltısı. Uçağın içi nasıl da bayat kokuyordur; ter ve ayak kokusu, tuvaletlerden gelen hafif amonyak kokusuna karışıyordur. Yolcular pencerelerden dışarı bakıyor, simge yapıları tespit etmeye çalışıyorlardır: Wembley, Kenwood Evi, Heath, aşağıda bir yığın yeşil ve ağaç. Parliament Hill'de koşturan insanları ve köpekleri hareket eden noktalar halinde görüyorlardır.

Doksan dokuz, yüz.

"Hazır olsan da olmasan da geliyorum," diye bağırdım.

Gözlerimi açıp etrafa bakındım. Matilda'yı göremiyordum. Bulunduğum yeri arayışımın merkezi sayarak ağaçların etrafında dönüp dolaştım. Uzaklaşarak ağaçların arkasına baktım ve Matilda'nın yeşilli gümüşi parkasını araştırdım. Orada da yoktu. Onu aramaya devam ederek ve saklanma konusunda ne kadar iyi olduğuna gülerek, çapraz şekilde ilerledim.

"Çok iyi saklanıyorsun, Matilda. Seni bulamıyorum," dedim ve ağaçların arasından esen rüzgâr bana cevap verdi. Oyun adrenalin seviyemi artırıyor, nabzım yükseliyordu. Bir ağaç, diğeri, hepsi birleşip aynı ağaç haline geliyor, dalları bana doğru uzanıyordu. *Belki onu ben yakalamışımdır,* diyordu sanki biri. *Hayır, bende,* diyordu bir diğeri. Sanki bir ağaç gövdesinden bir yüz bana bakıyor, bir diğeriyse sırıtıyordu. Derin bir nefes aldım ve durup etrafıma bakındım. Ağaçlar canlı değildi, yani düşündüğüm anlamda değildi. Matilda'yı yutuverecek, kötü niyetli güçler değildi ağaçlar.

Yine de onu hiçbir yerde göremiyordum.

"Matilda, Matilda," diye seslendim. "Saklanmayı bırak artık. Sen kazandın."

Cevap gelmedi. Çalılığın ardından bana doğru koşan küçük, sarışın bir kız yoktu. Daireler çizerek etrafta dönüp durdum; nefesim hızlanıyor, bir şeyler boğazımı sıkıyordu sanki.

"Matilda. Matilda!"

Eşofmanlı bir adam yanıma geldi.

"Köpek mi arıyorsunuz? Şu tarafta bir spaniel var," diye işaret etti. "Sanırım kaybolmuş olabilir."

"Köpek aramıyorum, hayır. Kızımı arıyorum. Saklambaç oynuyorduk." Sözcükleri dudaklarımın arasından çıkarmak çok zordu. Korku içimde alevleniyor, panik tüm bedenimi kaplıyordu.

"Nasıl bir kız?"

"Şu boylarda," dedim, elimle belimi işaret ederek. "Sarı-kahverengi saçları var. Buralarda bir yerlerde olmalı. Gözlerimi kapatıp sadece yüze kadar saymıştım."

Adam ağaçların etrafında koşarak, Matilda'ya seslenmeye başladı. Başka bir koşucu daha ona katıldı. Köpeklerini gezdiren iki kadın da hareketlenmeyi gördü ve bana neler olduğunu sordu. Durumu onlara açıklamaya çalıştım.

"İki dakikada bile sürmedi. Gözlerimi iki dakikadan daha kısa bir süre kapalı tuttum. Oyunu doğru düzgün oynamamı çok istiyordu; onu dinlememeliydim."

"Endişelenme, tatlım. Onu bulacağız. Tahminimce Kenwood'a gitmiştir," dedi kadınlardan biri. "Matilda'ydı, öyle değil mi?"

Demir kapıdan Kenwood Evi'ne girdiler ve Matilda'ya ismiyle seslendiklerini duydum. Koşuya çıkmış olan adam sol tarafımda bağırıyordu. Onlara daha fazla insan, koşucular, köpek gezdirenler, iki rahibe, platform ayakkabıları ve siyah göz kalemiyle bir kız da eklendi. Çalılıkları araştırarak ona sesleniyorlardı. Bense tam orta yerde, onu en son gördüğüm noktada, koşup saklanmadan önce bana sarıldığı yerde sıkışıp kalmıştım. Telefonumu cebimden çıkarıp Carl'a bir mesaj yazmaya başladım.

Matilda'yı bulamıyorum.

Sözcüklere baktım ve boğazımda yükselen asitli safrayı yuttum. Sonra yazdığım mesajı sildim. Çok geçmeden bulunurdu. Carl'ı endişelendirmeye gerek yoktu.

Yanımdan, içinde iki park bekçisi olan küçük bir araç geçti. Bekçiler kargaşayı gördükleri anda durup, Matilda'yı arayan ve beni işaret eden adamlardan biriyle konuşmaya başladılar. Onlara doğru koştum, yeşil üniformalarıyla güven veren görüntüleri karşısında neredeyse ağlayacaktım. Beni dinledikten sonra telsizleriyle birini aradılar. Etrafta dönüp duruyor, kızımı arıyordum. Adamlardan biri dikkatimi çekmek için elini koluma koyduğunda, neredeyse ona çarpmak üzereydim.

"Onu aramam lazım. Bırak beni."

"Bize tam olarak ne giydiğini söyleyebilir misin?" dedi adam, başını benimkine yaklaştırarak. Benimle güven veren bir tonda konuşmak istemiş olabilirdi ama etrafa bakmamı engelliyor, beni durduruyordu.

"Söyledim ya. Mavi bir kot pantolon, pembe spor ayakkabılar, yeşilli gümüş rengi bir mont."

"Yeşil ve gümüş rengi ne şekilde?"

"Ne demek bu? Ah, kusura bakmayın, ne demek istediğinizi anladım. Montun alt kısmı yeşil, üst kısmı gümüş rengi. Başlığı da gümüş rengi," dedim. Kızımın, giysilerinin bir listesine indirgenmiş olduğu gerçeği karşısında duyduğum korkuyu, o kahrolası dehşeti bastırmaya çalışıyordum.

Dakikalar geçiyordu. Olduğum yerde mi kalmalıydım yoksa Kenwood'a girip çitler boyunca çalıların arasında mı aramamı sürdürmeliydim, bilemiyordum. Tenimi tırmalayan dalları, yüzümde çarpan yaprakları memnuniyetle karşılardım. Ama bulunduğum yerden ayrılırsam, kızım beni bulamazdı. Onu en son burada görmüştüm. Belki de gölgelerle kaplı yollarda uzaklaşmış ve birkaç dakika içinde etrafı gür çalılıklarla çevrilip yolunu kaybedince kafası karışmıştır. Ben de orada, eski düello alanında kaybolmuştum, buz deposunu aramaya çalıştığım zaman. Buz deposu...

"Buz deposuna girmiş olabilir mi? Belki bir yerlerde kilitli kalmıştır?" dedim yanımdaki bekçiye. Adam telsiziyle konuşuyordu ama o an dönüp beni dinledi.

"Polis ekipleri yolda. Tüm olasılıkları araştıracağız."

Polis kelimesini işitince mideme yumruk yemiş gibi oldum. Kimse bana telaşlanmamamı, aptallık ettiğimi ve kızımın birazdan ortaya çıkacağını söylemiyordu. Polisi aramışlar ve insanları sistematik arama ekipleri halinde organize etmeye başlamışlardı. O yakıcı, ekşi safra yeniden boğazıma dek yükseldi.

Biraz sonra polis geldi. Bu kez üç kişiydiler, ikisi gençti, biri daha yaşlıydı. Kadının kısa, gri saçları, yuvarlak yüzündeyse güven verici bir ifade vardı ancak gözlerindeki parlaklığı görünce onun, hiçbir şeyin geçip gitmesine izin vermeyecek biri olduğunu anladım.

"Ben Hampstead Polis Teşkilatından Başkomiser Murray. Kızınızın kayıp olduğunu söylüyorsunuz. Kaç yaşında?" dedi. Yanındaki iki genç memurun bir adım önüne çıkmıştı.

"Altı yaşında. Saklambaç oynuyorduk. Gözlerim kapalıydı," dedim.

"Tam olarak ne kadar süre?"

"Yüze kadar saydım. Hızlı ya da yavaş saymıyordum, iki dakikadan az sürmüş olmalı," dedim.

"O halde gözlerinizi iki dakika kadar ondan ayırdınız, öyle mi?"

"Aşağı yukarı."

"Nereye gittiğini bilmiyor musunuz peki?"

"Saklambaç oynuyorduk. Bakmayacağım konusunda ona söz vermiştim. Ona, saklanması için yeterli zaman vermem konusunda çok ısrar etti. Gizlice bir göz atmaya çalıştım ama beni yakaladı." Kendimi kontrol etmeye çalışıyordum ama sesimin bir feryada dönüşmesini engelleyemiyordum. Başımı arkaya atmak ve Matilda güvenle kollarımın arasına dönene kadar bağırıp feryat etmek istiyordum.

"Burayı iyi bilir mi?" Polisin sözleri beni kendime getirdi. Yüzümdeki gözyaşları ve sümükleri kolumla sildim.

"Buraya geliriz ama çok sık değil. Yani, buraları bilir ama yolunu bulabileceğini sanmıyorum."

Başkomiser Murray söylediklerimi not defterine yazdı.

"Peki, kızınızı en son saat kaçta gördünüz?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Saatime bakmadım. Yüze kadar saydım, sonra etrafıma bakındım ama onu bulamadım ve ona seslenmeye başla-

dım, sonra şuradaki adam onu aramaya başladı ve tüm bunlar..." O kadar hızlı konuşuyordum ki kelimeler üst üste biniyordu ama bu büyük bir zaman kaybıydı, ileride ve geriye doğru uzanan orman boyunca onu aramalı, her bir çalının ve ağacın ardına bakmalıydık ta ki...

"Kızınızın ne kadar süre boyunca kayıp olduğuna dair bir fikrimiz olmalı. Bundan daha net bir fikriniz var mı?" dedi memur, nazik ama ısrarcı bir ses tonuyla.

"On beş dakika belki?" dedim, havaya bakıp âdeta oradaki sayıları kavramaya çalışarak.

Kadın, diğer iki polis memuruyla birlikte uzaklaştı. Araçlarına gittiler ve içlerinden biri şoför mahalline geçip telsizi kullandı. Tam yanlarına gitmek üzereydim ki işlerini bitirdiler, araba kapılarını kapattılar ve içlerinden biri Kenwood Evi'ne girip Matilda'ya ismiyle seslenmeye, diğeri de aynısını yaparak arkamdaki tepeden aşağı inmeye başladı. Arama yapan grup hızlanmıştı ve yoldan geçen herkes, mıknatısa çekilen demir tozları misali onlara doğru çekiliyordu. Ses tonlarındaki ivedilik giderek artıyordu. Ben donakalmış bir halde, öylece duruyordum; etrafımda arama ekipleri çılgınca dönüp duruyordu. Sonunda başım öyle dönmeye başladı ki her an yere yığılabileceğimi düşündüm.

Biraz sonra Başkomiser Murray geri döndü. Kolunu etrafıma dolayıp yavaşça çömelmeme yardım etti.

"Çok solgunsunuz. Derin nefesler alın," dedi.

Denedim ama bunu yapamadım, göğsüm çok sıkışmıştı.

"İşe koyulduk. Eminim bir yerlerdedir. Onun yaşındaki çocuklar böyle şeyler yapabiliyorlar," dedi.

"Kızım daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı," dedim.

"Bahse girerim, sebep olduğu tüm bu karışıklığı gördüğünde bir daha böyle bir şey yapmayacaktır."

Kadının bu sözleri, beni sakinleştirmek için söylediğini biliyordum ama gözleri omzumun üzerinden bir o yana bir bu yana gidip gelerek durumu değerlendiriyordu.

"Evde kiminle yaşıyor?" diye sordu bana.

"Ben ve babasıyla. Üçümüzüz."

"Evde her şey yolunda mı peki? Herhangi bir sorun var mı?" dedi.

"Hayır, yok. Bunun durumla ne alakası var?"

"Sadece babayla ilgili herhangi bir sorun olup olmadığını kontrol ediyorum," dedi. Bu ifadesi daha ziyade bir soru gibiydi.

"Ne... Ha, onu kaçırmış olabileceğini mi söylüyorsunuz? Hayır, öyle bir durum yok." Duraksadım. Bir an sonra, "Sadece bir yerlere gitmiş olabileceğini söylediğinizi sanıyordum?" dedim.

"Tüm olasılıkları göz önünde bulundurmalıyız," dedi. "Babası nerede?"

"Babası bir terapist, bütün gün danışanlarıyla ilgileniyor olacak."

"Bana nerede olduğunu söylerseniz, onu alması için birini gönderebiliriz," dedi rahat bir ses tonuyla. Kadın sakin davrandıkça daha çok korkuyordum. Bu durumda, kavrayamayacağım kadar derin anlamlar vardı. "Kliniğin adresi nedir?"

Ona adresi verdim, kelimeler ve sayılar dudaklarımın arasından otomatik olarak çıkıyordu. Matilda'nın ismi etrafımda yankılanıyordu ve ben, bir yanıt, bana biraz umut verebilecek herhangi bir şey duymak için çabalıyordum. Küçük bir kız, önümde annesiyle patika boyunca koşuyordu ve peşlerinden koşup onu yakalamamak, o kızın Matilda olup olmadığına bakmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Oysa o kızın Matilda olmadığını biliyordum çünkü kızın üzerinde pembe bir palto vardı ve sarı saçları sıkıca örülmüştü.

Matilda'ya seslenen insanlar daha da yaklaşıyordu. Onların bir şey bulmuş olabileceklerini düşününce kalbim çılgınca atmaya başladı. Polis, Kenwood Evi'nden elinde bir şeyle, koşarak çıktı. Bir an için onun, kızım, canım Matilda olduğunu, sonunda bana geri dönmüş olduğunu düşündüm ama bir sorun vardı.

Polis onu taşırken tuttuğu beden son derece gevşekti, tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Ne var ki sonra polisin, kollarında cansız bedeni değil, montunu tuttuğunu gördüğümde büyük bir rahatlama hissedip ona doğru koştum ama hemen sonra o rahatlama hissi ortadan kaybolup yerini yeniden paniğe bıraktı. Nefes alamıyordum ve polis memuru bana yarısı yeşil, yarısı gümüş rengi, içi boş bir mont uzatırken bir yerlerden, bana ait olabilecek tiz bir çığlık sesi geldi. Montu sıkıca kavrarken polis memurları birbirlerine, çok iyi okuyabildiğim, kasvetli bir ifadeyle bakıyorlardı.

Kadın polis memuru öne doğru uzanıp montu benden aldı. Onu sıkıca kavramaya çalıştım ama kadın onu sertçe geri çekti.

"Arama yapmak için buna ihtiyacımız var," dedi. "Çok geçmeden geri alabilirsin."

"Anlamıyorum. Bu üzerindeydi. Nerede buldunuz onu?" Montu bulan polise baktım. Doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir an tereddüt etti.

"Şuradaki çalının altındaydı," dedi, Kenwood tarafını işaret ederek.

"Neden çıkarsın ki montunu?" dedim. "Hava soğuk."

"Belki de sizi bulmaya çalışırken etrafta koşturdu ve çok sıcakladı," dedi polis. "Ve bu ayırt edici bir şey."

Buz kesmiştim. Zaman geçiyordu ve polisin tam olarak ne demek istediğini biliyordum. Tüm o şehir efsanelerini, mağaza depolarına kaçırılan, kafaları kazınmış, kıyafetleri değiştirilmiş çocuklara dair anlatılanları duymuştum. Kimse sorunu fark etmeden parktan çıkarmak için üzerindeki montu çıkarıp onu farklı bir şeye sarmanın çok kolay olacağını biliyordum. Gözlerimi o kadar uzun süre kapalı tutmuştum ki Matilda'yı onlara resmen ellerimle vermiştim.

Adrenalin tüm bedenime yayıldı, kalp atışlarım o kadar hızlandı ki neredeyse patlayacak gibiydi. Ellerim seğiriyor ve Tilly'nin montunu sıkıca kavrıyordu. Hepsinin altında, derinlerdey-

se suçluluk çanları giderek daha da yüksek sesle çalıyordu. Tüm bunlar benim suçumdu. Hepsi benim suçumdu. Günah işlemiştim ve bunun bedelini kızım ödüyordu. Berbat anneliğim yüzünden onu, belki de sonsuza dek kaybetmiştim. Dizlerimin üzerine çöktüm, yaptığım ve yapabileceğim her şeyi düşünürken midem bulandı. Artık çok geçti; bir daha asla onun gülüşünü duyamayacak, saçını tarayamayacak, onu okula veya yüzme kursuna götüremeyecektim. Tanrım, yüzme kursu. Kenwood'un altındaki gölet. Neredeyse bunu bağırarak söyleyecektim ama kendimi tuttum; bunu biliyorlar, onu orada arıyorlardı. Dua etmesem ve ilahi yahut başka türlü herhangi bir müdahaleyi hak etmediğimi bilsem de, içimden pazarlıklara başlamıştım. *Her şeyi bırakacağım, yemin ederim, onun yanında olacağım. Eğer bir kez daha onu görme, ona sarılma şansım olursa, böyle bencil bir pislik olmayı bırakacağım. Kendimle bu kadar meşgul olmak yerine, en başından beri yapmam gerektiği gibi her ânın tadını çıkaracağım.*

Arama devam ediyordu. Onu en son gördüğüm yerde kök salmış vaziyette duruyordum. Kızımın ne kadar zamandır ortada olmadığını hesap edemiyordum artık; zaman algım tuhaflaşmış, yavaş ve hızlı olan şeyler zihnimde bir sarmal halinde birleşmişti.

"Alison. Alison! Neler oluyor?"

Carl gelmişti; onu klinikten alıp buraya getirmişlerdi.

"Matilda kayboldu. Saklambaç oynuyorduk ve bir anda kayboldu." Tekrar ağlamaya başladım ve ona sarılmaya gittim; onun da bana sarılmasını, her şeyin yoluna gireceğini ve kızımızın çok geçmeden ortaya çıkacağını duymak istiyordum.

Carl beni omuzlarımdan geriye itti. "Sana dikkatli olmanı söylemiştim, hiçbir şey için sana güvenilemiyor." Çok öfkeliydi, bunu artık görebiliyordum. "Ne iş yaptığını onlara söyledin mi? Belki de bu müvekkillerinden biridir?"

Başkomiser Murray hemen bana döndü. "Ne iş yapıyorsunuz?" dedi.

"Ben ceza avukatıyım. Çoğunlukla savunma. Ama gerçekten sanmam ki..." dedim.

"Siz de bir terapistsiniz," dedi Carl'a bakarak. "Acaba sizin danışanlarınızdan birinin..?"

"*Benim* danışanlarımın hiçbiri böyle bir şey yapmaz," dedi, yüzünde küçümseme ifadesiyle bana bakarak.

Başkomiser Murray bana dikkatle baktı, sonra bakışlarını tekrar Carl'a çevirdi. Diğer memurlardan biri gelip ona işaret etti ve oradan uzaklaşıp kısa bir sohbet ettiler. Adam arabaya gitti ve tekrar telsizi kullanarak bir şeyler konuştu.

"Helikopteri çağırıyoruz," dedi. "Bazen işe yarayabiliyor."

O âna dek korkuyordum ama artık tam anlamıyla paniğe kapılmıştım.

"Son zamanlarda müvekkillerinizden birini sinirlendirmiş olabileceğinizi düşünüyor musunuz?" dedi Başkomiser Murray.

"Sanmıyorum. O şekilde bir şey olmadı," dedim.

"Ya siz, beyefendi?" dedi Carl'a.

"Elbette hayır. Bunları sormakla zaman harcadığınıza inanamıyorum. Bize sorular sormak yerine onu aramaya çalışmamalısınız," dedi, öfkeyle dolup taşan Carl. Nefes aldım ve nefesi verdim. Bayılacağımdan korkarak ayağa kalkmaya cesaret edemiyordum.

"Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," dedi Başkomiser Murray, ortalığı sakinleştirmeye çalışarak.

"Alison, kızımızı nasıl kaybedebilirsin!" Carl, başını benim seviyeme dek eğerek bana bağırıyordu. Başımı ellerimin arasına alıp ileri geri sallanmaya başladım.

"Bunların hepsi senin suçun, seni aptal kaltak! Evliliğimizi mahvettin ve kızımızı kaybettin. Tanrı aşkına!" Ayağa kalktı ve benden hızla uzaklaştı ama sonra tekrar geri geldi.

"Kızım nerede?" dedi Başkomiser Murray'e. Sonra öne doğru eğilip yüzüne karşı bağırdı. "Nerede lan o?"

"Sizden sakin olmanızı isteyeceğim, beyefendi," dedi kadın, geri çekilmeden. Aksine, öfkelenmiş olmasına karşın kendini toplamaya çalışıyordu. "Bunun, duygularınızın yoğun olduğu bir zamanın olduğunu anlıyorum ama..."

"Duygularımın yoğun olduğu bir zaman mı? Karım o kadar işe yaramaz biri ki kızımızı kaybetti ve siz bunun sadece duygularla alakalı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Sanki ona yumruk atacakmış gibi Murray'e diklendi. Nefesimi tutmuş, onu izliyordum. Bir şey söylemem, beni fark etmesi durumunda, kesinlikle böyle bir şey olacaktı ve sonra her şeyin üstüne bir de polis memuruna saldırdığı için içeri girecekti.

Murray kararlı bir halde durdu ve bir an bakıştılar. Carl ellerini indirdi ve yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm. Özür dilerim," dedi. Yeniden dönüp uzaklaştı ama sonra geri dönüp bana bir tekme atma girişiminde bulundu. "Kaltak," diye bağırdı.

Geriye doğru sıçrayınca tekmesi beni ıskaladı. Dengesini kaybetmek üzereyken dik durmak için sendeleyerek düzeldi. Donakalmış haldeydim ve yüzündeki öfkeyi, sinirden âdeta morarmış halini izliyordum. Korkmam gerektiğini biliyordum ama korkmuyordum. Onu umursayacak halim yoktu. Tekme yemeyi hak ediyorum. Tekme yemek bana kendimi daha iyi hissettirirdi. Ama o an bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey Matilda ve onun yokluğunun kalbimde bıraktığı boşluktu. Carl'ın başka bir şeyi nasıl umursayabildiğini anlamıyordum.

"Bana bakmayı kes," dedi. "Bana bakmayı kes, lanet olası." Tepemde dikildi, omuzlarımdan tuttu ve beni daha da sert sarsmaya başladı. "Seni işe yaramaz kaltak," dedi ama kelimeler ağzında dolanıyordu. Başkomiser Murray, yüzünde derin bir endişe ifadesiyle ona çok yaklaşmıştı ama kimse ona müdahale edemeden Carl beni sarsmayı bıraktı ve topuklarının üzerine oturdu. Elleri hâlâ omuzlarımdaydı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "O nerede, Alison, nerede?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bilmiyorum."

Korku içinde iki yoldaş olarak, Carl'la birlikte yere oturduk. Carl ağlıyordu; sümük, gözyaşları ve hıçkırıklar birbirine karışıyor, eliyle sertçe yüzünü siliyordu. Ona sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Elimi ona doğru uzattığımda kendini o kadar sertçe geri çekti ki neredeyse dengesini yeniden kaybedecekti. Durumu daha da kötüleştirmeyecek bir şey söylemeye çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

Birden sağ tarafımdan gelen bağırışlar ve koşma sesleri duydum. İlk başta duymazdan geldim ama sesler giderek daha da yükseliyordu. Neler olduğunu görmek için arkamı döndüm ve bana montu getiren aynı polis memurunu gördüm ama bu kez taşıdığı yük canlıydı ve havaya tekmeler savuruyordu. Bir anda içimdeki karanlığı aydınlatan bir umut ışığı doğduğunu hissettim.

"Anne!" diye bağırdı Matilda ve hemen koşarak onları karşılamaya gittim, sonra kızımı yakalayıp onu kendime doğru çektim.

"Anne," dedi tekrar. Onun sesini duyduğum, saçını kokladığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Matilda, başını çenemin altına koyup öylece kıvrıldı. Göğsümdeki sızı hafifledi ve o boşluk doluverdi.

Carl koşarak gelip onu benden aldı. Kızımı bırakmak istemiyordum ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Bana saatlerce gibi gelen bir süre boyunca ona sarıldı. Matilda kolları arasında hareket etmeye başladı ve Carl bir an sonra onu yere bıraktığında, koşarak tekrar yanıma geldi. Yine yere oturdum ve onu, yüzü bana dönük vaziyette dizime oturttum.

"Donmuşsun," dedim, ne kadar üşüdüğünü fark ederek.

"Seni ararken çok sıcakladığım için montumu çıkardım," dedi. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Endişelenme tatlım, bizde montun." Etrafıma bakınca, Baş-

komiser Murray'in bizden uzakta, elinde montla durduğunu gördüm. Fakat olup biten her şeyi yakından izliyordu. Ona el sallayarak montu işaret ettim. Başkomiser Murray montu bize getirdi ve o da yere diz çöktü.

"Kenwood Evi'ndeydi," dedi bana. "Biraz endişeliydi ve üşümüş görünüyordu, oralardaki biri de bunu personele bildirdi. Belli ki çağrımızı duymuşlardı, bu yüzden... "

"Geri dönmüş olması harika, dedim. "Teşekkür ederim."

"Ne güzel, mutlu bir son oldu." Murray topuklarının üzerine oturdu. "Matilda, bana neler olduğunu söyleyebilir misin? Nasıl kayboldun?"

"Saklambaç oynuyorduk. Ormana gittim. Sonra kayboldum. Koştukça sıcakladım, bu yüzden montumu çıkardım. Sonra büyük eve vardım ve polis geldi," dedi Matilda acele acele.

"Ormanda hiç yetişkin biriyle konuşmadın, değil mi?"

"Kimseyle konuşmadım. Annem bana yabancılarla konuşmamamı söyler."

"Çok mantıklı. Sen akıllı bir kızsın," dedi Murray.

Ona montunu giydirmiş olmama rağmen Matilda hâlâ titriyor, bana sokuluyordu.

"Onunla daha fazla konuşmanız gerekiyor mu?" dedim. "Çünkü onu hemen eve götürmek istiyorum."

Başkomiser Murray başını salladı. "Sorun değil. Adresinizi aldık. Hafta içinde gelip biraz sohbet edebiliriz. Bana telefon numaranızı verirseniz, gelmeden önce telefon ederiz."

Ona numaramızı verdim ve Matilda'yla birlikte toparlanıp ayağa kalktık. Carl yakınlarda bir yerde dolanıyordu. Benimle göz temasına girmedi.

"Artık eve gitmeliyiz," dedim ona.

Carl omuzlarını silkti ama yanımda ilerlemeye başladı. Arabaya gittik ve eve doğru yola çıktık. Carl yolcu tarafında sessizdi.

Eve döndüğümüzde, Matilda'ya banyo yaptırdım. Saat daha dörttü ama sanki yıllardır evimden uzaktaymışım gibi hissediyordum. Ben onu banyoya sokarken Carl aşağıda kaldı, bense kızımdan ayrı bir yerde durmak istemiyordum. Matilda mutluydu, hiçbir stres belirtisi göstermiyordu. Etrafa su sıçratıyor ve sudaki köpüklerle kendine peruk ve sakal yapıyordu. Üzerini incelediğimde, başına gelenlere dair anlattıklarının gerçek olmayabileceğine dair hiçbir iz göremedim.

"Kimseyle konuşmadığından emin misin?" dedim.

"Hayır dedim ya." Suyun altına girip gözden kayboldu. Ben de daha fazla üstelemek istemedim.

Banyodan sonra pijamalarıyla kapüşonlu bir üst giydi. Birlikte aşağı indik. Carl mutfak masasında oturmuş, boşluğa bakıyordu. Matilda babasının dizine oturdu ve Carl ona kısacık sarıldıktan sonra aşağı indirdi.

"Gidip annene sarıl," dedi.

Onu anlayamıyordum. Normalde Matilda'yı hep kendine saklar, bana hiç alan tanımazdı. Hâlâ şokta olduğunu biliyordum ama bu hiç mantıklı değildi. Yanına oturdum.

"Matilda," dedim. "Babamla bir şey hakkında konuşmamız gerek. Neden gidip biraz televizyon seyretmiyorsun?"

Matilda, "Tamam," diyerek oturma odasına gitti. Kısa bir süre sonra televizyonun sesi gelmeye, arka planda tiz konuşma sesleri duyulmaya başladı.

"Carl, hâlâ bu kadar öfkeli olmak zorunda mısın? O artık evde. Önemli olan bu değil mi?"

Carl bana boş bir ifadeyle baktı. Bir an sonra boğazını temizledi.

"Olayların ne kadar kolayca daha farklı bir şekilde gelişebileceği haricinde bir şey düşünemiyorum," dedi. "Çok kötü şeyler olabilirdi. Ufacık bir şans eseri öyle bir şey olmadı. Ama bu bardağı taşıran son damlaydı." Masadan geri çekilip ayağa kalktı.

"İçki içmene, çalışma saatlerine, işimi zerre kadar umursamamana ve beni hiçbir şekilde desteklemek istememene katlandım. Tüm bunlarla başa çıkabilirdim. Brighton'da olanlarla bile."

Bu saldırılar karşısında başımı eğdim.

"Ama kızımı kaybedecek kadar dikkatsiz, bu kadar işe yaramaz bir anne olman... Buna daha fazla devam edemem ben."

Bağırmıyordu. Bağırmasına gerek yoktu. Sözleri üzerimdeki katmanları asit gibi sıyırıp atıyordu.

Biraz sonra başını iki yana salladı. "En dayanılmaz olanı da neydi biliyor musun? Geri döndüğünde sana koşması. Bu kadar boktan bir anne olmana rağmen seni hâlâ daha çok seviyor. Buna dayanamıyorum işte. Onu bana karşı kışkırttın, biliyorum. Bu beni o kadar öfkelendiriyor ki şu anda ona bakamıyorum bile."

"Bu onun suçu değil, Carl. Bu hiç de âdil değil."

"Tüm bunların hiçbiri âdil değil ki Alison. Hiçbiri." Hızla mutfaktan fırlayıp yukarı kata çıktı. Yeniden aşağı inmeden önce çekmeceleri açıp kapattığını işittim.

Koridora gittim ve bir elinde uyku tulumuyla dolaptan bir valiz çıkarmasını izledim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum ona.

"Terapi odamda kalacağım. Bu gecelik. Seninle aynı evde olmak istemiyorum. Matilda konusunda sana güvenmiyorum ama başka seçeneğim yok. Bu gecelik yok. Ama yemin ederim, eğer Matilda'ya bir şey olursa, küçük parmağında dahi ufacık bir çizik görürsem, seni öldürürüm."

Carl bu sözlerin hemen ardından, kapıyı sessizce ardından kapatıp gitti. Öfkesi ve aramızda bir şeylerin geri döndürülemez bir şekilde değişmiş olduğunun farkındalığı üzerime gelirken bir süre koridorda öylece durdum. Her şey mahvolmuştu ve bu, benim yüzümden olmuştu.

Matilda oturma odasından çıktı. "Babam nerede?" diye sordu. Ona cevap vermeden önce yutkundum.

"Biraz iş yapmak için gitmesi gerekti, bebeğim. Yakında geri döner," dedim, bunun doğru olmasını umarak. Kanepede yanına oturdum ve birlikte biraz televizyon seyrettik. Daha sonra akşam yemeğimizi pişirdim ve onu odamızdaki yatağa yatırdım. Bunu onun için değil, kendim için yapmıştım. Öğleden sonra yaşadığım dehşet zihnimde tekrar tekrar dolanırken saatlerce uyuyamadım ama onun nefes alıp verişlerini işittim ve bu beni rahatlattı. Elimi nazikçe uzatıp onun elinin üzerine koydum.

19

Matilda, sokakta her zaman çalan araba alarmının y a d a beni saat beşe doğru uyandıran arka bahçedeki tilki ulumalarının bile bozamadığı, derin ve ağır bir uyku çekti. Kalbim hızla çarpıyordu, boynum ve göğsüm terlemişti. Bir daha uykuya geçemedim.

Alarm çaldığında kahvaltıyı hazırladım. Sabah duruşmamın saat on buçukta olması büyük şanstı; Carl'ın ne yaptığını anlayana kadar kâtiplerle davalarım konusunda konuşmam gerekecekti. Yakında eve gelirdi. Kesinlikle... Çırpılmış yumurtasını yiyen Matilda'ya baktım. Yüzünde benim çene hattımı, Carl'ın alnını görebiliyordum. Kızım başını kaldırdı.

"Neden bana bakıyorsun, anne?"

"Özür dilerim, tatlım. Sadece seni ne kadar sevdiğimi düşünüyordum."

Yanına gidip ona sıkıca sarıldım.

"Babam bu gece evde olacak mı?" dedi Matilda.

"Bilemiyorum."

Matilda dişlerini fırçaladıktan ve ben de takım elbisemi giydikten sonra birlikte yürüyerek okula gittik. Kızım mutlu bir şekilde koşarak içeri girdi, ben de metro istasyonuna yürümeden önce tanıdığım ebeveynlere el salladım. Gözlerimi kapatarak vagonun kenarına yaslandım. Matilda'nın hatırı için kendimi çok fazla tutmuştum ama artık kızım okuluna gitmiş olduğu için yaşadıklarımın üzüntüsü karşısında kendimi bıraktım; artık mutlu bir yüz ifadesi takınmama, ses tonumu neşeli tutmama gerek yoktu.

Trenin hareketiyle sallanıyor, raylar üzerinde giden metal tekerleklerin ritmine göre sarsılıyor ve her bir tümsekte ayağımı yere daha sağlam basıyordum.

Belmarsh'a kadar başım eğik vaziyetteydim ve kimsenin yüzüne bakmıyor, kimseyle göz göze gelmiyordum. İnsanlarla sohbete dalmaktan kaçınarak hızla cübbemi giydim. Kuruldaki Robert'ın kefalet başvurusu, aylar önce sonlanmış bir davadan aldığım bir hüküm. Ön inceleme raporu üç kez ertelenmişti ve bu, hiçbir seferinde müvekkilim yüzünden olmamıştı.

"Uzun sürer mi? Şu an annemde ama onun da dışarı çıkması gerekiyor," dedi müvekkilim ve güvenliğin dikkatini çekmeden ağzına götürmeye çalıştığı ucuz elektronik sigarayı kavradı.

Ona bomboş gözlerle baktım. "Kim annende?"

"Oğlum elbette. Kimden söz ettiğimi sanıyorsun?" Kadının ses tonundaki öfke üzerine zihnimdeki sis biraz aralanmıştı.

"Üzgünüm, evet, tabii ki. Kusura bakma, bu sabah biraz yorgunum da."

"Hepimiz öyle değil miyiz, tatlım, hepimiz öyle değil miyiz?" dedi kadın, sakinleşmiş bir ifadeyle.

"Oldukça erken bitmesini umuyorum. Önünde çok fazla dava yok," dedim. "Ayrıca en azından sonunda karar öncesi raporu aldık."

"Sence her şey yolunda mı gidecek?"

"Öyle olmalı. Kapsamlı bir rapor bu. İşi ayarladın, annenin yanına geri taşındın. Bunlar iyi şeylerdir."

Neyse ki öyle olmuştu. Hâkim, temel noktalardan daha fazlasını söylememe gerek kalmadan rapordakileri kabul etmişti. Yirmi dört ay kamu hizmeti; müvekkilim bu kez şanslıydı ancak sarhoşken sergilediği saldırganlık pek de karakterini yansıtmıyordu. Kurbanı, yani barda müvekkilimin o zamanki erkek arkadaşına biraz fazla ilgi gösteren kız, saldırının izlerini iki seneden uzun

süre üzerinde taşıyacaktı ama en azından itiraz etmek için mahkemeye gelmemişti. Bununla bugün baş edemezdim.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde şehre geri döndüm. Duruşmalar bittiğine göre, sonrasında ne yapacağımı düşünebilirdim. Carl bir gecede sakinleşmiş olabilirdi. Fakat bundan şüpheliydim. Bu belirsizlik bağırsaklarım büzülmesine neden oluyordu. Carl'ın aramış ya da *Bu konuyu konuşalım,* şeklinde bir mesaj atmış olmasını umarak telefonumu çıkarıp açtım. Bizi içinde bulunduğumuz çıkmazdan kurtaracak, bu kadar mutsuz olduğumuz zamanların öncesine geri döndürecek bir şey görmek istedim. Ama hiçbir şey yoktu. Onu aradım; telefon çaldı ama cevap veren olmadı. Tekrar aradım. Telefon iki kez çaldıktan sonra kapatıldı. Bunun, Carl'ın telefonunu gördüğü anlamına geldiğini anladım. Ona bir mesaj attım.

Çok üzgünüm, Carl. Konuşabilir miyiz lütfen? Xx

Mesajın iletildiğini gördüm ve bir an ekranda, bana cevap yazıyor olabileceğini ifade eden, hareketli noktalarla birlikte bir baloncuk belirdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama hiçbir şey gelmedi. Cevap yoktu, bildirim sesi yoktu. Tekrar denedim.

Lütfen beni ara. Lütfen xx

Bu kez hareketli noktalar bile yoktu. Telefonumu tekrar çantama koydum ve yolculuğun geri kalanını, ileride beni bekleyebilecek değişikliklerin düşüncesiyle bitkin düşmüş bir halde, gözlerimi kapatıp arkama yaslanarak geçirdim.

Kurul binasına girince, dava özetlerini Mark'a uzattım. Yüzünde halden anlayan bir ifade olduğunu ve benimle konuşmak üzere olduğunu görebiliyordum. Kâtip odasından geri geri çıkmaya çalıştım ama artık çok geçti.

"Onunla konuştunuz mu?" dedi.

"Çok zor bir durum," dedim, onu savuşturarak.

"Sanırım sizinle konuşmaya çok istekli. Burayı birkaç kez arayıp odanızda olup olmadığınızı sordu."

"Gerçekten mi?" Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Neden cep telefonumu aramadı peki?"

"Görünüşe göre denemiş, hanımefendi, ama ulaşamamış."

Telefonumu çıkardım ve hemen Carl'ı tekrar aradım. Telefonu yine çaldı ve sesli mesaja düştü.

"Açmıyor," dedim, neredeyse ağlayacaktım.

"Eh, size üç tane mesaj bıraktı. Eminim çok geçmeden ona ulaşırsınız."

Mark bana, yapışkanlı kâğıtlara yazılmış bir yığın not uzattı. Notları okudum: *Alison'a mesaj, Patrick sabah 10.37'de aradı. Lütfen geri ara.* Kâğıtları elimde buruşturup kapının yanındaki çöp kutusuna attım. Patrick. Carl değil. Elbette Mark onu kastetmişti. Hissettiğim o küçücük umut ışığı da söndü ve o ağırlık yeniden omuzlarıma bindi.

"Evet, eminim ulaşırım," dedim ve kâtip odasından çıkıp kendi odama geçerek, tüm gerçekliğe karşı kapımı kapadım. Önceki gece uyumuştum ama Matilda'yı bulmuş olmaktan kaynaklanan o rahatlama hissi o zaman Carl'ın gidişini bile gölgede bırakmış olsa da artık eksikliğini kaçınılmaz bir şekilde duyumsuyordum. Carl gitmişti ve bununla başa çıkmak zorundaydım.

Saat iki buçukta ofisten çıktım. Carl'la birlikte, Matilda'yı kimin ne zaman alacağına dair düzenlemeleri yapana kadar Londra'da çalışmam gerektiğini Mark'a söylemiştim. Ajandam sakin olduğu için acil bir şey olmadığı sürece sonraki birkaç günü izinli geçirecektim. Önceki saflığımın ardından iyimserliğim iyice azalmıştı ve artık yalnızca, Carl'ın öfkesi geçtiğinde konuşmaya istekli olmasını umuyordum. O zaman dek okumuş olduğum dava

özetlerinden çıkardığım tek ders, arabuluculuğun çok önemli olduğuydu. Sonuçta biz Matilda'nın ebeveynleriydik, birlikte seneler geçirmiştik; Carl'ın bu durumu düzgün bir şekilde tartışmaya açık olmadığına inanamıyordum.

Okul kapısına tam zamanında vardım ve bekleyen diğer anne babalarla sohbet ettim. Zil çaldığında çocuklar dışarı çıktı ve her biri kendi anne babaları tarafından karşılandı. Matilda ne ilk gruptaydı ne de ikinci grupta. Her zaman okuldan en geç çıkan, elinde taşıdığı kazağının yarısı yerde ve kitapları lekeli bir plastik torbadan dışarı fırlamış halde sürüklenen çocukla bile çıkmamıştı. Herkes gitmişti ve oyun alanı bomboştu. Bir önceki günün tekrarını yaşıyordum sanki ve bir an için aynı korkuyu hissettim; biri Matilda'yı alıp götürmüştü ve geri getirmeyecekti. Bu his, okulun güvenliğini fark edince çabucak değişiverdi. Kızım kaybolmamıştı. Ama şimdi o isimsiz korkunun yerini daha kesin, daha belirli bir korku almıştı.

Resepsiyon alanına girdim ve masanın yanında birinin beni fark etmesini bekledim. Arkamdaki odada dosyalama yapan genç bir kadın vardı ve beni fark edene kadar birkaç kez "Affedersiniz" dedim ona.

"Size yardımcı olabilir miyim?" dedi kadın.

"Matilda'yı almaya geldim. Matilda Bailey, 2. sınıfta?"

"Çıkmadı mı?"

"Henüz çıkmadı. Sadece hâlâ sınıfta olup olmadığını kontrol etmek istemiştim. İçeri girebilir miyim?" dedim.

"Bir arayayım." Genç kadın bir isim listesi aldı ve listede parmağını aşağı doğru gezdirdi, sonra da sayfanın dörtte üçü kadar aşağısında durdu. Bir numara çevirdi. "Matilda Bailey'i arıyorum. Annesi burada. Sizinle mi?"

Telefonda bir duraklama oldu. Hattın diğer ucundan bir ses geldiğini duyabiliyordum ama ses, kelimeleri ayırt edebilecek kadar net değildi.

"Harika, teşekkürler. Annesine haber vereyim." Kadın ahizeyi yerine bıraktı ve bana döndü. "Babası onu biraz erken almış. Bunu bilmiyor muydunuz?"

"Ben... Unutmuş olmalıyım. Kusura bakmayın." Göğsüme bir tekme yemiş gibi hissediyordum ama sesimi sakin tutmaya çalıştım. "O zaman eve gitsem iyi olacak." Kadına gülümsedim ama o çoktan dosyasına geri dönmüştü bile.

Kalbim kulaklarımda uğuldarken hızla eve doğru hızlı yürümeye başladım. Carl sadece zamanı verimli kullanmıştı, hepsi buydu. Onun, Matilda'yı okuldan benim yerime kendisinin alabilmesi için erkenden gelmiş olduğunu düşünerek mantıksız davranıyordum. Eve varmak ve kafamda dönüp duran düşüncelere bir son vermek için can atarak adımlarımı daha da hızlandırdım.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde, bir an için her şey normaldi. Matilda koşarak gelip bana sarıldı ve o gün neler yaptığını, önceki gün birkaç polis memuruyla sohbet etmiş olmasının arkadaşlarını ne kadar etkilediğini anlatırken alt basamakta oturduk. Onunla biraz sohbet ettik ve tam ona biraz meyve getirmek üzere mutfağa gideceğim sırada Carl tepemde belirdi.

"Matilda, odana çık," dedi.

"Annem bana atıştırmalık bir şeyler verecekti."

"Sana bir portakal vereyim ama sonra lütfen odana çık." Carl mutfağa gidip geri dönene kadar koridorda durup bekledim. Matilda, babasının uzattığı tabağı aldı.

"Bu ne?" dedi. "Tuhaf görünüyor."

"Bu bir portakal," dedi. "Şimdi yukarı çıkabilir misin?" Kapının üstündeki pencereden içeri süzülen güneş ışığı arkasından vururken Carl her zamankinden daha uzun, daha heybetli görünüyordu.

"Portakala benzemiyor bu. Kırmızı."

"Kan portakalı bu, Matilda. Organik. Faydalı. Odana çık ve ye," dedi, yukarıyı işaret ederek.

Matilda bu kez, huysuz bir iç çekişle dizimden aşağı inip isteksizliğini belli etmek için her basamakta ayaklarını yere vurarak babasının söylediğini yaptı.

"Alison, lütfen içeri gel. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Ona siktirip gitmesini, böyle kendini beğenmiş bir pislik gibi davranmayı bırakmasını söylemek istiyordum ama cesaretimi çok geçmeden kaybettim. Ayağa kalkıp onu takip ederken, ellerimin titrediğini gizlemek için onları pantolon ceplerime soktum. Kanepeye oturup yanıma gelmesini bekledim ama Carl bunu yapmak yerine odanın diğer tarafında, şöminenin önünde durdu. Söze başlamasını bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Sessizlik odada giderek ağırlaşıyordu. Kalbimin biraz daha hızlı atmaya başlaması halinde onu duyabilirdi.

"Carl, ben..." Daha fazla sessiz kalamadım ama tam ben konuşurken o da konuşmaya başladı ve tereddüt dolu sözlerimi bastırdı.

"Gece boyunca bunu düşündüm, Alison. Bugün boyunca da düşündüm. Seninle çok fazla şeye katlanmak zorunda kaldım ve artık bunu yapamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" dedim. Sesim bir kuzunun melemesi gibi çıkmıştı.

"Lütfen konuşma. Zaten bu benim için yeterince zor ama sana ne düşündüğümü söylemeliyim. Bu iş fazla ileri gitti artık."

Sesimi çıkarmadan başımı onaylarcasına salladım. Bu hareketi yaptığımı hiç hatırlamasam da elimi ağzıma götürdüğümü fark etmiştim.

"Boşanma davası açacağım, Alison. Bu işin geri dönüşü yok. Bugün bir avukatla görüştüm ve elim güçlü. Makul olmayan davranışların nedeniyle senden boşanabilirim. Beni ne kadar zor durumda bıraktığını biliyorsun, özellikle de son bir yıldır."

"Ben..."

"Hayır, bitirmeme izin vermek zorundasın. Bu benim için çok

zor. En azından konuşmama izin verebilirsin."

Her an patlayabilirdim; kendimi savunmak, suçlamak, özür dilemek için, çektiğim dayanılmaz acıyı belirtmek için gereken sözcükler içimde birikmişti ve öyle kıvrılıp bükülüyorlardı ki ağzımdan çıkmazlarsa kafamın tepesi infilak edecekti sanki. Yine de sessizce başımı salladım. En azından bunu yapabilirdim.

"Buradan taşınmanı istiyorum. Bugünden itibaren. Elbette eşyalarının geri kalanını daha sonra toplaman gerekecek ama şimdilik kendine bir çanta hazırlayıp gitmeni istiyorum. Davranışlarınla Matilda'nın velayetini alma konusunda hiçbir sorun yaşamayacağım ve kıdem tazminatımla evin parasını ödediğim için burada kalmaya senden daha çok hakkım var."

Şaşkına döndüm. Zihnimdeki sözcüklerin hepsi kaybolup gitmişti. Kafamın içinde, kor gibi yakan bir sürü gürültü vardı ve Carl'ın ne dediğini anlayamıyordum.

"Yine de maddi anlamda evin bir kısmına sahip olma hakkın olacak ve bu hakkı senden almayacağım. Sonuçta yaşayacak bir yere ihtiyacın olacak. Ama burası Matilda'nın evi ve ona bakacak olan da ben olacağım için, evin bende kalması en doğrusu. Söylediklerimi anlıyor musun?"

Hissettiğim kafa karışıklığı yüzümden okunuyor olmalıydı. Yutkundum, nefes alıp verdim. Carl bana sanki bir cevap bekliyormuş gibi bakmaya devam ediyordu.

"Evden taşınmamı mı istiyorsun?" dedim sonunda.

"Evet, öyle dedim."

"Matilda'nın velayetini de alacaksın?"

"Elbette. Ona bakabileceğini söylemeye çalışmıyorsun herhalde? Kendine bile zor bakıyorsun sen." Sesinde sadece küçümseme ifadesi vardı. Öfke bile yoktu.

"Ama, ama o beni seviyor. Bana ihtiyacı var." Artık ağlıyordum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

"Pekâlâ, Alison, bunu sana tane tane söylemem gerekecek."

Carl koltuğun kenarına oturup sehpanın üzerine doğru eğildi. Benimle aynı boyda olmasının ona yararı olabileceğini düşünmüştüm ama bu yakınlık daha korkutucuydu. "Nereden başlasam?" Derin bir nefes alarak başladı.

Alkol; tik.

Matilda'dan uzakta geçirdiğim saatler; tik.

Sigara; tik.

Bencillik, hafta sonları ve akşamlar boyunca çalışmak; tik.

Duygusal bencillik; tik.

Carl'ın listesinin altında ezilmiştim. Aklıma bazı savunmalar geliyordu: O işini kaybettiği için işe geri dönmek zorunda kalmıştım; son dakika işler alıp gece geç saatlere kadar bunlara hazırlanmak avukat olmanın doğasında vardı; müvekkillerle uğraşmanın zorlukları ve ceza sisteminin sürekli ortaya çıkan hataları öyle bir hal alıyordu ki bazen onca şiddet ve pislik kokusuyla bunları eve getirmektense, sizi anlayan insanlarla, meslektaşlarınızla birlikte oturup içmek daha iyi oluyordu. Ama ben bunlardan herhangi birini dile getiremeden Carl sözlerine devam etti.

"Tüm bunları kariyerin için yapman gerektiğini söyleyebilirsin, Alison, ama Adli Takibat Birimi'ne katılabilir veya bir avukatlık bürosunda çalışabilirdin. Bunu daha kolay hale getirebilirdin. Ama hayır, perukan ve cübbenle ayağa kalktığında gördüğün ilgiye bağımlısın sen. Sahnenin ortasında olmayı seviyorsun. İnsanlara davalarını anlatarak konuşmaları tekeline almayı nasıl da seviyorsun. İlk cinayet davanı aldığın için ne kadar hava attığına baksana." Carl'ın sözleri dudakları arasından daha hızlı dökülmeye başlıyor, yıllardır süren kızgınlığını sonunda dile getiriyordu.

"Carl, bak..."

"Keser misin sesini? Yaptığın tek şey konuşmak. Şimdi sıra bende," diye bağırdı.

Ellerimi kaldırıp kanepede büzüldüm, kendimi daha da küçültmeye çalışırken ayaklarımı da altıma aldım.

"Ve eğer Matilda'yı etkilemeseydi bunların hiçbiri önemli olmazdı, biliyorsun, hiçbiri. Sen berbat bir annesin. Onu asla önceliğin haline getirmiyorsun, yüzmeye götürmüyorsun veya okul için ihtiyaç duyduğu şeyleri aldığından emin olmuyorsun. Onu okuldan zamanında alıp almayacağına bile güvenemiyorum. Dün onu neredeyse kaybediyordun," dedi.

"Ama onu seviyorum," dedim, sesim bir fısıltı halinde çıkmıştı. "Onu seviyorum. Bunun hiçbir anlamı yok mu yani?"

"Onunla bu kadar berbat bir şekilde ilgilenirken yok. Ona doğrudan zarar veriyorsun, bundan eminim. Bunun bir daha yaşanmasına izin vermeyeceğim. Anne olabilecek türde biri olmadığını en başından anlamalıydım. En azından nasıl biri olduğunu anladığımda, bir çocuk daha yapmamıza engel oldum."

Sözleri sel gibi üzerime gelirken bir an sessiz kaldım. Sonra, "Ne demek 'engel oldum'?" dedim. "Bununla ne demek istedin şimdi?"

"Vasektomi ameliyatı oldum demek elbette. Seninle yeniden böyle bir riske girmeye hazır değildim. Sen de hapı kullanma konusunda güvenilir biri değildin." Bana sanki, bunun aksini düşündüğüm için deliymişim gibi bakıyordu.

"Sen, sen vasektomi mi yaptırdın? Ne zaman yaptırdın? Neden bana söylemedin? Benim yanlış düşüncelere kapılmama..." dedim, sözlerimi tamamlayamadan.

"Matilda doğduktan hemen sonra," dedi. "Yine olsa yine yapardım, Alison. Bir anne olarak onunla durumunun ne kadar umutsuz olduğunu anlamam uzun sürmedi. İki çocukla başa çıkmana olanak yoktu. Şimdi doğru şeyi yapacaksın ve benimle kavga etmeden buradan gideceksin. Hafta sonları onu alabilirsin ama ona uygun şekilde bakıp bakmadığından emin olacağım."

"Bunu yapamazsın, Carl. Sana izin vermem," dedim. Bana söylenenler karşısında afalladıktan sonra nihayet ona karşı çıkmak için biraz güç bulabilmiştim.

"Burada sana bir seçenek sunmuyorum, Alison. Ne olacağını söylüyorum. Eylemlerin sonuçları vardır, bilirsin, her eylemin bir sonucu vardır." Onu daha önce hiç bu halde, böyle sakin ama aynı zamanda bu denli öfkeli görmemiştim. Başı, sözleriyle uyumlu olarak sallanıyordu. O esnada onunla bir yere varamayacağım açıktı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" dedim.

Carl tatmin olmuş bir şekilde başını salladı ve sonunda sandalyeye oturdu. "Matilda'yı yemeğe çıkaracağım. Biz dışarıdayken, sen de eşyalarını toplayıp gideceksin. Ona iş için gitmek zorunda olduğunu söyleyeceğim."

"Ona veda edebilir miyim?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, şimdi olmaz. Sen fazla duygusalsın ve onun üzülmesini istemiyorum. Gelecek hafta sonu görebilirsin onu, birkaç gün içinde ayarlamamızı yaparız."

"Peki ya tüm eşyalarım?" dedim, pek umurumda olmasa da.

"Zamanla hallederiz. Önümüzdeki hafta sonu daha fazla eşyanı alabilirsin. Her eylemin bir sonucu vardır, bunu unutma. Bunların hepsi senin yüzünden oldu."

Carl her şeyi ayarlamıştı. Yukarı çıkıp bir valize rastgele giysiler koydum. İşe giderken nelere ihtiyacım olacağını düşünmek için kendimi zorladım ve birkaç temiz yakayla beyaz gömlek aldım. En azından avukat cübbelerim kuruldaki odadaydı, yani onları da peşimden sürüklemek zorunda kalmayacaktım. Carl ve Matilda evden çıkarken ön kapının açılıp kapandığını, Matilda'nın sesinin yavaş yavaş uzaklaştığını işittim. Yatak odamızda etrafıma bakındım ve birden, son kez bize ait bir odayken burada durduğumu fark ettim. Carl hep beni yatağın kenarına iter, elini kolunu yayarak yatağın ortasında uyurdu. Bunu artık kendini kötü hissetmeden yapabilecekti; yatak tümüyle onundu ne de olsa. Bir an için olup biten her şeyin muazzam gücü karşısında, nefes nefese yatağın kenarına oturmak zorunda kaldım. Bir daha

asla burada uyumayacak, Carl'ın sıcaklığını üzerimde hissedemeyecektim. Fakat daha sonra kendime geldim ve eşyalarımı toplamaya devam ettim.

Bir taksi çağırdım ve valizimle birlikte aşağıda beklemeye başladım. Covent Garden yakınlarında bir Travelodge misafirhanesi vardı, orada kalacaktım. Matilda'yı, işi, Carl'ı ve Patrick'i hayatımdaki aynı küçük alana sığdırmaya çalışmadan önce arkadaşlarım vardı. Fakat bana aylar gibi gelen uzunca bir süre boyunca, okul kapısının ya da kurulun dışında kimseyle konuşmamıştım. Rania'yı aramayı düşündüm ama henüz çok erkendi, sadece birkaç kez sohbet etmiştik. Valizim ve yerle bir olmuş evliliğimle onun başına bela olamazdım.

Taksi gelince kendimi koltuğa attım. Araba ilerlerken pencereden dışarıyı seyrettim. Her şey parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu; evim, kızım, kocam. Bir de sevgilim... gerçi artık onun pek önemi yokmuş gibiydi. Travelodge'a varınca kayıt yaptırdım, asansör bozuk olduğu için bavulumu üçüncü kata kadar her basamağa çarpa çarpa çıkardım. Havada kızarmış yiyecek kokusu ve yatağın başlığında yapışkan bir şey vardı. Soyunmaya bile zahmet etmeden bir battaniyeye sarınıp yatağa uzandım ve uyuyana kadar saatlerce gözlerimi duvara diktim. Uyuduğumda rüyalarımın hepsinde Matilda vardı; ona ulaşamayacağım bir mesafede, önümde koşuyordu.

20

Sabaha karşı saat üçte, üşüyerek uyandım. Klima yüksek ayarda çalışıyordu ve battaniye üzerimden düşmüştü. Tuvalete gidip takım elbisemin pantolonuyla gömleğimi çıkardım ve yatağa girmeden önce klimayı kapattım. Tekrar uyumaya çalıştım ama olmadı, kafamın içinde bir sürü düşünce birbirini kovalıyordu. Telefonumu çantamdan çıkarıp açtım ve sosyal medyaya bu kadar kesin bir şekilde karşı çıkan biri olmamayı diledim. Belki de Facebook gibi bir şey insana böyle zamanlarda iyi gelirdi. Mutsuz olduğumla ilgili belli belirsiz bir şeyler söylediğim bir durum güncellemesi yayınlayabilirdim ve birden, dünyanın dört bir yanındaki arkadaşlarımdan küçük, dostça beğeniler ve mesajlar alırdım. Siteyi açtım ve neredeyse kaydolacakken, böyle bir şey yapmak bana o kadar boşuna geldi ki vazgeçtim. Hâlihazırda hayatım bu kadar boşken, geçmişimdeki tüm insanları aramanın pek bir çekiciliği yoktu.

Facebook'a baktığım sırada telefonuma birkaç mesaj gelmişti. Hepsini silmek adına duyduğum ani dürtüye direnerek mesaj kutuma girdim. Bir yanım, Carl'ın her şeyin korkunç bir hata olduğunu söyleyen bir mesaj göndermiş olmasını umuyordu. *Lütfen eve gel canım, seni çok özlüyoruz,* gibi bir şey.

Fakat artık bunun için çok geç olduğunu biliyordum. Böyle bir şey olmayacaktı. Her şey berbat olmuştu ve neredeyse hepsi benim hatamdı. Yatağa öylece uzanıp gözlerimi tavana diktim. Duman alarmının ışığı köşede kıpkırmızı parlıyordu ve kapının

diğer tarafındaki çıkış tabelasından da bir parıltı yükseliyordu. Tüm yaşananlar hakkında kendime karşı dürüst olma vakti gelmişti. Matilda'yı seviyordum, her zaman sevmiştim ama en başından beri annelik beni zorlamıştı. Doğum yapar yapmaz hemen işe geri dönmüştüm, oysa belki de ona daha fazla zaman ayırmam gerekirdi. Evet, Carl işini kaybetmişti ve benim gelirime ihtiyacımız vardı ama kesinlikle idare edebilirdik, öyle değil mi? Evde olsaydım, belki Carl'a daha fazla ilgi gösterebilirdim ve o zaman benden uzaklaşmazdı, böylece ben de kendimi reddedilmiş ve sevilmemiş hissetmezdim. Patrick hayatıma girdiğinde şefkate ve bir erkeğin temasına o kadar çaresizce gereksinim duyuyordum ki onu yatağıma ve hatta bazen de kalbime almıştım... Eğer, eğer, eğer... Hayatımda çok fazla değişken vardı ama hepsi beni aynı sonuca götürüyordu. Daha az bencil biri olsaydım, kendime daha az odaklanıp kızıma daha fazla vakit ayırmış olsaydım, bunların hepsi önlenebilirdi.

Ayaklarımdaki üşüme geçmişti ama yine de karnımda bir soğukluk hissediyordum; dört bir yanımı saran kaosun daha da kötüleşeceği hissiydi bu. Bir yastığı kollarıma alıp etrafına kıvrıldım ve her şeyin geçip gitmesini diledim. Sonunda tekrar uykuya daldım ama Matilda'ya dair gördüğüm rüyalar öncekinden de daha canlıydı.

Telefonum çalınca uyandım. Sonunda derin bir uykuya dalmıştım, bu yüzden ilk başta kafam karıştı ve evde olduğumu düşünerek ahizeyi almak için elimi uzattım ancak olması gereken yerde bir boşlukla karşılaştım. Biraz sonra telefon sustu ama sonra tekrar çalmaya başladı ve yastığımın altında cep telefonumu buldum. Doğrulup ekrana baktım.

Arayan Patrick'ti.

"Alison, oradasın," dedi.

Bir an konuşamadım.

"Alison? Orada mısın? Beni duyabiliyor musun?"

"Buradayım. Seni duyabiliyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından, "Bir şey oldu da," dedi Patrick.

"Bu da ne demek? Ne oldu?"

"Beni tecavüzle suçladılar. Dün gece beni alıp karakola götürdüler. Sonra beni tecavüzle suçladılar. Kefaletle serbest bırakıldım ama evimin dışında bekleyen bir fotoğrafçı vardı. Gazetelere çıkacak bu."

"Aman Tanrım, Patrick. Bunun olmayacağını söylemiştin." Çenem gerginlikten kaskatı kesilmişti.

"Hiç ihtimal vermiyordum ki. Buluşabilir miyiz? Lütfen? Biraz desteğe, bir dost yüzü görmeye ihtiyacım var."

Ona hayır demek istedim. Hayır demeliydim. Bu işin içinden elden geldiğince çabuk bir şekilde kurtulmam gerekirdi.

"Peki," dedim. "Tamam, seninle buluşacağım. Neredesin?"

"Senin evin köşesindeki bardayım. Hani şu restoran kısmı olan," dedi. "Seninle konuşabilmeyi umarak geldim buraya."

Zihnimde Patrick'in, Archway'deki dükkânların arasında dolaşan, küçük ve ucuz bir restoranda kahve içmek için durup Tavern'in kapıları açılana kadar dışarıda gezinen Patrick'in görüntüsü canlandı. Bu halini zihnimde bir köşeye ittim.

"Durumlar biraz karışık," dedim. "Evde değilim. Covent Garden'a gelmen gerekecek. Kırk beş dakika içinde Delaunay'da buluşuruz."

"Orada olmaz, Alison. Orası çok... Daha gösterişsiz bir yere gitmeyi tercih ederim."

Haklı olabilirdi ama bunu ona söylemedim. Aklıma gelen ilk yer olması dışında neden ona böyle bir yer önerisinde bulunduğumdan emin değildim.

"High Holborn üzerindeki Wetherspoon'da buluşalım. Biliyor

musun orayı? Şimdi metroya geçiyorum ben," dedi.

Biliyordum. Sözleştik ve telefonu kapattım. Bu, bir şekilde bana uygun gibi görünmüştü. Onunla her şeye Kingsway üzerindeki Wetherspoon'da başlamıştık, öyleyse orada bitirmemiz mantıklı olabilirdi. Neredeyse güzel bir döngüsellik vardı tüm bu olanlarda. Neredeyse.

Saçlarımı şöyle bir taradım, üzerime valizimden çıkardığım bir kot pantolonla büyük bir kazak geçirdim. Bir eşarp bulup boynuma iki kez dolayarak yüzümün alt yarısını kapattım. Bara doğru yürürken, kazağın kollarını da aşağı çekerek ellerimi kapattım ve onları sıcak tuttum. Patrick arka girişte, uzamış sakallarıyla duruyordu. Öpmek istercesine bana yaklaştı ama ben eğildim, elleri omuzlarıma uzanıp tekrar inerken hareketsiz kaldım. Yüz yüze duruyorduk ama gözlerinin içine bakmıyordum.

"İçeri girmek ister misin? Bir sürü masaları var," dedi.

Omuz silkip peşinden içeri girdim.

"Şuraya oturalım," dedim, köşedeki bir masaya doğru ilerleyerek.

"Ne içmek istersin?" dedi, yine fazlasıyla normal bir şekilde.

"Hiç önemli değil. Su. Her ne olursa." O içecekleri alırken, ben de kazağımın kollarının ucundaki yıpranmış yünleri çekiştirerek bekledim.

"Kefalet şartların ne?" diye sordum, tekrar masadaki yerine oturduğunda.

"Hiçbir savcılık tanığıyla iletişime geçmemek, dairemde ikamet etmek, haftalık rapor verme. Bir de mahkemeye 50.000 sterlin yatırdım."

"Vay canına. Şaka yapmıyorlarmış."

"Hayır. Hayır, yapmıyorlar." Patrick kendine bir bira aldı ve üçte birini tek yudumda içti.

"Yeni bir kanıtları var mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Yani, sana ne olduğunu anlattım. Ama bu sefer

bana karşı farklıydılar. Karakola gitmemi beklemeyip beni önceki gece tutuklamaları. Bunların hepsi biraz tuhaf. Ne olduğunu bilmiyorum." Benimle konuşurken sürekli telefonunu kontrol ediyordu.

"Neden telefonuna bakıp duruyorsun?"

"Gazetede haber çıkıp çıkmadığını kontrol ediyorum."

"Peki." Cebimden kendi telefonumu çıkardım. İşle ilgili birkaç mesaj ve kuruldaki Pauline'den bir sesli mesaj vardı.

Patrick tam bir şeyler söyleyecekken telefonu ona doğru tuttum. "Bunu dinlemem gerek. Normalde beni aramaz. Önemli olabilir." Patrick yeniden birasına gömüldü.

Mesajını dinleme zahmetine girmeyip onu hemen geri aradım. Telefonu açtı.

"Alison, merhaba. Aradığın için teşekkür ederim. Ben..."

"Korkarım ki mesajını dinlemedim, seninle iletişime geçmemin daha iyi olacağını düşündüm. Her şey yolunda mı?"

"Hayır, hayır değil. Korkarım bu seni biraz şok edebilir."

"Sen tam bir piç kurususun," dedim birkaç dakika sonra, masanın karşısındaki Patrick'e tükürürcesine.

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Seni piç kurusu."

"Alison, sakin olman lazım. Neler oluyor?" Birasından kocaman bir yudum daha aldı. Neredeyse bitmek üzereydi. Alkolden alabileceği tüm cesarete ihtiyacı vardı.

"Doğru," dedim. "Caroline Napier bir yalancı. Yanlış anlaşılıyorsun ve çok kolay bir şekilde yoldan çıkarılıyorsun. Olaylar senin versiyonuna göre böyle mi?"

"Evet, evet, elbette öyle. Sana söylemiştim."

"O zaman hafta sonu birinin daha tecavüz iddiasıyla polise gitmesini nasıl açıklıyorsun?"

Yüzünden tüm renk çekilmişti. "Alison, açıklayabilirim. Hepsi bir yanlış anlaşılmadan ibaret."

"Az önce bana söylenen bu değildi ama. Bunu öğrenmeyeceğimi mi sanmıştın?"

Çenesi titredi, gözleri yaşlarla doldu." Bununla suçlanacağımı düşünmemiştim."

"Hangisiyle? Kraliyet hukuk danışmanı mı? Yoksa stajyer mi?"

Başını ellerinin arasına aldı; hıçkırarak ağlarken omuzları titriyordu. "Hepsi bir yanlış anlaşılmaydı. Onun bunu istediğini sanıyordum. Dışarıdayken gece boyunca buna hazır gibi görünüyordu."

Ona küçümsemeyle dolu bir ifadeyle baktım. Suçlamaları inkâr etme girişiminde bile bulunmamıştı. Ona bir yumruk atabilirdim. Kendimi yumruklayabilirdim. İçim hem öfkeyle hem de pişmanlıkla doluydu. Alexia adlı stajyer kız hakkında, Patrick'in şakalarına güldüğü ve ona biraz fazla yakın oturmuş olduğu için kaç kere kötü şeyler düşünmüştüm? Gözüm öylesine kör olmuştu ki durumun dinamiklerini, Patrick'in o kızdan faydalanmaktan kendini alıkoyamayacak kadar egoist biri olduğu gerçeğini anlayamayacak hale gelmiştim. O kızla hiçbir işi olmamalıydı; hele ki diğer mesele yüzünden tutuklandığını duyduğunda Pauline'e önceki hafta kendisine yaptığını söylediği şeyleri hiç yapmamış olmamalıydı.

Alexia, Pauline'e birkaç ay önce Patrick'le dışarı çıktıklarını ve sarhoş olduklarını söylemiş. Birlikte kızın, Holloway Yolu üzerinde paylaşımlı bir ev olan dairesine gitmişlerdi. Öpüşmeye başlamışlardı ve Alexia daha fazla ileri gitmek istemediğine karar vermişti fakat o, durmak istememişti. Bu yüzden de durmamıştı. Alexia kimseye bir şey söylememişti çünkü onun çalışmalarının kurul için ne kadar önemli olduğunu biliyordu; bir sonraki hafta bana ilk cinayet dosyam verildi, diyordu haklı olduğunu ifade etmek istercesine. Sorun çıkarmak istemiyordu. Kimsenin ona inanmayacağını düşünüyordu. Fakat Pauline ona inanmıştı ve Pauline bana, Alexia polisi aramadan önce ikisinin oturup ağladığını söylemişti.

Ben de ona inanıyordum. Patrick evimdeyken tecavüze ne kadar yaklaştığını, o zaman bile neredeyse duramadığını biliyordum. İşleri biraz ileri götürdüğü başka seferler de olmuştu ama ben o zamanlar, gerçekte olup bitenleri görmeme konusunda inatçıydım. *Sert seviyorsun,* mantrası haline gelmişti ve ben de ona karşı çıkmamıştım, ucuz Christian Grey karşısında korkak bir Anastasia gibiydim. Midem bulanırken genzim tıkandı ve o an kendimi, yalnız kalmak zorunda hissettim. Tuvalete koştum, kabin kapısını arkamdan çarparak kapattım. Kusma isteğim azalmıştı ama ağzımda bayat bir asit tadı var ve onu tükürdüm. Ağzımı tuvalet kâğıdıyla sildim ve o tat gidene kadar tekrar tükürdüm, sonra gözlerim kapalı bir şekilde başımı koltuğa yasladım. Orada öylece sonsuza kadar kalabilirdim ama onunla tekrar yüzleşmem gerekiyordu. Sadece bir kez daha, hepsi bu.

Masaya geri döndüğümde Patrick'in hâlâ ağladığını, üst dudağından aşağı akan sümüğü silmeye bile çalışmadığını gördüm.

"Seni tanıyorum." Kendimi haklı hissederek, öfkeyle yanında durdum. "Seni tanıyorum ben. Bunu daha fazla yapamam."

"Eğer beni tanıyorsan, bunu kesinlikle yapamayacağımı da biliyorsundur, değil mi? Lütfen açıklamama izin ver," dedi, kelimelerin arasından hıçkırıklar sıyrılıyordu.

"Artık hiçbir anlamı yok." Ayakta durmaya devam ettim. "Mesele şu Patrick, ben senin nasıl biri olduğunu biliyorum."

Patrick artık belirgin bir şekilde ağlıyor, daha fazla sümük ve gözyaşı boynundan aşağı doğru akıyordu. Barın büyük kısmı hâlâ boştu ama elindeki bardağı dikkatle silen, kareli gömlekli, sakallı barmenin bakışlarını üzerimize çekmiştik.

"Sanırım gitmeliyim," dedim.

"Evet, git tabii. O güzel ailene, iyi kocana geri dön." Yükselttiği sesi, öfke ve gözyaşlarının boğukluğu arasında gidip geliyordu. Bir an durakladı ve başını ellerinin arasına aldığında, duyduğu hüznün ağır bastığını düşündüm ama sonra başını kaldırınca, ba-

kışlarından yalnızca öfkenin fışkırdığını gördüm. Kan çanağına dönmüş gözleriyle bana dik dik bakıyordu. "Defol git evine tabii."

Tam yürüyüp gitmek üzereyken içimde bir şeyler kopuverdi. Masanın üzerinden ona doğru eğildim.

"Artık bir evim yok, kızımı göremiyorum. Kocam da bana boşanma davası açıyor. Bu yüzden, biliyor musun, umurumda değilsin! Bu senin suçun, bunu sen yaptın. Seninle görüşmeye hiç başlamamalıydım."

Yüzünün yeterince solmuş olduğunu düşünüyordum ama birden rengi daha da attı. "Bak, Alison. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Neler oldu?"

"Dün onunla ilgilendiğim sırada Matilda kayboldu ve Carl da çıldırdı. O da haklı, yıllardır berbat bir anneyim, dikkatim hep başka yerlerdeydi. Aramızdaki bu, bu ilişki de pek iyi olmadı tabii. Seninle asla ilişkiye girmemeliydim. Kendime dikkat etmeliydim. Matilda'ya dikkat etmeliydim." Öfkem, sesimin giderek yükselmesine neden oluyordu. Ona öfke duyuyordum ama aynı zamanda kendime de öfkeliydim; onun beni, gerçekte nasıl biri olduğunu göremeyeceğim kadar kör edebilmiş olmasına öfkeliydim.

"Özür dilerim, Alison. Lütfen oturur musun? Bunu konuşabilir miyiz?" dedi bana.

"Söyleyecek başka bir şey yok." Daha fazla dayanamayacaktım. "Ben gidiyorum. Lütfen beni bir daha arama. Beni rahat bırakmanı istiyorum."

Patrick bir an hiçbir şey söylemedi, sonra yanımda ayağa kalktı. "Alison, lütfen. Biz birlikte çok iyiyiz. Şu anda her şeyin karmakarışık olduğunu biliyorum ama ilişkimizi yürütebiliriz."

"İki kadına tecavüz etmekle suçlanıyorsun."

"Öyle bir şey olmadı," dedi yalvaran bir sesle.

"Seni tanıyorum ben, Patrick. Tanıyorum."

Ağlamamaya çalışıyordum ama kendimi daha fazla tutamadım.

Patrick yakınımda, çok yakınımda duruyordu ve ben geri çekilince, o da benimle birlikte hareket ederek omzuma uzanmaya çalıştı. Bir sandalye ve bir masa beni engelleyince bana daha da yaklaştı. Bana dokunmasını istemediğimi biliyordum ama giderek yaklaşıyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedi barmen.

Patrick ona bakıp bardağını masadan aldı. Bir yudum almaya çalıştı ama bardağın boş olduğunu fark etti. Bardağa, bana ve barmene baktı, sonra da bardağı omzuna doğru kaldırıp sertçe masaya fırlattı. Bardak kırıldı ve bir parçası yanağıma isabet etti. Barmen, Patrick'in bana vurmasını engellemek istermişçesine öne doğru atıldı ama o çoktan, başını ellerinin arasına alarak oturmuştu, omuzları titriyordu.

"Beyefendi, hemen buradan gitmenizi istiyorum yoksa polisi arayacağım," dedi barmen ve Patrick ona bakıp gülmeye başladı. Oradan uzaklaşmak istedim ama ondan önce bardan ayrılmam durumunda peşimden gelmesinden korktum. Yüzüme bir kez daha baktı ve ayağa kalkarak bana doğru hareketlendi. Barmen onu engelledi ama adamı itip geçerek elini çenemin altına koydu ve beni öpmek üzere eğildi.

"Artık her şeyimi kaybettim," dedi. "Her şeyimi."

Ondan uzaklaştım ama zaten o da yüzümü bırakmıştı. Sonra da beni yolundan iterek bardan ayrıldı.

Barmen ve ben sessizce kalakaldık. Yüzümün ıslak olduğunu fark ettim ve gözyaşlarım olduğunu düşündüğüm şeyi silmek için elimi kaldırdım. Barmen bara gidip elinde bir yığın beyaz mendille geri geldi. Hemen yanaklarımı, gözlerimi ovuşturdum ve onun öpücüğünün izlerini ağzımdan sildim.

"İyi misiniz?" dedi barmen ve başımı onaylarcasına salladım. "Yüzünüz, demek istedim. Kanıyor."

Elimdeki mendillere baktım. Adam haklıydı, mendiller kanla lekelenmişti. Adrenalinin etkisi azaldıkça, kesiğin acısının daha da arttığını hissetmeye başladım. Mendili tekrar yüzüme koydum.

"İyileşir," dedim. "Gideyim artık."

"Size eşlik etmemi ister misiniz? Dışarıda bekliyor olabilir," dedi barmen. Neredeyse teklifini kabul edecektim ama içimden bir ses Patrick'in beni beklemediğini, gitmiş olacağını söylüyordu. Başımı iki yana sallayıp bardan çıktım.

Kaldığım yere geri dönerken, tanıyabileceğim birilerini görmemek için başımı öne eğerek Holborn metrosunun yanından geçtim. İstasyonun karşısında gazete satan bir büfe vardı.

BAŞARILI AVUKAT TECAVÜZLE SUÇLANIYOR diye bağırıyordu gazeteler resmen. Gazetenin bir kopyasını elime alınca, ön kapakta Patrick'in elini kaldırmış yüzünü kapatmaya çalıştığı grenli bir resmini gördüm. Haberi okumaya başladım ama biraz sonra, karşıma çıkan bir sonraki çöp kutusuna fırlattım. Yeterince şey biliyordum zaten.

Travelodge'a vardığımda, günün geri kalanını otel odasında oturup Carl'ı aramaya çalışarak geçirdim. Fakat telefonu kapalıydı. Saat beş civarında telefonu çaldı ve kalbim, özellikle de telefon, Matilda'nın hoparlöre çok yakın ve işitmesi bana büyük keyif veren "Alo" sesiyle açılınca birden hızlanıverdi ama biraz sonra Carl telefonu ondan alıp yeniden kapattı. Kızımın sesi kulaklarımda çınlamaya devam etti.

21

Çarşamba sabahı Mark beni erkenden aradı ve bir hırsızlık davası için Londra Ceza Mahkemesi'ne gidip gidemeyeceğimi sordu. Aslında bu Sankar'ın dosyasıydı ama bir davası uzamıştı. Ben de Travelodge'dan bıkmıştım ve Londra'nın o bölgesi Patrick'in dairesine biraz yakın olsa da, Mark'a olumlu yanıt verdim.

Chloe, üst üste üç kez aramıştı. Bitkin bir halde, tekerlekli çantamı asansörden çıkardım. Telefon susmuyordu. Aklımda zaten bir sürü şey vardı: Carl'ın yaptıkları, Matilda'ya duyduğum özlem. Patrick. İçimde başka kimseye yer kalmamıştı.

"Alo," dedim, otel lobisinden çıkıp sokağa çıkarken. Yeterince erken gelmiştim, bu yüzden yürüyecektim.

"Korkunç bir şey oldu," dedi Chloe.

"Ne?" Hâlâ rotamı, yürüyerek gitmek için gerçekten zamanım olup olmadığını düşünüyordum.

"Patrick," dedi, sesi kısılarak duyulmaz olmuştu.

Birden tüylerim ürperdi. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedim. "Bu olayla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Alison, lütfen dinle beni. O öldü. Patrick öldü. Dün öğleden sonra Holborn'da kendini bir trenin altına atmış."

Birden durdum. Arkamdan yürüyen biri bana çarptı ve benden kaçınmak için bir hamle yaparken küfretti. Bir adam çantamın tekerleğine ayağını çarptı. Kaldırımın ortasında hareketsiz vaziyette duruyor, Chloe'nin söylediklerini anlamaya çalışıyordum.

"Patrick öldü, Alison. Bana özür dilediğini söyleyen bir mesaj yazmıştı ama bunun nedenini anlayamamıştım."

"Emin misin?" dedim.

"Evet, eminim. Kız kardeşi onu dün gece eşyalarından, cüzdanından, yüzüğünden teşhis etti. Zaten ondan geriye pek bir şey kalmamıştı. Yakında gazetede haberi çıkar." Bana sözcükleri ateş edercesine fırlatıyordu, onu anlayamıyordum. "Alison. Alison? Orada mısın?"

Telefonu kulağımdan ayırıp aramayı sonlandırdım. Neler olduğunu anlamıyordum. Biri daha bana çarptı ama bu kez öylesine sertçe çarptı ki kaldırımda sendeleyerek bir sandviç dükkânının yanındaki duvara tosladım.

"İyi misiniz?" diye sordu bir kadın.

Bir an cevap veremedim; sözcükler ve hıçkırıklar birbirine karışmış, boğazımda düğümlenmişti. Kadın, koluma girmek istermiş gibi omzuma dokundu. Bana daha fazla yardım edemeden kendimi geri çektim.

"İyiyim, teşekkürler. Sorun yok." Tekerlekli çantayı ardımda sürükleyerek yürümeye başladım.

"Emin misiniz?" dedi kadın ama ben ilerledikçe sesi kayboluyor, topuklarımın sesi kadının endişeli tonunu bastırıyordu. Adımlarımla âdeta, *mahkemeye, mahkemeye* şeklinde bir ritim tutturmuştum. İçimdeki keder hissiyle burnumu çekip kolumla yüzümü sildim.

Artık geç olmuştu ve yürüyecek enerjim yoktu, bu yüzden metroya binmem gerekecekti. Dönüp Embankment'a doğru ilerledim. Bakerloo hattı gelene kadar platformda bekledim ve tren yaklaşırken ona doğru çekildim; sonunda biri bağırıp ben, kolumdan yakalayana kadar kenara giderek daha fazla yaklaştım. İnsanlardan uzaklaştım ve neredeyse platformun diğer ucuna koştum. Zihnimde Patrick'in, tekerleklerin, rayların ve eti delip geçen metalin görüntüleri dolaşıyordu. Acaba ondan geriye kalan

tüm parçaları toplayabilmişler miydi yoksa Holborn'daki metro raylarına yapışmış yığınlar halinde izler, fareler için McDonald's ve KFC artıklarından çok daha iştah açıcı bir öğün mü oluşturuyordu? Başımı iki yana sallayıp bu düşünceleri uzaklaştırdım ama binmek için zamanında harekete geçemedim, tren uzaklaşırken geri çekildim.

Bir sonraki metro birkaç dakika içinde geldi ama bu sefer hazırlıklıydım, tüm o kanlı düşünceleri ve Patrick'i bir kenara bırakmış durumdaydım. Elephant and Castle'a kadar metroda yan tarafıma yaslanarak ve önümdeki haritada tüm istasyon adlarına bakarak ilerledim. Londra Köprüsü. Londra Köprüsü'nü veya Patrick'in bana akşam yemeği pişirdiği ve mutlu olduğumuz o geceyi düşünmeyecektim. Kendimi toparlayıp mahkemeye doğru yürümeye başladım.

Cübbelerin giyildiği oda kalabalıktı ama ben içeri girdiğimde sessizleştiğine yemin edebilirdim; gerçi bu, gerginleşen sinirlerimin bir oyunu da olabilirdi; zira kafamdaki sesler o kadar yüksekti ki başka hiçbir şey duyamıyordum. Kuruldan Robert oradaydı ve yanıma gelip ellerini omuzlarıma koydu.

"Korkunç haberler aldık, Alison. Duymuşsundur herhalde," dedi, alçak sesle.

Başımı salladım.

"Onunla çok çalıştığını biliyorum..."

Birden kontrolü ele alarak kaskatı kesildim. Robert'a dikkatle baktım ama yüzünde ya da sesinde, daha fazlasını bildiğini gösteren bir şey yoktu. Sadece yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı, gözleri kızarmış ve kan çanağına dönmüştü.

"Olanlara inanamıyorum," dedim.

"Ben de. Bu sabah birkaç kişiyle konuştum, Alison. Sankar, kuruldan birkaç kişi, Patrick'in ekibi... Bu gece bara gitmeyi düşündük. Onu anmak için. Yani, *Standard*'da hakkında bazı şeyler çıktığını biliyorum ama..."

Yine başımı salladım. "Nerede?"

"The Dock diye düşündük. Gelebilecek misin?"

"Gelmeye çalışacağım," dedim.

Başka bir kuruldan bir avukat yanımıza geldi. "Sözünüzü kestiğim için özür dilerim ama sanırım Patrick'ten bahsediyorsunuz? Patrick Saunders?"

Robert akşamki planı anlatmak için kenara çekildi ve ben de fırsattan istifade çantamı açıp perukamı taktım, cübbemi giydim ve aynada yüzüme daha profesyonel bir görünüm verdim. Savcılıktan dava için gerekli evrakları aldım ve hazır olmadıklarını farkettim. Evrakları incelemiştim ama detaylar aklımdan çıkmıştı. İsmi kontrol edip konsantre olmaya çalışarak Yedinci Mahkeme'ye yöneldim.

En azından bir savcılık özetiydi bu, bir savunma duruşmasıydı ve sanık suçunu kabul ediyordu. Âna odaklanıp kimsenin benden ek bilgi istemeyeceğini umarak dava özetini okudum. Savunma avukatı genç ve azimli biriydi ve dava, yargıcın ceza öncesi bir rapor hazırlanmasını kabul ettiği noktayı çoktan geçmiş durumdaydı: "...ancak belirtmem gerekir ki, Bay Ketteridge, *tüm* seçenekleri değerlendirmeyi düşünüyorum..." Adam ancak, yargıç derhal bir ceza vermek için neredeyse yeterince kanıt dinlediğini söyleyince yerine oturup sustu.

Dava özetinin üzerine hükmün tarihini not edip onayladım. Cübbemi çıkarırken Robert içeri girdi ve otobüse doğru birlikte yürüdük. Patrick hakkında konuşmaktan bir türlü vazgeçemiyordu. Sesi direncimi öyle zorluyordu ki yolun kenarına uzanıp günün geri kalan kısmı boyunca çığlıklar atabilirdim.

"Umarım iddialar doğrudur," dedi Robert. "Elbette birilerinin tecavüze uğramasına sevindiğim için söylemiyorum bunu ama eğer bu onu intihara sürüklediyse ve yalan söylüyorlarsa..." O an otobüsten inip Robert'tan uzaklaşmadığını takdirde ya ona yumruk atacaktım ya da üstüne kusacaktım. Ayağa kalktım ve

çantamı ayaklarının üzerinden geçirip yanından geçtim. Hava almam gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandım ve Waterloo Köprüsü'nün sonuna geldiğimizde indim.

Köprünün ortasına doğru geri yürüdüm ve aşağıdaki nehre, London Eye ve Westminster'a baktım. Patrick bir keresinde burasının, Londra'nın en iyi manzarası olduğunu söylemişti. Blackfriars'ın ötesindeki Londra Köprüsü ve Tower Köprüsü'ne bakmak için döndüm. Biraz daha sağ tarafta, Patrick'in solgun ve itaatkâr haliyle, masumiyetini savunarak oturması gereken dairesi vardı. Bir morgda kanlı parçalar halinde durması değil, evinde olması gerekirdi.

Yeniden nehre bakmak için döndüm ve Samaritan* topluluğunun neden köprünün bitimine bronz bir plakada numarasını asmamış olduğunu merak ettim. Diğer köprülerde bu plakalardan vardı. Onlar Patrick için, onunla konuşmayı veya açıklamalarını daha fazla dinlemeyi reddetmiş olan benim gibi birinden daha faydalı olurdu.

Bir adam yanımda durdu ve bana baktığını fark ettim. Bir an ona dik dik baktım ama sonra adamın endişeli olduğunu fark ettim. Çok uzun süredir orada öylece durup dikkatle suya bakıyordum.

"Hayır, düşündüğün gibi değil," dedim ve başım öne eğik bir şekilde oradan uzaklaştım. Adam tek bakışıyla bana, benim Patrick'e gösterdiğimden daha fazla ilgi göstermişti ve kurula doğru yürürken bu farkındalık, üzerimde ağır bir yük gibiydi.

İçeri girerken Pauline'i gördüm.

"Alexia'ya birkaç gün izin almasını söyledim," dedi. "Bu kesinlikle onun suçu değildi ama kendini çok kötü hissediyor. Onunla

* The Samaritans: Birleşik Krallık ve İrlanda genelinde, duygusal sıkıntı içinde olan veya intihar riski taşıyan kimselere, çoğunlukla telefon yardım hattı aracılığıyla duygusal destek sağlamayı amaçlayan bir yardım kuruluşu. – ç.n.

ilgilenmemiz, danışmanlık aldığından emin olmamız gerekecek."

"Tüm bu olup bitenler çok kötü. Umarım iyi olur. Eğer uygun olduğunu düşünüyorsan, ona iyi dileklerimi iletebilir ve tüm desteğimin onunla olduğunu söyleyebilir misin?"

Pauline başını salladı. "Elbette. Senin ne düşüneceğin konusunda endişelenmişti. Ben ona, senin de onun tarafında olacağına dair güvence verdim ama kendisi bundan pek emin olamadı. Dürüst olmak gerekirse sana karşı biraz düşmanca bir tavrı var gibiydi ama zor zamanlardı tabii."

Birden karnıma bir tekme yemiş gibi oldum. Kendimi her zaman bir müttefik olarak görmüştüm, oysa şimdi cehaletimin derinliğini, aptal bencilliğimin verdiğizararı fark ediyordum. Sonra aklıma farklı bir düşünce geldi.

"Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum ama son birkaç günde çok fazla şey öğrendim. Neye ihtiyacı olursa olsun bana güvenebilir, lütfen bunu kendisine bildir. Ama Pauline, merak ettiğim bir şey var. Son zamanlarda bilinmeyen bir numaradan mesajlar geliyor bana. Hoş olmayan mesajlar. Sence... ?"

Pauline uzun süre bana cevap vermedi ama sonra, "Bilmiyorum. Söylediği bazı şeylerden, bunun ihtimal dışı olabileceğini pek düşünmüyorum. Eğer yapabilirsem, onunla konuşabilirim. Ama oldukça kötü bir durumda tabii."

"Elbette. Sorun değil, aciliyeti yok zaten. Sadece artık mesajlar kesilsin istiyorum."

"Anlaşıldı," dedi Pauline.

"Teşekkürler, Pauline. Lütfen ona, kendisine istediği ya da ihtiyaç duyduğu her türlü desteği vereceğimi söyle," dedim.

"Buna sevindim, Alison. Bence kurulda stajyerlere nasıl destek verildiğiyle düzgün bir şekilde ilgilenmemiz gerekiyor, böyle bir şeye var mısın? Bir toplantı ayarlayabilirim."

"Kesinlikle. Çok daha iyisini yapabiliriz."

Pauline'e veda ettikten sonra, etrafımda insanların dolaşması

fikrine dayanamayarak mümkün olduğunca uzun süre odamdan çıkmadım. Midemi kemiren bir his duyuyordum ve ellerim titriyordu. Patrick'in sesli mesajlarını tekrar dinlemek için telefonumu aldım ve ses tonundan zihninin durumu hakkında bir ipucu yakalayabilir miyim diye bakmak istedim. Sonra onları otomatik olarak sildiğimi hatırladım. Aynı şeyi tüm mesajlarına da yapmıştım; hatta şehvet ve ölüm arasında sahip olduğumuz kısacık zaman içinde aşkın sınırlarına yakın bir yerlerde dolaşanlara bile. Onun gücünü, beni nasıl acı içinde bıraktığını, seviştikten sonra saatlerce nasıl hissettiğimi hatırladım. Ölmüş olması fikri bana saçma geliyordu ama telefonumu karıştırdığımda, onun varlığına dair hiçbir iz yoktu. Birlikte çekilmiş tek bir fotoğraf, paylaşılan hiçbir anı yoktu. Bir Paris'imiz olmamıştı. Paris'i hiç hak etmemiştik de.

Biri kapımı çaldı. Bu Robert'tı. Evet, bara gidiyorum, evet, hemen geleceğim. Hayır, daha fazlasını bilmiyorum, başka kimseden haber almadım. Bir an için beni kapıda durdurdu ve bana sarıldı.

"Yakın olduğunuzu biliyordum," dedi bana.

Geriye çekilip ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Hayır, o şekilde değil. Öyle bir şey iddia etmiyorum... Ama sana iyi işler verdi."

Başımı onaylarcasına salladım. Vermişti gerçekten de. Geriye sadece bu kalmıştı.

Bara ilk girenler olarak, Robert'ın alt kattaki alanın köşesinde ayırttığı yere oturduk. Madeleine davasıyla ilgili ilk bilgileri aldığım, seviştiğimiz ve Matilda'nın fotoğrafını kırdığım gece de aynı masaya oturmuştum. Kahretsin, kırılan sadece camdı, ayna değildi. Tüm bunlar olmamalıydı.

Bir şişe ev yapımı kırmızı şarap aldım ve şarabı hızla içtik. Robert'ın yüzü asıktı, benimkinin de öyle olduğunu biliyordum; yaşananların ağırlığıyla çenelerimiz kasılmış haldeydi. Kuruldan

diğer insanlar, kâtipler ve avukatlar da gelmeye, birbiri ardına ucuz şaraplar sipariş etmeye başladılar. Şarabın eski olup olmadığını düşünmenin zamanı değildi, resmen sirke içiyorduk. Bir şişe şarap içmiştim ve dengem hâlâ yerindeydi, geveleyerek konuşmuyordum. Haberleri duymuş olanlar vardı ve olay dalga dalga yayılmaya başlıyordu. Zavallı makinist. Zavallı kadınlar. Zavallı Patrick...

Bulunduğumuz salon parlıyor, insanların yüzlerinde ışıktan bir sis oynaşıyordu sanki. Tıpkı kapalı alanlarda sigara içebildiğimiz zamanlardaki gibi, tepe lambalarının ampulleri sisin arasında parlıyordu. Robert'la yukarı kata çıktım ve sigaralarından içtik; ikimiz de söyleyecek bir şey bulamıyorduk. Aşağı indiğimde birinin masaya bir şişe viski koyduğunu gördüm; Famous Grouse, tıpkı şarap gibi bu da orta halliydi. Viskiden bir yudum, ardından bir yudum daha aldım; hâlâ etkilenmemiş gibiydim. Masanın etrafına baktım; ışık insanların kafalarına doğru hareket ediyor, akşam vakti tıpkı bir denizanası gibi titreşiyordu. Sankar bana gerçekten önemli bir şey söylemek için döndü ama ağzı açık bir halde karanlıkta öylece kalakaldı. Chloe yanından geçti ve onu görünce elimi kaldırdım, o da bana el salladı. Sonra masanın en uzak ucuna oturdu ve ben Sankar'a geri döndüm ama bu sırada ağzı kapanmıştı ve Robert da bana biraz daha viski doldurmuştu. Ben de viskimi içtim ve konuşmayı düşünmeyi bıraktım.

Salonda sanki hâlâ bir ışıltı, içinde bulunduğumuz durumun gerektirmediği bir sakinlik vardı. İntiharının ardından Patrick, günahlarının kefaretini geçici olarak ödemişti ve garip bir anekdot ortaya çıkmıştı; kusurlu ama hepimizin sevdiği bir karakter. Paylaştığımız duyguların ritmiyle salınarak, Patrick'in mahkemede veya müvekkilleriyle olan hikâyelerini anlatıyorduk, her bir hikâye farklıydı ama sanki aynı şeyde birleşiyordu.

"... şu çete, hepsinde onun kartviziti vardı, bu da ona karşı olan delillerden biriydi..."

"Greenwich'te Bölge Yargıcı Connor'a siktirip gitmesini söylemişti. Yargıcın yüzünü görmeliydiniz."

"... müvekkillerinden biri onu bıçakla tehdit etmişti, hatırlıyor musunuz? Adam ne kadar aptallık ettiğini fark edip bıçağı kaldırana kadar sadece gülmüştü..."

Viski tedarikine biri daha katılmıştı ama bu seferki bir Lagavulin'di ve turbalı duman tadı boğazımı yakıyordu. Savaş hikâyeleri devam ediyor, akşam uzadıkça ruh halleri değişiyor, herkes duygusallaşıyordu. Hâlâ ayık olduğumdan emin bir şekilde, tuvalete gitmek için ayağa kalktım ama bacaklarım yarı yarıya büküldü ve yarı yarıya Robert'ın kucağına yığıldım. Robert beni tuttu ve gülerek doğrulttu. Dikkatlice kadınlar tuvaletine doğru yürüdüm ama tuvalet, daha önce fark ettiğimden çok daha uzak görünüyordu ve duvarlar etrafımda dönüyordu. Tuvalete girince, çoraplarım ayak bileklerime dek çekilmiş halde, başım ellerimin arasında bir süre oturdum; gözlerimi kapatırsam baş dönmemin duracağını umuyordum.

"Alison. Alison? Orada mısın?"

Bu Chloe'ydi. Kendimi ayılmaya zorladım, külotlu çorabımı yukarı çektim ve ona, "Evet, buradayım. Geliyorum," diye seslendim. İnsanlardan uzak kalmak kafamı biraz olsun rahatlatmıştı. Gözlerim acıyordu, bu yüzden lenslerimi çıkardım; görüşüm bulanıktı ama artık batma yoktu.

Chloe beni lavabonun yanında bekliyordu. Bana sarılmak için yanıma yaklaştı ve ben de ona sarıldım; kolları arasında kendimi tuhaf hissediyordum. Sürdüğü aşırı tatlı koku beni neredeyse boğuyordu. Güçlü bir kokuydu bu ama burnum kokuya alıştıkça, ardındaki kendi kokusunu, birkaç gündür yıkanmamış insanlara özgü o ekşi ter kokusunu da almaya başladım. Kendimi yavaşça geri çektim. Benim nasıl koktuğumu ancak Tanrı bilirdi. Çantamı karıştırdım ve gözlüklerimi çıkarıp taktım.

"Korkunç. Çok korkunç bir şey bu," dedi.

Onu başımla onayladım.

"En azından acı çekmemiştir," dedi. "Her şey çok çabuk olmuştur. Makiniste yazık ama..."

Olayı yeniden gözlerimde canlandırmaya çalıştım.

"Yine de cesur olmalı ve hayatımıza devam etmeliyiz. O da böyle yapmamızı isterdi."

Bununla daha kolay başa çıkabilirdim işte.

"Madeleine'e söyledin mi?" dedim, kelimeler dudaklarımın arasından şaşırtıcı derecede net bir şekilde çıkmıştı.

"Evet. Çok canı sıkıldı." Chloe aynaya bakarak ruj sürdü, sonra da döndü ve yüzünde, gülümsemeyi andırması gereken bir ifadeyle bana baktı. Bu daha çok sabit, anlamsız bir sırıtıştı ve bunun ona neye mal olduğunu görebiliyordum. Dişlerine bulaşan ruj izlerine yorum yapmadım. "En kısa zamanda gelip bizimle konuşmak istiyor."

"Olur," dedim.

"Onu ofise götürürüm, böylece belki olanları önceden konuşabiliriz." Yeniden burnunu hafifçe pudraladı. "Aman Tanrım, berbat görünüyorum." Parmağıyla dişlerini sildi.

"Çok zor..." Ben de aynanın karşısındaki yerimi aldım. Gözlüğümü başıma geçirdim, gözeneklerime ve kırışıklıklarıma dolmuş olan makyaj izlerini silmeye çalıştım. Gözlerim Chloe'ninkiler gibi kan çanağına dönmüştü. Gözlerimin mavi rengi, sulu bir tabakanın ardında bulanıklaşmış, saçlarım alnıma yapışmıştı. Ayılmama yardımcı olup olmayacağını, başımın ön tarafında yerleşmiş o bulanık ağrıdan kurtulup kurtulamayacağımı görmek için çaresizce musluğu açıp yüzüme su çarptım.

"Çok üzücü... Mesleğe katabileceği, uğruna yaşamına devam edebileceği çok şey vardı. Keşke kendini daha iyi kontrol edebilseydi. Ölümcül bir kusur bu. Çok iyi bir patrondu; ben de yakında şirkete ortak olacaktım."

Tüm bunların acısı, Chloe'nin hüznü, kendi suçluluk duygum

beni yoruyordu. Her şey bana çok ağır ve zor geliyordu; yalnızca eve gitmek, viski ve sigaranın etkilerini bir duş alarak yok etmek, Matilda'yı dizimde oturtarak ona bir hikâye okumak, onun sıcak, tertemiz, keder, ihanet ve yalanlarla kirlenmemiş kokusunu içime çekmek istiyordum. Ama yapabileceğim son şey buydu. Boğazımda oluşan yumruyu yuttum ve parfümünün kokusunu fazla içime çekmemeye çalışarak Chloe'ye tekrar sarıldım.

"Henüz hikâyenin tamamını bilmiyoruz," dedim.

Chloe, daha fazlasını söylemeye gerek duymadan, "Hadi ama, Alison," dedi.

Bununla daha fazla uğraşamayacaktım. "Artık gitsem iyi olacak aslında," dedim. "Uzun bir gündü."

Chloe kolunu omzuma attı ve beni tekrar kendine çekti ve aynaya bakmamız için hafifçe döndürdü.

"Gerçekten berbat görünüyorum," dedi. "Özellikle senin yanında. Sense tüm bunlar yaşanırken bile çok güzel görünüyorsun."

Yüzümü buruşturdum. Aynı yansımaya bakmadığımız açıktı; ikimiz de çok yorgun görünüyorduk. "Bitmiş görünüyorum," dedim. "Hâlâ ayakta durabildiğimize şaşırıyorum."

"Hayır, Alison. Ben ciddiyim. Çok güzel bir yüzün var senin. Patrick her zaman ne kadar güzel olduğunu söylerdi." Beni daha da yakınına çekti ve sonra bıraktı. "Ah, artık ne önemi var ki... Yarın ofiste görüşürüz."

Tuvaletten çıkıp çantamı aldım. Gruptaki insan sayısı artık tek haneli rakamlara düşmüştü. Robert ve Sankar ayakta kalabilmek için birbirini destekliyordu, Mark yanlarında çok daha ayık görünüyordu. Onlara el salladım ve tökezlememek için merdivenleri yavaşça çıkarak bardan ayrıldım. Dışarı çıktığımda etrafın ne kadar karanlık olduğunu görünce şaşırdım, sokak lambaları gecenin karanlığı içinde turuncu tonlarında parlıyordu. Fakat daha sonra telefonuma baktığımda saatin neredeyse sekiz olduğunu gördüm.

Ağır çantamı arkamdan sürükleyerek ve adımlarımı yavaş yavaş atarak yokuşu çıktım. Düz bir çizgide yürümeye çalışıyordum ama sarhoştum, hem de olması gerekenden daha sarhoştum. Chloe'yi rahatlatacak kelimeleri bulabilmek için son gücümü kullanmıştım. Sokak lambaları tepemde, lambalardan yayılan ışıkların donuk yansımaları da yağmurdan ıslanmış olan nemli kaldırımda dans ediyordu. Otele geri döndüm ve üzerimde takım elbisemle yatağa girdim. Sızmadan hemen önce, o gün Carl'la iletişime geçmeye bile çalışmadığımı düşündüm.

22

Ertesi sabah ofise saat onda gittim. Chloe beni, eskiden Patrick'e ait olan odaya götürdü.

"Sence suçunu kabul etmeli mi?" dedi Chloe, doğrudan konuya girerek.

"Bence bu, biraz kolayca pes etmek olur. Adam öldürme suçlamasıyla ilgili bir savunma iyi olurdu ancak savcılığın buna sıcak baktığını sanmıyorum. Yine de savunma davası beyanıyla birlikte bunu da yazarak onlara sunmalıyız, bakalım ne diyecekler. Madeleine'in, oğlunun ifade vermesi konusunda çekinceleri olduğunu biliyorum."

"Haklısın." Chloe önündeki kâğıtları karıştırdı ve bir beyan bulup okudu. Patrick'in masasının ardında oturuyordu. Her zamanki dağınıklık kaldırılmış ve odanın tozu alınmıştı. Patrick normalde pencere ve kapı panjurlarını kapalı tutardı ama şimdi tamamen açılmış durumdaydılar. Oda, daha önce hiç görmediğim kadar aydınlıktı.

"Kocasıyla ilgili anlattığı onca şeye inanıyor musun?"

"İnanılacak şeyler. Yara izleri var. Doktorun ifadesi de bunu destekliyor."

"Patrick'in başına gelenlerden dolayı çok üzgündür sanırım," dedi Chloe ve eliyle gözlerini ovuşturdu. Gözlerinin altındaki koyu torbalar belirgindi. Ne kadar yorgun göründüğüne dair bir yorum yapmak üzereyken bundan vazgeçtim. Ben de ondan daha iyi görünmediğimi biliyordum.

"En azından geride bir plan bırakmış," dedi Chloe.

"Bir plan mı?"

"Patrick, herhangi bir şey olması durumunda benden, davalarıyla ilgilenmemi istemişti. Bunu bir yıl kadar önce, daha organize olabilmek adına yapmıştı. Sanırım hiçbirimiz böyle bir şeyi tahmin edemezdik." Chloe başını eğdi ve derin bir nefes alarak gözlerini tekrar ovuşturdu.

"Edemezdik. Yaşananlar çok zordu," dedim, sözlerimin ne kadar tesirsiz olduğunun farkına vararak.

"Geçtiğimiz hafta boyunca..." Bir kez daha derin bir nefes aldı ve bana baktı. "İddialara inanıyor musun? Yaptığını söyledikleri şeye yani?"

Chloe'nin bakışları aniden keskinleşti. Doğru cevabın ne olduğunu bilmiyordum. Ama aynı zamanda...

"Bu da öyle şeylerden biri işte... Asla bilemezsin..."

Chloe bana bakarak başını iki yana salladı. "Hadi ama Alison. Bundan daha iyisini yapabilirsin. İkimiz de Patrick'in nasıl biri olduğunu biliyoruz."

Hâlâ benden ne istediğinden emin değildim. Kendimi çaresiz hissederek omuz silktim.

"Böyle bir şeyi uyduracaklarını sanmıyorum," dedi Chloe. "Dün gece, her şey yolundaymış, sadece bir arkadaşımızın yasını tutuyormuşuz gibi davranmak istedim. Ama bu sabah uyandığımda bunun doğru olmadığını biliyordum."

Onun ne demek istediğini anlıyordum. Önceki gece girdaplarla, inişler ve çıkışlarla doluydu; meslektaşlarımla birlikte ona dair anılara kahkahalarla gülmüş, zaman zaman da yaptığı iddia edilen şeyleri yeniden hatırlamıştım.

"Bilmiyorum. Ama Caroline'in de nasıl bir şöhreti olduğunu biliyorsun. Neden böyle bir şey uydurduğunu anlayamıyorum," dedim. "Hiçbir şey bu tür bir olay yaşamaya değmezdi, kesinlikle."

Gözlerimi, kucağımda kavuşturduğum ellerime dikmiş bir halde konuşuyordum. Chloe'yi üzmek istemiyordum ama düşündüğüm şey buydu. Sözlerimi bitirdiğimde ona baktım.

"Ben de sana katılıyorum," dedi. "Bunun doğru olmasını istemiyorum ama... Bir de salı günü öğleden sonra bana söylediği bir şey vardı."

Chloe'ye, trenin altında kalmadan önce onu görüp görmediğini sormayı bile düşünememiştim.

"Üzgünüm, aklım karmakarışık. Sana onu görüp görmediğini sormam gerekirdi," dedim.

"Salı sabahı ona hiç ulaşamadım," dedi Chloe. "Ne yaptığını bilmiyorum."

Ona hiçbir şey söylemedim. Benimle buluşmuş, benim tarafımdan reddedilmişti. Bu, kelimelerle ifade etmek istediğim bir şey değildi.

"Sinir bozucu bir durumdu, ona diğer davalar hakkında da sormak istediğim birkaç şey vardı. Ama sonunda başardım. Sabah geç saatlerde ofise geldi. Onunla uzun bir konuşma yaptık ve davalarının birer birer inceledik. Hepsi hakkında beni bilgilendirdi." Chloe hıçkırarak ağlamaya başladı ve yüzündeki gözyaşlarını sildi.

"Üzgünüm, bu senin için çok zor olmalı," dedim, sözünü kesmek istemeyerek.

"Hayır, bu çok saçma. Onun ne kadar düşünceli olduğunu, ne kadar organize halde olduğunu düşünmek..."

"Organize halde mi?"

"Hiçbir müvekkilinin acı çekmesini istemiyordu. Her noktayı bildiğimden emin oldu ve sonra da bana veda etti. Ona verdiğim tüm destek için, yaptığım her şey için teşekkür etti, bana sarılmaya çalıştı ve sonra da çıkıp gitti. Kapıdan çıkmadan önce arkasını döndü ve suçlanacak tek kişinin kendisi olduğunu söyledi. Pisliğin teki olduğunu biliyordu ve artık dünyanın geri kalanı da

bunu bilecekti." Cümlesini hıçkırıklar içinde kalmadan bitirme çabası Chloe'nin tüm kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Artık ciddi ciddi ağlıyordu. Patrick'i en son ne zaman gördüğümü, ne kadar hasta göründüğünü, ona nasıl sırt çevirmiş olduğumu düşündüm.

"En kötü şey de ne, biliyor musun, Alison? En ama en kötü şey?" Chloe hıçkırıkları arasında nefes almaya çalışıyordu.

Başımı iki yana salladım.

"Caroline Napier'a inanmak istemiyordum. Elbette istemiyordum. Yıllardır Patrick için çalışıyorum. Bana karşı her zaman tam bir beyefendi gibi davrandı o. Ama kadının söylediklerinden sonra... onu daha az ciddiye almaya başladım. O da bunu anlamış olmalıydı. Ona karşılık vermedim. Konuştuğu en son kişi, en son arkadaşı bendim ve bana sarıldığında ona karşılık vermedim."

Başımı eğdim. Beklediği gibi günah çıkarmasına yardımcı olamazdım. Ben de ona sarılmamıştım, bana son öpücüğünü verirken duygusuz bir şekilde durmuştum. Ama metro istasyonunda, platformda tek başına o durmuş, atlama kararını tek başına o almıştı. Alexia'dan, yani yarı yaşından daha küçük olan o kızdan faydalanmaya da Caroline ona hayır dediğinde onu görmezden gelip devam etmeye de tek başına kendisi karar vermişti.

"Bunların hepsi onun suçu, Chloe," dedim. "Bunu yapan o, her şeyi buruşturup çöpe atan da o. Sen değilsin, Caroline Napier da değil."

Chloe tam, "Tabii eğer..." diye başlamışken birden sözü yarıda kesildi.

"Ne onun suçuymuş?" Gelen Madeleine'di. Chloe de ben de irkilip kendimizi hızla toparladık.

"Merhaba," dedim, ayağa kalkıp yanına giderek. Elimi uzatıp onunla tokalaştım ve o da elimi sıktı. Madeleine'i toplantı odasına götürürken Chloe de arka planda hoş geldin dileklerini sunan birtakım sesler çıkarıyordu. Onu masanın başına oturttum.

"Açıkçası hepimiz için büyük bir şok oldu, Patrick'in öl..." diye söze başladım.

"Sakın söyleme," diye sözümü kesti Madeleine. "Buna dayanamıyorum. Onun hakkında ne söylediklerini biliyorum ama bana karşı çok nazikti." Şimdi ona baktığımda yüzünün her zamankinden daha da asık olduğunu fark ettim, gözleri de kıpkırmızıydı. O da ben de Chloe de; Patrick'in kadınlardan oluşan alayı olarak hepimiz ardından ağlıyorduk. Ya da ona benzer bir şey yapıyorduk işte.

"Biliyorum. Korkunç bir şey bu."

"Gerçekten intihar mıymış peki?"

"Öyle diyorlar ama tabii ki henüz bir soruşturma yapılmadı, bir adli tabip raporu da yok," dedim.

"*Evening Standard*'da çıkan haberi gördüm ama suçlamalar doğru olamaz herhalde?" Madeleine'in sesi titriyordu ama bu titremenin ardında bir keskinlik vardı; öyle hafif bir tondu ki bu, beni onunla daha fazla tartışmaktan alıkoydu.

"Şu anda daha fazlasını bilmiyorum," dedim.

"Bir fikrin vardır elbet." Madeleine vazgeçmiyordu.

"Gerçekten yok, Madeleine. Ben de bu olay karşısında herkes kadar şoke olmuş durumdayım," dedim.

Madeleine ağzını açtı ama sonra yine kapattı. Beni yeterince sorgulamıştı.

"Şimdi senin davanı düşünmemiz lazım," dedim.

"Benim davam umurumda değil. Ne önemi var ki?"

"Ne önemi olduğunu biliyorsun. Patrick'in dava üzerinde ne kadar çalıştığını düşünsene; senin vazgeçtiğini görmek istemezdi," dedim. Sabırsızlanmaya başlıyordum. Biz hayatımıza devam edebilecek durumdaysak, bu neden Madeleine'e daha zor geliyordu ki? Aramızda onu en yeni tanımış olan kişi oydu. Gerçi pek tanıdığı bile söylenemezdi.

"İstemezdi herhalde. Ama Patrick bana destek vermek için ya-

nımda olmadan, bunu başaramayacağım," dedi Madeleine. Ellerini birbirine doladı. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten de üzgün görünüyordu. Onu ilk defa üstü başı perişan halde görüyordum; üzerinde bir kot pantolonla, buruşuk ve yakasının bir tarafında leke olan krem rengi bir gömlek vardı.

"Ben de orada olacağım, Chloe de," dedim ona.

"Ondan hoşlanmıyorum. Anlamıyor. En başından beri davanın içinde olmadı. Patrick en kötü zamanlarımda beni hapishanede görmüştü."

Bir öfke dalgası birden beni ele geçirdi. Böyle bir şeyle uğraşmama değecek kadar maaş almıyordum bile. Vekili hâlâ aynıydı ve ilk etapta davasıyla ilgilenen kişi olmasa da çok yetenekli bir avukatı vardı.

"Bak, Madeleine. Olayın sende bir şok etkisi yarattığını anlıyorum ama bu konuda pragmatik davranmamız gerekiyor. Savunma davası beyanı bu hafta sonunda teslim edilecek. Davan üzerinde öncelikli olarak çalışan kişi bendim. Patrick'in ölümü çok üzücü ama seninle ilgili olayları gerçekten etkilemiyor."

"Bu kadar kalpsiz olabileceğine inanamıyorum. Herkesten çok senin anlamanı beklerdim," dedi. Madeleine, olanlardan en üst seviyede drama çıkarmaya kararlı görünüyordu. Ama biraz sonra yüzü buruştu ve sessizce ama içli içli ağlamaya başladı. Kaybolan öfkemin yerini aniden bir utanç duygusu aldı. Ona karşı daha anlayışlı olmalıydım.

"Özür dilerim. Ben de kendimi toparlamaya çalışıyorum. Benim için de feci bir şok oldu bu," dedim.

Madeleine oturduğu yerde biraz daha dikleşti, kendini toparlamış gibi görünüyordu. "Ben de özür dilerim. Sana hiç yardımcı olmuyorum. Ben sadece, her şeyi mahkemeye taşımak istemiyorum, özellikle James'i. Onu korumak için her şeyi yaparım, gerçekten yaparım."

"Bunu yapmamız gerekmeyebilir. Savcılığın adam öldürme

iddiasını kabul etme olasılığı düşük. Onların psikiyatri uzmanıyla da görüşmeniz gerekecek ama onlar da bizimkiyle aynı sonuca varırlarsa... Varmazlarsa da, James'in ifadesi o kadar da tartışmalı değil," dedim. "Onu tüm o zorlu çapraz sorgulardan geçirmeyeceğiz."

"Onun hiç kimse tarafından kurcalanmasını istemiyorum," dedi Madeleine. "Ne bizim tarafımızdan ne de başka biri tarafından. Onun kanıt sunabilecek olması fikrinden nefret ediyorum."

Söyleyeceğim bir sonraki şeyi düşünürken biraz zaman kazanmak için defterimi alıp karıştırdım.

"Onun savcılık tanığı olduğunu biliyorum ama kanıtı işimize yarıyor. Aile içi şiddeti genel olarak destekliyor. Bir de tabii, Edwin'in o son gün ona saldırmış olması da çok önemli. Bu yüzden..."

"Bu beni çok üzüyor," dedi Madeleine. "Öz annesine karşı ifade vermek onu mahvedecek." Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam, onun da bunu yapmak zorunda kalmasını istemiyorum. Yalan söylemek zorunda kalmasını istemiyorum."

"Ama o doğruyu söylüyor. Değil mi?" dedim, sandalyemde kıpırdanarak. Madeleine'i tam olarak anlamıyordum. Ona baktım; bakışları sabitti ama bir an gözlerimle buluşdu, sonra bakışlarını yere indirdi. Yüzünde bir şeyler değişmişti.

"Madeleine," dedim.

Derin bir nefes aldı. "James'in ifade vermek zorunda kalmasını istemiyorum. Onu korumalıyım," dedi. "Sanırım suçumu kabul etsem iyi olacak."

"Tamam," dedim. "Anlıyorum. Sadece bir şeyi düşünmeni istiyorum. James'i korumak istiyorsun. Bunu anlıyorum. Mahkemede olmak korkutucu bir durum. Özellikle de bir çocuk için. Ama..."

"Yeter. Yeter artık! Ben kararımı verdim!" Madeleine bağırırken sandalyesinden doğrulup ayağa kalktı ve sonra arkasını dö-

nüp pencereden dışarı baktı. Chloe odaya girdi ama Madeleine onu fark etmedi.

Oda sessizdi ve biraz sonra sokakların sesini, sirenleri, kornaları ve bir uçağın uğultusunu fark etmeye başladım. Madeleine pencereden dışarı bakmaya, binayı çevreleyen pisliğin ötesini, aşağıdaki çatıları ve avluları seyretmeye devam ediyordu.

"Üzülmen beni de üzüyor," dedim. "Ama suçsuz olduğuna dair bir savunma sunmak için çalıştığımızı ve savunmanı bu temelde hazırladığımızı göz önünde bulundurursak, tüm sonuçları ayrıntılı olarak ele almamız önemli. Her şeyi anladığından emin olmam gerekiyor."

Madeleine, yüzü kızarmış bir halde bana döndü. O kadar hızlı hareketlendi ki bir an bana vuracağını düşünerek irkildim. Bunun yerine geri çekilip tekrar yerine oturdu. Sonunda konuşmaya başladığında sesi, Carl'ın pazar günkü sesi kadar alaycıydı.

"Her şeyi çok iyi anladım," dedi. "Patrick de anlamıştı. Ama o artık burada değil."

Chloe'ye bakınca, ifadesinin benimki kadar şaşkın olduğunu gördüm.

"Patrick bu davayı kontrol altında tutabilecek tek kişiydi. Onsuz hiç umut yok. O yüzden beni ikna et, sonuçları anlat, sonra suçumu kabul edeceğim, tamam mı?" dedi Madeleine.

Madeleine'in dediğini yaptım ve cinayetten suçlu bulunması halinde suçunu tam olarak hafifletemeyeceğimi, onun adına pişmanlığını sınırlı bir biçimde ifade edebileceğimi, mahkemeye sunabileceğim şeyler çok kısıtlı olacağı için bunu istediğimiz gibi şiddet içeren ilişki bağlamında ele alamayacağımızı açıkladım. Yasal formülleri ona teker teker açıklarken aklım başka yerdeydi. Kullandığı ifadeler, oğlunu korumak istemesinden bahsetmesi... Patrick'in bu davadaki rolü ve daha deneyimli biri yerine onu benim temsil etmem için ısrar etmiş olması. Burada, ulaşılması biraz zor olan, beklenmedik bir keşif düşüncesi vardı ve bir yanım

bunu bilmek, ona sormak istemiyordu. Tek istediğim, kendisine yapılmış olan açıklamayı anladığını söylemesi ve savunmanın varlığını iddia etmesine rağmen suçlu olduğunu kabul etmesi durumunda elimizin bağlanacağını bildiğini belirten özetin üzerindeki onayı imzalamasıydı. Ortaya çıkabilecek bir diğer savunmaysa çok büyük ve oldukça korkutucuydu.

Bir anne olarak, kendimi asla böyle bir durum içinde bulmamayı umuyordum. Bir anne olarak, bir başka anne için yapabileceğim en iyi şeyin, işleri oluruna bırakıp, Madeleine'in fedakârlığını yapmasına izin vermek olduğunu biliyordum. Ama avukatı olarak... bana doğru gelmeyen, gözden kaçırdığım bazı şeyler olduğunu biliyordum. Ona, hafifletici önlemlerin sınırlamalarından bahsetmeye bir son verip duygusal olarak kendimi sakinleştirdim.

"Oğlunu tam olarak neye karşı koruyorsun, Madeleine?" Bu sözler üzerine şaşkınlıkla başını kaldırıp bana baktı. "Gerçekten sadece ifade vermesini mi engellemek istiyorsun, yoksa bundan daha fazlasını mı yapmaya çalışıyorsun?"

Madeleine'in arkasında duran Chloe de onun kadar şaşkın görünüyordu ve beni durdurmak ister gibi elini kaldırdı. Yine de ısrarımı sürdürdüm.

"Patrick'in olaydaki rolü tam olarak neydi? Çünkü bu olanlar, hele ki şu anda hiç mantıklı değil ve burada tam olarak ne yaptığımızı daha iyi anlamak istiyorum ben."

Madeleine'in yüzü tamamen hareketsizleşti. Gözlerinde öyle büyük bir öfke vardı ki başka bir hikâyede olsaydık hiç şüphesiz taşa dönerdim. Ben de bakışlarımı onunkilere diktim ve öfkesinin beni geri püskürtmesine izin vermeyi reddettim. Bundan daha kötülerini de atlatmıştım: Carl'ı, Patrick'i, hepsini. En başından beri yanıltılmış olsam bile, müvekkilime yenilmeyecektim.

"Sana bir soru daha soracağım. Bana vereceğin cevap, senden isteyeceğim son cevap olacak. Ondan sonra, sen ne dersen o şekil-

de devam edeceğiz. Bunun ve olası tüm sonuçlarının hakkında çok dikkatli düşünmeni istiyorum," dedim, sesimde buz gibi bir tonla.

Bana bir an daha baktıktan sonra başını onaylarcasına sallayarak bakışlarını yere indirdi.

"Edwin'i sen mi bıçakladın?" dedim. "Yoksa bunu James mi yaptı?"

Odadaki sessizlik daha önce yaşadıklarımızdan daha uzun sürdü. Trafiğin gürültüsünü yeniden ve daha yakından, Chloe'nin nefes alışını, ayaklarımın yerde sürtünmesini ve bacaklarımı birbiri üstüne atıp yeniden yere indirirken takılan çorabımın sesini duyabiliyordum. Chloe kolunu kaşıyordu ve bu ses, aşağıdaki sokaktan geçen motosikletin sesi kadar yüksek geliyordu bana. Sadece Madeleine tamamen hareketsizdi ve o kadar sessizdi ki gürültü ve hareketin eksikliği neredeyse elle tutulur hale geliyordu. Başımı çevirdim ve boynumun çatırtısı kulağımda bir silah sesi gibi duyuldu. Nabız atışlarımı saydım, bir, iki, üç... Oda hâlâ sessizdi. Konuşmak ama aynı zamanda söylediğim kelimeleri yutmak, geri almak ve boğazımdan aşağı sokmak da istiyordum. Chloe ağırlığını bir ayağından diğerine verirken kumaşın sürtünme sesi bana açılan bir cırt cırt sesi gibi geliyordu. Nefesimi tuttum.

Sessizlikte boğulmak üzereyken Madeleine başını kaldırıp bana tekrar baktı. Gözleri bakışlarımla tam olarak buluştu ve bu sefer bakışlarını kaçırmak zorunda kalan ben oldum, bedenimi, bir sıcaklık dalgasıyla birlikte o odadan çıkıp gitme, hayatımda daha önce onu hiç görmemişim gibi davranma isteği kapladı. Madeleine bir nefes aldı ve kalp atışlarımın hızlandığını hissettim, tırnaklarım avuç içlerime saplandı.

"Evet," dedi. "Evet, Edwin'i James bıçakladı. Babasını. Edwin beni defalarca kez dövdü ama James'i son kez yaraladı. Bir anda çıldıran ben değildim, James'ti. Ve bir anne olarak, *şimdi ne yapmamı öneriyorsun* bana?" Bu sözler bir tıslama halinde çıkmıştı ama bir çığlık kadar yüksek bir sesle havayı delip geçti.

Sessizlikte birden bir çatlak oluştu ve her şey yerle bir oldu. Chloe masaya doğru hareketlenip oturdu, ben sandalyemde geriye doğru yaslanıp derin bir nefes aldım. Duymayı beklediğim şey buydu. Mantıklı olan tek açıklama da buydu.

"Bunu Patrick'e söyledim," dedi Madeleine. "Karakola geldiğinde ona söyledim. Bunu biliyormuş. Bu yüzden yorumsuz bir sorgulama yapıldı. Her şeyi nasıl yapacağımızı çözmeye çalışıyorduk."

"Patrick mahkemeyi yanıltmaya mı hazırlanıyordu yani?" dedi Chloe.

"O, meseleyi böyle görmüyordu. Yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordu."

Chloe ve ben birbirimize baktık. Patrick'in, ikimizin de fark ettiğinden çok daha büyük bir karmaşa içinde olduğu artık açıkça ortadaydı.

"Ama ben böyle bir şey yapmaya hazır değilim," dedim. "Artık bunu söyledin ve hiçbirimiz söylenmemiş gibi yapamayız. Bu yüzden seçenekleri gözden geçirmemiz gerekecek."

"Hadi, söyle bakalım seçenekleri. Gerçi ben hepsinin boktan seçenekler olduğunu biliyorum," dedi Madeleine. Bir an şoke oldum; Madeleine neredeyse hiç küfür etmemişti.

Odaklanmaya çalışarak ona konuyu anlattım. "Daha önce de açıkladığım gibi cinayet suçunu kabul edebilirsin. Bu durumda hafifletici unsur azalmış olacak ve müebbet hapis cezası alacaksın. Suçsuz olduğunu iddia edebilirsin, bu durumda senin için alternatif bir savunma sunamasak da savcılığı delil sunmaya zorlayabiliriz. Bu, onların delillerini sunmaları ve bunları sana karşı ikna edici bir dava haline getirmeye çalışmaları anlamına gelir. Yapmama izin verilecek tek şey, herhangi bir olgusal hata yapıp yapmadıklarını belirtmek olur. Onlara herhangi bir alternatif senaryo öneremeyeceğim veya senin adına herhangi bir savunma sunamayacağım. Bu durumda savcılık ikna edici bir dava hazır-

layamazsa, dava beraatla sonuçlanabilir, ancak bu sadece bir ihtimal. Veya suçu reddedip daha önce de konuştuğumuz temelde bir yargılama sürecine devam edebilirsin, ancak bu durumda da Chloe ve ben seni temsil edemeyiz. Bir diğer olasılık da, bu yeni kanıtı sunmamıza izin vermen olur; bu da suçu işleyenin sen değil oğlun olduğu temelinde bir savunmayla dava ifadesini tamamlayacaktır. James bu yönde bir çapraz sorguya çekilir. Jüri size inanmayabilir ama bu da bir savunma olacaktır."

Duruma biraz olsun profesyonellik katabilmiş olduğum için rahatlayarak, her şeyi sakin bir şekilde, sırasıyla açıkladım. Ne var ki Madeleine'in içinde bulunduğu durumun dehşeti, tam karşımda duruyor, göğsümü sıkıyordu.

"Bu durumda sen ne yapardın, Alison?" dedi Madeleine. "Sen ne yapardın?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Üzgünüm ama sana ne yapacağını söyleyemem. Ben ne yapardım, onu da bilmiyorum."

"Chloe?" dedi bu kez ama Chloe de başını iki yana salladı.

Madeleine tekrar konuşmaya başlamadan önce uzunca bir süre daha sessizce oturdu. "Adam öldürme suçunu kabul etmekten bahsettin. Bu durumda ne yapmak gerekir?"

Bir duraklama daha oldu. Chloe bana baktı, ben de ona baktım; sözcükler olmaksızın yaptığımız en uzun sohbetti bu.

"Bu durumda mahkemeye, daha önce bize ve psikiyatriste söylediklerini anlatacaksın. Ama az evvel söylediklerini bir daha asla söyleyemezsin." Koltuk altlarımda ter birikintileri oluşmuştu, oda çok sıcak ve havasızdı.

"Bunu yaparsam yine de beni temsil eder misin?" dedi. "Yani..."

Verilecek doğru cevabın, üzerimdeki mesleki yükümlülüğün ne olduğunu biliyordum. Ona bu konuda onay vermem halinde, avukatlıktaki davranış kurallarının en temel olanını çiğneyeceğimi de

biliyorum. Adaletin işleyişine bu şekilde müdahale etmek benim vazifem değildi. Ama onun ve oğlunun karşı karşıya kalmış olduğu onca şiddet, korku, öfke, kalp kırıklığı, bu tür saçmalıklardan defalarca sıyrılmış olan bir sürü erkekler olduğu düşüncesi...

"Bunu deneyebiliriz," dedi Chloe. "Yargılama olmadan bunu kabul edip etmeyeceklerine bakabiliriz. Ama etmemeleri durumunda, James'in ifade vermesi gibi bir riskten kaçınmak istiyorsan, o zaman cinayet suçunu kabul etmen ve sonuçlarına da katlanman gerekecek."

Chloe de benimle aynı şeyi hissediyordu, biliyordum. En azından bu işte birlikteydik.

"Bu iş çok zor olacak," dedim. "Ama birlikte çözmeye çalışacağız."

Madeleine kısa bir süre sonra oradan ayrıldı. Yorgun görünüyordu ama göz çevresi daha az gergindi. Artık bu stresi Chloe ve bana devretmişti, mahkemede konuya en iyi şekilde nasıl yaklaşacağımızı tespit edebilmemiz için bize güveniyordu.

"Bu bir kâbus," dedim Chloe'ye.

"Evet. O soruyu sordun. Bazen bunun Patrick'in en büyük yeteneklerinden biri olup olmadığını düşünüyorum."

"Neyin?"

"Hangi soruların sorulmaması gerektiğinin daha iyi olduğunun. Şu eski klasik işte, cevabını bilmediğin bir soruyu asla sorma."

"Ya da cevabını bilmek istemediğin," dedim.

"Kesinlikle."

Defterimle kalemimi çantama koyup ayağa kalktım. Artık Madeleine'in davasına odaklanmadığım için ben de bitkin durumdaydım. Kendi durumumun tüm gerçekleri etrafımda yeniden belirmişti.

Chloe kâğıtları bir yığın halinde bir araya getirdi ve pembe bir kurdeleyle bağladı, ardından kısa bir süre öylece boşluğa bakakaldı. Kâğıtları alıp masanın kenarındaki bir yığının üstüne sertçe koydu. Ardından başka bir yığın alıp incelemeye başladı ve biraz sonra onu kendinden uzağa doğru o kadar sertçe itti ki diğer yığınla birlikte yere düştü.

Arkasındaki raftan Patrick'in mezuniyet fotoğrafını aldı ve fotoğrafı işaret etti. "Baksana, bak bir şuna. Her şeyi vardı, işi, tecrübesi, ama bunlar ona yeterli gelmedi. İnsanlarla flört etmeye, onları becermeye, onları fazlaca zorlamaya devam etti hep. Her şeye sahipti ama yine de bir tecavüzcüydü." Fotoğrafı karşıdaki duvara fırlattı ve çerçeve masaya çarpıp geri sekerek yere saçılmış kâğıtların üzerine düştü.

Söylediklerine, bunları ondan duyduğuma o kadar şaşırmıştım ki içimde kabaran kahkahayı elimde olmadan salıverdim. Elimi ağzıma götürdüm ama Chloe beni duymuştu.

"Hayır, sorun değil. Gül. Gerçekten de gülünç bu. Ben bir avukatım, sen de bir dava vekilisin, ikimiz de işimizin zirvesine doğru ilerliyoruz ama yine de bu bokla mı uğraşıyoruz yani? Sırf böyle bir davayı üstlendiği için bizi profesyonel anlamda her şeyi riske atacağımız bir duruma soktu. Bu beni çok kızdırıyor."

Masanın etrafından dolaşıp kâğıtları aldı ve onları bir yığın halinde düzenleyip yere koydu. Sonra fotoğrafı aldı. Onu çöp kutusuna atacağını sandım ama dudaklarını hafifçe kıvırarak bir an fotoğrafa baktı, sonra onu da bir çekmeceye koyup kaldırdı. Bense hâlâ kapının yanında halde duruyor, meselenin hangi yöne gideceğinden emin olmaya çalışıyordum.

"Peki, şey, şimdi ne olacak?" dedim.

"Kaldığımız yerden devam edeceğiz. Avukatlarının öldüğünü bildirmem gereken bir sürü müvekkil var ve Madeleine ağzındaki baklayı çıkardıktan sonra bu savunmayı nasıl idare edeceğimizi çözmeye çalışmalıyız."

"Bu çok zor olacak," dedim. "Keşke.."

Chloe iç çekti. "Sen doğru olanı yaptın," dedi. "Söylediklerinde tutarsızlıklar olduğu açıktı ve bir noktada zaten mahvolacaktık. Her ne yapacak olursak olalım, gerçeği bilmemiz gerekiyordu. Özellikle de artık bu gerçekleri bir arada tutan bir Patrick olmadan. Yine de diğer davalar konusunda endişeliyim şimdi. Acaba o müvekkillerle de perde arkasında neler yaşamış?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedim. "Yapılması gereken çok şey var."

Chloe omuz silkip başını salladı. Ben de omuz silktim. Yine de ortama bir kardeşlik havası hâkimdi, sanki tam bir ekibe dönüşüyorduk. Kurtulmamız gereken bir sürü şey, çok sayıda dava vardı.

"Bence başarabiliriz," dedim ona. "Bu işi çözebiliriz. Ama eğer başarılı olursak, eğer mahkemeyi gerçekten böyle yanıltırsak... Bundan sonra bir dava vekili olarak çalışmaya devam edebileceğimden emin değilim."

Chloe bir süre sözlerim üzerinde düşündü. "Eminim bunu her zaman yapan insanlar vardır."

Başımı iki yana salladım. "Ben öyle biri değilim. Biz bu işi ciddiye alırız, biliyorsun. Hipokrat yemini etmedik ama bu önemli bir şey. Daha önemsiz bir şey için olsaydı... Ama eğer bunu yaparsam, dava vekili olarak çalışmaya devam etmek istemem. Bu bir seçim. Anlıyor musun?"

Chloe gülmek üzereydi. "Ne kadar yüce gönüllüsün," dedi.

"Biliyorum, biliyorum. Ama ben ciddiyim. Verdiğim sözleri tutamamaktan bıktım artık. Ne yapacağımı bilemiyorum ama bir şeyler bulacağım. Mahkemede yalan söyleyip ertesi gün hayatıma normal bir şekilde devam edemem."

Chloe'nin yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu. "Ne demek istediğini anlıyorum. İstediğin zaman burada avukat olarak bana katılabilirsin."

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Tanrım, çok pratik birisin."

"Öyle. Ama iyi yeteneklerin boşa gitmesini istemem ben. Tüm

bunları çözümlerken bana yardım edecek birine ihtiyacım olacak. Ayrıca eğer mahkemeye gitmek istemiyorsan, ben giderim. Ben de savunma yapıyorum ama bu hakkımı çok sık kullanmıyorum. Ya da her neyse, kuruldan birine de verebiliriz bu işi."

Bir an hareketsiz kaldım; bu fikir aklıma yatmış gibiydi. Biraz düşündüm. Normal çalışma saatleri, Londra'nın merkezinde bir ofis. Öngörülebilirlik.

"Biliyor musun, aslında bu fena bir fikir değil. Hiç de fena bir fikir değil."

El sıkıştık ve Chloe beni kendine doğru çekip kucakladı.

"Konuşuruz o zaman," dedim tekerlekli çantamı arkamdan çekerken. "Ne yapmamı istediğini söylersin bana."

23

Kurula doğru yürürken, Kingsway'in yarısına geldiğim sırada çantamın bir şeye yapıştığını, yerde düzgünce hareket etmediğini fark ettim. Çantayı çekebiliyordum ama zorlanıyordum ve bu durum giderek daha da rahatsız edici oluyordu. İnsanları ittirerek ilerledim ve bir barın yanındaki kapıya varınca durdum. Çantayı kaldırımda ters çevirip baktım. Mekanizmanın etrafına kocaman bir sakız parçası dolanmıştı ve tekerleklerden biri dönmüyordu. Gri, yapışkan ve iğrenç görünümlü bu sakız parçasının içinde saç telleri ve sigara külü vardı. Tekerleğe köpek dışkısı bulaşsaydı bile çıkarması daha kolay olurdu; en azından onu yıkayabilirdim. Bununlaysa ne yapacağımı bilmiyordum. Böyle bir şeyi giysilerden dondurarak çıkarmakla ilgili bir şey hatırlıyordum ama tekerlekli bir çantada durum farklıydı. Çanta o kadar da yeni değildi ama yeterince iyi durumdaydı. Küfürler ederek fermuarı çektim ve çantayı çekiştirmeye çalışmaktan vazgeçip taşıyarak kurula doğru ilerlemeye devam ettim.

Kurula varınca odama geçtim ve çantayı yere attım. Sonra içini açıp, haftalar önce yapmam gereken işi yaparak evrakları güzelce ayıkladım. Her şey karman çormandı. Eski iş ve hukuk raporları, boş sigara paketleri ve hatta kenarı sararmaya başlamış bir parça marulla birlikte bir sandviç kâğıdı vardı çantamda. Tüm evrakları gizli kâğıt öğütücü kutusuna attım ve masamın çekmecelerinden birinin arkasında bulduğum bir tornavidayla sakızı çekiştirdim. Fakat sakız kıpırdamadı ve büyük bir sabırsızlıkla tornavidayı

biraz açılı bir şekilde vurarak topağı oradan ayırmaya çalıştım. Başlangıçta bir direnç oldu ama sonra tornavida elimden uçtu ve tekerlek de tamamen yerinden çıktı.

Çantayı alıp tekerlekleri üzerinde yürütmeye çalıştım; dengesi biraz bozuk olsa da gayet iyi gidiyordu. Yeterince iyiydi. Sırf çok iyi değil diye onu atacak değildim. Çantayı bir kenara bırakıp masama geçtim ve Madeleine'in davasıyla ilgili notlarımı, dava özetlerini karıştırmaya başladım. Chloe haklıydı, bu gerçekten de karmakarışık bir durumdu. Madeleine'in anlattıkları tutarsızdı, onunla yapılan görüşmelerse zorlayıcı ve aşırı duygusaldı. Yine de onun yerinde ben olsaydım, neyi farklı yapardım? Edwin'in istismarı hakkında söylediklerine inanıyordum ve James'i korumak için duyduğu o en temel isteği de anlıyordum. Fakat bu yeterli olmayabilirdi. Annesi müebbet hapis cezası alsa da, babasının katili olarak yargılansa da, henüz on dört yaşında bir çocuk olmasına karşın polisle, sosyal hizmetlerle ve mahkemeyle uğraşıyor olsa da, her şekilde James'in başı dertteydi. Onu çapraz sorguya çektiğimi, babasını defalarca bıçaklayanın kendisi olduğunu söylediğimi düşününce boğazımda asidin yükseldiğini hissettim. Adam öldürme suçunu kabul etse bile hapse girecekti, daha kısa bir süreliğine olsa da. Buradan iyi bir sonuç çıkmazdı.

Madeleine bana karşı, *bir anne olarak*, ifadesini kullanmıştı. Bu, hiçbir zaman iyi bir yerlere varan bir ifade değildir ve genelde eski kafalı veya baskıcı bir düşünceyi haklı çıkarmak için kullanılır. Ben kendimi bir anne olarak görmekten her zaman kaçınmaya çalışmıştım. Ama şimdi kendimi o yerde konumlandırmak için bilinçli bir çaba gösteriyordum. Madeleine'in yerinde olsaydım hikâyeme sadık kalır, yalan söylemeye devam eder, müebbet hapis cezasını göze alırdım, diye düşünüyordum. Madeleine'e kızgın olduğumu, oğlunu korumak için daha fazlasını yapmadığı için öfke duyduğumu fark ediyordum.

Öfkeme daha yakından baktım. Onun başarısız olduğunu dü-

şünebilirdim; peki ya benim yaptıklarım ne olacaktı? Matilda'nın hayatının her günü, her ayı boyunca, *bir anne olarak* başarısız olmuştum; ya da en azından Carl benim hakkımda bunları söylemişti. Duruma dürüstlükle baktığımda, benim görüşüm de bu yöndeydi. Ama bildiğim tek şey, annelik konusunda her zaman çok iyi olamasam da onu her zaman sevdiğimdi. Yine de değişebilirdim. Zaten uzun zamandır onun hayatında daha çok var olmaya, yemek pişirip onu okuldan almaya başlamış, içinde bulunduğumu hissettiğim sefaletten kaçmak için dışarı çıkıp içmeyi de bırakmıştım. Her şeyi mahvetmiş olsam da, belki de çok geç kalmamıştım. Görünüşe göre Matilda beni kesinlikle seviyordu; ben de onu ne kadar sevdiğimi, yokluğunu her şeyin altında yatan rahatsız edici bir acı gibi duyduğumu biliyordum.

Peki ya Carl, onun bir baba olarak rolü ne olacaktı? Carl düşündüğü kadar iyi bir ebeveyn miydi? Beni evden kovması, Matilda'nın lehine bir durum değildi; bunun nedeni, onun ilgisini tamamen kendisi için istemesiydi. Her birini zihnimden atmak yerine kendimi, Carl'ın bana söylediği her şeyi, Tilly ile olan ilişkimin altını oymaya çalıştığı zamanları hatırlamaya zorladım. Carl, ona bir kardeş verme şansımı bile elimden almış, bir çocuğumuz daha olamayacağına inanmanın acısını bana yaşatmıştı. Bu düşünce üzerine içimde bir öfke dalgasının kabardığını hissettim. Madeleine'in bize tacizci kocasıyla ilgili anlattığı ilk hikâyelerden birini, ona bilgisi haricinde doğum kontrol hapları içirişini hatırladım. Carl'ın yaptığı şey de bundan çok farklı değildi. Madeleine de ben de, kocalarımıza bize kendimizi kötü hissettirme izni vermiş, başarısızlıklarda onlara da ait olan suçun tümünü biz taşımıştık.

Carl'ın beni dışarıda bırakmasına izin vermeyecektim. Şimdiye kadar iyi bir anne olamamıştım ama bu değişecekti. Tilly'nin hak ettiği sevgiyi ve bakımı almasını sağlayacaktım, artık çatışma ve sessiz, yıpratan savaşlar olmayacaktı. Ona karşı gelecek, kızım adına en iyisi için savaşacaktım.

Kuruldan çıktım ve çantamı odamda bırakarak otobüse doğru koşmaya başladım. Carl genellikle perşembe günleri danışan kabul etmezdi, bu yüzden büyük ihtimalle evdeydi. Matilda okulda olduğu için onunla düzgün bir şekilde konuşabilir ve tüm bunları halledebilirdik. Otobüs Angel'da trafiğe takıldı, bu yüzden ben de hemen inip metroya doğru koşturdum. Artık kızım için mücadele etmeye karar vermiştim ve kendimi yeniden capcanlı hissediyordum; tüm kararsızlık ve endişelerin ağırlığı üzerimden kalkıvermişti.

Archway'den aşağı doğru koşarak evimize, evime vardım. Tam anahtarımla içeri girmek üzereyken kendimi durdurdum. Geldiğimi Carl'a bildirmek daha uygun bir davranış olurdu. Bunu sakin bir şekilde halledecektim. Zili çaldım ve kapıya gelmesini bekledim. Birkaç dakika boyunca hiç ses duymadım ve merdivenlerden gelen ağır ayak sesleri duymadan önce kapıyı tekrar çaldım. Carl sonunda kapıyı açtı ve sessizce bana baktı.

"Carl, seninle konuşmak istiyorum. Uygun musun?" dedim.

Hâlâ ses yoktu.

"Öfkeli olduğunu biliyorum ama bu durumu çözmenin bir yolu olmalı. Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Yine uzun bir duraklama geldi ve Carl, "Kesinlikle şaka yapıyor olmalısın," diye cevap verdi.

"Hayır, şaka yapmıyorum. Ben zihnindeki mükemmel anne olmayabilirim ama yeterince iyi bir anne olabilirim. Matilda beni seviyor, bunu biliyorsun." Sesim giderek daha da yükseliyordu. Carl sesimi alçaltmam için bana işaret etti ama ben devam ettim. "Beni bu şekilde dışarıda bırakamazsın. Seninle savaşmak istemiyordum ama artık savaşacağım. Bu aileyi bu şekilde dağıtmana izin vermeyeceğim; bu konuda konuşmak ve yapabilecek bir şeylerimiz olup olmadığına bakmak zorundayız."

Carl etrafına bakındı. Komşuları düşündüğünü, kapının

önünde durup ona bağırdığımı duyunca ne düşüneceklerini hesap ettiğini biliyordum. Kapıyı kapatmak ister gibi bir hareket yaptı ama ben hemen ayağımı içeri soktum.

"Carl, eğer kapının önünde bir kavga çıkmasını istemiyorsan, beni içeri al. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum." Tüm ağırlığımla kapıya yaslanıp omzumla vurunca o da geri çekildi ve direnç göstermeyi bıraktı. Sertçe yere düştüm. Carl bana yardım etmek için eğilmek yerine, yüzünde saf bir küçümseme ifadesiyle bana baktı. Eski Carl'dan eser yoktu artık. Yerden kalktım ve omzumu ovuşturarak koridorda durdum. En azından evin içindeydim.

Carl bana bakıp, "Sanırım buraya gelsen daha iyi olur," dedi. Sanki bir yabancıymışım, sanki burası seneler boyunca seviştiğimiz ve kavgalar ettiğimiz ev değilmiş gibi beni oturma odasına davet ediyordu. Elimi duvar boyunca gezdirerek, duvar kâğıdının ve sıvanın hissini duyumsayarak, eve yeni bir çekmeceli dolap getirmeye çalıştığımız gün duvarda açtığım deliği, korkulukları kötü bir şekilde boyadığım günü hatırlayarak onu takip ettim. Hiçbir şey söylemeden televizyonun önündeki kanepeyi işaret etti ve ben otururken o da gidip dizüstü bilgisayarını alıp geri döndü. Bilgisayarı televizyona taktı.

"Bir fincan çay ister misin?" dedi. "Başlamadan önce bir bardak su falan?"

"Hayır, teşekkürler. İyiyim ben."

"Emin misin? Hadi ama, bir bardak su getireyim sana." Carl odadan çıkıp bir bardak suyla geri geldi. Suyu elinden alıp yudumladım. Televizyon ekranı açıldı.

"Ne yapıyorsun?" dedim ona. "Bunun durumumuzla ne alakası var?"

Bana döndüğünde yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Bunu yapmak istemezdim, Alison, ama bana başka seçenek bırakmadın. Tıpkı vasektomi gibi."

"Neyi yapmak istemezdin?" dedim.

"Seyret."

Seyrediyordum. Ama gördüğüm şeyi anlamlandıramıyordum. Televizyon ekranına, bilgisayarındaki görüntüler yansıyordu. Bilgisayarı Mac'ti, ekranda çeşitli pencereler açıktı ve arka planda Matilda'nın bahçede oynarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. En öndeki pencerede yer alan şeyin ne olduğunu anlayamıyordum.

"Carl, nedir bu?" dedim. Sesimde panik tonu vardı.

"Hadi ama. Sence nedir bu? Gayet iyi biliyorsun ne olduğunu."

Haklıydı. Ne olduğunu biliyordum. Ama buna inanamıyordum. Karşımda ön holümüzü, az önce geçtiğim holü gösteren bir video vardı. Zemin seviyesinden, merdivenlerin dibine yakın bir yerden çekilmişti.

"Bir şeyi kaçırmış olabilirsin diye videoyu geri saracağım."

Carl'a baktım ve sırıttığını gördüm.

"Neden seyrettiğin şeyi anlatmıyorsun bana? Ne düşündüğünü duymayı çok isterim."

"Ben... Hayır. Ne seyrettiğimizi biliyorsun," demeyi başardım sonunda.

"Alison, ne seyrettiğimizi söyle." Sesinde öyle bir kötülük ifadesi vardı ki daha fazla dayanamadım. Videoyu durdurup kanepede yanıma oturdu. Sonra çenemi tuttu ve parmakları çene hattımı sıkıca kavradı. Videoyu birkaç saniyeliğine tekrar oynattı. Ekrandaki iki kişi birbirine yaklaşıyor, sonra öpüşüp birbirinden uzaklaşıyordu.

"Bu kim, Alison? Seyrettiğimiz kişinin kim olduğunu söyle bana." Parmakları çenemi o kadar sıkıyordu ki ağzımı açıp konuşmam zorlaşmıştı. Canımı yakıyordu.

"Ben. Ve... Patrick."

"Patrick kim?"

"Hukuk danışmanım," dedim.

"Pek danışıyormuş gibi görünmüyor. Kısa bir süre önce ölen bu mu?"

"Evet. Ama sen bunu nereden biliyorsun?"

"Öğreneceksin. Yazık. Onun bir tecavüzcü olduğuna dair küçük söylentiler duydum. Bununla ilgili bir şey biliyor musun?" dedi.

Başımı iki yana sallamaya çalıştım ama çenemi çok sıkı tutuyordu.

Yeniden konuşmaya başladı. "Çok tuhaf. *Evening Standard*'da sayfa sayfa haberi çıktı. Neyse. Bana neler olduğunu anlatmaya devam et. Neden giydiğin şeyi tarif etmiyorsun mesela?"

Artık ekrana bakmak istemiyordum ama Carl başımı oynatmama izin vermiyordu. Durdurulmuş karede kendime baktım.

"Eşofman altı ve bir tişört," dedim.

"Fazla çaba sarf edilmemiş yani, değil mi? Yine de, görüleceği üzere, kolayca çıkarılacak şeylermiş bunlar." Sesindeki acımasız ton nefesimi kesiyordu; daha önce bu tonu kullandığını hiç duymamıştım. "Şimdi ne oluyor, Alison?" Videoyu yeniden başlattı.

"Patrick, Patrick... Tişörtümü yırtıyor."

"Ah, evet, onu görebiliyoruz. Neden altına ne giydiğinden söz etmiyorsun?"

Başımı oynatmaya çalıştım ama parmakları gevşemiyordu. Diğer elini de boynuma koyup sıktı. Zaten onunla mücadele halindeydim, panik ve stres yüzünden soluklarım sığlaşıyordu ama artık hiç nefes alamıyordum. Yüzümün kızardığını hissediyordum ve ellerimi kaldırıp onunkini çekiştirdim. Birkaç saniye daha ellerini kıpırdatmadı ama sonunda boğazımı bıraktı.

"Bir dahakine bunu daha uzun süre yapacağım," dedi. "Altına ne giydiğini söyle bana."

Nefes almaya, sesimi düzeltmeye çalıştım.

"Boğazında bir kurbağa varmış gibi geliyor sesin," dedi. "Bir yudum al." Bana bardağı uzattı ve ben de sudan bir yudum aldım.

"Tekrar deneyelim," dedi. "Altına ne giyiyorsun?"

Daha fazla direnmenin faydası yoktu. "Hiçbir şey," dedim. "Hiçbir şey giymiyorum."

"Ziyaretçin beyefendi için ne kadar da uygun bir şey bu. Peki, şimdi ne yapıyor?"

"Eşofman altımı çıkarıyor."

"Hayır, o değil. Ondan önce. Bedeninin üst yarısıyla ne yapıyor, diyelim."

Başımı eğmek, öyle ki kendi içime gömülmek, kanepenin altına kayıp geriye kalan zaman boyunca rahatsız edilmeden orada yatabilmek istiyordum. Savaşmaya gelmiş ve kendimi bir kâbusun içinde bulmuştum. Carl elini tekrar boğazıma dayadı.

"Göğüslerimle oynuyor," dedim.

"Doğru," dedi. "Akıllı kız seni. Aslında, bu bana bir fikir verdi." Beni tekrar kanepeye itti ve çenemi bırakmadan, üstümü yukarı çekmek ister gibi diğer elini hareket ettirdi. Ona bakarak çaresizlik içinde, tanıyıp bildiğim Carl'dan bir iz görmeye çalıştım ama sanki karşımda farklı bir insan vardı. Mavi Sakal, maskesini çıkarmıştı.

Geriye yaslandı. "Bir kez daha düşündüm de," dedi. "Sanırım bununla uğraşamam. Bana ömür boyu yetecek kadar şey gördüm zaten."

Videonun geri kalanını seyretmek için önceki pozisyonumu aldırdı bana. Seyredeceğimiz şeyin ne olduğuna dair açıklama yapmaya hazır bir şekilde oturdum. Burada Patrick beni soyuyor, burada beni döndürüyor, burada arkadan bana giriyor. Ama Carl bana tekrar sormadı. Bittiğinde beni bırakıp koltuğa doğru hareketlendi. Çenemi ovuşturdum.

"Bu nereden geçti eline?" diye sordum ona.

"Önemi yok," dedi. "Ama kötü bir kayıt da değil şimdi. Ne de rsin?"

Gözlerimi kapatarak göğüslerimle kıçımın, Patrick'in bedenimde gezinen ellerinin görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Sadece bir seferlikti," dedim.

Carl, sanki yerel yönetimin durumu hakkında ufak bir gözlem yapmışım gibi başını salladı. Bilgisayarında bir şeylere tıklıyordu.

"Şu ana kadar filme alınmış halde sadece bunu buldum," dedi. "Ama tüm bunlar, bunun birden fazla kez yaşanmış olduğunu gösteriyor."

Şimdi televizyonda açılan ekranda, benden Patrick'e giden ve ondan bana gelen aramalarla kısa mesajların kayıtları vardı. Carl bunlardan birine tıkladı ve mahkemeden sonra buluşmak için bir düzenleme yapıp yapamayacağımı soran bir mesaj çıktı karşımıza.

"Oldukça kesin bir kayıt, öyle değil mi?"

"Bütün bunları nereden buldun sen?"

"Ha, ona da gayet memnunum aslına bakarsan. Feci sarhoş olup odanda sızdığın gece vardı ya? Hatırladın mı?"

Başımı salladım. Hatırlıyordum.

"Ekranını kırmıştın hani?"

Yeniden başımı salladım.

"Telefon dükkânlarındaki insanlar çok yardımsever, özellikle de asi genç kızıyla ilgilenen endişeli bir babaya yardım ederken. Bana telefonunu takip etmek için tam olarak ne yapmam gerektiğini gösterdiler. Her bir aramayı, her bir mesajı, her bir e-postayı. Her şeyi."

Çantamı karıştırıp telefonumu çıkardım. Telefon tamamen normal görünüyordu. Tıpkı Carl'ın maskesini takmış haliyle tamamen normal görünmesi gibi. Kılıfı çıkarıp telefonun arkasını kurcaladım.

"Bu bir iPhone," dedim. "Bir iPhone'u hackleyemezsin ki."

"Görünüşe göre herkes böyle düşünüyor," dedi Carl. "Ama yapabiliyorsun işte. İçine sızıp kolayca casus bir yazılım yükleyebiliyorsun."

Telefonu elimde evirip çevirdim. "Bu yasadışı, Carl. Yasadışı.

İnsanların telefonlarına bu şekilde giremezsin. Bu kabul edilebilir bir kanıt değil."

"Kanıttan bahseden kim? Bunu mahkemeye taşımaya çalışmıyorum ki ben."

"O zaman ne yapmaya çalışıyorsun?" Ellerim artık o kadar soğuktu ki telefonu tutmakta zorlanıyordum. Biraz sonra gergin bir yüz ifadesiyle, telefonu sehpanın üzerine koyup ellerimi birbirine sürttüm.

"Buradan defolup Matilda'yla beni yalnız bırakmazsan, bu videoyu e-posta hesabındaki herkese gönderirim," dedi. "Çıplak memelerin, kasık kılların, kocanla çocuğun evden ayrılır ayrılmaz kıçına giren avukat arkadaşın. Sanırım bu bir parça karmaşaya yol açardı, sence de öyle değil mi?"

"Ama bu şantaj. Bana şantaj yapıyorsun sen," dedim. Dizüstü bilgisayarına uzandım ama Carl gülerek onu benden uzaklaştırıp başının üstüne kaldırdı.

"Evet, muhtemelen öyledir. Ama gerçekten de polise gidecek misin? Her eylemin bir sonucu vardır, biliyorsun. Seni mahvedebilirim, Alison."

Boş yere hareketlendiğimi fark etmeden önce tekrar dizüstü bilgisayara doğru uzandım. Kanepeye oturdum.

"Ne zamandır biliyordun?" dedim, olabildiğince kanepenin köşesine kıvrılarak.

"Telefonunu hacklediğimden beri," dedi. Davranışından bahsederken kullandığı gerçekçi ifade, içinde bulunduğum durumu daha önce yaptığı her şeyden daha net bir şekilde ortaya koymuştu. "O zaman emin oldum tabii. Ama önceleri de şüphelerim vardı. Elbette artık ne zaman başladığını da biliyorum. Bununla ilgili çok sıkıcı bir konuşmanız olmuş." Arama kaydını inceledi. Fare okunun ekrandaki listede aşağı doğru hareket edişini izledim. "Ah evet, işte burada."

Bir tarihe çift tıkladı ve Patrick'le seslerimiz odayı doldurdu.

Ellerimi kulaklarıma götürdüm. Carl gülüyordu.

"Gerçeği kaldırabileceğini düşünmemiştim zaten," dedi.

Her şeyi gözümün önünden iterek onlardan kurtulmak istercesine, başımı sallamaya devam ettim.

"Yapmazsın... Biliyorum, bunu yapamazsın. Ben onun annesiyim," dedim.

"Bu meseleyi de düşündüm ve dürüst olmak gerekirse, bunun önemli olmadığına karar verdim. Senin için önemli değildi. O da utancının üstesinden gelecektir. Hayatında olmandan daha az zarar verecektir bu ona."

"Bana bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum," dedim. "Bir zamanlar birbirimizi seviyorduk."

"Seviyorduk ama artık sevmiyoruz. Bunu fazlasıyla açık bir şekilde belirttin sen. Ayrıca bana kalırsa sen zararlı, zehirli bir insansın, Alison. Tamamen bencil birisin. Neredeyse bir narsistsin. Matilda'nın seni hayatından çıkarması gerekiyor ve ben bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Olayın şoku geçmeye başlıyordu. Gözlerimi ovuşturup her şeyi öylece yok edemiyordum. Carl'ı kızdırdığımı biliyordum ama benden ne kadar nefret ettiğini bilmiyordum. Patrick'le olan tüm aramaları, tüm mesajları gösteren ekrana baktım ve dehşetin ötesine geçtiğimde, gerçekler kafamda belirmeye başladı.

"Neden bunları bana pazar günü söylemedin?" dedim. "Neden sakladın?"

"Bunu yapmam gerekeceğini düşünmemiştim. Ne kadar kötü bir anne olduğunu anladığını sanıyordum. Matilda'yı kaybettin sen. Mesajı o gün aldığını ummuştum."

"Matilda'yı kaybetmiş olabilirim," dedim ayağa kalkarak. "Ama bulunduğu zaman önce bana koştu. Her zaman beni istiyor. Çok iyi bir anne olmayabilirim ama beni seviyor. Beni ondan ayıramazsın."

"Hepimiz için en iyisi bu, Alison. En iyisi bu."

Carl, televizyonu ve dizüstü bilgisayarı birbirine bağlayan kabloyu çıkardı. Tam yeniden dizüstü bilgisayara atılmak üzereyken bakışlarımı yakaladı ve güldü.

"Her şey yedeklenmiş, gönderilmeye hazır durumda. Dizüstü bilgisayarı alsan da dosyaları silemezsin. Bir şey olması durumunda, puf, hepsi gerekli yerlere gider. Video, tanıdığın ve bir zamanlar tanışmış olduğun herkese gönderilir. Ve hepsi de senin suçun olur."

"Carl, lütfen..." dedim ama artık çok geçti. Dizüstü bilgisayarı kolunun altındaydı ve oturma odasından çıkıyordu.

"Matilda'yı okuldan almam gerek," dedi. "Lütfen, gitmeni istiyorum artık."

Ona baktım ama gözlerinde bomboş bir ifade vardı ve bu gözler, sadece kapının üstündeki pencereden içeri giren ışığı yansıtıyordu. Gözlerinin ardında hiçbir şey göremiyordum; sevgiden, şefkatten veya bir zamanlar paylaştığımız herhangi bir şeyden eser yoktu. Kapıya doğru sendeleyerek geri çekildim ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Dışarısı evin içinden çok daha aydınlıktı, gözlerim yanıyor ve sulanıyordu.

Kapıdan çıktım. Carl bana bağırarak anahtarlar hakkında bir şeyler söylüyordu ama ben dönüp koşmaya başladım. Ayaklarım kaldırıma gürültüyle vuruyor ve egzoz dumanıyla ağırlaşmış hava ağzıma, boğazıma doluyordu. Yanımdan geçen bir taksiyi durdurdum ve beni Covent Garden'a götürmesini istedim. Carl'ın beni takip etmemesini umarak arka koltuğa kıvrıldım. Ama kimse yoluma çıkmadan otele geri döndüm.

Odaya vardığımda elim otomatik olarak telefonuma gitti ama Carl'ın beni izliyor olabileceği düşüncesiyle durdum. Telefonu kapatıp bir yığın giysinin altına tıktım. Geçirdiğim gün beni bitkin düşürmüştü ve düşünebildiğim tek şey ne kadar yorgun olduğum, o an yapabileceğim tek şeyin yorganın altına girip herkesin görüş alanından kaybolacak kadar küçülmek olduğuydu. Sadece

ayakkabılarımı çıkarmak için bir an durdum ve yorganın altına girdim. Biraz sonra uyku hızla gelip beni, o gün yaşadığım dehşetten kurtarıverdi.

24

Ağırlaşmış başımla, yavaş yavaş kalktım. Güneşliğin etrafından içeri ışık sızıyordu ve sokaklar uyanmıştı. Telefonuma uzandım ama elim boş dönünce hatırladım... düşünceler, dalga dalga üzerime çöktü. Neredeyse başımı yeniden yorganın altına sokup uyumaya devam etmek üzereydim ama bu hiçbir şeyi çözmeyecekti. Saatimi buldum ve vaktin ne kadar geç olduğunu görünce şaşırdım. Saat neredeyse dokuz olmuştu. Kalkıp duşa girdim ve suyun altında durup bir önceki gün olanları anlamaya çalıştım.

Carl'ın bana bu şekilde davranabilecek türden biri olduğu asla aklıma gelmezdi ama artık öyle biri olduğunu biliyordum. Bunu başaracaktı. Aynı kararlılığı daha önce de gözlerinde görmüştüm: Matilda üç yaşındayken parkta ona havlayan köpeği durdurduğu zaman; yıllar önce metroda bir grup genç tarafından taciz edildiğim zaman. O zamanlarda da hiçbir şey onu yıldıramamıştı, şimdi de yıldıramayacaktı. Ama o casus yazılım... Bu, Matilda'ya olan bağlılığını gerekçe olarak gösterse, başka biriyle gizli bir ilişki yaşamış olsam bile sinsi bir hareketti. Duştan çıkıp kurulandım ve üzerime bir kot pantolon geçirdim.

Önceki gün Carl'ın bana gösterdiği videoyu aklımdan geçirdim. Daha analitik davranmaya çalışarak bunu nasıl yaptığını düşündüm. Koridorun bir yerlerine gizli bir kamera koymuş olmalıydı. Açıyı düşündüm. Daha aşağıdan, merdivenlerin dibine yakın bir yerden çekilmiş olmalıydı. Otel odasına baktım. Burada da herhangi bir yerlere bir kamera gizlenmiş olabilirdi. Herhangi bir yerde, birden fazla kamera olabilirdi. Başım zonkluyordu.

Hazır olur olmaz Covent Garden'dan geçerek Apple Store'a gittim. Carl'ın kameraya da sızmayı başarıp başaramadığından emin olmadığım için telefonumu bir çoraba sardım. Bir şekilde evin koridorundaki görüntüler ondaydı ancak şimdilik bunları tam olarak nasıl kayda aldığını anlayamıyordum. Mağazaya girdim, yabancı dil öğrencilerinden oluşan kalabalığın arasından geçip Apple tişörtü giymiş birini aradım. Yirmili yaşlarında, sağ kulağında üç, sol kulağında beş küpe olan bir kadın yanıma geldi. Küpeleri saymak beni sakinleştirmişti ve genç kadın bana yardım edip edemeyeceğini sormayı bitirdiğinde, fazla sinirli görünmediğimi umarak ona cevap vermeye hazırlandım.

"Sanırım biri telefonuma casus yazılım yüklemiş," dedim, çorabı ona uzatarak.

"Bunu düşünmenize sebep olan şey nedir? Telefonunuzda bir sorun mu var?" dedi genç kadın, çorabı almak istemiyordu. Bunun biraz garip göründüğünü fark ettim ve telefonu çorabın içinden çıkardım. Kadın telefonu alıp baktı.

"Müdahale edilip edilmediğini anlamanın bir yolu var mı?" diye sordum ona.

"Aslında yok," dedi kadın. "Bana da iyi durumdaymış gibi geliyor."

"Telefona sızıp casus yazılım yüklendiğinden bahsetti bana."

"Kim?" dedi kadın, çoraba ve bana daha yakından bakarak.

"Biri işte. Her neyse, siz buna bir şey yapabilir misiniz?"

"Aslında bu benim alanım değil," dedi kadın. "Ama beklemek isterseniz, Genius Bar'dan biri size yardımcı olabilir. Bir randevu ayarlayabilirim."

"Randevu için vaktim yok."

Kadın tekrar telefona baktı. "Biliyor musunuz, bu konu hakkında bir şeyler okumuştum. Bunun sorunu çözebileceğinin garantisi yok ama fabrika ayarlarına dönülmesi durumunda, sorun çözülecektir."

"Bana yardım edebilir misiniz?"

Genç kadın başını onaylarcasına salladı ve bana bir tabureyi işaret etti. Birkaç işlem yaptı ve sonra bana telefonu, satın alındığı zamanki gibi bomboş bir halde geri verdi.

"Kurulumunu nasıl yapacağınızı biliyor musunuz?" dedi ve ben de başımı onaylarcasına salladım.

"Kullanabileceğim bir dizüstü bilgisayar var mı acaba?" diye sordum ve kadın, tam önümdeki bilgisayarın kilidini açtı.

"Bunu kullanabilirsiniz. Yerinizde olsam şifrelerimi değiştirirdim. Hepsini. Özellikle de telefonunuzunkileri."

"Yapacağım şey tam olarak bu." Şifrem her zaman evlilik yıldönümümüzün tarihi olmuştu. Carl'ın şifreyi bu kadar kolay kırabilmesine şaşmamak gerekirdi.

Uygulamalar telefona inerken e-posta hesabıma çevrimiçi olarak giriş yaptım ve şifreyi değiştirdim. Bunu yaptıktan sonra cep telefonumu aldığım yeri arayıp telefon numaramı da değiştirip değiştiremeyeceğimi sordum. Cevap beklerken bir mesaj geldi. Hoparlörü açtım.

Şifreleri değiştirebilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Video hâlâ bende.

Kim olduğunu yazmamıştı ama buna gerek de yoktu zaten. Mesaja bakınca kafamda bir şeyler klik diye yerine oturdu; önceki gece şoke olmuş ve bitkin vaziyette olmasaydım farkına varabileceğim bir şeydi bu. Biraz düşündüm ve ona bir cevap gönderdim.

Sen miydin o?

Kısa bir süre sonra cevap geldi.

Ne?

Cevabı zaten biliyordum ama ondan geldiğini görmek istiyordum.

O anonim mesajları gönderen sendin. Neden yaptın bunu?

Mesajı gönderdim ve aynı anda telefon numaram konusunda operatörle konuşmak için beklemeden alındım. Görevliye endi-

şelenmemesini, artık bir sorun kalmadığını söyledim. Sorunun kim olduğunu artık biliyordum. Carl bana cevap yazdı.

Çünkü bunu hak ettin.

Apple Store'daki kadına teşekkür ettim ve mağazadan çıktım. Carl'ın numarasını engellemeyi düşündüm ama ne anlamı vardı ki? Zaten bana vereceği tüm hasarı vermişti.

Covent Garden'da ilerleyerek, gece kulübü Swish'in önünden, haftalar önce elime duvarından bok bulaştırdığım ara sokaktan geçtim. Kingsway'i geçtim. Etrafımdaki herkes işe gitmek için giyinmişti, ellerinde evrak çantaları ve tek kullanımlık kahve bardakları vardı. Trafik, Aldwych'e doğru giderken sıkışmış durumdaydı, bu yüzden otobüslerin arasından sıyrılarak geçtim. Patrick'in hayatına son vermeyi seçtiği Holborn az ilerideydi. Onun nasıl hissettiğini biliyor muydum? Bunu asla öğrenmemeyi umuyordum. Carl'ı da Patrick'i de kaybetmiştim ve itibarım pamuk ipliğine bağlıydı ama Matilda beni ayakta tutuyordu.

Biraz sonra Lincoln's Inn Fields'a vardım. Yeşil alanda trafik gürültüsü azalmıştı. Kafeye doğru yürüyüp bir kahve aldım ve terasa oturdum. Hava soğuktu ama gökyüzü parlaktı ve benim de sessizliğe ve sükûnete ihtiyacım vardı. Lincoln's Inn'in çatılarına baktım ve orada yemek yediğimi, eski Latin geleneklerini, mumları ve Porto şarabını, John Donne'un vaaz verdiği şapeli hatırladım. Bir zamanlar yüzümü Carl'ın gözlerinde görürdüm, o da aynı şeyi benimkilerde görürdü; yüreklerimiz saftı ve birbirimize karşı dürüsttük. Fakat artık bu yansımalar bir panayır aynasında görülenler gibi çarpıktı. Google'da aile hukuku ve velayet düzenlemelerini aratmaya başladım ama biraz sonra durup telefonumu masaya koydum. Carl'ın hukuken haklı olmadığını, hiçbir yargıcın Matilda'nın velayetini paylaşmamı engellemeyeceğini biliyordum ama aynı zamanda herhangi bir argüman ortaya koyduğum anda beni tehdit ettiği şeyi yapacağını da biliyordum. Elimle yüzümü ovuşturdum, kafam onca çelişkili düşünceyle ağrıyordu.

"Alison."

Kendi ismimi duyunca dikkat kesildim. Etrafa bakındım.

"Alison."

Bir an kim olduğunu göremedim. Hafif bir rüzgâr vardı ve saçlarımı gözlerimin önüne savuruyor, kafamı karıştırıyordu.

Derken bana seslenen kişi öne çıkarak beni kolumdan tuttu. Saçlarımı yüzümden çektim ve gelen kişinin Caroline Napier olduğunu gördüm. Bir an ayaklarımın dibinde bir uçurum açıldı sanki ve kenardan aşağı yuvarlanmaya başladım. Sonra tekrar ayağa kalktım. Bu kadın, benim durumu bildiğimden habersizdi. Ama sorun değildi.

"Caroline. Merhaba. Üzgünüm, fena halde dalmıştım."

"Seni gördüm, bir şey demeyecektim aslında ama cidden seninle konuşmam gerek."

Ona daha yakından baktım. Pek de iyi görünmüyordu; saçları yağlıydı, çenesi cilt lekeleriyle doluydu. Bu tıpkı aynaya bakmak gibiydi.

"Her şey yolunda mı?" dedim. Daha profesyonel ve hissettiğimden daha mesafeli görünmeyi umuyordum.

Caroline tam, "İyiyim," diyecekken durdu. "Hayır, değilim. Hiç iyi değilim. Sana katılmamın bir sakıncası var mı?"

Ona hayır demek istedim ama bunu bir türlü yapamadım.

"Elbette," dedim. "Sadece kahve içiyordum."

Karşıma oturdu. Atkısını boynuna sıkıca dolamıştı. Elinde parmaksız eldivenler vardı ve önündeki masaya dökülmüş olan suyla bir çizgi çizmeye başladı.

"Sanırım neden seninle konuşmak istediğimi merak ediyorsundur," dedi.

"Şey, evet. Sanırım öyle." Bahçelerde etrafıma bakındım ve ondan başka herhangi bir şeye bakmak için can atarak, elinde balon olan küçük bir çocuğa odaklandım.

"Biliyorsun meseleyi, Alison. Tanrım, bunu söylemek çok

zor... Mesele şu ki, biliyorum ben. Senin bildiğini biliyorum. Sana söylemek zorundaydı."

Yine önümde o uçurum açıldı ama ben Caroline'in doğrudan gözlerine baktım. "Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sözlerimden resmen buzlar damlıyordu.

"Hadi ama, aştık artık bu konuları. Sanırım Patrick kendini trenin altına attığında bunu sağlama almıştır."

Elimde olmadan irkildim. "Sana ne söyledi?" dedim. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"Gizli bir ilişkiniz olduğunu. Senin, onun hayatındaki en anlamlı ilişki olduğunu." Bu düşünceye şaşırmış gibi görünerek başını iki yana salladı. "Çok yalnız bir hali vardı ama sanırım o zaman bunu fark etmemiştim. Çok sarhoştum..."

"Aman Tanrım..." dedim.

"Herhalde sana bunu yapmadığını, öyle bir şey olmadığını söylemiştir?"

Ona hiçbir şey demedim ama başımı bir kez, onu onaylarcasına eğdim.

"Doğru söylüyordu. Ama ben bunun, Patrick'i bu kadar kötü etkileyeceğini bilmiyordum," dedi. "Eğer bunu bilseydim..."

"Yine de onu polise ihbar eder miydin?"

Caroline ellerine baktı ve eldivenin küçük bir parçasını çekiştirdi. Parmağında bir alyans, sade bir gümüş yüzük vardı.

"Evet. Yapardım. Sanırım," dedi. "Yani, olup biten her şey yorumlanmaya fazlasıyla müsaitti. Ama bunu polise söylemek o an bana doğru bir şey gibi geldi ve daha sonra terapistimle de konuştum. Bana, eğer bunun tecavüz olduğunu düşünüyorsam, öyle olduğunu söyledi. Her eylemin bir sonucu vardır. Patrick kocamla yaşadığım sorunlar karşısında ne kadar savunmasız olduğumu biliyordu."

Elini işaret ettim. "Nikâh yüzüğünü takıyorsun."

"Kocam çok anlayışlı davrandı. Artık ne büyük bir hasara yol

açtığını anlayabiliyor, benim davranış biçimim, sarhoşluğum, alışılmadık davranışlarım, hepsi bir yardım çığlığıydı. Başıma gelenler yüzünden gerçekten kendini kötü hissediyor; eve de geri taşındı," dedi.

"Yani ayrılmıyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Ama birlikte danışmanlık alacağız."

"Güzel. Bu çok iyi," dedim. Sormalı mıyım diye iki arada bir derede kaldım ama sonunda kendimi tutamadım. Derin bir nefes aldım. "Patrick'le olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Başını eğdi. "Olanların büyük kısmı, onun olduğu kadar benim de suçumdu," dedi. "Fena halde sarhoş olmuştum. Kimse beni o kadar şarap içmem için zorlamamış, kimse beni o bahçeye zorla götürmemişti. Onu öpmeyi ben istedim, daha ileri gitmeyi de ben istedim. Ta ki bundan vazgeçene kadar. Ama o durmadı. O da çok sarhoştu. Ama ben hayır dememe karşın o dinlemedi ve sonrasında da başka seçeneğim kalmadı. Evet demek zorunda kaldım."

Elimi ona uzattım ve Caroline bir an sonra elimi tuttu. Parmakları soğuktu. Konuşmaya devam etti.

"Sonra da tutuklandık işte. Polis karakoluna o şekilde götürülmek, hayatımın en aşağılayıcı anıydı. Biraz uyudum ve uyandığımda ne yapmam gerektiğini biliyordum. İşte tecavüz suçlamasını da o zaman yaptım."

Eli benimkini fazlaca üşütünce nazikçe elimi geri çektim. "Neredeyse suçlamayı yapar yapmaz şikâyetimi geri çekecektim. Ama sonra terapistime gittim. Doğru şeyi yapıp yapmadığımdan gerçekten emin değildim ama o bana kendimi çok daha iyi hissettirdi. Şikâyeti geri çekmeye hazırdım ama o, haklı olduğumu görmemi sağladı. Eğer tecavüz olduğunu düşünüyorsam, öyleydi. Her eylemin de bir sonucu vardı. Bu cümleyi sürekli söylediğimi biliyorum ama terapistimin en sevdiği sözlerden biri buydu ve bence akılda tutulması gereken, çok iyi bir söz bu."

Ellerimdeki soğukluk kollarıma ve vücuduma yayılıyordu. Ayak-

larım yere kök salmış durumdaydı. Kulaklarımda bir çınlama vardı, bana anlattığı şeylerde bazı noktaları kaçırdığımı hissediyordum.

"Bu kulağa korkunç geliyor," dedim. Patrick'in bana anonim olma hakkında söylediklerini düşündüm ama o sözleri söylemek istemedim. Bu hiç adil değildi. Bunda da bir şeyler olabilirdi ama Caroline'in doğruyu söylediğini düşünüyordum.

"Öyleydi. Gerçekten korkunçtu. Bir süre sonra Patrick'in kendini öldürdüğünü öğrenmek de öyleydi. Ama sanırım diğer kız da ortaya çıkmıştı. Gazetelerde haberleri çıkmıştı. Kariyeri bitmişti." Elini ağzına götürdü ve omuzları çöktü. Ellerimi ceplerime sokarak olduğum yerde öylece kaldım. Hiçbir şey söylemiyordum.

"Ah, üzgünüm, Alison. Gerisini dinlemene gerek yok." Bana gözlerini kısarak baktı. "Sen de çok iyi görünmüyorsun. Bu çok zor olmalı."

Yalan söylüyor olabilirdi ama Patrick'in nasıl biri olduğunu da gayet iyi biliyordum. Ayrıca Alexia'nın yalan söylediğine de bir an bile inanmamıştım. Patrick her zaman, kabul edilebilir düzeyde olanın sınırında dolanırdı, benimle bile. Gerçekten de bulanık sınırlardı bunlar. Derin bir nefes verdim.

"Öyle. Ama terapistine katılıyorum, bence doğru olanı yaptın. Her eylemin bir sonucu olur." Tam da bunu söylerken neyi kaçırdığımın farkına vardım.

Bu cümleyi çok iyi biliyordum. Daha dün söylenmişti bana. Caroline konuşmaya devam ederken zihnim bulanmaya başladı.

"Eğer mümkün olursa, evliliğime devam edeceğim. Bununla yuvamın dışında başa çıkmaya hazır değilim."

"Benim öyle bir seçeneğim olmayabilir," dedim. "Evliliğim dağıldı bile."

"Çok üzüldüm," dedi Caroline.

Aniden aklıma bir şey geldi. "Biliyor musun, benim de terapiye ihtiyacım var. Bu tam da benim, bizim için gerekli şey olabilir. Terapistinin adı ne? Mantıklı biri gibi geldi bana."

"Kartı vardı," dedi. Çantasını alıp karıştırdı ve cüzdanını aldı. Bir kart çıkarıp bana uzattı. "Çok iyi biridir, eminim senin sorununu da halledebilir."

"Teşekkür ederim," dedim. Kartı alıp üzerinde yazan ismi okumadan cebime soktum. "Bunu kesinlikle düşüneceğim."

Caroline telefonuna baktı. "Artık gitsem iyi olur. Birazdan Southwark'ta olmam gerekiyor," dedi. "Belki buluşup öğle yemeği yiyebiliriz?"

Ona başımı sallayarak evet dedim. Böyle bir şey yaşanabilirdi ama bundan şüpheliydim. Caroline yanımdan geçerken bir kez omzuma dokundu ve uzaklaşırken adımlarının sesini dinledim.

Bir süre daha masada oturduktan sonra kurula geri döndüm. Kısacık bir anlığına, şüphe ve gerçekler arasında sıkışıp kaldım. Cevap, cebimdeki küçücük kart parçasında saklıydı. Bunu görmezden gelmek, her şeyin normal olduğunu varsaymak istiyordum ama uzun bir süre normal kalabileceğimden emin değildim. Odama girdiğimde masama oturup derin nefesler alıp verdim.

Kızımı kaybedecektim. Birçok açıdan onu çoktan kaybetmiştim zaten. Biraz olsun dik duramadığım sürece elbette. Carl'a yaptığım şeyin kötü olduğunu biliyordum ama onun bana yaptığı şey de korkunçtu; bana yalan söylemesi, beni gözetlemesi ve anonim bir kalkanın ardına geçip benimle alay etmesi. Kızımı böyle birinin büyütmesini mi istiyordum? Belki de onu okuldan alıp kaçabilirdim? İskoçya'nın kuzeyine, adalardan birine gitmemiz durumunda, onu asla bulamazdı. Yeni Zelanda'ya, Avustralya'ya gidebilirdik; böyle şeyleri daha önce de araştırmıştım, avukat olarak göç izni alabilirdim. Ama Carl beni durdururdu. Bana karşı kullanabileceği en büyük tehdit unsuru elindeydi.

Son kez bir derin nefes aldım; artık vakit gelmişti. Kartı cebimden çıkarıp okudum. Tekrar okudum. Sonra kartı, kenarı ma-

sanın kenarına paralel olacak şekilde masanın üzerine koydum. Ellerimi her iki yanına koyup yumruk yaptım, eklem yerlerim bembeyaz kesilmişti. Savaşma zamanı gelmişti.

25

Kartın üzerindeki sözcükler gözlerimin önünde dans ediyordu.

Carl Bailey - Psikoterapist
İlişki Danışmanlığı/Seks Bağımlılığı

Carl, Caroline'ın terapistiydi. Caroline Napier'in terapistiydi ve Patrick'i ihbar etmesi için onu destekleyenin Patrick olduğunu kendi ağzından duymuştum. Patrick'in başına gelenleri anlattığı zaman Carl, onun kim olduğunu gayet iyi biliyordu ve nesnel olmak yerine, çıkar çatışması nedeniyle onu tedavi etmekten kaçınarak ona danışmanlık yapmıştı. Danışanını desteklemekten ziyade, Patrick'ten hoşlanmaması için ne gibi bir sebebi olduğunu söylemeden, tecavüz iddiası konusunda onu desteklemişti ve bundan zevk aldığından da şüphem yoktu. Onun ne kadar çok şey bildiğini, nelere erişmiş olduğunu fark etmeye başladığımda içime bir ürperti yayıldı.

Kırık tekerlekli çantamı odamın bir köşesinden alıp yere attım. Çantayı açtım ve astarına bakarak bir yırtık veya delik, herhangi bir açıklık aradım. Sonra çılgına dönmüş gibi çantayı ters çevirip dışına baktım. İşte aradığım şey oradaydı. Çantanın üst kısmında, görmezden gelinebilecek kadar küçük ama amacına uygun büyüklükte bir delik vardı. Çantayı tekrar düz bir şekilde yere koydum ve astarını iki elimle çekerek yırttım. İşte orada,

küçük, siyah, kıpkırmızı yanıp sönen ışığı olan bir şey vardı. Bir kamera. Lensi delikten dışarı çıkan, minyatür bir kamera. Kamerayı, tam ona göre yapılmış olan yuvasından çıkarıp odadan dışarı fırladım.

Kuruldan çıkıp Robert'ı iterek yanından geçtim ve Mark'ın yüzüne kapıyı kapattım. Otobüse doğru koşarken yayaları yarıp geçiyordum. Biri bana bağırdı ama onları görmezden geldim. Görünürde otobüs yoktu ama bir taksi vardı.

"Archway, lütfen," dedim ve taksi hemen kalktı.

Taksinin daha hızlı gitmesini istercesine ayaklarımı yere bastırdım.

Artık Patrick'in bana karşı elinde ne olduğu umurumda değildi. Birkaç çıplak fotoğraf, bir video mu? Ne olmuş yani? Umurumda değildi. Patrick benim danışman avukatımdı, rakibim değil. Bizler, rızaya dayalı birlikte olan yetişkinlerdik. Dünyanın dört bir yanında, Y jenerasyonundan birçok insan sosyal medyada vücudunu sergiliyordu; ben de buna dayanabilirdim. Carl'ın kızımı büyütmesine izin vermeyecektim. Zor biriydim, bencil biriydim. Yalanlar söylemiş ve aldatmıştım, onunla oynamam, birlikte kitap okumam, ona annelik etmem gereken saatleri sarhoş olup sigara içerek geçirmiştim. Ama sapkın biri değildim. Onca zamandır ilişkimi bilip hiçbir şey söylemeyen, beni gözetleyen ve karısını beceren adamdan intikam almak için böyle bir fırsatı değerlendiren biri daha iğrençti.

Caroline ona olanları anlattığında Carl müthiş, saf bir mutluluk hissetmiş olmalıydı. Öne doğru eğilerek ona olanca şefkat ve ilgisiyle bakmış olmalıydı. "Neydi ismi?" demiş olmalıydı. "Evet, korkunç bir durum. Kesinlikle tecavüz. Kesinlikle." İçten içe gülüp, sebep olabileceği zararı düşünmüş olmalıydı. Ayrıca durumu bu şekilde ilerletmesinin mutlak suretle yanlış olduğu da söylenemezdi. Birinin daha böyle bir iddiada bulunacağını bilmiyordu ama umurunda da değildi. Carl adaleti harekete geçirmeye ça-

lışmıyordu; kötülük ediyor, perde arkasından yaşamımı kontrol ediyordu.

Highbury Corner' gelince trafiğe takıldık. Sabırsızlığımı kontrol etmeye çalışıyordum. Carl oraya gideceğimi bilmiyordu. Orada olmayabilirdi. Ama olmasa bile orada oturup bekleyecek, geldiğinde de ona e-postayı göndermesini söyleyecektim. Ona, evde kalmaya devam edeceğimi ve beni dışarı atamayacağını, Matilda'ya annelik yapacağımı ve beni durduramayacağını söyleyecektim. Onu, dürüst olmamak ve çıkar çatışmasını bildirmemek suçlarından meslek kuruluşuna şikâyet edecektim. Ayrıca onu, şantajdan, telefonuma yasadışı biçimde casus yazılım yüklemekten ve evimde izinsiz video kaydı yapmaktan ötürü polise bildirecektim. Tekerlekli çantama gizli bir kamera koymuştu. Lanet tekerlekli çantama, her zaman yanımda olacağından emin olabileceği tek şey olan bu çantaya bir kamera yerleştirmişti. Tanrı bilir evin içinde kaç tane daha kamera vardı.

Taksi evin önüne yanaştı ve şoföre pencereden parasını verdim, ona teşekkür ettim ve hızla oradan uzaklaştım. Tam bir şey söyleyecekken elimi salladım ve ön kapının anahtarlarıyla boğuşmaya başladım. Kapı açılmıyor gibiydi ama sorun değildi, bunun beni vazgeçirmesine izin vermeyecektim. Kapının önünde oturup Carl'ın Matilda'yla okuldan eve dönmesini bekleyecek ve sonra onu kollarıma alıp Carl'ı kenara iterek eve girecektim ve bir daha asla onu bırakmayacaktım. Ama sorun yoktu, anahtar deliğe girmişti ve dönüyordu. Kapı açıldı ve içeri girdim. Kapıyı ardımdan çarparak kapattım.

İçerideydim. Güçlü bir patırtı sesi duydum ve sonra sessizlik oldu. Havada ağır bir sigara dumanı kokusu vardı. Oturma odasında müzik çalıyordu.

Kapının yan tarafından baktım ama Carl'ı göremedim.

Perdeler çekilmişti ve oda karanlıktı. İçerideki tek ışık, yine Carl'ın dizüstü bilgisayarına bağlı olan televizyon ekranından ge-

liyordu. Sehpanın üzerinde duran bilgisayarı belli belirsiz halde görebiliyordum. Gözlerim karanlığa, ekrana alışıyordu. Daha yakından bakarak ne seyrettiğimi anlamaya çalıştım.

Ekrandaki kadın ölü gibi görünüyordu. Bir adam onu önce şöyle, sonra böyle çeviriyor, ardından yüzüstü yatağa yerleştiriyordu. Kamera arkadan yakınlaşıyor, kadının bedeni tüm ekranı kaplıyordu. Üzerinde neredeyse hiçbir şey yokdu; sadece sütyeni ve jartiyeri vardı. Külotu yoktu. Arka planda ritmik bir müzik çalıyor; adam da bu ritme katılıyor, kadının çıplak kıçına önce hafifçe, sonra giderek sertleşen darbeler indirerek şaplak atıyor ve aynı zamanda gülüyordu. O kahkahayı tanıyordum. Carl'dı bu.

Eli kameranın önünde belirdi, parmakları açılmıştı. Penetrasyon başlarken kamera giderek daha da yaklaşıyordu.

Çenemdeki kaslar kasılıyordu. Görüntüler önümden akıp giderken kulaklarımdaki kanın akışı daha da şiddetleniyordu. Yüzümü ellerimle kapattım ama sonra kendimi, onları gözlerimin önünden uzaklaştırmaya zorladım. Ekranı görmem gerekiyordu.

Doyuma ulaşmış olan Carl, kadını yataktan kaldırdı, kollarını omuzlarına doladı. Sonra vals yapmaya başladı; onu sağa sola savururken kadının başı cansızca yana düşüyordu. Kadın ölmüştü, o ise mırıldanarak şarkı söylüyordu: bada-bada-bada-ba, bada-bada-bada-ba-bad...

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Şarkı bitince adam onu tekrar yerine yatırdı. Kadının bacakları açıktı, başı yatağın kenarından aşağı sarkıyordu. Kadın ölmüştü. Ölmüş olmalıydı.

Ama ölmüş olamazdı.

Ölmüş olamazdı çünkü o kadın bendim, gerçi ben olamazdım çünkü ben buradaydım, ekranda değildim ve orada olamazdım çünkü yaptığı bazı şeyleri ona asla yaptırmazdım. Burası, Brighton'daki otel odasıydı ama hiçbir anını hatırlamıyordum. Neden orada, şimdi ağladığım gibi ağlamak şöyle dursun, başımı bile

kaldıramıyordum? Kollarımı sıkıca etrafıma dolayıp kendime gelene kadar, burada, güvende, zihnim çılgınca dönüp dursa da en azından kendi bedenimde olduğumu anlayana kadar tırnaklarımı yüzüme geçiriyordum.

Müzik sesi yüksekti. Bu ses videodan değil, stereodan geliyordu. Çok yüksekti, dayanamıyordum. Müziği kapatmak için odaya doğru ilerledim, kendimi toparlamaya çalışıyordum. İşte o zaman onu gördüm.

Carl.

Oradaydı.

Nefes alıp vererek kendimi sakinleştirdim. Ölmemiştim, hayattaydım. Bir tanıktım. Ekrandaki ben olmayan bana yaptığı şeye, manipüle ettiği o oyuncak bebeğe, o kuklaya tanıklık ediyordum.

Işığı yaktım. Ve bir şeylerin ters gittiğini gördüm. Bunu daha önce kaç kez yapıp kurtulmuş olsa da şimdi becerememişti.

Şimdi, yarı çıplak, kanepeden sarkmış bedeniyle kukla oydu; bir ipe geçmiş olan başı yanlara doğru grotesk bir açıyla sallanırken, ip arkadaki kitaplığa bağlıydı. Ağzı çarpılmış bir haldeydi ve bir şey dışarı sarkıyordu. Ona doğru bir adım attım. Yüzü mosmordu, gözleri dışarı fırlamıştı ve hâlâ hayatta olduğunun tek işareti küçücük bir hareketti. Sanki tutunacak bir yer arıyormuş gibi kollarını sehpaya doğru bastırıyordu ama sehpaya, boğulma sürecini durduracak kadar yakın değildi.

Ölmedim ben, diye düşündüm. *Hayattayım, kontrol yine bende. Beni kontrol eden bir kuklacı yok artık.*

Çaresizlik dolu bir sesle inledi. Tekrar ekrana baktım.

Gözlerini benden, sadece bir anlığına bile ayırırsa...

Kahve sehpasını tutup kendime, ondan uzağa doğru çektim. Bir kez daha sehpaya uzandı ama gücünü yitirdi. Yer çekimi ona çok fazla geldiğinden, boynundaki düğümün içine doğru çöktü. Sigara dumanının, yere düşmüş kül tablasının, halının üzerindeki

izmaritin ve küllerin kokusunu alabiliyordum. Üstünde bir narenciye kokusu vardı, sehpanın üzerindeki kırmızı, etli meyvenin sekizde birini, ağzına koyduğu parçayı gördüm.

Ekrandaki video, Carl'ın zaferi tekrar tekrar oynuyordu. Bunun kaç kez yaşanmış olabileceğini, çok fazla içtiğim için sızdığımı sandığım geceleri düşündüm.

Şimdi de odada dışkı kokusu vardı. Carl'ın yüzü mordan maviye dönmüştü.

Zaman geçiyordu. Topuklarımın üzerine oturup bekledim. Fazla uzun sürmeyecekti. Sonra ambulansı ve polisi çağıracaktım.

Tüm bunlar için bir an yetmişti.

BEŞ AY SONRA

"Dün gece rüyamda babamı gördüm," dedi Matilda, kahvaltısını ederken.

"Öyle mi?" dedim. "Nasıl bir rüyaydı?"

"Güzel bir rüyaydı," dedi. "Sahilde yürüyorduk, sonra kumdan kale yaptık ve babam bana gitmesi gerektiğini ama yakında döneceğini söyledi."

Masanın etrafından dolaşıp ona sarıldım. O da bana sarıldı.

"Onu özlüyorum," dedi, boğuk sesiyle. "Onu gerçek hayatta da görebilmeyi isterdim."

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

Kendine gelene kadar, ona bir süre daha sarıldım. Sonra kahvaltısına devam etti. Bana bu sürecin aynen böyle olacağını, yaşanan acı dolu patlamaların, normal rutinin uzantıları olacağını söylemişlerdi. Okulda olmadığı her an, neredeyse hep yanındaydım ve o da iyileşmeye başlıyordu

Okula birlikte yürüdük.

"Bu öğleden sonra Salma'yla eve gideceksin," dedim. "Sizi saat altıda alırım. Tamam mı?"

"Salma'lara gitmeyi seviyorum," dedi Matilda. "Kedilerini çok seviyorum. Bir kedi alabilir miyiz?"

Neredeyse içgüdüsel olarak ona hayır diyecektim. Daha önce hep böyle cevaplar verirdim ona. Ama sonra hatırladım. Buna karşı çıkan hep Carl olmuştu. Bir an durup Tilly'nin yanında yere çömeldim.

"Bence bu harika olurdu. Biraz araştırma yapayım ve neler bulabilirim, bir bakayım. Belki de iki tane alabiliriz, böylece birbirlerine arkadaş olurlar."

Kızım mutluluktan kıpkırmızı olup bana sarıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Bence bir iki kediye çok mutlu bir yuva olabiliriz seninle."

Tilly'yi okula bıraktıktan sonra Holborn'a indim. Chloe çoktan ofise geçmiş, evrak işlerini hallediyordu.

"Her şey tamam mı?" dedi.

"Her şey tamam. Ve söylediğimde ciddiyim, mahkemede edeceğim son sözler olacak bunlar."

"Evet, evet, biliyorum. Söylemiştin."

"Ama ben ciddiyim. Bunu bir daha yapmayacağım," dedim kararlı bir şekilde. Chloe yenilgiyi kabul edene kadar göz göze geldik, sonra güldük.

"Önemli değil. Zaten ben de seni sadece evrak işlerin için seviyorum."

Bunun onun için sorun olmadığını biliyordum. O, mahkeme avukatı olmayı seviyordu, ben de ofisi yönetmekten ve davaların başında olmaktan fazlasıyla memnundum. Sık sık evden çalışıyordum ve bu gerçekten de benim için büyük bir nimetti. Tilly'nin yanında olabiliyordum ve evimizi de geçindirebiliyordum. Şöyle böyle işte.

"O takım elbise resmen üzerinden düşüyor," dedi Chloe.

Eteğimin kemerini çekiştirdim. Bu doğruydu. Carl'ı o halde bulduğum günden beri çok kilo vermiştim. Carl'ın ölmesine izin verdiğim o günden beri... Carl beni uykumdan uyandırıyor, iştahımı kesiyordu. Her gece Matilda'nın yanı başında oturup onu uyurken izliyor, son iki yılı zihnimde canlandırıyor, sonucu değiştirmek için neleri farklı yapabileceğimi düşünüyordum. Sık sık bilmem gerekip kaçırmış olduğum noktanın ne olduğunu merak

ediyordum. Her şey için çok geç olana kadar onun içindeki karanlığı hiç görmemiştim.

Asla bilemeyeceğim şey, iyice şeklini alıp karanlığın içinde ortaya çıkmadan önce ne kadar süre gizlendiği olacaktı. Yıllar boyunca onun beni sevdiğine inanmıştım ama artık bu sevginin onu ne zaman terk ettiğini ya da belki nefretin hep orada olup zamanını bekleyip beklemediğini asla bilemeyecektim.

Madeleine gelince hayal dünyamdan sıyrıldım. Ona bir kahve ikram etmek istedim ama başını iki yana salladı. Ofis kapısının yanında duruyordu ve yanında tekerlekli bir çanta vardı.

"Her şeyi getirmişsin," dedim.

Madeleine çantayı işaret etti. "Evet, hazırım ben."

Chloe'yle kucaklaştılar ve ikimiz birlikte mahkemeye doğru ilerlemeye başladık. Binanın üzerinde duran adalet heykeline bakmak için boynumu uzattım. Bazı adalet heykellerinin gözleri bağlı olurdu ama bunun gözleri bağlı değildi. Tarafsız bir şekilde delilleri tartıyordu. Elinde de bir kılıç vardı.

"İşte başlıyoruz," dedi Madeleine, binaya girerken.

"İyi misin? Gelişmelerden memnun musun?"

"Evet, memnunum. Alison, teşekkür ederim. Bu davaya sunduğun tüm katkılar ve verdiğin tüm destek için."

Gözaltı odasına doğru ilerledik ve Madeleine, güvenlik görevlisine teslim oldu.

"Mahkemede görüşürüz," dedim, sonra ona veda etmek için el salladım.

Chloe bir ay önce beni aramıştı. Bir yüzme antrenmanındaydım, Tilly'nin yüz üstü kulaç atışını izliyordum. Telefona bakmak için binanın dışına çıktım.

"Savunmayı kabul ediyorlar," dedi, sesi heyecan doluydu.

"Hangi savunmayı?"

"Madeleine'in savunmasını. Kabul ediyorlar," dedi.

"Şaka yapıyorsun... Ciddi misin sen?"

"Ciddiyim. Davayı yürüten şu pislik Flynn, içkili araç kullandığı için görevden uzaklaştırıldı. Bu yüzden de davalarının hepsi başkalarına dağıtıldı. Bizim dava Alexandra Sisley'e gitti... Onu tanıyor musun?"

"Tanıyorum," dedim, içimde bir rahatlama hissederek. Karma işliyordu.

"Çok mantıklı biri. Geçmişte birkaç davayı ona vermiştim. Her neyse, her şeyi inceledi. Sana psikolojik raporlarının iyi olacağını söylemiştim, değil mi?"

"Söylemiştin," dedim.

"Eh, işe yaradı işte. Her şey yoluna girecek."

Sisley davayı açtı. Anlaşmış olduğumuz üzere gerçekleri yeniden dile getirdi ve sözlerine, "Sanığın istismarla dolu bir ilişkinin kurbanı olduğu savcılık tarafından açıkça görülüyor," diye ekledi.

Madeleine'e baktım. Ağladığını, omuzlarının hafifçe titremesinden anlayabiliyordum ama sakindi. Hapis cezasıyla karşı karşıya olmasına rağmen, daha önce hiç görmediğim kadar iyi görünüyordu; yüzü daha dolgundu, boynu daha az gergin duruyordu. James'in güvende olduğunu biliyordu, bu da onun üzerindeki gerginliği azaltmış olmalıydı.

Ayağa kalkma sırası bana gelmişti. Madeleine'in cinayet suçlaması kendisine okunduğunda verdiği "Suçlu" cevabı hâlâ aklımdaydı. Hâkim sözlerimi başıyla onayladı ve ben de ona şunları söyledim: "Sizin de bildiğiniz üzere, cinayette kontrol kaybı savunması hâlâ kısmen yeni bir yasa. Ve müvekkilimin de son derece minnettar olduğu bir yasa. O da tıpkı benim gibi, bundan önce sizin elleriniz de bağlı olduğu için büyük ihtimalle kendisinin cinayetten suçlu bulunup müebbet hapse mahkûm edileceği-

ni düşünüyordu. Ancak yasaların yenilenmesi daha merhametli bir düzenleme yapmamıza izin verdi. Müvekkilim, hapis cezasına alternatif olmadığını biliyor. Bugün de mahkemeye bu sonuca hazır bir şekilde geldi. Ancak sizden, bu suçun işlenmesine yol açan tüm olayları aklınızda bulundurmanızı ve müvekkilime, yalnızca kendisinin o geceki eylemleriyle değil, tüm olaylar dizisiyle orantılı olabilecek en hafif cezayı vermenizi rica ediyorum."

Mahkemeden sonra hücresine indiğimde Madeleine içli içli ağlıyordu. Beni görür görmez hemen üzerime gözyaşlarıyla atıldı, gözyaşları ve sümükleri giysimin omzuna süründü. Hiç önemsemedim.

"Beş yıl," dedi. "Beş yıl! Ömür boyu hapis cezası da olabilirdi."

"İyi durumdasın o zaman," dedim.

"İyiyim. Birkaç gün önce James'i gördüm," dedi.

"Nasıldı?"

"İyi durumda. Ara sıra babasını özlediğini söylüyor ama onun dışında halinden çok memnun..."

"Okulda olmadığı zamanlar Francine'e mi gidecek?"

"Ara sıra. Ama okulda çok iyi bir arkadaşı var ve aile, James ne zaman isterse onu evlerinde ağırlayabileceğini söyledi. Onlarla tanıştım; annesi çok tatlı. Köpekler, kediler, atlar, evin etrafında büyük bir çayırlık ve bir de koru var. Bizim de sahip olabileceğimiz türden bir aile evi..."

"Sen de öyle bir yuva kuracaksın," dedim. "Kendi evin olacak. Sen ve James. Dikkatleri üzerine çekmemeye devam edersen, üç yıldan kısa bir sürede dışarı çıkmış olursun."

"Öyle. Peki ya sen ve kızın nasılsınız?"

"İyiyiz. Biz de iyiyiz."

Elbette Madeleine biliyordu. Beni tanıyan, geçmişte tanımış olan insanlar arasında bunu bilmeyen yoktu. Carl'ın ölüm haberi bir orman yangını gibi yayılmıştı. BİR STEPHEN MILLIGAN OLAYI DAHA diye yazmıştı tüm manşetler. Ancak polis tüm detayları basınla paylaşmamıştı.

O günü binlerce kez zihnimde yineledim, kafamda Carl'la konuşmaya çalıştım, o ip düzeneğini kurarken, kan portakalını dilimlerken, sigarasını yakarken ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Araştırmalar yaptım, bulabildiğim tüm makaleleri okudum.

Oto-erotik asfiksi. Beyne oksijen akışını kısıtlayarak cinsel heyecanı artırma yöntemi. Düşünüldüğünden daha yaygın görülen bir durum bu.

Bilinenden daha çok ölüme yol açıyordu.

Bu aptalca görünebilirdi ama beni etkileyen şey, yaptığı onca hazırlık, kurduğu teçhizat olmuştu. Kitaplığı güçlendirip duvara sabitlemesi. İpi, kanepede aynı yerde kaldığı sürece, onu yeterince boğacak ama çok fazla boğulmasına neden olmayacak kadar büyük bir hassasiyetle kesmiş olması. Hatta portakal. O da internette benim okuduğum yazıları okumuş olmalıydı. Araştırmasını yapmıştı. Carl risk alacak biri değildi. O meyveyi ısırdığında, bir şeyler ters gitmeden önce tadı onu kendine getirecekti.

Bu her seferinde işe yaramış olmalıydı. Ta ki ben kapıyı hızla çarparak kapatana ve o da irkilip yere düşene kadar.

Asılı adam.

Bu işe nasıl bulaşmıştı peki? Normal seks ne zaman ona yeterli gelmemeye başlamıştı? Seks bağımlılığı hakkında bir şeyler okudum. Belki de Carl'ın mustarip olduğu şey buydu; normal şeyler ona heyecan vermeyecek kadar sıkıcı geldiğinden, giderek daha aşırı durumları deneme ihtiyacı duymaya başlamıştı. Belki de öyleydi.

Ama ben, onun işimden ve bana olan maddi bağımlılığından nefret ettiğini biliyordum. Eski gücünü geri istiyordu.

Polis bilgisayarını alıp götürmüştü. Bana, buldukları diğer videolara da bakmayı isteyip istemediğimi sordular ama ben hayır dedim ve onlara, bu videoların imha edilip edilemeyeceğini sordum. Bana başka videoların, başka kadınların videolarının olduğunu söylediler. Carl'ın erkeklerle olan grubunu araştırıyorlardı. Başka tutuklamalar da olmuştu. Bunları bilmek istemiyordum.

Bu pek de bir teselli gibi değildi ama bana tecavüz ettiği ilk klip, Patrick'le yatmaya başlamamdan bir yıl öncesine aitti. Yaptığım şey yanlıştı. Onun yaptığı şeyse çok daha kötüydü.

Ve ben, Matilda'yla geçiremediğim zamanları telafi etmek, her zaman olmam gerektiği gibi bir anne olmak için elimden geleni yapıyordum.

"Onu tam olarak bu şekilde mi buldunuz?" diye sormuşlardı, onları içeri aldığımda.

"Evet," demiştim.

"Bu kameralardan haberdar mıydınız?" diye sormuşlardı birkaç gün sonra, duvarlarda açığa çıkardıkları tüm gizli delikleri, kitapların ve fotoğrafların arkasındaki yerleri bana göstererek. Hatta her zaman mutfakta bir köşede duran Thermos kupası bile gizli bir kameraydı.

"Hayır. Bilmiyordum," demiştim onlara.

Bu doğruydu.

Belki tüm bu kameralardaki kayıtlara bakmış, belki bir zaman damgası görmüşlerdi. Belki de olay mahalline daha erken geldiğimi biliyorlardı. Birazcık daha erken. Sadece bir an. Belki de sehpa orijinal pozisyonuna tam olarak itilmediğinde, halının üzerinde bir iz görmüşlerdi.

Belki de.

Ama bana hiçbir şey sormamışlardı. Ben de onlara asla bir şey söylemeyecektim.

"Anneciğim, anneciğim!" Matilda, onu almak için Rania'nın evine vardığımda hemen yanıma koştu.

"İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet!"

"Onu ağırladığın için teşekkür ederim," dedim Rania'ya. "Salma'yla oynamaya bayılıyor."

"Onu ağırlamak harika. Kedi alacağınızı söylüyor?"

"Evet, her şeyi yoluna koyar koymaz. Şansımız yaver giderse, önümüzdeki birkaç hafta içinde. Planımız bu yönde. Sizin de gelip onları görmeniz gerekecek."

"Bunu çok isteriz."

Evimize dönmek üzere yola çıktığımızda bize el salladılar.

"Aç mısın?" dedim içeri girdiğimizde.

"Biraz," dedi Matilda. "Çok değil. Portakalımız var mı?"

"Var."

Bir portakal alıp tabağa koydum. Sonra portakalı soyması için ona bir yemek bıçağı verdim.

Kabuğu kesip portakalın üst kısmına dikkatlice bir daire çizmesini, ardından çapraz çizgiler çekmesini izledim. Elleri yavaş yavaş, istikrarlı bir şekilde ilerliyordu. Artık bu işi nasıl yapacağını biliyordu.

Bu kez kandan eser yoktu.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazma sürecimde, birçok insana büyük teşekkür borçluyum: Kitaba daha başından duyduğu devamlı inanç için temsilcim Veronique Baxter'a; dahice denetimi ve bana olan sarsılmaz desteği için Henry Sutton'a teşekkür ederim. Wildfire'daki harika editörlerim Kate Stephenson ve Grand Central Publishing'deki Lindsey Rose'a ve ekiplerine; Alex Clarke ve Ella Gordon'a büyük şükranlarımı sunuyorum. Georgina Moore, Andy Dodds ve Jennifer Leech'e; Headline ve Grand Central'daki tanıtım ekiplerine sıkı çalışmaları için çok teşekkür ediyorum. Jason Bartholomew, Nathaniel Alcarez-Stapleton ve Hachette Subsidiary Rights Ekibine, kitabımı birçok ülkeye satma konusundaki olağanüstü çalışmaları için çok daha büyük şükranlarımı sunuyorum. Hepiniz bana en büyük hayalini gerçekleştirme fırsatı verdiniz ve size asla yeterince teşekkür edemem.

East Anglia Üniversitesi Yaratıcı Yazarlık Kursu, polisiye ve suç yazını bölümüne, Laura Joyce ve Tom Benn ve 2015 grubuna, Caroline Jennett, Trevor Wood, Kate Simants, Geoff Smith, Suzanne Mustacich, Merle Nygate, Marie Ogée, Jenny Stone, Steven Collier ve Shane Horsell'a çok teşekkürler. Bana başından beri verdikleri destek için Emily Pedder ve Jill Dawson'a teşekkürlerimi sunuyorum.

İlham verici kitap ismi önerisi için Dan Brown ve Helen Hawkins'e minnettarım. Daniel Murray ve Richard Job, yasal prosedürle ilgili sayısız soruma yanıt verme konusunda son derece

hoşgörülü ve cömert davrandılar; kitapta yapılmış olabilecek tüm hatalar tamamen bana aittir. Hiçbir zaman çok iyi bir avukat olmadım zaten...

Bazı arkadaşlarım ve aynı zamanda ilk okurlarım olan insanlar tarafından da ziyadesiyle desteklendim: Sarah Hughes, Pinda Bryars, Louise Hare, Maxine Mei-Fung Chung, Anya Waddington ve Petra Nederfors. Katie Grayson, Sandra Labinjoh, Norma Gaunt, Susan Chynoweth-Smith, Russell McLean ve Neil Mackay beni, içirdikleri şaraplar ve cesaretlendirici sözleriyle, Amanda Little ve Liz Barker düzenli temiz hava ve egzersizle, Jaynee San Juan ve Viktoria Sinko ise ciddi anlamda pratik destekle ödüllendirdi. Hepinize ve doğru yoldan şaşmadığımdan emin olmamı sağlayan Damien Nicol ve Matt Martys'e yürekten teşekkürlerimi sunuyorum.

Bir de ailem var. Bana hayat boyu sürecek bir okuma sevgisi ve polisiye türü ve ceza hukukuna karşı asla terk edemeyeceğim bir sevgi aşılayan anne ve babama, sağlam bir motivasyon kaynağı olan kardeşime çok teşekkürler. Harika insanlar oldukları ve evimdeki süslerin yerini asla değiştirmedikleri için kayınvalidem ve kayınvalideme ve hepsinden önemlisi, kocam ve çocuklarıma kocaman teşekkürler. Sizler benim hayattaki olmazsa olmazım, kurgusal dünyamın sefaletinden ve işlevsizliğinden kurtulmam için gerekli bir mola oldunuz. Siz olmadan bunu başaramazdım.